

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ...

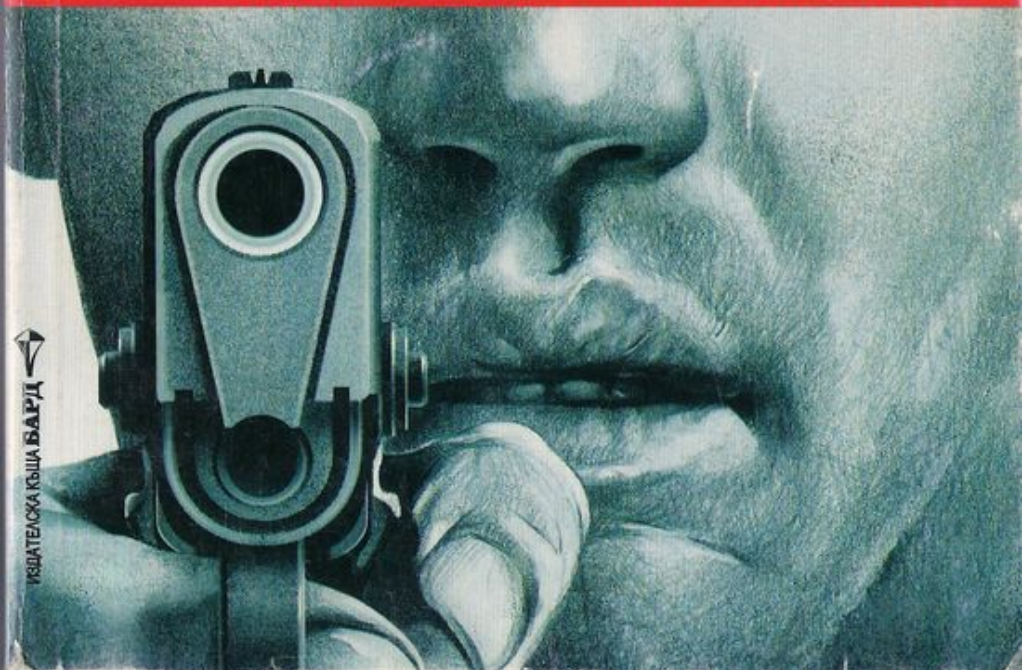

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

06903
04728
50578

КРЪВ

ХРОНИКА НА ЕДИН БЕЗНАДЕЖДЕН СЛУЧАЙ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Майкъл Конъли

Кръв

На Тери Хансън и Майра Маккейлъб

Последните ѝ мисли бяха за Реймънд. Скоро щеше да го види. Той щеше да се събуди както винаги и да я посрещне у дома с топла, продължителна прегръдка.

Тя се усмихна и господин Канг зад щанда ѝ отвърна, въобразявайки си, че усмивката ѝ е предназначена за него. Усмихваше ѝ се всяка вечер и изобщо не подозираше, че мислите и усмивките ѝ всъщност са за Реймънд, за мига, който я очакваше.

Звукът на камбанката от вратата зад гърба ѝ почти не ѝ направи впечатление.

Вече беше извадила двата долара и ги подаваше на господин Канг. Но той не ги взе. Тогава тя забеляза, че вече не я гледа и че погледът му е насочен към вратата. Усмивката му бе изчезнала и устата му беше леко отворена, сякаш в напразен опит да произнесе някаква дума.

Усети, че някой я стиска за дясното рамо в лявото ѝ слепоочие се притисна хладна стомана. Пред очите ѝ избухна дъжд от светлина. Ослепителна светлина. В този миг тя зърна скъпото лице на Реймънд, после всичко потъна в мрак.

1.

Маккейлъб я видя пръв. Той вървеше по главния кей покрай милионерските яхти, когато забеляза жената, застанала на кърмата на „Преследваща вълна“. Беше десет и половина в събота сутрин и топлият шепот на пролетта бе довел много хора на кейовете на Сан Педро. Маккейлъб завършваше разходката, която правеше всяка сутрин. Вече се задъхваше, но когато наближи яхтата, съвсем забави крачка. Отначало изпита раздражение – жената се бе качила на борда неканена. Но после сподави яда си и се зачуди коя ли е и какво иска.

Не беше облечена за излизане в морето. Носеше широка лятна рокля до средата на бедрото. Морският бриз се канеше да я повдигне и затова тя я придържаше с една ръка. Маккейлъб още не можеше да види стъпалата ѝ, но по стегнатите очертания на мускулите на кафявите ѝ крака предполагаше, че не носи обувки за яхта. Бе на високи токчета. Той незабавно си помисли, че жената е там, за да направи впечатление на някого.

Маккейлъб не беше облечен, за да прави каквото и да е впечателние. Носеше стари джинси, разпрани от носене, а не заради модата и тениска от регатата за златната купа на Каталина отпреди няколко лета. Дрехите му бяха в петна – най-вече кръв от риба, собствената му кръв, морски полиуретан и машинно масло. Това бяха дрехите му и за риболов, и за работа. Имаше намерение да използва уикенда, за да поработи по яхтата и беше облечен за тази цел.

Когато се приближи и успя да разгледа жената по-добре, той още повече осъзна неугледния си вид. Извади дунапреновите слушалки от ушите си и изключи компактдисплейъра по средата на „Не съм суеверен“ на „Виещия вълк“.

– С какво мога да ви помогна? – попита Маккейлъб, преди да се качи на собствената си яхта.

Гласът му като че ли я сепна и тя се извърна от плъзгащата се врата, която водеше към каютата. Маккейлъб реши, че е почукала на стъклото и е чакала с мисълта, че той е вътре.

– Търся Теръл Маккалъб?

Беше привлекателна, трийсетина годишна жена, цели десет години по-млада от него. Струваше му се някак позната, но не можеше да се сети откъде. Едно от онези усещания, които наричаха дежа ву. В същото

време той почувства, че тръпката от разпознаването бързо се разсейва и разбра, че е сбъркал, че не познава тази жена. Помнеше лица. А нейното бе достатъчно приятно, за да го забрави.

Беше произнесла фамилията му неправилно – Маккалъб вместо Маккейлъб – и се обръщаше към него с официалното му първо име, което не използваше никой друг, освен репортерите. Тогава започна да разбира. Вече знаеше какво я е довело на яхтата. Поредната изгубена душа, дошла не там, където трябва.

– Маккейлъб – поправи я той. – Тери Маккейлъб.

– Извинете. Аз, хм, мислех си, че може да сте вътре. Не знаех дали е удобно да се кача на яхтата и да почукам.

– Но въпреки това сте го направили.

Тя не обърна внимание на забележката му и продължи, сякаш бе репетирала.

– Трябва да разговарям с вас.

– Ами, в момента съм малко зает.

Той посочи към отворения заоблен люк, в който жена-та беше имала късмет да не падне, и към инструментите, наредени върху парче плат на кърмата.

– Обикалях да търся тази яхта почти цял час – каза тя. – Няма да ви отнема много време. Казвам се Грасиела Ривърс и исках...

– Вижте, госпожице Ривърс – вдигна ръка, за да я прекъсне. – Наистина съм... Прочели сте за мен във вестника, нали?

Жената кимна.

– Е, преди да започнете, трябва да ви кажа, че не сте първата, която идвате тук. Търсили са ме и по телефона. И ще ви кажа само онова, което казах на другите. Не търся работа. Затова, ако искате да ме наемете или да ви помогна по какъвто и да е начин, съжалявам, но не мога да го направя. Не търся абсолютно никаква работа.

Тя не отговори и Маккейлъб изпита съчувствие към нея, също като към другите, които бяха идвали преди това.

– Вижте, познавам двама частни детективи, които мога да ви препоръчам. Добри са, работят усърдно и няма да ви съдърят кожата.

Той се качи на кърмата, взе слънчевите очила, които беше забравил преди да тръгне на разходка, и си ги сложи, за да подсказе края на разговора. Но тя не обърна внимание нито на жеста, нито на думите му.

– Не трябва да забравяте, че никога не съм работил сам. Имах партньори, разполагах с лабораторни екипи, зад мен стоеше цялото бюро. Това е съвсем различно от човек, който работи сам. Съвсем различно.

Навярно не бих могъл да ви помогна, даже да исках.

Тя кимна и Маккейлъб реши, че е успял да я убеди. Започна да си мисли за работата по клапаните на двигателите, която имаше намерение да довърши през уикенда.

Но не беше познал.

– Струва ми се, че бихте могли да ми помогнете – възрази жената. – И навярно да помогнете на самия себе си.

– Не се нуждая от пари. Отлично се справям.

– Не става дума за пари.

Той я изгледа.

– Не зная какво искате да кажете – преднамерено раз-дразнен от-върна Маккейлъб. – Но не мога да ви помогна. Вече нямам значка и не съм частен детектив.

Няма да е законно, ако действам като такъв или приема пари, без да имам разрешително.

Ако сте чели материала във вестника, трябва да знаете какво ми се е случило. Дори не би трябвало да шофирам.

Той посочи към паркинга.

– Виждате ли онзи автомобил, увит като коледен подарък? Мой е. Стои си там, докато получа медицинско разрешение отново да шофирам. Какъв детектив съм аз? Ще трябва да пътувам с автобус.

Тя не обърна внимание на възражението му и просто продължи да го гледа решително. Обезкуражаваше го.

Не знаеше как да я накара да се махне от яхтата му. – Ще ида да ви донеса имената на онези детективи. Той мина покрай нея, отвори вратата на трапезарията и щом влезе вътре, я затвори зад гърба си. Не искаше жената да го гледа. Отиде до чертожната маса и започна да търси бележника си в чекмеджетата. Не му беше трябвал от много време. Хвърли поглед назад през прозорчето на вратата и видя, че тя се отдалечава към кърмата и обляга хълбоци на перилата.

От външната си страна прозорчето отразяваше светлината и тя не можеше да види, че я наблюдава. Маккейлъб отново изпита усещането, че я познава и се помъчи да си спомни откъде. Струваше му се удивителна. Тъмни, бадемovidни очи, които изглеждаха тъжни и в същото време като че ли знаещи някаква тайна. Той разбираше, че лесно би си спомнил, ако някога я беше срещал или дори само я бе забелязвал. Но не можеше да се сети. Погледът му инстинктивно се спусна към ръцете ѝ, за да види дали носи пръстен. Не носеше. И бе прав за обувките ѝ, сандали с петсантиметрови коркови токове. Ноктите на пръстите ѝ бяха

лакирани в розово и се открояваха на фона на светлокафявата ѝ кожа. Зачуди се дали винаги изглежда така, или се е облякла, за да го изкуши да приеме работата.

Маккейлъб откри бележника си във второто чекмедже и бързо потърси имената Джек Лавел и Том Кимбол. Записа ѝ телефонните им номера върху някакъв формуляр и дръпна плъзгащата се врата. Когато излезе навън, жената отваряше чантичката си. Той ѝ подаде листа.

– Ето ви две имена. Лавел е пенсиониран полицаец от лосанджелиското управление, Кимбол беше агент в бюрото. Работил съм и с двамата. Ще ви свършат работа. Изберете един от тях и му телефонирайте. Непременно му кажете, че аз съм ви дал номера. Ще се погрижат за вас.

Тя не протегна ръка към листа. Вместо това извади от чантичката си снимка и му я подаде. Маккейлъб я взе, без да се замисля. И незабавно осъзна, че е допуснал грешка. В ръката си държеше снимка на усмихваща се жена, загледана в момченце, което духаше свещички на торта. Свещичките бяха седем. Отначало си помисли, че това е снимка на Ривърс отпреди няколко години. Но после разбра, че не е тя. Жената на снимката имаше по-заоблено лице и по-тънки устни. Не беше толкова красива, колкото Грасиела Ривърс. Макар че и двете имаха тъмнокафяви очи, очите на жената от снимката не бяха толкова дълбоки, колкото на жената, която го гледаше в момента.

– Сестра ли ви е?

– Да. И синът ѝ.

– Кой?

– Моля?

– Кой е мъртъв?

Този въпрос бе втората му грешка, която в съчетание с първата го забъркваше още повече.

– Сестра ми. Глория Торес. Казвахме ѝ Глория. Това е синът ѝ Реймънд.

Маккейлъб кимна и ѝ подаде обратно снимката, но тя не я взе. Знаеше, че Грасиела иска да я попита какво се е случило, но най-после успя да се въздържи.

– Вижте, така няма да стане – накрая рече той. – Ясно ми е какво се опитвате да направите. Няма да стане.

– Искате да кажете, че не изпитвате съчувствие ли?

Маккейлъб се поколеба, но в гърлото му се надигна гняв.

– Изпитвам съчувствие. Прочели сте материала във вестника и знаете какво ми се е случило. Съчувствието винаги ми е носило проблеми.

Той преглътна и се опита да разсее всички лоши чувства. Разбираше, че жената е обзета от ужасно разочарование. Познаваше стотици хора като нея. Хора, чиито любими са им били отнети без каквато и да е било причина. Без арест, присъда или затвор. Някои от тях бяха непоправимо променени, бяха се превърнали в живи зомбита. Изгубени души. Сега Грасиела Ривърс беше една от тях. Трябваше да е така, иначе не би го открила. Маккейлъб знаеше, че независимо какво му кажеше или колко го ядосаше, тя не заслужава да ѝ отвърне със същото.

Той постави длан върху ръката ѝ, за да я поведе към стъпалата на кея. Кожата ѝ беше топла. Под мекотата ѝ се усещаха силните ѝ мускули. Отново ѝ подаде снимката, но тя не я взе.

– Погледнете я пак. Моля ви. Само още един път и после ще ви оставя на мира. Кажете ми дали усещате нещо друго.

Маккейлъб поклати глава и направи едва забележим жест с ръка, сякаш за да ѝ покаже, че за него няма значение.

– Аз бях агент от ФБР, не психиатър.

Но въпреки това отново вдигна снимката и я погледна. Жената и момченцето изглеждаха щастливи. Това беше празник. Седем свещички. Той си спомни, че когато стана на седем, родителите му все още бяха заедно. Но не задълго. Детето привличаше вниманието му повече, отколкото жената. Маккейлъб се запита как ли се справя сега без майка.

– Съжалявам, госпожице Ривърс. Наистина съжалявам. Но не мога да направя нищо за вас. Искате ли си снимката обратно?

– Имам копие. Нали знаете, две на цената на една. Мислех си, че ще искате да я задържите.

За първи път той почувства скритото емоционално течение. Имаше още нещо, но не знаеше какво. Внимателно се вгледа в Грасиела Ривърс и изпита чувството, че ако направи още една стъпка, ако зададе очевидния въпрос, ще попадне във въртопа му. Но не успя да се въздържи.

– Защо ми е да я задържа, щом няма да съм в състояние да ви помогна?

Тя тъжно му се усмихна.

– Защото това е жената, която ви спаси живота. Мислех си, че понякога ще искате да си припомняте как е изглеждала, коя е била тя.

Маккейлъб продължително я изгледа, но всъщност очите му не бяха отправени към Грасиела Ривърс. Гледаше навътре в себе си, прехвърляше през паметта си онова, което току-що бе казала и скоро осъзна смисъла на думите ѝ.

– За какво говорите?

Това беше единственото, което успя да попита. Усещаше, че разговорът и всичко останало се изплъзва от властта му. Въртопът вече го повличаше надолу.

Тя вдигна ръка, но не докосна снимката, която Маккейлъб продължаваше да протяга към нея. Постави длан на гърдите му и я прокара по ризата му, проследявайки изпъкналия белег по кожата му. Той я остави да го направи. Стоеше вцепенен и я оставяше да го прави.

– Сърцето ви – каза тя. – На сестра ми е. Тя ви спаси живота.

2.

С периферното си зрение можеше да вижда монитора. Екранът беше сребристо-черен, сърцето приличаше на плавно движещ се призрак, а нитчетата и скобите, които свързваха КРЪВОНОСНИТЕ съдове, напомняха на черни сачми в гърдите му.

– Почти стигна – разнесе се женски глас иззад дясното му ухо.

Бони Фокс. Винаги хладнокръвна и професионална. Скоро видя как треперещата линия на катетъра навлиза в рентгеновото поле на монитора и проследява артерията, навлизаща в сърцето. Той затвори очи. Мразеше придърпването, онова, което казваха, че няма да усетиш, но което винаги изпитваш.

– Добре де, не би трябвало да го усещаш – каза тя.

– Ясно.

– Недей да говориш.

И тогава го усети. Като лекото придърпване на корда-та на рибарски прът, когато рибата отмъква стръвта ти. Отвори очи и видя линията на катетъра, тънка като рибарска корда, все още дълбоко в сърцето.

– Добре, готови сме. Сега ще излезе. Справи се чудесно, Тери.

Усети, че го потупва по рамото, макар че не можеше да обърне глава, за да погледне към нея. Катетърът беше изваден и Бони залепи парче марля върху разреза на шията му. После откачи скобата, която задържаеше главата му под такъв неудобен ъгъл, и той бавно завъртя шия, за да раздвижи скованите си мускули. Усмехнатото лице на доктор Бони Фокс се надвеси над неговото.

– Как се чувстваш?

– Не мога да се оплача. Щом всичко свърши.

– Ще се върна след малко. Искам да проверя кръвната проба и да занеса тъканта в лабораторията.

– Трябва да поговоря с теб по един въпрос.

– Няма проблем. Ще се видим след малко.

Няколко минути по-късно две сестри избутаха количката на Маккейлъб от лабораторията и я вкараха в асансьора. Мразеше да се отнасят с него като с инвалид. Можеше да върви сам, но правилникът го забраняваше. След сърдечна биопсия пациентът трябваше да лежи. Болниците имаха правилници. А „Сидър Сайни“ изглежда имаше повече от другите.

Откараха го в кардиологичното отделение на шестия етаж. Докато бутеха количката му по източния коридор, той мина покрай стаите на късметлиите и чакащите пациенти, получили нови сърца, или все още очакващи донори. Маккейлъб погледна през една отворена врата и видя на леглото малко момче, поставено на сърдечно-белодробен апарат. На стола от другата му страна седеше мъж в костюм и гледаше право към детето, но виждаше нещо друго. Маккейлъб извърна очи. Знаеше причината. Времето на момченцето изтичаше. Само апаратът щеше да го държи живо. Мъжът в костюма – бащата, предположи той – щеше да гледа със същото изражение и ковчега му.

Стигнаха в неговата стая. Преместиха го от количката върху леглото и го оставиха сам. Той се настрои за чакането. Фокс щеше да се появи най-малко след шест часа, едва след като успееше да вземе резултатите от кръвната му проба.

Беше се приготвил. Изгърканата кожена чанта, в която преди носеше компютъра и безбройните папки със случаите, върху които работеше, сега бе пълна със стари списания, запазени специално за деня на биопсията.

Два и половина часа по-късно Бони Фокс влезе в стаята. Маккейлъб отпусна броя на „Ремонт на яhti“, който четеше.

– Леле, колко си бърза.

– От лабораторията се бавят. Как се чувстваш?

– Сякаш някой два часа е притискал врата ми с крак.

– Ходи ли до лабораторията?

– Да.

– И какъв е резултатът?

– Всичко изглежда наред. Няма отрицателна реакция.

Много се радвам. След някоя и друга седмица можем да намалим преднизона ти.

Тя разтвори лабораторните резултати върху масичката за храна до леглото и отново ги прегледа. Говореше за внимателно съчетаните лекарства, които Маккейлъб пиеше всяка сутрин и вечер. Когато ги брой за последен път, се оказа, че взима осемнайсет таблетки сутрин и шестнайсет вечер. Аптечката в яхтата не бе достатъчно голяма, за да побере всичките. Наложиха се да използва един от шкафове в предната каюта.

– Добре – отвърна той. – Уморих се да се бърсна по три пъти дневно.

Фокс сгъна резултатите и взе папката от масичката. После бързо прегледа списъка с въпроси, на които Маккейлъб трябваше да отговаря

всеки път, когато дойде в болницата.

– Никаква треска?

– Не, никаква.

– И никаква диария.

– Не.

От постоянните ѝ опявания знаеше, че треската и диарията са двата основни симптома за отхвърляне на трансплантирания орган. Мереше си температурата най-малко два пъти дневно и отчиташе кръвното налягане и пулса си.

– Жизнените функции изглеждат наред. Би ли се навел напред?

Тя остави папката. Затопли стетоскопа с дъх и преслуша сърцето му на три различни места на гърба му. Маккейлъб се отпусна назад и тя преслуша гърдите му. После му измери пулса на шията, като гледаше часовника си. Докато го правеше, беше съвсем близо до него. Използваше парфюм с дъх на портокалов цвят, който Маккейлъб винаги свързваше с по-възрастни жени. А Бони Фокс не бе възрастна. Той вдигна очи към нея и разгледа лицето ѝ, докато лекарката следеше часовника си.

– Питала ли си се някога дали би трябвало да го правим? – попита Маккейлъб.

– Не говори.

Накрая тя премести пръсти на китката му и отново му измери пулса. След това дръпна маншета на апарата за кръвно налягане от стената, сложи го на ръката му и мълчаливо му премери кръвното.

– Добре – каза Бони, когато свърши.

– Добре – повтори той.

– Дали би трябвало да правим какво?

Точно в стила ѝ – неочаквано да подновява прекъснат или забравен разговор. Рядко забравяше нещо. Бони Фокс беше дребна жена, приблизително на неговата възраст, с къса, преждевременно посивяла коса. Бялата ѝ престилка висеше почти до глезените, защото бе предназначена за по-висок човек. На джоба на гърдите ѝ беше избродирано очертание на сърдечно-белодробна система, нейната специалност като хирург. Когато идваше на срещите им, тя винаги бе делова. Около нея се носеше атмосфера на увереност и грижовност, съчетание, което рядко се срещаше при лекарите – а през последните години Маккейлъб беше виждал много лекари. Той отвръщаше на увереността и грижовността ѝ. Харесваше я и ѝ вярваше. Тайно се бе колебал дали някой ден ще остави живота си в ръцете на тази жена. Но колебанието бързо се разсея и го изпълни с чувство за вина. Когато настъпи време за трансплантацията,

последното нещо пред очите му, преди да го упоят, беше нейното усмихнато лице. И тъкмо нейното усмихнато лице го върна обратно в света с ново сърце и нов живот.

Фактът, че през осемте седмици след операцията възстановяването му върви съвсем гладко, доказваше правотата на увереността му в нея. През трите години, откакто за първи път влезе в кабинета ѝ, между двамата им беше възникнала връзка, далеч надхвърляща чисто професионалните отношения. Сега бяха добри приятели или поне така си мислеше Маккейлъб. Десетина пъти бяха ходили заедно на ресторант и бяха водили безброй разгорещени спорове върху всякакви въпроси от генетичното клониране до процесите на О. Дж. Симпсън – бе спечелил от нея сто долара за първата му присъда, лесно осъзнал, че непоклатимата ѝ увереност в правораздавателната система я е направила сляпа за расовия аспект на случая. И Бони не посмя да се обзаложи с него за втория процес.

За каквото и да разговаряха Маккейлъб се хвашаше, че заема противоположната позиция само защото обичаше да спори с нея. Сега Фокс придружи въпроса си с изражение, което показваше, че е готова за по-редния двубой.

– Дали би трябвало да правим това – отвърна той и посочи с ръка наоколо, сякаш за да обгърне цялата болница. – Да вадим органи и да присаждаме нови. Понякога се чувствам като съвременен Франкенщайн – с органи на други хора в себе си.

– Да не драматизираме толкова.

– Знаеш ли, когато работех в бюрото, всяка година трябваше да полагаме изпит на стрелбището. Нали разбираш, стрелба срещу мишени. Кръгчето около сърцето носеше повече точки, отколкото главата. Викат му „десятката“. Най-високият резултат.

– Виж, недей пак да започваш онзи спор дали не се правим на богове. Мислех си, че вече сме свършили с това.

Тя поклати глава, усмихна се и в продължение няколко секунди задържа очи върху него. Накрая усмивката ѝ изчезна.

– Какво ти е?

– Не зная. Предполагам, че се чувствам виновен.

– Не бъди смешен: Разговаряли сме и по този въпрос. Нямам време за вината на оцелелия. Нямаш голям избор. Съвсем просто е. От едната страна на везните е животът ти, от другата е смъртта. Голямо решение. За какво трябва да се чувстваш виновен?

Той вдигна ръце в знак, че се предава. Бони винаги поставяше

нещата в най-ясния им контекст.

– Типично – не го оставяше тя. – Чакаш почти цели две години за сърце, едва оцеляваш, а сега се чудиш дали изобщо е трябвало да ти го даваме. Какво всъщност те безпокои, Тери? Нямам време да си играя с теб.

Той отново я погледна. Беше се научила да чете мислите му. Всички агенти и ченгета, които познаваше, владееха това умение. Маккейлъб се поколеба и накрая реши да каже какво го измъчва.

– Защо не си ми казала, че жената, чието сърце нося в гърдите си, е била убита.

Тя очевидно се изненада. Шокът от думите му ясно се виждаше на лицето ѝ.

– Убита ли? За какво говориш?

– Била е убита.

– Как?

– Не зная точно. Оказала се по време на грабеж в някакъв магазин в Долината. Била застреляна в главата.

– Не се предполага да знаеш каквото и да е за донора си. Откъде научи това?

– Защото в събота сестра ѝ дойде при мен. Разказа ми всичко... това някак променя нещата, нали разбираш?

Фокс се надвеси над него със строго изражение.

– На първо място, нямах представа откъде е сърцето ти. Никога не сме го знаели. Получихме го чрез ЦОТКО¹. Казаха ни само, че е подходящо за първия в списъка ни. Това беше ти. Знаеш как работи ЦОТКО. Гледал си филма по време на подготовката. Получаваме ограничена информация, защото така е най-добре. Казах ти всичко, което знаем. Двайсет и шест годишна жена, доколкото си спомням. В отлично здраве, с подходяща кръвна група, съвършен донор. Това е.

– Извинявай. Мислех си, че може да си знаела и просто да си го скрила от мен.

– Не съм. Не сме. Тогава щом ние не знаем на кого е било сърцето, как е разбрала сестра ѝ кой го е получил?

Как те е открила? Може да е някаква измама...

– Не. Тя е. Зная го.

– Откъде знаеш?

– Онази статия миналата седмица в рубриката „Какво се е случило

1. Център за осигуряване и търсене на кръв и органи. – Б. пр.

с...“ в „Таймс“. Там пише, че съм получил сърцето на девети февруари и че съм чакал дълго време, защото кръвната ми група се срещала рядко. Сестра й прочела материала и разбрала. Очевидно е знаела кога е била убита сестра й, знаела е, че сърцето й е дарено и че нейната кръвна група също е била рядка. Тя е сестра в спешно отделение в „Холи Крос“ и разбрала, че съм аз.

– Това не означава, че си получил...

– Получила е и писмото ми.

– Какво писмо?

– Което всеки пише след операцията. Анонимна благодарност към семейството на донора. Болницата го праща на съответния адрес. Тя е получила моето. Видях го и наистина е моето. Спомням си какво написах.

– Това не би трябвало да се случва, Тери. Какво иска? Пари ли?

– Не, не пари. Не разбираш ли? Иска да открия кой го е извършил. Кой е убил сестра й. Ченгетата не са стигнали доникъде. Минали са два месеца и никой не е арестуван. Тя знае, че са се отказали. Тогава видяла онази статия за мен във вестника, за това, че съм работил в бюрото. Решила, че аз съм получил сърцето на сестра й и си помислила, че може би ще успее да направя онова, което ченгетата очевидно не са в състояние. Да реша случая. В събота обикаляла цял час по кейовете на Сан Педро, докато открие яхтата ми. Разполагала само с името й от вестника. И дошла да ме потърси.

– Това е лудост. Дай ми името на тази жена и аз ще...

– Не. Не искам да й правиш каквото и да е. Представи си, че беше на нейно място. И ти щеше да сториш същото.

Фокс се изправи от леглото с разширени очи.

– Ти няма да го направиш.

Каза го като заявление, като лекарска заповед. Той не отвърна. Гневът отново се изписа на лицето й.

– Изслушай ме. Не си в състояние да направиш такова нещо. От трансплантацията са минали само шейсет дни и искаш да се правиш на детектив?

– Само мисля по въпроса, нали така? Казах й, че ще го обмисля. Зная какви са рисковете. Зная също, че вече не съм агент от ФБР. Сега ще е съвсем различно.

Фокс ядосано скръсти слабите си ръце на гърдите си.

– Дори не би трябвало да си го помисляш. Като твой лекар, аз ти забранявам да го направиш. Това е заповед.

После гласът ѝ стана по-мек.

– Трябва да уважаваш дара, който си получил, Тери. Този втори шанс.

– Но това уважение има две страни. Ако не бях получил сърцето ѝ, сега щях да съм мъртъв. Длъжник съм ѝ. Именно...

– Не дължиш на нея или на семейството ѝ нищо повече от онова писмо. Това е. Тя е била мъртва независимо дали ти или някой друг е получил сърцето ѝ. Напълно грешиш по този въпрос.

Той кимна. Но ако за разума нещо изглежда логично, това не означава, че сърцето ти го разбира. Тя прочете мислите му.

– Но какво?

– Не зная. Просто си мислех, че ако някога разбере какво се е случило, ще се окаже, че е било случайност. За това бях подготвен. Така ти казват по време на предварителната ориентация и когато започвахме, така ми каза дори самата ти. Че деветдесет и девет от всеки сто пъти случайност води до фатално нараняване на главата. Автомобилна катастрофа, падане надолу по стълба или от мотоциклет. Но сега е различно. Това променя нещата.

– Постоянно го повтаряш. Защо да е различно? Сърцето е просто орган – биологична помпа. Независимо как е умрял собственикът му.

– Бих могъл да живея спокойно, ако беше случайност. През цялото време докато чаках, знаех, че за да живея, трябва да умре някой друг и се подготвих да го приема като случайност. Но убийство... тук става дума за злодеяние. Не за случайност. Това означава, че съм се възползвал от злодеяние, докторе, ето защо е различно.

Фокс не отговори. Тя пхна ръце в джобовете на престилката си. Маккейлъб си помисли, че Вони най-после започва да го разбира.

– Дълго време целият ми живот се изразяваше в това – тихо прибави той. – Търсех злото. Такава ми беше работата. И аз бях добър, но в крайна сметка тя ме победи. Взе най-доброто от мен. Струва ми се... не, сигурен съм, че тъкмо това ми отне сърцето. Но сега това не означава абсолютно нищо, защото съм тук, имам ново сърце, онзи втори шанс, за който говориш, и единствената причина е в това злодеяние, в това ужасно престъпление, което някой е извършил.

Преди да продължи, Маккейлъб дълбоко въздъхна.

– Влязла е в онзи магазин, за да купи шоколад на детето си, и е била убита... виж, просто е различно. Не мога да ти го обясня.

– Не ми звучи много логично.

– Трудно ми е да открия нужните думи. Просто зная какво

чувствам. За мен е логично.

На лицето на Фокс се изписа примирение.

– Виж, зная какво искаш да направиш. Искаш да помогнеш на онази жена. Но не си готов. Физически – категорично. А след като чух какво ми каза току-що, не мисля, че емоционално си готов да разследваш дори автомобилна катастрофа. Спомняш ли си какво ти обясних за равновесието между физическото и умственото здраве? Едното подхранва другото. И се страхувам, че онова, което в момента става в главата ти, ще окаже въздействие върху физическото ти възстановяване.

– Разбирам.

– Не мисля, че разбираш. Играеш си със собствения си живот. Ако всичко това продължи, ако получиш инфекция или организъмът ти отхвърли органа, няма да успеем да те спасим, Тери. Чакахме двамайсест и два месеца за сегашното ти сърце. Да не си мислиш, че веднага ще се появи ново със съответната кръвна група, защото си прецакал това? Нататък по коридора имам пациент, който е на апарат. Чака сърце, което не идва. И ти би могъл да си на негово място, Тери. Това е единственият ти шанс. Не го проваляй!

Тя се пресегна над леглото и постави длан на гърдите му. Почувства топлината ѝ.

– Откажи на онази жена. Спаси живота си и ѝ откажи.

3.

Луната приличаше на детски балон на пръчка. Под нея се издигаха мачтите на десетки яhti, готови да спрат падането ѝ. Маккейлъб я гледаше как виси в черното небе, докато накрая се плъзна зад облаците някъде над Каталина. Също толкова добро скривалище, колкото и всяко друго, помисли си той, свел очи към празната чаша от кафе в ръката си. Липсваше му, че не може да седи на кърмата в края на деня с ледено студена бира в едната ръка и с цигара в другата. Но цигарите бяха част от проблема и сега най-последно за него беше отказал. Щяха да минат няколко месеца, докато с помощта на лекарствата се възстановеше достатъчно, за да може да си позволи малко алкохол. Ако сега изпиеше дори само една бира, тя можеше да му докара онова, което Бони Фокс наричаше „фатален махмурлук“.

Маккейлъб се изправи и влезе в каютата. Първо се опита да поседи на масата, но скоро се отказа. Включи телевизора и започна да минава от канал на канал без всъщност да гледа какво дават. Изключи го и погледна към хаоса на чертожната маса, но откри, че и там няма нищо за него. Започна да се разхожда из каютата в опит да разсее мислите си. Но не успя.

Спусна се по стълбите и отиде в предното помещение. Извади термометъра от аптечката, разтърси го и го пхна под езика си. Беше старомодна стъклена тръбичка. Електронният термометър с дигитален дисплей, който му бе предоставен от болницата, все още си стоеше в кутията върху лавицата. Кой знае защо не му вярваше.

Маккейлъб се погледна в огледалото, разтвори яката на ризата си и разгледа малкия белег, оставен от сутрешната биопсия. Нямахше време да зарасне. Бяха му правили толкова много биопсии, че разрезът тъкмо започваше да се покрива с нова кожа, когато отново го отваряха и за пореден път проникваха в артерията му. Знаеше, че ще остане завинаги, също като трийсет и три сантиметровия белег на гърдите му. Докато се гледаше, той се замисли за баща си. Спомняше си постоянните му белези, татуировките, останали по шията на стареца: координатите на битка с радиацията, които само отлагаха неизбежното.

Температурата му беше нормална. Той изми термометъра и го остави на мястото му, после взе таблицата с данните от закачалката за хавлии и записа датата и часа. В последната колона, под графата

„ТЕМПЕРАТУРА“ написа поредното тире, означаващо, че няма промяна.

След като окачи таблицата обратно, Маккейлъб се наведе към огледалото, за да погледне очите си. Зелено, изпъстрено със сиво и роговица с червени жилки. Той отстъпи назад и си свали ризата. Огледалото бе малко, но въпреки това можеше да види белега, беззникаворозов, изпъкнал и грозен. Често го правеше – преценяваше се. Защото не можеше да свикне със сегашния вид на тялото си и с мисълта, че го е предало. Кардиомиопатия. Фокс му беше казала, че е вирус, който може да е чакал в стените на сърцето му от години, само за да разцъфне случайно и да се развие в резултат на стреса. Обяснението не му говореше нищо. Не облекчаваше усещането, че мъжът, който е бил някога, вече не съществува. Когато понякога се поглеждаше, му се струваше, че вижда непознат – човек, който е бил победен от живота.

Отново облече ризата си и влезе в предното отделение. Помещението следваше очертанятия на носа. Отляво имаше двойна койка, отдясно шкафове. Маккейлъб бе превърнал долната каюта в кабинет и използваше горната за склад за кашони, пълни със стари служебни папки. Отстрани кашоните бяха обозначени с имената на разследванията: „ПОЕТ“, „КОД“, „ЗОДИАК“, „ПЪЛНОЛУНИЕ“ и „БРЕМЪР“. На два от тях се виждаше надписът „РАЗЛИЧНИ ДРЕБОЛИИ“. Преди да напусне бюрото, беше копирал по-голямата част от документацията си. Правилникът го забраняваше, но никой не му попречи. Папките бяха от различни случаи: някои разкрити, други – не. Едни изпълваха цели кашони, други бяха толкова тънки, че се събираха по няколко заедно. Не бе сигурен защо е копирал всичко. Не ги беше отварял, откакто се пенсионира. Но понякога си мислеше, че би могъл да напише книга или дори да продължи разследването на откритите случаи. Но най-вече му харесваше идеята просто да разполага с папките като доказателство за работата, която е извършил.

Маккейлъб седна на бюрото и включи монтираната на стената лампа. За миг очите му попаднаха върху значката от ФБР, която беше носил в продължение на шестнайсет години. Сега тя бе поставена в прозрачна пластмасова кутия и висеше на стената над бюрото му. До нея имаше снимка на усмихнато малко момиче с шини на зъбите. Много години преди това я беше копирал от училищен годишник. Споменът го накара да се намръщи и той извърна очи. Погледът му се спря върху купчината на бюрото.

Отгоре бяха пръснати няколко сметки и квитанции, папка, пълна с

медицински резултати, почти празни кафяви пликове, три рекламни брошури от конкурентни сухи докове и правилник на доковете Кабрило. Чековата му книжка бе отворена и готова за използване, но той не можеше да се заеме с тривиалната задача да изплаща сметки. Не сега. Чувстваше се неспокоен, но поради друга причина. Не можеше да престане да мисли за посещението на Грасиела Ривърс.

Маккейлъб започна да подрежда бюрото си, докато не откри вестникарската изрезка, довела жената на яхтата му. Беше я прочел в деня на излизането ѝ, изряза я и после се опита да забрави за нея. Но се оказа невъзможно. Статията привличаше към яхтата му постоянна върволица от жертви. Майката, трупът на чиято дъщеря тийнейджърка бил открит нататък по плажа в Редондо. Родителите, чийто син бил обесен в апартамент в западен Холивуд. Младият мъж, чиято съпруга една вечер отишла на събиране и никога не се завърнала. Имаше и други. Всички бяха зомбита, почти вцепенени от мъка и от измяната на вярата им в Господ, който не би трябвало да допусне всичко това. Маккейлъб не можеше да ги утеша, не можеше да им помогне. И ги отпращаше.

Беше се съгласил да даде интервю за вестника само защото бе длъжник на репортерката. Когато работеше в бюрото, Кейша Ръсел винаги се беше държала добре с него. Тя бе от онези журналисти, които даваха и не винаги вземаха. Беше му позвънила на яхтата месец преди това, за да получи дълга си. Бяха ѝ възложили да напише материал за рубриката „КАКВО СЕ Е СЛУЧИЛО С...“. Година по-рано Кейша бе написала репортаж за планираната операция на Маккейлъб и сега искаше да информира читателите, че най-после му е била извършена трансплантация. Той би предпочел да отклони поканата, тъй като знаеше, че това ще сложи край на анонимния му начин на живот, но Ръсел му припомни за всички онези случаи, в които му беше помагала – и като премълчаваше подробности за различни разследвания, и като ги подхвърляше в репортажите, в зависимост от предпочитанията на Маккейлъб. Той знаеше, че няма избор. Винаги изплащаше дълговете си.

В деня на публикуването на материала Маккейлъб го възприе като официален знак за края на кариерата му. Обикновено рубриката се пазеше за неуспели политици, изчезнали от местния обществен живот, или за хора, чиято мимолетна слава отдавна е залязла. От време на време пускаха репортажи за прочут в миналото телевизионен актьор, който сега продавал недвижими имоти или станал художник, защото това било истинското му призвание.

Разгъна изрезката и я препрече.

Ново сърце, ново начало за бивш агент от ФБР от Кейша Ръсел

РЕПОРТЕР НА „ТАЙМС“

Преди време лицето на Теръл Маккейлъб постоянно се появяваше по вечерните новини в Лос Анжелис и думите ту винаги намираха място в местните вестници. За него и за града това не беше удоволствие.

Агент във ФБР, през последното десетилетие Маккейлъб ръководи издирването на няколко серийни убийци в Лос Анджелис и Запада.

Член на групата за подпомагане на разследванията, той помагаше за насочване на разследванията на местната полиция. Отнасяше се с разбиране към пресата и често попадеше в центъра на вниманието – нещо, което понякога му причиняваше търкания с местните власти и началниците му в Куонтико.

Но откакто изчезна от сцената на обществения интерес, изминаха повече от две години. В последно време Маккейлъб вече не носи значка и оръжие. Според собствените му думи дори нямал стандартен син костюм на агент от ФБР.

През повечето време носи стари дънки и изтъркани тениски и може да бъде открит да поправя дванайсет-метровата си рибарска яхта „Преследваща вълна“. В момента Маккейлъб, който е роден в Лос Анджелис и е израснал в Авалон на недалечния остров Каталина, живее на яхтата си на доковете Сан Педро, но има намерение накрая да хвърли котва в авалонското пристанище.

Той се възстановява от трансплантация на сърце и според него преследването на серийни убийци и изнасилвачи е последното нещо, за което си мисли.

Четирийсет и шест годишният Маккейлъб казва, че е отдал сърцето си на бюрото – според неговите лекари тежкия стрес е довел до развитието на вирус, причинил почти фатално отслабване на първото му сърце, но че службата не му липсвала.

„Когато преживееш нещо подобно, то не те променя само физически – жаза той в интервю миналата седмица. – Позволява ти да видиш нещата от разстояние. Дните ми във ФБР ми се струват сякаш преди цяла вечност. Сега започвам отначало. Не зная точно какво ще правя, но не се безпокоя много. Ще намеря нещо.“

Маккейлъб едва не загуби възможността да получи това ново начало. Тъй като кръвната му група се среща при по-малко от един процент от населението, той трябваше да чака подходящо сърце почти две години.

„Едва оцеля – каза доктор Бони Фокс, лекарката, извършила трансплантацията. – Ако се беше наложило да чака още, навярно щяхме да го изгубим или пък щеше да е прекалено слаб, за да издържи операцията.“

Минали са едва осем седмици, но Маккейлъб е изписан от болницата и вече е физически активен. Казва, че само от време на време си мисли за трескавите разследвания, които някога са изпълвали дните му.

Списъкът със случаите на бившия агент е ужасяващ. В него са местните разследвания, известни като „Нощният ловец“ и „Поетът“. Освен това е взел ключово участие в издирването на Кодовия убиец, Удушвача от „Сънсет стрип“ и Лутър Хач, прочул се след арестуването си като Човекът от гробището заради посещенията му на гробовете на жертвите му.

Няколко години Маккейлъб е бил аналитик в базата на групата в Коунтико. Специализирал се е в случаи по Западното крайбрежие и често е летял до Лос Анджелис, за да помага на местната полиция. Накрая началниците на групата решили да създадат сателитна служба тук и Маккейлъб се върнал в родния си Лос Анджелис, за да работи в местното бюро на ФБР в Уестууд. Това го приближило до много от разследванията, в които била поискана помощ от ФБР.

Не всички разследвания имали успешен завършек и в крайна сметка стресът взел своето. Маккейлъб получил инфаркт, докато работел късно вечерта в местното бюро. Открил го нощният портиер и се смята, че тъкмо той му спасил живота. Лекарите установили, че агентът страда от миокардия в напреднал стадий – отслабване на сърдечните мускули – и го включили в списъка за трансплантация. Докато чакал, той бил пенсиониран по болест.

Маккейлъб заменил служебния си пейджър с болничен и на 9 февруари той сигнализирал: получено е сърце от донор с подходяща кръвна група. След шестчасова операция в болницата „Сидър-Сайни“ сърцето на донора започнало да бие в гърдите на Маккейлъб.

Той не е сигурен какво ще прави с новия си живот – освен че ще ходи за риба. Получил е предложения от бивши агенти и полицейски детективи да работи заедно с тях като частен детектив и консултант в охранителни фирми. Но до този момент Маккейлъб насочва вниманието си към ремонта на „Преследваща вълна“, двайсетгодишна яхта за спортен риболов, която е получил в наследство от баща си. В продължение на шест години тя е била оставена на милостта на времето, но сега Маккейлъб се занимава единствено с нея.

„Засага се задоволявам да правя стъпка по стъпка – казва той. – Не се безпокоя прекалено много за бъдещето.“

Маккейлъб не се оплаква, но също като всички пенсиониранни агенти съжалява за неуспешните разследвания.

„Иска ми се да съм разкрил всички случаи – казва той. – Мразех, когато престъпниците се измъкваха. И сега е така.“

За миг Маккейлъб погледна снимката, публикувана във вестника – стар кадър, многократно използван преди да го пенсионира. Очите му дръзко гледаха към обектива.

Когато беше дошла, за да го интервюира, Кейша Ръсел доведе със себе си фотограф. Маккейлъб не им позволи да го снимат. Каза им да използват старите снимки. Не искаше никой да вижда как изглежда сега.

Не че някой можеше да види нещо, освен ако не съблечеше ризата си. Бе отслабнал тринайсетина килограма, но това не го притесняваше. Искаше да скрие очите си. Беше загубил онзи пронизителен като куршум поглед. И не искаше никой да разбере това.

Той сгъна изрезката и я остави настрана. Почука няколко секунди с пръсти по бюрото, докато мислеше за различни неща, после погледна към стоманения шип за хартия до телефона. Номерът, който му бе дала Грасиела Ривърс, беше надраскан с молив върху листче върху купчина-та бележки, забити на шипа.

Като агент, той изпитваше безкрайна омраза към хората, които преследваше. Лично виждаше какво са извършили и искаше да ги накара да си платят. Кървавият дълг трябваше да се изплати с кръв. И тъкмо затова агентите от групата за разследване на серийни убийства наричаха работата си „кървава“. Нямаше как другояче да я опишат. И тъкмо така го възприемаше той всеки път, когато някой не плащаше дълга си. Всеки път, когато някой се измъкваше.

Случилото се с Глория Торес го измъчваше. Той беше жив, защото спрямо нея бяха извършили злодеяние. Грасиела му разказа всичко. Глория била убита, само защото се изпречила на пътя на някого към касата. Това беше проста, глупава и ужасна причина да умреш. И някак си правеше Маккейлъб длъжник. На нея, на сина ѝ, на Грасиела, дори на самия себе си.

Вдигна слушалката и набра номера от листчето. Беше късно, но не искаше да чака. Грасиела отговори още на първото извънмяване.

– Госпожица Ривърс?

– Да.

– Тук е Тери Маккейлъб. Вие дойдохте...

– Да.

– В неудобен момент ли се обаждам?

– Не.

– Ами, вижте, исках да ви кажа, че аз, хм, обмислих нещата и ви обещах, че ще ви потърся независимо от решението си.

– Да.

Макар че произнесе само една дума, в гласа ѝ се долавяше надежда. Той се трогна.

– Ами, ето какво си мисля. Моите, хм, предполагам, че бихте ги нарекли умения, те всъщност не са подходящи при такова престъпление. Онова, което ми разказахте за сестра си, ми показва, че убийството е било случайно и с финансов мотив. Въръжен грабеж. Така че е различно, нали разбирате, от случаите, по които съм работил в бюро, от серийните убийства.

– Разбирам.

Надеждата в гласа ѝ изчезваше.

– Не, не казвам, че няма... нали разбирате, че не ме интересува. Позвъних ви, защото утре ще отида в полицията и ще ги попитам за случая. Но...

– Благодаря ви.

– ... не зная какво ще успее да постигна. Ето какво се опитвам да кажа. Не искам да подхранвам надеждите ви. Тези неща... не зная.

– Разбирам. Благодаря ви дори само защото искате да го направите. Никой...

– Е, ще хвърля един поглед на нещата – прекъсна я той. Не искаше да му благодари. – Не зная каква помощ или съдействие ще получа от лосанджелиската полиция, но ще направя каквото мога. Дължа поне това на сестра ви. Да се опитам.

Тя не отговори и Маккейлъб ѝ каза, че трябва да получи допълнителна информация за сестра ѝ, както и имената на детективите от лосанджелиското управление, които са водили разследването. Поговориха още десетина минути и когато записа в малкия си бележник всички данни, от което се нуждаеше, двамата неловко замълчаха.

– Е – накрая каза той, – предполагам, че това е всичко. Ще ви телефонирам, ако имам други въпроси или изникне нещо ново.

– Отново ви благодаря.

– Нещо ми подсказва, че аз би трябвало да ви благодаря. Радвам се, че ще мога да направя това. Надявам се да има полза.

– О, ще има. Вие имате сърцето ѝ. Тя ще ви води.

– Да – колебливо отвърна Маккейлъб. – Ще ви телефонирам, когато мога.

После затвори и известно време задържа очи върху телефона. Отново разтвори изрезката със снимката си и продължително я разгледа.

Накрая я сгъна и я скри под документите върху бюрото. Вдигна поглед към момичето с шините и след няколко секунди кимна. После изключи лампата.

4.

Някога агентите, с които работеше в бюрото, наричаха тази част „трудното танго“. Това бяха фините ходове, които изискваха отношени-ята с местните власти. Ставаше дума за самолюбие и териториална юрисдикция. Едно куче никога не пикаеше в двора на друго. Не без разрешение.

Абсолютно всички ченгета от отдел „Убийства“ притежаваха изк-лючително развито самолюбие. Това беше задължително изискване за работата им. За да я вършиш, трябва да знаеш, че изпълнението на зада-чата зависи от теб и че си по-добър, по-умен, по-силен, по-коварен, по-опитен и по-търпелив от противника си. Трябва да си уверен в победата. И ако изпитваш каквито и да е съмнения, трябва да се откажеш и да се занимаваш с грабежи, да поемеш патрулна смяна или да правиш нещо друго.

Но самолюбието на детективите от „Убийства“ често стигаше до-там, че те прехвърляха отношението си към противника и върху онези, които искаха да им помогнат – колеги, най-вече агенти от ФБР. Нито ед-но ченге от отдел „Убийства“, разследващо сложен случай, не искаше да му кажат, че някой друг – особено някой федерален от Куонтико – е в състояние да му помогне или дори да се справи по-добре. Маккейлъб от собствен опит знаеше, че когато най-последно се откажеше и предадеше случая в архива, детективът тайно не искаше никой друг да го поеме и да го разреши, за да покаже грешката му. Като агент от ФБР, Маккейлъб почти никога не получаваше молба за помощ или съвет от детектив. То-ва винаги беше идея на началството. Началството не се интересуваше от самолюбие или наранени чувства. Началството се интересуваше от разк-рити случаи и просто високи статистически резултати. Тогава се обръ-щаха към бюрото, Маккейлъб идваше и му се налагаше да танцува с во-дещия разследването детектив. Понякога танцуваха гладко като опитни партньори. По-често обаче това бе „трудното“ танго. Изпълнено с вза-имно настъпване, с наранено самолюбие. От време на време Маккейлъб подозираше, че детективът, с когото работи, крие от него информация или тайно се радва, че партньорът му не постига нищо в усилията си. Това бе част от дребнавите териториални претенции в света на закона. Понякога грижата за жертвата или семейството ѝ оставаше на последно място.

Маккейлъб беше съвсем сигурен, че с лосанджелиското полицейско управление ще трябва да танцува „трудното“ танго. Нямаше значение, че разследването на случая Глория Торес очевидно се бе оказало в задънена улица и че биха могли да се възползват от помощта му. Това си беше тяхна територия. Нещо повече, той дори вече не работеше във ФБР. Отиваше при тях съвсем гол, без значка. Единственото, което носеше със себе си, когато в седем и половина във вторник сутринта отиде в участъка в Уест Вали, бяха кожената му чанта и кутия с понички. Щеше да танцува трудното танго без музикален съпровод.

Маккейлъб бе избрал този час, защото знаеше, че повечето детективи започват рано, за да успеят да си свършат работата. Това беше моментът, в който имаше най-голяма вероятност да открие двете ченгета, разследващи случая Глория Торес. Грасиела му бе дала имената им. Аранго и Уолтърс. Маккейлъб не ги познаваше, но няколко години по-рано се беше срещал с началника им лейтенант Дан Бъскърк във връзка със случая на Кодовия убиец. Но познанството им бе съвсем бегло. Маккейлъб не знаеше какво мисли за него Бъскърк. Реши обаче, че ще е най-добре да спази протокола и да започне с лейтенанта.

Участъкът в Уест Вали се намирал на улица „Оуънсмаут“ в Рисида. Изборът на мястото изглеждаше странен. Повечето лосанджелиски участъци бяха разположени в горещи точки, където имаше най-голяма нужда от полицейско присъствие. На входните магистрали те бяха защитени с бетонни стени, предназначени да предпазват от стрелба от автомобил. Но в Уест Вали не беше така. Тук нямаше бариери. Участъкът се намирал в идиличен жилищен квартал на средната класа. От едната му страна имаше библиотека, от другата – обществен парк, а на тротоара отпред – огромен паркинг. Оттатък улицата се виждаше редица от типични за Сан Фернандо Вали къщи тип ранчо.

След като таксито го остави отпред, Маккейлъб влезе през главното фоайе, спокойно поздрави униформените полицаи на пропуската и тръгна наляво по коридора. Не прояви никакво колебание. Знаеше, че води към детективското бюро, защото повечето участъци в града имаха един и същ план.

Униформените не го спряха и това го окуражи. Може би се дължеше на кутията с понички, но той го прие като знак, че все още е запазил поне малко от онзи вид – уверената походка на човек, който носи пистолет и значка. Маккейлъб не носеше нито едното, нито другото.

Когато влезе в детективското бюро, той стигна до друг пропуск.

– С какво мога да ви помогна?

Маккейлъб се изправи и вдигна очи към младия детектив, приближил се откъм съседното бюро. Навярно стажант, определен да работи на пропуски. Обикновено използваша възрастни мъже от квартала, които доброволно даряваха труда си, или ченгета, на които възлагаха тази лека задача заради нараняване или дисциплинарно наказание.

– Надявах се да се срещна с лейтенант Бъскърк. Тук ли е?

– По работа е в бюрото в Долината. Мога ли да ви помогна с нещо?

Това означаваше, че Бъскърк е във Ван Нюйс, командния център на цялата долина. Планът на Маккейлъб да започне с него отиваше по дяволите. Сега можеше да почака лейтенанта или да си тръгне. Но къде да иде? В библиотеката ли? Наоколо нямаше дори кафене. Реши да рискува с Аранго и Уолтърс.

– Ами Аранго или Уолтърс от отдел „Убийства“?

Детективът хвърли поглед към пластмасовото табло на стената. От лявата му страна имаше имена, а от дясната полета с надписи „ТУК“, „НАВЪН“, „ОТПУСКА“ или „В СЪДА“. Но в полетата на Аранго и Уолтърс нямаше нищо.

– Почакайте да проверя – каза дежурният. – Как се казвате?

– Казвам се Маккейлъб, но това няма да означава нищо и за двамата. Кажете им, че става дума за случая Глория Торес.

Младият детектив се върна при бюрото си и набра трицифрен номер. После започна да шепне в слушалката. Тогава Маккейлъб разбра, че за дежурния, той няма същия вид. Половин минута по-късно разговорът завърши и младежът не си направи труд да стане от бюрото.

– Обратно по коридора, първата врата вдясно.

Маккейлъб кимна, взе кутията с понички от плота и последва указанията му. Когато приближи, той пхна кожената чанта подмишница, за да може да отвори вратата. Но когато протегна ръка към бравата, тя сама се отвори. На прага стоеше мъж в бяла риза и вратовръзка. Носеше пистолета си в кобур под дясната си мишница. Това беше лош знак. Детективите рядко използваша оръжие, а онези от отдел „Убийство“ почти никога. Винаги, когато видеше ченге с кобур подмишница, вместо на колана, Маккейлъб знаеше, че си има работа със силно самолюбие. Той едва се съдържа да не въздъхне.

– Господин Маккейлъб?

– Да.

– Аз съм Еди Аранго, какво мога да направя за вас? Моят човек на пропуски ми каза, че сте тук заради случая Глори Торес. Така ли е?

Двамата се ръкуваха, след като Маккейлъб несръчно прехвърли

кутията с поничките в лявата си ръка.

– Точно така.

Детективът бе едър мъж, по-скоро по отношение на хоризонталните си, отколкото на вертикалните си пропорции. Латиноамериканец с гъста, посивяваща черна коса. Около четирийсет и пет годишен, як, без никакво шкембе. Заемаше цялата врата и не се отмести, за да покани госта си.

– Можем ли да поговорим някъде?

– За какво да поговорим?

– Имам намерение да се поровя в убийството й.

Край на любезностите, помисли си Маккейлъб.

– О, мамка му, пак ли? – възкликна Аранго.

Той раздражено поклати глава, хвърли поглед през рамо и после отново се обърна към Маккейлъб.

– Добре – каза детективът, – имате десетина минути, преди да ви изхвърля.

Той се завъртя и Маккейлъб го последва в помещение, претъпкано с бюра и детективи. Някои от тях вдигнаха поглед от работата си към него, натрапника, но повечето не си направиха труда. Аранго щракна с пръсти, за да привлече вниманието на един от мъжете, който седеше на бюро до отсрещната стена. Детективът разговаряше по телефона, но вдигна очи и забеляза, че Аранго го вика. Кимна и вдигна показалец. Аранго поведе Маккейлъб към стая за разпит с малка масичка до едната стена и три стола. Беше по-малка дори от затворническа килия. Той затвори вратата.

– Сядайте. Партньорът ми ще дойде след малко.

Маккейлъб зае стола срещу стената. Това означаваше, че Аранго най-вероятно ще седне от дясната му страна, иначе щеше да е принуден да се промъкне зад него, за да мине до другия стол. Маккейлъб искаше да е от дясната му страна. Дребна работа, но като агент винаги правеше така. Постава човека, с когото разговаряш, от дясната си страна. – Така ще му се наложи да те гледа отляво и да ангажира онази половина от мозъка си, която не е толкова критична. Знаеше го от лекцията на един от психолозите в Куонтико за методите на хипноза и разпит. Не бе сигурен дали действа, но имаше навик да използва всички възможни преимущества. А с Аранго определено щеше да се нуждае от нещо такова.

– Искате ли поничка? – попита той, когато детективът седна от дясната му страна.

– Не, не ви искам поничките. Искам само да ме оставите да си

гледам работата. Пратила ви е сестра й, нали? Работите за проклетата й сестра. Дайте да ви видя картата. Не мога да повярвам, че си хвърля парите за...

– Нямам разрешително, ако искате да кажете това Аранго забарабани с пръсти по издрасканата маса, докато обмисляше думите на Маккейлъб.

– Господи, тук е адски задушно. Не би трябвало да държим постоянно затворено.

Аранго беше слаб актьор. Той произнесе репликата, сякаш я четеше от табло на стената. Детективът се изправи, нагласи термостата до вратата и после седна на мястото си. Маккейлъб знаеше, че току-що е включил касетофон и видеокамера, скрити зад вентилационната решетка над вратата.

– Значи твърдите, че разследвате убийството на Глория Торес, нали така?

– Ами, всъщност още не съм започнал. Първо исках Да разговарям с вас и след това да продължа.

– Но работите за сестрата на жертвата?

– Грасиела Ривърс ме помоли да проуча нещата, да.

– И нямате разрешително от щата Калифорния да работите като частен детектив, така ли?

– Точно така.

Вратата се отвори и в стаята влезе мъжът, когото преди това беше повикал Аранго. Без да се обръща и да поглежда към партньора си, Аранго вдигна ръка с разперени пръсти, за да му даде знак да не ги прекъсва. Уолтърс скръсти ръце и се облегна на стената до вратата.

– Сър, разбирате ли, че в този щат е престъпление да работите като частен детектив без разрешително? Бих могъл незабавно да ви арестувам.

– Не е законно, да не споменавам, че не е етично, да взимаш пари, за да проведеш частно разследване без съответното разрешително. Да, това ми е ясно.

– Да не искате да ми кажете, че го правите безплатно?

– Точно така. Като приятел на семейството.

Маккейлъб бързо започваше да се уморява от глупостите и искаше да стигне до въпроса, заради който бе дошъл в участъка.

– Вижте, можем ли да оставим глупостите, да изключим касетофона и камерата и просто да поговорим няколко минути? Освен това партньорът ви се е облегнал на микрофона. Няма да запишете нищо.

Уолтърс отскочи от термостата в същия миг, в който Аранго се обърна, за да види дали Маккейлъб е прав.

– Защо не ми каза? – попита партньора си Уолтърс.

– Млъквай.

– Хей, вземете си понички, момчета – каза Маккейлъб. – Тук съм, за да ви помогна.

Аранго отново се обърна към него, все още малко смутен.

– Откъде знаеш за касетофона, по дяволите?

– Защото същата уредба е монтирана във всяко детективско бюро в града. А аз съм бил в повечето от тях. Преди работех в Бюрото. Ето откъде зная.

– Във ФБР ли? – попита Уолтърс.

– Пенсионирах се. Грасиела Ривърс ми е позната. Помоли ме да проуча нещата и аз ѝ обещах да го направя.

Искам да помогна.

– Как се казвате? – попита Уолтърс.

Очевидно загръвяше всичко със закъснение, защото бе разговарял по телефона. Маккейлъб се изправи и протегна ръка. Уолтърс я стисна и Маккейлъб се представи. Денис Уолтърс беше по-млад от Аранго. Със съвсем бяла кожа и мършава фигура. Дрехите му бяха широки, увиснали и предполагаха, че гардеробът му не е бил обновяван, откакто рязко е отслабнал. Не носеше кобур, поне на такова място, че Маккейлъб да може да го види. Навярно когато не бе навън, държеше пистолета в куфарчето си. Тъкмо от онези ченгета, които харесваше Маккейлъб. Уолтърс разбираше, че не пистолетът прави човека. Партньорът му обаче имаше друго мнение.

– Познавам ви – каза той, – вие сте онзи човек, със серийните убийства.

– За какво говориш? – попита Аранго.

– Нали се сещаш, аналитиците. От групата за разследване на серийни убийства. Той беше онзи, когото пратиха за постоянно в Лос Анджелис, тъй като повечето от манаците бяха тук. Разследва Удушвача от „Сънсет стрип“, какво още, Кодовия убиец, онзи тип от гробището, изобщо цял куп случаи.

После отново се обърна към Маккейлъб.

– Нали така?

Маккейлъб кимна. Уолтърс шракна с пръсти.

– Не четох ли наскоро нещо за вас? Нещо във вестника?

Маккейлъб отново кимна.

– В рубриката „Какво се е случило с...“ По-предишната събота.

– Точно така. Ясно. Направили са ви трансплантация на сърце, нали?

Маккейлъб кимна. Знаеше, че познанството носи спокойствие. Накрая щяха да стигнат до въпроса. Уолтърс стоеше прав зад Аранго, но Маккейлъб видя, че погледът му попада върху кутията на масата.

– Искате ли поничка, детектив? Не обичам да отиват на вятъра. Не съм закусвал, но ако вие, момчета, не си вземете, и аз няма.

– Аз ще си взема – каза Уолтърс.

Когато се приближи и отвори кутията, той тревожно погледна към партньора си. Изражението на Аранго беше каменно. Уолтърс си взе поничка с шоколадова глазура. Маккейлъб си избра с канела и накрая Аранго се огъна и неохотно си взе поничка с пудра захар. Няколко минути ядоха мълчаливо. После Маккейлъб бръкна в джоба на спортното си сако и извади пакетче със салфетки. Хвърли го върху масата и тримата си избърсаха пръстите.

– Е, значи пенсията от бюро то не ти стига, та трябва да работиш като частен детектив, а? – с пълна уста попита Уолтърс.

– Не съм частен детектив. Сестрата на жертвата ми е позната. Както казах, не ми плащат.

– Значи позната? – обади се Аранго. – Казваш го за втори път. Как точно се запознахте с нея?

– Живея на яхта на пристанището. Запознах се с нея на доковете. Тя обича яхтите. Разбрала какво съм работил в бюро то и ме помоли да проверя случая. Какъв е проблемът?

Не знаеше точно защо скрива истината. Още отначало не беше харесал Аранго, усещаше, че не трябва да разкрива действителната си връзка с Глория Торес и Грасиела Ривърс.

– Е, виж сега – каза Аранго. – Не знам какво са ти разказали, но става дума за обикновен обир на магазин, човече от ФБР. Няма нищо общо с Чарли Мансън, Тед Бънди или Джефри Шибания Дамър. Няма нищо сложно. Бил е някакъв тип с маска и пистолет, и с необходимото съотношение между дързост и акъл, за да го използва и да спечели няколко долара. Не е от ония неща, дето си свикнал да ги виждаш.

– Зная – отвърна Маккейлъб. – Но ѝ обещах да проверя. Колко става вече, май че два месеца. Помислих си, че навярно няма да имате нищо против да хвърля един поглед на нещо, с което вече нямате време да се занимавате.

Уолтърс налага вдицата.

– Оттогава групата ни има четири нови случая, а през последните две седмици Еди беше на дело във Ван Нюйс – каза той. – Колкото до Ривърс, случаят...

– Все още е открит – прекъсна го Аранго.

Маккейлъб премести поглед от Уолтър към Аранго.

– Да... Естествено.

– И имаме правило да не каним аматьори, когато случаят е открит.

– Аматьори ли?

– Нямах значка, нито разрешително за частен детектив – за мен това означава, че си аматьор.

Маккейлъб пропусна обидата покрай ушите си. Предполагаше, че Аранго просто се опитва да го прецени.

– Това е едно от онези правила, които прилагате в подходящи случаи – каза Маккейлъб. Но всички тук знаем, че аз навярно съм в състояние да ви помогна. Трябва да подчертая, момчета, че не съм тук, за да ви гледам от високо. В никакъв случай. Вие първи ще научите всичко, което успее да открия. Заподозрени, улики, каквото и да е. Всичко отива при вас. Просто бих искал да ми окажете малко съдействие.

– И в какво точно се изразява това съдействие? – попита Аранго. – Както казва моят партньор, който говори прекалено много, тук сме малко заети.

– Копирайте ми докладите от разследването. И всички видеозаписи, които имате. Аз съм много добър в огледа на местопрестъпление. Това ми е нещо като специалност. Може би ще успее да ви помогна. Просто ми копирайте каквото имате и повече няма да ви се пречкам.

– С една дума, смяташ, че сме се прецакали. Че отговорът си стои в докладите, готов да изскочи само като го отвориш, щото си от федералните, а федералните са много по-умни.

Маккейлъб се засмя и поклати глава. Започваше да си мисли, че е трябвало да се признае за победен още когато бе видял кобура на този мъжкар. Опита още веднъж.

– Не, не смятам така. Не зная дали сте пропуснали нещо. Много пъти съм работил с лосанджелиската полиция. Ако трябваше да се обзаложа, бих заложил, че не сте пропуснали нищо. Просто искам да кажа, че обещах на Грасиела Ривърс да проверя. Нека ви питам нещо. Често ли ви търси по телефона?

– Сестрата ли? Адски често. Всяка седмица и аз всеки път ѝ отговарям едно и също. Никакви заподозрени, никакви улики.

– Чакате нещо да се случи, нали така? За да продължите

разследването.

– Може би.

– Е, ако не друго, така поне ще ви помогна да се изправите от нея. Ако ми дадете да видя с какво разполагате и ѝ кажа, че вие, момчета, сте направили каквото сте могли, тя сигурно ще ви остави на мира. Ще ми повярва, защото ме познава.

Нито един от двамата не отговори.

– Какво можете да загубите? – продължи да настоява Маккейлъб.

– Ще трябва да го съгласуваме с лейтенанта – отвърна Аранго. – Не можем просто да ти дадем копия от материалите без негово разрешение. Всъщност и тук си се прецакал, брат ми. Трябваше да идеш при него, преди да дойдеш при нас. Знаеш как се играе тази игра. Не си спазил протокола.

– Ясно ми е. Когато пристигнах тук, попитах за него, но ми казаха, че бил в бюрото в Долината.

– Да, добре, скоро би трябвало да се върне – рече Аранго и си погледна часовника. – Знаеш ли какво, казваш, че си добър с огледа на местопрестъпление, така ли?

– Да. Ако имате запис, бих искал да го видя.

Аранго погледна назад към Уолтърс и намигна, после отново се обърна към Маккейлъб.

– Имаме нещо по-добро от видеозапис. Имаме самото местопрестъпление.

Той изрита стола си назад и се изправи.

– Хайде – каза Аранго. – Вземи и поничките.

5.

Аранго отвори чекмеджето на едно от бюрата, които задръстваха голямото помещение, и извади видеокасета. После изведе Маккейлъб от офиса, мина по коридора и излезе през ниската врата на централния пропуск на детективското бюро. Маккейлъб се досещаше, че са се насочили към кабинета на Бъскърк, който продължаваше да е празен. Той остави поничките върху плота на пропуската и последва другите вътре.

В единия ъгъл на стаята имаше висок стоманен шкаф на колелца от онези, които се използват в училищата и чакалните. Аранго го отвори. Вътре имаше телевизор и видео. Включи ги и зареди касетата.

– Виж това и ни кажи нещо, което още да не знаем – без да поглежда към Маккейлъб, рече той. – После може би ще се застъпим за теб пред лейтенанта.

Маккейлъб се приближи и застана точно пред телевизора. Аранго включи касетата и скоро на екрана се появи черно-бял образ. Виждаше се вътрешността на малък универсален магазин, заснета от камера на тавана. Обективът беше насочен към предния щанд, покрит със стъкло и пълен с пури, фотоапарати едnodневки, батерии и друга техника. В долната част на екрана се виждаха датата и часът.

Няколко секунди сцената беше празна, после в долния ляв ъгъл се появи сивокосото теме на продавача, който се навеждаше над касата.

– Това е Кюнгуон Канг, собственикът – съобщи Аранго като допря мазния си от поничките показалец до екрана и остави петно. – Това са последните му няколко секунди на тази земя.

Канг отвори чекмеджето на касата. Разкъса опаковка с монети от по двайсет и пет цента в ръба на щанда и после ги изсипа в съответното отделение на чекмеджето. В момента, в който го затваряше, в кадъра се появи жена. Клиентка. Маккейлъб незабавно я разпозна от снимката, която му беше показала на яхтата Грасиела Ривърс.

Когато приближи до щанда, Глория Торес се усмихна и постави върху стъклото два шоколада. После вдигна чантичката си, отвори я и извади портмонето си, докато господин Канг натискаше клавишите на касовия апарат.

Глория вдигна поглед с пари в ръка, когато на екрана неочаквано се появи нова фигура. Беше мъж с черна скиорска маска, която скриваше лицето му. Носеше нещо, което приличаше на черен гащеризон.

Незабелязано се приближи зад Глория. Тя продължаваше да се усмихва. Маккейлъб погледна брояча, видя, че показва 22:41:39 ч. и отново насочи вниманието си към онова, което ставаше в магазина. Действието в тази нереална черно-бяла тишина го изпълваше със странно усещане. Мъжът с черната маска стисна дясното рамо на жената с дясната си ръка и опря цевта на пистолета си в лявото ѝ слепоочие. После без да се колебае, натисна спусъка.

– Бам! – каза Аранго.

Маккейлъб усети, че гърдите му се свиват като юмрук, докато гледаше как куршумът пронизва черепа ѝ. От двете страни на главата ѝ пръсна ужасяваща мъгла от кръв.

– Изобщо не е разбрала какво ѝ се е случило – тихо рече Уолтърс.

Глория политна напред към щанда, после отскочи назад и се блъсна в убиеца, който я прихвана през гърдите с дясната си ръка. Той отстъпи назад, хванал Глория пред себе си като щит, отново вдигна лявата си ръка и стреля срещу господин Канг. Улучи го някъде в тялото. Собственикът на магазина се блъсна в стената зад гърба му и полетя напред. Горната половина на тялото му се стовари върху щанда и разби стъклото. Той размахваше ръце и се опитваше да се хване за нещо, като човек, който се катери по скала. Накрая се свлече на пода зад Щанда.

Убиецът остави тялото на Глория да се плъзне на земята и тя почти изчезна от екрана. В кадър останаха само краката и ръката ѝ, сякаш протегнала се по пода. Мъжът с маската се приближи до щанда, бързо се надвеси над него и погледна към господин Канг. Собственикът бъркаше в лавицата отдолу и отчаяно вадеше купчини кафяви торбички. Убиецът просто продължаваше да го гледа, докато накрая Канг извади ръката си навън, стиснал черен револвер. Мъжът с маската безстрастно го застреля в лицето още преди собственикът да успее да вдигне оръжието си.

Убиецът вдигна една от гилзите, паднала до ръката на Канг. Изправи се, протегна ръка и взе банкнотите от отвореното чекмедже на касата. После вдигна поглед към камерата. Въпреки маската ясно се видя, че намигна и каза нещо, после бързо изчезна от кадър.

– Взима другите две гилзи – съобщи Уолтърс.

– Записът е без звук, така ли? – попита Маккейлъб.

– Точно така – отвърна Уолтърс. – Каквото и да е казал, казал го е на себе си.

– Само една камера ли е имало в магазина?

– Само една. Канг не е бил богат.

На излизане убиецът още един път мина пред обектива.

Маккейлъб, въпреки опита си, бе зашеметен от извършената жестокост. Само заради съдържанието на касата бяха отнети два човешки живота.

– Няма да видиш това по „Любимите домашни видеоклипове на Америка“ – подметка Аранго.

Маккейлъб се бе срещал с ченгета като него години наред. Държаха се така, като че ли никога нищо не ги трогваше. Можеха да се майтапят и на най-ужасното местопрестъпление. Това беше част от инстинкта им за оцеляване. Дръж се и говори така, сякаш това не означава нищо за теб. И няма да пострадаш.

– Може ли пак да го видя? – попита Маккейлъб. – Но да го пуснете на бавни обороти?

– Почакай малко – рече Уолтърс. – Записът още не е свършил.

– Какво?

– Тъкмо в този момент влиза Добрият Самуел – с испанско произношение каза той.

– Добрият Самуел ли?

– В магазина влиза мексиканец, открива ги и се опитва да им помогне. Успял да задържи жената жива, но не е бил в състояние да направи нищо за Канг. После излязъл до уличния телефон отпред и се... а, ето го.

Маккейлъб отново погледна към екрана. Сега часът бе 22:42:55 и пред обектива се появи тъмнокож мъж по джинси и тениска. Отначало се поколеба в дясната половина на екрана, очевидно загледан в Глория Торес, после се приближи до шанда и погледна зад него. Трупът на Канг лежеше на пода в локва кръв. На гърдите и лицето му се виждаха големи, грозни рани от куршум. Очите му бяха отворени и неподвижни. Очевидно беше мъртъв. Добрият самарянин се върна при Глория. Той коленичи на пода и се наведе над нея извън екрана. Но веднага се изправи и изчезна от кадър.

– Тръгна из магазина да търси бинтове – съобщи Аранго. – Всъщност бинтовал главата ѝ с лепенка.

Добрият самарянин се върна и продължи да се занимава с Глория, макар че всичките му действия бяха извън екрана.

– Камерата изобщо не е успяла да го заснеме добре – каза Аранго. – Пък и той не е останал дълго. След като позвънил в полицията, се изпарил.

– Изобщо ли не се е появил после?

– Не. Пуснахме съобщение по телевизията. Нали разбираш,

помолихме го да дойде, защото може да е видял нещо, което да помогне на разследването. Ама не. Изпари се като дим.

– Странно.

Мъжът на екрана се изправи, обърнат с гръб към камерата. Докато излизаше от кадър, той погледна наляво и за миг се видя профилът му. Имаше тъмни мустаци.

После изчезна.

– В полицията ли телефонира сега? – попита Маккейлъб.

– Да – потвърди Уолтърс. – Казал е „линейка“ и са го свързали с Бърза помощ.

– Защо не е останал?

– Имаме си теория – отвърна Аранго.

– Нещо против да я споделиш с мен?

– Гласът на записа в полицията има акцент – обясни Уолтърс. – Латиноамерикански. Според нас този тип е незаконно пребиваващ. Не е останал, защото се е страхувал, че ако разговаряме с него, ще разберем това и ще го върнем обратно.

Маккейлъб кимна. Версията изглеждаше правдоподобна, особено в Лос Анджелис, където имаше стотици хиляди незаконно пребиваващи, които се криеха от властите.

– Пуснахме съобщение из мексиканските квартали и по канал „Трийсет и четири“ – продължи Уолтърс. – Обещахме, че няма да го депортираме, ако просто дойде при нас и ни каже какво е видял, но без никакъв резултат. Из тези квартали се случват много неща. Имат лош опит от местата, от които идват, и се страхуват от ченгетата повече, отколкото от престъпниците.

– Жалко – каза Маккейлъб. – Пристигнал е на местопрестъплението съвсем скоро и навярно е видял колата на убиеца, може дори да е запомнил номера.

– Може би – рече Уолтърс. – Но даже да го е запомнил, не си е направил труда да ни го съобщи, когато е телефонирал в полицията. Но пък е направил бегло описание на колата – „Черна кола като пикап“, ето как я описа. Но затворил преди момичето да успее да го попита за номера.

– Може ли пак да видим записа? – попита Маккейлъб.

– Естествено, защо не – каза Аранго.

Той пренави касетата и тримата мълчаливо отново я изгледаха. Този път Аранго включи записа на бавни обороти. Маккейлъб внимателно следеше убиеца всеки път, щом се появеше на екрана. Макар че маската очевидно скриваше изражението му, имаше моменти, в които очите му

ясно се виждаха. Жестоки очи, които не показваха нищо, докато застрелваше двете си жертви. Цветът им не можеше да се определи заради черно-бялата лента.

– Господи – каза Маккейлъб, когато записът свърши.

Аранго извади касетата и изключи видеото. Обърна се и погледна към Маккейлъб.

– Е, кажи ни нещо – рече той. – Ти си специалистът. Помогни ни да разрешим случая.

Предизвикателството ясно се долавяше в гласа му. Отново се връщаха към въпроса за територията.

– Трябва да помисля, може би пак да гледам записа.

– Остави – рече Аранго.

– Ще ти кажа едно – продължи Маккейлъб, като гледаше само към него. – Това не му е било за първи път. Никакво колебание, никаква паника... спокойно боравене с оръжието и хладнокръвие. Този тип го е правил и преди. Не му е било за първи път. И навярно не му е за последен. Освен това е бил там и по-рано. Знаел е, че има камера – затова е носил маска. Искам да кажа, вярно е, че на много такива места има камери, но той погледна право към нея. Знаел е къде е. Или е от квартала, или е идвал да огледа мястото.

Аранго се подсмихна и Уолтърс бързо премести поглед От Маккейлъб към партньора си. Той понечи да каже нещо, но Аранго вдигна ръка. Маккейлъб знаеше, че онова, което току-що бе казал, е вярно, а също така че вече им е известно.

– Засега край – каза Аранго. – Ще разговаряме с лейтенанта и ще ти съобщим.

– Защо? – най-после загубил търпение, възрази Маккейлъб. – Защо ми показваш записа и спираш дотук? Дай ми още нещо. Бих могъл да ти помогна. Какво губиш?

– О, сигурен съм, че можеш. Но ръцете ни са вързани. Нека поговорим с лейтенанта и ще те потърсим.

Той даде знак всички да излязат от кабинета. За миг Маккейлъб си помисли дали да не откаже да напусне, но реши, че идеята е лоша. Излезе навън и Аранго и Уолтърс го последваха.

– Кога ще ми съобщите?

– Веднага щом разберем какво можем да направим за теб – отвърна Аранго. – Дай ми номера си, ще поддържаме връзка.

6.

Маккейлъб стоеше пред файето на участъка и чакаше такси. Кипеше от ярос, че е допуснал Аранго да го изиграе. Типове като него ужасно си падаха да ти подхвърлят нещо и после да ти го измъкнат изпод носа. Маккейлъб познаваше много хора като Аранго – и от двете страни на закона.

Но не можеше да направи нищо. Засега Аранго командваше парада. Не очакваше и да го потърси. Знаеше, че Ще трябва той да му позвъни. Така се играеше тази игра. Маккейлъб реши да му даде време до следващата сутрин.

Когато таксито пристигна, той влезе на задната седалка. По този начин обезкуражаваше шофьора да го заговори. Погледна името на залепеното на таблото разрешително и видя, че е руско и непроизносимо. Извади малкия бележник от чантата си и му даде адреса на „Шърман Маркет“ в „Каного Парк“. Колата пое на север по булевард „Рисида“ и после на запад по „Шърман Уей“, докато стигнаха до малкия магазин до пресечката на „Уинетка Авеню“.

Таксито спря на паркинга отпред. Мястото бе безлично и обикновено. Стъклените витрини бяха облепени с пъстри реклами. Приличаше на хиляди други минимаркети в града. Само дето някой беше решил, че този трябва да бъде ограбен и че за тази цел си струва да бъдат убити двама души. Маккейлъб разгледа надписите, които покриваха витрините и не позволяваха да се види вътре. Знаеше, че навярно тъкмо това е причината, поради която убиецът е избрал този магазин. Дори хората, които минаваха по улицата с автомобили, не биха могли да видят какво става вътре.

Отвори вратата и излезе. Застана до левия преден прозорец на таксито и каза на шофьора да го почака. Когато влезе в магазина, той чу звън на камбанка над вратата. Щандът с касата, който бе видял на видеозаписа, се намираше до задната стена точно срещу входа. Там стоеше възрастна жена, която уплашено го гледаше. Беше азиатка. Маккейлъб разбра коя може да е.

Той започна да се оглежда наоколо, сякаш беше дошъл с друга цел, освен да получи представа за местопрестъплението, видя витрини, пълни с шоколад, и си взе блокче „Харши“. После се приближи до касата и го остави върху щанда. Забеляза, че стъкленият капак все още е

напукан. И внезапно осъзна, че е на същото място, на което бе стояла и Глори Торес. Маккейлъб погледна към старицата с болезнено изражение и кимна.

– Нещо друго?

– Не, само това.

Жената регистрира сметката и той плати, като наблюдаваше колебливите ѝ движения. Старицата знаеше, че не е от квартала, нито е редовен клиент. И все още се чувстваше неспокойна. Маккейлъб забеляза, че часовникът ѝ е с широка, черна пластмасова каишка и голям циферблат. Беше мъжки часовник и изглеждаше огромен в сравнение с тънката ѝ, крехка наглед китка. Бе го виждал и преди. На записа този часовник носеше Кюнгуон Канг. Спомняше си, че това му беше направило впечатление, когато раненият Канг се мъчеше да се задържи на щанда.

– Вие ли сте госпожа Канг? – попита Маккейлъб.

Тя замръзна на място и го погледна.

– Да. Познаваме ли се?

– Не. Просто... Чух какво се е случило тук. Със съпруга ви. Съжалявам. Старицата кимна.

– Да, благодаря. – После, очевидно изпитала нужда от обяснение или от лек за раните си, тя прибави: – Единственият начин да не се подаваме на злото е да не заключваме вратата. Не можем да го направим. Трябва да работим.

Сега бе ред на Маккейлъб да кимне. Навярно съпругът ѝ беше казал нещо такова в отговор на тревогите ѝ, че се занимава с пари в този пълен с насилие град.

Благодари и излезе. Когато минаваше през вратата, камбанката над главата му отново иззвъня. Върна се в таксито и пак разгледа магазина. Не откриваше никаква логика. Защо точно това място? Замисли се за записа. Ръката на убиеца събира парите. Едва ли бе взел много. На Маккейлъб му се искаше да знае повече за престъплението.

Вниманието му привлече телефонът на стената вдясно от витрината на магазина. Очевидно същият, който беше използвал неизвестният Добър самарянин. Зачуди се дали след като са разбрали, че няма да се появи, са го проверили за отпечатъци. Навярно не. Тогава вече е било прекалено късно. Така или иначе едва ли биха открили нещо.

– Накъде? – попита шофьорът. Акцентът му ясно се долавяше, въпреки че бе произнесъл една-единствена дума.

Маккейлъб се наведе напред, за да му даде адреса, но се поколеба. Забарабани с пръсти по изкуствената тапицерия на предната седалка и

за миг се замисли.

– Не изключвайте брояча. Първо трябва да позвъня.

После отново излезе навън, насочи се към телефона и за пореден път извади бележника си. Потърси номера и го набра. Отговориха му незабавно.

– „Таймс“, тук е Ръсел.

– Ръсел ли каза или съсел?

– Много смешно. Кой се обажда?

– Кейша, тук е Тери Маккейлъб.

– Хей, как си, човече?

– Добре съм. Исках да ти благодаря за онзи материал. Трябваше да ти се обадя по-рано. Но все пак ти благодаря.

– Хей, страхотен си. Никога не са ме търсили, за да ми благодарят за каквото и да е.

– Е, не съм чак толкова страхотен. Обаждам се и защото имам нужда от услуга. Компютърът ти включен ли е?

– Наистина знаеш как да развалиш нещо хубаво. Да, компютърът ми е включен. Какво има?

– Ами, търся нещо, но не съм сигурен как да го открия. Мислиш ли, че би могла да ми помогнеш с едно от онези издирвания с ключови думи? Интересуват ме съобщения за крадец, който убива хора.

Тя се засмя.

– Това ли било? – попита Кейша. – Знаеш ли колко често се случва по време на обир да застрелват хора? Тук е Лос Анджелис, нали?

– Да, така е, това беше тъпо. Добре, можеш да прибавиш и „скиорска маска“? Проверката може да се ограничи само до последната година и половина. Мислиш ли, че така ще стане по-лесно?

– Възможно е.

Той чу, че клавиатурата ѝ започва да трака, докато Кейша влизаше в компютъризираната библиотека на вестника. С помощта на ключови думи като „грабеж“, „скиорска маска“ и „стрелба“ тя щеше да е в състояние да открие всички включващи ги репортажи.

– Какво става, Тери? Мислех си, че си се пенсионирал.

– Пенсионирах се.

– Ами! Да не би да разследваш нещо?

– Нещо такова. Правя проверка за един приятел, а пък лосанджелиското полицейско управление не се е променило. Даже е още по-лошо, когато нямаш значка.

– За какво става дума?

– Все още не е за вестника, Кейша. Ако изскочи нещо, ти ще си първата, на която ще кажа.

Тя въздъхна.

– Не мога да понасям, когато се държите така. Искам да кажа, защо да ти помагам, когато не ме оставяш аз да реша дали нещо става за вестника, или не? Аз съм репортерката, не ти.

– Зная, зная. Просто не искам да говоря, преди да как стоят нещата. После ще ти разкажа всичко. Обещавам, че ти първа ще получиш материала. Навярно няма да излезе нищо, но така или иначе ще ти кажа. Откри ли нещо?

– Да – с престорено недоволство отвърна тя. – Шест удара за последната година и половина.

– Шест? За какво става дума?

– Шест репортажа. Ще ти прочета заглавията и ти ще ми кажеш дали искаш да отворя самите материали.

– Давай.

– Добре, ето. „Двама застреляни по време на опит за грабеж“. После имаме „Застрелян човек, ограбен край банкомат“. След това „Полицията иска помощ за стрелба край банкомат“. Чакай да видя, следващите три като че ли се отнасят за един и същи случай. Заглавията са „Собственик на магазин и клиент, застреляни по време на грабеж“, „Умира втората жертва, служител на «Таймс»“ – о, мамка му, изобщо не съм чула за това. Ще трябва и аз да го прочета. И последното заглавие е „Полицията търси Добрия самарянин“. Това е.

Маккейлъб се замисли за миг. Шест репортажа, три различни случая.

– Можеш ли да отвориш първите три и да ги прочетеш, ако не са много дълги?

– Защо не?

Клавиатурата ѝ отново започна да трака. Погледът му блуждаеше покрай таксито по „Шърман Уей“. Улицата имаше четири платна и движението беше доста натоварено – дори нощем. Зачуди се дали Аранго и Уолтърс са успели да открият други свидетели.

Маккейлъб премести поглед отгатък улицата и видя човек, който седи в автомобил на паркинга. В мига, в който го забележа, мъжът вдигна вестник пред лицето си. Колата бе чуждестранна марка и стара, което отхвърляше вероятността Аранго да му е пуснал опашка. Той остави тази мисъл и се заслуша в Кейша, която започна Да чете от екрана на компютъра си.

– Така, първият е от 8 октомври миналата година. Съвсем кратък е. „В четвъртък съпруг и съпруга бяха ранени от крадец, който после бил повален на земята и заловен от група минувачи, съобщиха от ингълуудската полиция. Двойката вървяла по булевард «Манчестър» в единайсет часа, когато към тях се приближил мъж със скиорска маска и...“

– Значи мъжът е бил заловен, така ли?

– Така пише.

– Добре, остави този репортаж. Интересуват ме неразкритите престъпници.

– Добре, следващият материал е от петък, 17 януари. Заглавието е „Застрелян човек, ограбен край банкомат“. Няма подзаглавие. И той е кратък. „В сряда вечер бил застрелян човек от Ланкастър, теглил пари в брой от банкомат. Заместниците на лосанджелиския областен шериф нарекоха убийството «безсмислено». Джеймс Кордел, трийсетгодишен, бил убит с изстрел в главата от неизвестен убиец, който после взел току-що изтеглената от банкомата сума от триста долара. Убийството е станало приблизително в десет часа вечерта при клона на «Риджънълстейт банк» на «Ланкастър Роуд» № 1800. Детектив Джай Уинстън съобщи, че част от престъплението било заснето от камерата на банката, но не достатъчно, за да идентифицират убиеца. Той се вижда само на един кадър и носи на главата си тъмна, плетена скиорска маска. Уинстън обаче каза, че според записа Кордел не се съпротивлявал и не отказал да даде парите. «Това е абсолютно хладнокръвно убийство – отбеляза Уинстън. – Онзи тип просто се приближи, застреля жертвата и взе парите. Беше много жестоко и брутално. Изобщо не му пукаше. Просто е искал парите. Кордел паднал пред добре осветения банкомат, но трупът му бил открит едва петнайсет минути по-късно от друг клиент. Лекарят от бърза помощ го заварил мъртъв.»“ Добре това е. Готов ли си за следващия материал?

– Готов съм.

Маккейлъб записваше в бележника си някои от подробностите. Той подчерта името „Уинстън“ с тройна линия. Познаваше я и си мислеше, че може би ще му помогне – повече, отколкото Аранго и Уолтърс. Джай Уинстън не танцуваше трудното танго. Маккейлъб усещаше, че най-после е попаднал на нещо.

Кейша Ръсел започна да чете следващия материал.

– Добре, пак същото. Няма подзаглавие. Кратък е и е излязъл два дни след това. „Според заместниците на шерифа няма заподозрени в убийството на мъжа, теглил пари от банкомат. Детектив Джай Уинстън

каза, че полицията би желала да разговаря с всички, които са се намирали в района на «Ланкастър Роуд» № 1800 в сряда вечер и може да са видели убиеца преди или след престъплението. Трийсетгодишният Джеймс Кордел е бил убит с изстрел в главата от крадец, който носел скиорска маска. Жертвата е загинала на място. Били са му отнети триста долара. Макар че част от престъплението е заснета от камерата на «Риджънъл стейт банк», детективите не са успели да идентифицират заподозрения заради маската, която носел. «По някое време трябва да я е свалил» – каза по този повод Уинстън. – Не може просто да е вървял или шофирал по улицата с маска на главата. Някой трябва да го е видял и ние бихме искали да разговаряме с този свидетел.“ Това е краят.

Маккейлъб не си бе записал нищо от втория материал. Но си мислеше за онова, което Кейша току-що му беше прочела, и не отговори.

– Тери, още ли си там?

– Да. Извинявай.

– Ще ти свърши ли някаква работа?

– Да, струва ми се.

– И все още ли не искаш да ми кажеш за какво става дума?

– Не още, Кейша, но ти благодаря. Ти ще си първата, която ще научи.

Той затвори и извади от джоба на ризата си визитката, която му бе дал Аранго. Реши да не чака детективът да го потърси. Сега вече имаше друга следа, по която да тръгне, независимо дали лосанджелиската полиция щеше да му окаже съдействие. Докато чакаше да му отговорят, Маккейлъб погледна към паркинга. Автомобилът с мъжа, който четеше вестник, беше изчезнал.

Отговориха му на шестото извънмяване и най-после го свързаха с Аранго. Маккейлъб го попита дали Бъскърк се е върнал.

– Лоша новина, амиго – каза Аранго. – Лейтенантът се върна, да. Но не иска да ти предаваме докладите.

– И защо така? – попита Маккейлъб, като се опитва те да скрие раздразнението си.

– Ами не съм го питал, но си мисля, че се вбеси, защото не си отишъл първо при него. Казах ти. Трябваше да спазиш протокола.

– Това беше малко трудно, като се има предвид, че сутринта лейтенантът го нямаше. И аз ти казах, първо питах за него. Ти съобщи ли му го?

– Да. Мисля, че се върна от бюрото в Долината в лошо Настроение. Навярно са го дъвкали за нещо, после той пък сдъвка мен. Понякога

става така. Чак до последното звено в хранителната верига. Както и да е, имаш късмет. Показахме ти цялата история на записа. Това е добро начало. Не бяхме длъжни да ти помагаме.

– Това е някакво начало. Нали знаеш, удивително е, че изобщо нещо се разкрива, въпреки цялата бюрокрация. Мислех си, че е така само във ФБР. Наричахме го „Федерално бюро за разтакаване“. Но очевидно навсякъде е едно и също.

– Слушай, нямаме нужда от твоите глупости. Имаме си достатъчно. Шефът си мисли, че аз съм те поканил тук и сега ми е ядосан. Достатъчно. Щом искаш да ни се сърдиш, това си е твоя работа. Но просто ни остави на мира.

– Оставям ви, Аранго. Няма да чуеш за мен повече, докато не хвана вашия убиец. Ще ви го доведе в участъка.

Маккейлъб разбра, че се е изхвърлил още в мига, в който го каза. Но от 9 февруари все повече откриваше, че не може да понася кретени.

Аранго саркастично се изсмя.

– Да бе. Ще има да чакам.

И затвори.

7.

Маккейлъб вдигна ръка на таксиметровия шофьор и набра нов номер. Първо си помисли за Джай Уинстън, но реши да изчака. Позвъни на Грасиела Ривърс в стаята на медицинските сестри в спешното отделение на болницата „Холи Крос“. Тя се съгласи да се срещнат за ранен обед, макар Маккейлъб да ѝ обясни, че не е постигнал много. Уговориха се да се видят в единайсет и половина в чакалнята на спешното отделение.

Болницата се намираще в оная част от Долината, която се наричаше „Мишън хилс“. По пътя Маккейлъб разглеждаше пейзажа – предимно търговски центрове и бензиностанции.

Маккейлъб познаваше Долината само от разследванията. Бяха много и повечето от тях стигаха до него само на хартия, снимки и видеозаписи: трупове, изхвърлени край магистралата или по склоновете на хълмовете, заобикалящи равнината откъм север. Кодовият убиец беше извършил четири удара в Долината, преди да изчезне като утринна мъгла.

– Ти да не си от полицията?

Маккейлъб извърна очи от прозореца и погледна към огледалото. Шофьорът го наблюдаваше.

– Моля?

– Попитах дали не си полицай?

Маккейлъб поклати глава.

– Не, не съм.

Той отново се загледа през прозореца, докато таксито се изкачваше по рампата към магистралата. Минаха покрай жена, която държеше надпис с молба за пари. Поредната жертва, очакваща да бъде пожертвана.

Маккейлъб седеше на пластмасов стол в чакалнята срещу болна жена и съпруга ѝ. Жената очевидно изпитваше вътрешни болки и притискахе ръце върху корема си. Съпругът ѝ беше внимателен, постоянно я питаше как се чувства и ходеше до регистратурата, за да провери кога ще я приемат за преглед. Но Маккейлъб го чу на два пъти тихо да я пита „Какво ще им кажеш?“.

И жената всеки път извъръщаше лице.

В дванайсет без петнайсет Грасиела Ривърс се появи. Предложи му просто да идат в кафенето на болницата, защото разполагаше само с един час. Маккейлъб нямаше нищо против, защото все още не беше

възвърнал апетита си след трансплантацията.

Кафенето бе почти празно. Двамата отнесоха таблите си на една от масите до прозореца, който гледаше към голяма морава, заобикаляща огромен бял кръст.

– Това е единствената ми възможност да видя слънчевите лъчи – каза Грасиела. – В спешното отделение няма прозорци. Затова винаги се опитвам да си намеря място До прозорец.

Маккейлъб кимна.

– Когато работех в Куонтико, офисите ни бяха под земята. В мазето. Нямаше прозорци, винаги беше усойно, през зимата мръзняхме въпреки отоплението. Изобщо не виждах слънцето. След известно време човек се изхабява.

– Затова ли се премести тук?

– Не. Поради други причини. Но си мислех, че ще има прозорци. Оказа се, че съм сбъркал. В ОБ-то ме натикаха в килер. На седемнайсетия етаж, но без прозорци. Затова сега живея на яхтата. Обичам небето да е пред очите ми.

– Какво е ОБ?

– Извинявай. Оперативно бюро. Намираше се в Уестууд. В голямата федерална сграда до гробището на ветераните.

Тя кимна.

– Е, наистина ли си израснал на Каталина, както пише във вестника?

– До шестнайсетгодишна възраст – отвърна той. – После живях с майка си в Чикаго... Странно е, през цялото време, докато живеех на острова, просто исках да се махна от там. Сега просто се опитвам да се върна.

– Какво ще правиш там?

– Не зная. Баща ми ми остави място на пристанището. Може би няма да правя нищо. Просто ще ловя риба и ще седя на слънце с бира на ръка.

Маккейлъб се усмихна и тя му отвърна със същото.

– Щом имаш място на пристанището, защо още не си се преместил там?

– Яхтата не е готова. Нито пък аз.

Грасиела кимна.

– Яхтата е била на баща ти, нали?

Още една подробност от вестника. Очевидно беше разказал на Кейша Ръсел прекалено много за себе си.

– Той живееше на нея. Когато почина, наследих я аз.

Оставих я на сух док години наред. Сега се нуждае от много работа.

– Той ли я кръсти така?

– Да.

Тя се намръщи и присви очи, сякаш усетила кисел вкус в устата си.

– Защо я е нарекъл „Преследваща вълна“? Струва ми се безсмислено.

– Не, има смисъл. „Преследваща вълна“ е термин.

– О, и какво означава?

– Нали си чувала по репортажите за сърфинг да казват, че вълните са от шейсет сантиметра до метър и двайсет?

– Да.

– Е, преследваща вълна е онова, от което трябва да се пазиш. Става дума за онази, която се надига зад кораба. Не я виждаш. Удря те изотзад и те залива. Потапя те. Ако попаднеш на преследваща вълна, просто трябва да се движиш по-бързо от нея. Да я изпревариш. Баща ми е избрал такова име за яхтата, за да му напомня. Винаги гледай през рамо. Постоянно ми го повтаряше, когато бях малък. Даже след като отидох в града.

– В града ли?

– Когато напуснах острова. Винаги ми казваше да внимавам за преследващата вълна, дори на сушата.

Тя се усмихна.

– Сега, след като зная историята, името ми харесва. Той липсва ли ти?

Маккейлъб кимна. Преминаха на друга тема и започнаха да се хранят. Нямаше намерение да разговарят за него. След няколко хапки той й разказа за сутрешните си неуспехи. Не й спомена, че е гледал как убиват сестра й на записа, но й обясни, че от думите на Аранго заключава, че убийството на Ривърс и Канг е свързано поне с още един друг случай. Каза й за предположението си, че това може да е убийството при банкомата, отразено в репортажите, които му бе прочела Кейша Ръсел.

– Какво ще правиш сега? – попита го тя, когато Маккейлъб свърши.

– Ще подремна.

Тя любопитно го изгледа.

– Скапан съм – каза той. – От дълго време не съм тичал и мислил толкова много. Ще се върна на яхтата да си почина. Утре ще започна отново.

– Съжалявам.

– Не, не съжаляваш – с усмивка отвърна Маккейлъб. – Търсеше някой, който да има основание да се забърка. Аз имам основание и се забърках, но няма да бързам. Ти си медицинска сестра, надявам се, че разбираш.

– Да. Не искам да ти се случи нещо. Това ще направи смъртта на Глори още по...

– Разбирам.

Двамата помълчаха няколко секунди преди той да продължи разговора.

– Оказа се права за лосанджелиската полиция. Струва ми се, че задържат топката, че чакат нещо да се случи – навярно онзи тип пак да извърши удар. Определено са прекратили разследването. Докато не се появи нещо ново, случаят ще остане в чекмеджето.

Тя поклати глава.

– Прекратили са разследването, но не искат да ти позволят да се заемеш с него. Това означава много.

– Става въпрос за територия. Така се играе тази игра.

– Това не е игра.

– Зная.

Трябваше да избере друга дума.

– Тогава какво можеш да направиш?

– Утре на свежа глава ще се опитам да проверя онзи случай в шерифското управление. Онзи, който ми се струва свързан с убийството на Глори. Имам връзки там. Джай Уинстън. Работили сме заедно преди много време. Тогава всичко мина добре и се надявам, че това ще ми позволи да стигна донякъде. Поне по-надалеч, отколкото с хората от полицейското управление.

Грасиела кимна, но не успя да скрие разочарованието си.

– Грасиела, не зная дали не очакваш веднага да бъде разкрит убиецът, все едно, че завърташ ключ в ключалка, но това просто не е реалистично. Така се случва във филмите. А това не е кино. През всичките ми години в бюрото повечето от случаите се разкриваха с помощта на някаква малка подробност, нещо едва забележимо, което е било пропуснато или отначало не е сметнато за важно. Но после се оказваше, че е ключът към цялото разследване. Понякога е само въпрос на време да стигнеш дотам, да откриеш малката подробност.

– Зная. Зная. Просто се дразня, че се забавиха толкова много.

– Да, когато...

Канеше се да каже „когато кръвта още е била топла“.

– Какво?

– Нищо. Просто в повечето случаи колкото повече време минава, толкова по-трудно става.

Знаеше, че не бива да ѝ обяснява истинското положение. Но искаше да я подготви за евентуален неуспех. На времето беше добър, но не чак толкова. Сега разбираше, че като се съгласява да поеме случая, само подготвя Грасиела Ривърс за ново разочарование. Егоистичният му копнеж за изкупление за нея щеше да е още една болезнена доза реалност.

– На онези хора просто не им пука – каза тя.

Той се загледа в сведените ѝ очи. Знаеше, че говори за Аранго и Уолтърс.

– Е, на мен ми пука.

Довършиха сандвичите си в мълчание. После Маккейлъб премести чинията си настрана и вдигна очи към Грасиела, която гледаше през прозореца. Дори в бялата си полиестерна сестринска униформа и с прибрана назад коса, тя раздвижваше нещо в него. Излъчваше някаква тъга, която му се искаше да е в състояние да утеша. Той се чудеше дали е била такава преди да убият сестра ѝ. при повечето хора беше така. Маккейлъб я бе долавял дори по лицата на бебета. И животът им като че ли само усилваше тъгата, която вече носеха в себе си.

– Тук ли почина? – попита той.

Тя кимна.

– Бях с нея.

– Трябва да е било много тежко.

– В спешното отделение всеки ден виждам как умират хора. Шегуваме се, за да облекчаваме стреса. Но когато става дума за близък... Вече не се шегувам.

Той се загледа в лицето ѝ. Грасиела натисна спирачка, превключи на скорост и продължи напред, надалеч от болното място. Някои хора притежават онази пета скорост, която могат да използват, за да избягат.

– Разкажи ми за нея – рече Маккейлъб.

– Какво точно?

– Всъщност, затова дойдох тук. Разкажи ми нещо за нея. Това ще ми помогне. По-добре ще се справя със случая.

Тя замълча за миг.

– На онази яхта има ли кухня? – накрая попита Грасиела.

Въпросът ѝ го свари неподготвен.

– Моля?

- Кухня. На яхтата ти.
- Всъщност се казва камбуз.
- Добре де, камбуз. Достатъчно ли е голям, за да сготвиш нещо?
- Естествено. Защо питаш?
- Искаш ли да опознаеш сестра ми?
- Да.

– Тогава трябва да се запознаеш със сина й. Реймънд Притежава всички нейни добри качества.

Маккейлъб бавно кимна.

– Какво ще кажеш довечера да доведе Реймънд и да приготвим вечеря? Вече му разказах за теб и за яхтата. Той иска да я види.

Маккейлъб се замисли за миг.

– Знаеш ли какво? Хайде да го оставим за утре вечер, Така ще мога да ти разкажа как е минало посещението ми в шерифското управление. Може би ще успее да постигна нещо.

– Добре, тогава утре.

– И не си прави труда да готвиш. Вечерята ще е моя работа.

– Обръщаш всичко наопаки. Исках да...

– Зная, зная. Но можеш да ме поканиш някой друг път у вас. Утре ще ми дойдеш на гости и аз ще се погрижа за вечерята, става ли?

– Става – неохотно отвърна тя, но разбираше, че няма да успее да го разубеди. После се усмихна. – Ще дойдем.

Движението на юг по магистрала 405 беше натоварено и когато таксито го остави на доковете Сан Педро, вече минаваше два часа. В колата нямаше климатик и леко го болеше глава от смесицата от отработените газове по пътя и телесната миризма на шофьора.

Влезе в яхтата и провери телефонния си секретар. Бяха го търсили само веднъж, но без да оставят съобщение. Чувстваше се изтощен, защото отдавна не се беше подлагал на такова физическо натоварване. Боляха го мускулите на краката и гърба. Маккейлъб отиде в предното отделение и си премери температурата, но нямаше треска. Кръвното налягане и пулсът му също бяха нормални. Записа резултатите, после отиде в каютата си, съблече се и легна на неоправеното легло.

Въпреки физическата си умора не можеше да заспи и лежеше с отворени очи на възглавницата. Мислите му се насочиха към онова, което бе научил през деня, и пред очите му се нижеха кадрите от видеозаписа. След едночасови опити да подремне той стана и се качи в горната каюта. Извади бележника от самото си, което беше закачил на един от столовете, и прегледа записките си. Не му направиха особено впечатление,

но в известен смисъл се чувстваше доволен, че е започнал да води дневник на разследването си.

Маккейлъб записа на нова страница няколко допълнителни мисли за записа и два въпроса, които искаше да зададе на следващия ден на Джай Уинстън. Предполагаше, че детективите са свързали случаите и искаше да разбере колко сериозна е връзката и дали доларите от първия случай наистина са били отнети от Джеймс Кордел или от самия банкомат.

Когато огладня, той остави бележника си. Изправи се, чукна три яйца, отдели белтъците им в тенджерка, прибави малко тобаско и чили и си направи сандвич с бял препечен хляб. След две хапки прибави още тобаско.

След като почисти камбуза, Маккейлъб усети, че умората му отново се връща. Знаеше, че вече ще заспи. Бързо си взе душ, пак си премери температурата и взе вечерната си доза лекарства. В огледалото видя, че брадата му пак е поникнала, въпреки че сутринта се беше бръснал. Това бе страничен ефект от едно от лекарствата. Преднизонът помагаше за преодоляване на отхвърлянето на органа и в същото време стимулираше растежа на косата. Маккейлъб се засмя на отражението си и си помисли, че предишния ден е трябвало да каже на Бони Фокс, че се чувства като върколак, а не като Франкенщайн. Чудовищата му започваха да се преливат едно в друго. Легна.

Сънят му беше черно-бял. Сега беше така, но не и преди операцията. Не знаеше какво означава това. Когато разказа на доктор Фокс, тя просто сви рамене.

Този път сънува, че е в магазина. Участваше във видеозаписа, който му бяха показали Аранго и Уолтърс. Стоеше на шанда и се усмихваше на Кюнуон Канг. Собственикът недружелюбно му се усмихваше в отговор и казваше нещо.

– Какво? – попита Маккейлъб.

– Не го заслужаваш – каза господин Канг.

Маккейлъб погледна надолу към покупката си, но преди да успее да види каква е, усети, че до слепоочието му се притиска студеният пръстен от стомана. Бързо се обърна и видя маскирания мъж с пистолет. С обичайното за сънищата прозрение той разбра, че убиецът се усмихва зад маската. Мъжът насочи оръжието към гърдите му, стреля и куршумът прониза десетката – кръгчето на сърцето Той прелетя през тялото му, сякаш беше хартиена мишена. Но го отхвърли назад и после Маккейлъб бавно започна да пада. Не изпитваше болка, само чувство на

облекчение. Докато се свличаше на земята, той погледна Към убиеца и позна очите, които го гледаха от маската. Това бяха собствените му очи. После дойде намигването.

Падането му сякаш бе безкрайно.

Далечният кънтеж на празни контейнери от недалечното лосанджелиско пристанище събуди Маккейлъб преди разсъване. Докато лежеше в леглото със затворени очи, но вече напълно буден, той си представи картината. Кранът внимателно повдига големия колкото тир контейнер от палубата и го завърташе над дока, после някой от докерите дава знак за спускане, огромната стоманена кутия изминава последния метър и издава звук, който отеква из доковете наоколо. Във въображението на Маккейлъб докерът всеки път се засмиваше.

– Шибани задници – каза той и седна в леглото. Случваше се вече за трети път.

Маккейлъб погледна часовника и разбра, че е спал повече от десет часа. Бавно се отправи към предната част на яхтата и взе душ. След като се избърса, той изпълни сутрешната процедура по измерването на жизнените си признаци и взе предписаната му доза таблетки и течни лекарства. Записа резултатите и извади самообръсначка-та си. Тъкмо се канеше да си насапуниса лицето, когато погледна в огледалото и възкликна: – Мамка му.

Обръсна си шията, за да изглежда прилично, но само толкова. Беше решил, че да се бръсне по два-три пъти дневно през остатъка от живота си или поне, докато е на лекарства, не е никаква алтернатива. Никога преди не бе носил брада. Бюрото не би го допускало.

След като се облече, Маккейлъб отнесе висока чаша с портокалов сок, бележника и клетъчния си телефон на кърмата и седна на рибарския стол, за да наблюдава изгрева. Между глътките сок той постоянно си гледаше часовника в очакване да стане седем и петнайсет, когато според него щеше да е най-подходящо да телефонира на Джай Уинстън.

Офисите на отдел „Убийства“ в шерифското управление се намираха в Уитиър, в противоположния край на областта. Оттам детективите разследваха всички убийства, извършени в рамките на областта, но извън самия Лос Анджелис. Един от градовете под тяхна юрисдикция беше Палмдейл, където бяха убили Джеймс Кордел.

8.

Заради отдалечеността на отдела Маккейлъб бе решил, че ще е глупаво да пътува цял час с такси, без да знае дали ще открие Уинстън. Затова предпочиташе да й телефонира в седем и петнайсет, вместо изнедаващо да се затресе на гости с кутия понички.

– Тези задници.

Маккейлъб се огледа и видя един от съседите си, Бъди Локридж, застанал в рубката на платноходката си, дванайсетметрова яхта, наречена „Дабъл-даун“. Беше закотвена през три места от „Преследваща вълна“. Бъди държеше в ръка чаша димящо кафе. Беше по халат, косата му стърчеше. Маккейлъб нямаше нужда да го пита кого нарича „задници“.

– Да – каза той. – Кофти начин да започнеш деня.

– Не би трябвало да им се позволява да го правят през цялата нощ – отвърна Бъди. – Ужасна досада. Искам да кажа, че сигурно се чува чак до Лонг бийч.

Маккейлъб кимна.

– Разговарях с тях в пристанищната работилница. Казах им, че ще подам оплакване до пристанищните власти, но на тях изобщо не им пука. Имам идея да пусна малка петиция. Ще я подпишеш ли?

– Веднага.

Маккейлъб си погледна часовника.

– Мислиш си, че е губене на време.

– Не. Просто не зная дали ще има резултат. Пристанището работи денонощно. Няма да престанат да разговарват кораби нощем, само защото неколцина са подали оплакване.

– Да, зная. Задниците... Иска ми се един от онези контейнери някой ден да се стовари отгоре им. Тогава ще видят те.

Локридж беше пристанищен плъх. Застаряващ сърфист, той живееше без много средства на яхтата си и се издържаше главно от дребни услуги по доковете, като поддръжка на лодки и изстъргване на корпуси. Бяха се запознали една година преди това, малко след като Локридж бе преместил яхтата си тук. Една нощ Маккейлъб се беше събудил от звуците на хармоника. Когато стана, за да провери, той откри пияния Локридж в Рубката на „Дабъл-даун“. Свиреше на хармониката си Мелодия, която само той чуваше в слушалките си. Въпреки че тогава Маккейлъб

се бе оплакал, двамата постепенно се сприятелиха. Това се дължеше най-вече на факта, че в тази част на доковете нямаше други, които да живеят на яхтите си. Двамата бяха единствените постоянни съседи. Бъди наглеждаше „Преследваща вълна“, докато Маккейлъб беше в болницата. Освен това често му предлагаше да го закара до бакалията или до недалечния универсален магазин, защото знаеше, че Маккейлъб не трябва да шофира. На свой ред Маккейлъб почти всяка седмица го канеше на вечеря. Обикновено разговаряха за блус, спореха дали платноходките са по-добри от яхтите с двигатели, а понякога вадеха старите папки на Маккейлъб и теоретично решаваха някои от случаите. Локридж винаги се интересуваше от подробностите.

– Трябва да позвъня по телефона, Бъд – извика Маккейлъб. – Ще си поговорим по-късно.

– Върши си работата.

Той махна с ръка и изчезна в каютата на яхтата си. Маккейлъб сви рамене, погледна номера на Джай Уинстън в бележника си и го набра. Няколко секунди по-късно тя му отговори.

– Джай, тук е Тери Маккейлъб. Спомняш ли си ме?

След кратко колебание Уинстън отвърна:

– Разбира се. Как си, Тери? Чух, че си имал ново сърце.

– Да и съм много добре. Ами ти?

– При мен няма нищо ново.

– Мислиш ли, че ще имаш няколко минути, ако се отбия тази сутрин? Имаш един случай, за който искам да поговорим.

– Да не си станал частен детектив, Тери?

– Не. Просто правя услуга на един приятел.

– Кой е? Случаят, искам да кажа.

– Джеймс Кордел. Грабежът при банкомата от 22 януари.

Уинстън издаде замислен звук, но не каза нищо.

– Какво? – попита Маккейлъб.

– Ами, странна работа. Вече бях прибрала този случай в чекмеджето, но сега ти си вторият човек от два дни насам, който ме търси във връзка с него.

Мамка му, помисли си Маккейлъб. Знаеше кой я е търсил.

– Кейша Ръсел от „Таймс“ ли?

– Да.

– Заради мен е. Исках от нея репортажите за случая. Но не й казах защо. Затова те е търсила. Опитвала се е да разбере нещо.

– И аз така реших. Направих се на тъпа. Та кой е приятелят, който

те е помолил за тази услуга?

Маккейлъб разказа как са го помолили да се заеме с убийството на Глория Торес и как това в крайна сметка го е довело до случая Кордел. Той й призна, че не получава никакво съдействие от лосанджелиското полицейско управление и че Уинстън е единствената му възможност. Пропусна единствено факта, че е получил новото си сърце от Глория Торес.

– Е, познал ли съм? – накрая попита той. – Има ли връзка между двата случая?

Уинстън се поколеба, но после потвърди предположението му. И допълни, че за момента разследването е прекратено в очакване на нещо ново.

– Слушай, Джай, ще бъда откровен с теб. Надявам се да ми позволиш да хвърля един поглед на документацията ти и на всичко друго, каквото ми дадеш, за да мога после да ида при Грасиела Ривърс и да й кажа, че е направено или че се прави всичко възможно. Не се опитвам да се правя на герой или да се перча на когото и да било.

Уинстън не отговори.

– Какво мислиш? – попита Маккейлъб. – Имаш ли малко време днес?

– Не много. Можеш ли да почакаш?

– Естествено.

Маккейлъб почака в продължение на минута. Той се Разхождаше се назад-напред по палубата и гледаше към тъмната вода край яхтата.

– Тери?

– Да.

– Виж, в единайсет трябва да съм в съда. Това означава, че трябва да изляза оттук най-късно в десет. Ще успееш ли да стигнеш дотогава?

– Естествено. Какво ще кажеш за девет, девет и половина?

– Става.

– Добре, благодаря.

– Тери, правя го, защото ти дължа услуга. Но тук няма нищо. Просто някакъв боклук с пистолет. Все същата история с трите удара, това е всичко.

– Какво искаш да кажеш?

– В момента ме чакат на другия телефон. Ще поговорим, когато дойдеш.

Преди да се приготви за тръгване, Маккейлъб отиде до „Дабъл-даун“. Яхтата представляваше най-грозната гледка на доковете. Локридж

имаше повече вещи, отколкото платноходката му можеше да побере. Трите му сърфа, двата му велосипеда и надуваемата му лодка бяха на палубата и караха яхтата да прилича на плаваща градинска разпродажба.

Вратата на каютата все още беше отворена, но отвътре не се чуваше нищо. Маккейлъб извика и изчака. Не бе прието да се качваш неканен на чужда яхта.

Накрая главата и плещите на Бъди Локридж се показаха през вратата. Косата му беше сресана и вече бе облечен.

– Бъди, имаш ли някаква работа днес?

– Както винаги, едно и също.

– Виж, през следващите няколко дни ще имам нужда от шофьор. Ако искаш, работата е твоя. Плащам по десет долара на час плюс всякаква храна. Ще трябва да си вземеш нещо за четене, защото ще се наложи да чакаш.

Бъди излезе.

– Къде ще ходиш?

– Трябва да ида до Уитиър. След петнайсет минути. За после не зная.

– Какво има, някакво разследване ли?

Маккейлъб можеше да види възбудата в очите на Бъди. Беше прекарал много време в четене на криминални романи и често му разказваше сюжетите им. Този път щеше да е наистина.

– Да, правя една проверка. Но не търся партньор, Бъди, само шофьор.

– Съгласен съм. С чия кола?

– Ако вземем твоята, ще ти платя бензина. Ако вземем моя „Чероки“, ще седя отзад. На дясната седалка има въздушна възглавница. Ти решаваш. Аз нямам претенции.

Вони Фокс бе забранила на Маккейлъб да шофира поне до деветия месец след операцията. Раната на гърдите му все още не беше зараснала. Кожата бе заздравяла, но гръдната кост под белега продължаваше да е отворена. Ударът във волана или от въздушната възглавница можеше да е фатален, дори при лека катастрофа.

– Харесвам твоя джип, но нека вземем моята кола – каза Бъди. – Ако седиш отзад, ще се чувствам прекалено много като шофьор.

9.

През лятото на 1993 г. сред пясъчните, известни като Васкес рокс в Антлоуп Вали в северната част на област Лос Анжелис бяха открили женски труп, престоял няколко дни. Разлагането не позволяваше да определят дали жената е била изнасилена, но предположиха, че е така. Трупът беше облечен, но гащичките бяха обути наопаки и блузата бе разкопчана – явен признак, че жената не се е облякла сама или че го е направила под принуда. Причината за смъртта се оказа удушаване, нещо типично за повечето убийства със сексуален мотив.

Детектив Джай Уинстън пое убийството във Васкес Рокс. След като не успяха бързо да открият заподозрян, тя се приготви за дългото чакане. Амбициозна, но не и обременена с необосновано самолюбие, едно от първите неща, които направи, беше да поиска помощ от ФБР. Молбата ѝ бе предадена на групата за разследване на серийни убийства и в крайна сметка тя попълни формуляр за включване в програмата за издирване на опасни престъпници.

Тъкмо това издирване стана причина за запознанството на Маккейлъб с Уинстън. Информацията по случая, която беше пратила в Куонтико, бе прехвърлена в офиса на Маккейлъб в оперативното бюро в Лос Анжелис. В съответствие с типичната бюрократична мудност, информацията обиколи цялата област, за да бъде получена съвсем близо до мястото на изпращането си.

С помощта на компютъра – който сравнява съдържащия 80 въпроса формуляр с тези в база данните – и след оглед и анализ на местопрестъплението Маккейлъб свърза случая Васкес Рокс с друго убийство, извършено година по-рано в прохода Сипълведа. Сходният начин на убийство, изхвърлянето на облечения труп, други дребни детайли – всичко съвпаднаше. Маккейлъб реши, че в долина Лос Анжелис се е появил нов сериен убиец. И в случая се оказа, че жените са изчезнали дватри дни, преди да бъдат убити. Това означаваше, че през този период убиецът ги е държал в плен, навярно за да ги използва за ужасните си фантазии.

Свързването на случаите беше само първата стъпка. Идентифицирането и залавянето на убиеца бе следващата. Но нямаха с какво да продължат. Вниманието на Маккейлъб бе привлечено от дългия интервал между двете убийства. Неизвестният субект, както официално се

наричаше убиецът в документите на ФБР, беше изчезнал за единайсет месеца, преди отново да се поддаде на порива си. За Маккейлъб това означаваше, че събитието е оставило достатъчно силен отпечатък в ума на убиеца, за да подхранва почти цяла година фантазията му живот. Програмата на бюрото за създаване на психологически портрет на убиеца показва, че този интервал ще се скъсява и че убиецът все по-често ще трябва да си търси нови жертви.

Маккейлъб направи психологически профил за Уинстън, но това не й бе от голяма полза и двамата го разбираха. Бял мъж, двайсет-трийсет годишен, с подчинено положение и в службата, и извън нея. Освен това неизвестният субект трябваше да има досие за сексуални престъпления или неадекватно поведение. Ако досието му включваше задържане за каквото и да е период от време, това би могло да доведе до грешка в предполагаемата възраст на субекта.

Все същата стара история. Психологическите портрети на програмата обикновено се оказваха абсолютно точни, но рядко водеха до откриване на заподозрян. Даденият на Уинстън портрет можеше да се отнася за стотици, може би дори хиляди мъже в района на Лос Анджелис. Затова, след като бяха изчерпани всички възможни следи, можеха само да чакат. Маккейлъб си отбеляза случая в календара и се зае с други разследвания.

През март следващата година – осем месеца след последното убийство – той попадна на бележката, отново прегледа материалите и позвъни на Уинстън. Нищо не се беше променило. Все още нямаше заподозрени, Маккейлъб настоя тя да установи наблюдение над местата, на които бяха открити двата трупа, и над гробовете на жертвите. Обясни й, че убиецът е към края на цикъла си. Че фантазиите му започват да се изчерпват. Че желанието да поднови усещането за власт над друго човешко същество постоянно нараства и е все по-трудно да го овладява. Фактът, че неизвестният субект очевидно е обличал труповете след първите две убийства, бе явен призрак за битката, бушуваща в главата му. Едната му половина се срамуваше от постъпката му – той подсъзнателно се опитваше да я поправи, като връщаше дрехите на жертвите си. Това предполагаше, че осем месеца след началото на новия цикъл убиецът е обзет от невероятен психологически смут. Желанието отново да осъществи фантазиите си и срамът, който щеше да предизвика това, бяха двете страни в битката. Един от начините временно да се справи с желанието да убива бе да отиде на местата на предишните си престъпления в опит да презареди фантазиите си. Маккейлъб предполагаше, че убиецът

ще се върне на едно от тях или че ще иде на гробовете. Това щеше да го приближи до жертвите му и да му помогне да уталожить нуждата отново да убива.

Уинстън не гореше от желание да започне сложната операция по наблюдение на няколко обекта само заради предчувствието на агент от ФБР. Но Маккейлъб вече беше получил разрешение заедно с още двама агенти да отсъства от работа. Освен това той заложи на професионализма й, като й каза, че ако не го направи, винаги ще се чуди дали е щяла да успее, особено ако неизвестният субект нанесе нов удар. Това предизвикателство към съвестта й я принуди да отиде при лейтенанта и партньорите си по случая от лосанджелиското управление. В резултат трите инстанции създадоха обща група за наблюдение. Уинстън научи, че по случайност и двете жертви са погребани в гробището „Глендейл“, на стотина метра една от друга. Като чу това, Маккейлъб предположи, че ако неизвестният субект се появи, това ще се случи на гробището.

Оказа се прав. На петата нощ от наблюдението Маккейлъб, Уинстън и другите двама детективи, скрили се в мавзолей с изглед към двата гроба, видяха в гробището Да пристига мъж с микробус. Той излезе навън и прескочи заключения портал. Стиснал нещо подмишница, мъжът отиде на гроба на първата жертва, постоя десетина минути неподвижен и после се отправи към втория гроб. Действията му показваха, че разположението им му е предварително известно. Върху втория гроб той разви спален чувал, седна и се облегна на надгробния камък. Детективите не го смутиха. Те записаха посещението му в гробището с видеокамера за нощно заснемане. Скоро мъжът разкопча панталона си и започна да мастурбира. Преди да се върне в микробуса, вече го бяха идентифицирали по регистрационния номер като Лутър Хач, трийсет и осем годишен градинар от северен Холивуд излежал четири години преди това за изнасилване.

Субектът вече не беше неизвестен. Хач стана предполагаем заподозрян. В продължение на три седмици денонощно го наблюдаваха – докато накрая една вечер детективите го заловиха, когато се опитваше да вкара в микробуса си млада жена, излизаша от една галерията. В автомобила му откриха изолиран банд и парчета плат, нарязани на ивици с дължина метър и двайсет. След като получиха заповед за обиск, детективите претърсиха вътрешността на микробуса и апартамента на Хач. Откриха косми, влакна и засъхнала течност, по-късно свързани с помощта на анализ на ДНК и други научни методи с двете жертви. Медиите му лепнаха прякора „Човекът от гробището“ и Хач зае мястото си в

пантеона на серийните убийци, които хипнотично привличаха вниманието на публиката.

Опитът и предчувствията на Маккейлъб бяха помогнали на Уинстън да реши случая. Това бе един от успехите, за които все още се приказваше. В нощта на ареста на Хач групата по наблюдението отиде да го отпразнува. Сред усамотението на всеобщата врява Джай се обърна към Маккейлъб на бара и му каза:

– Дължа ти услуга. Всички ти дължим.

Бъди Локридж се бе облякъл за новата си работа като шофьор сякаш отиваха в нощен клуб. Беше в черно от главата до петите. Освен това носеше черно кожено куфарче. Застанал на кея до „Дабъл-даун“, Маккейлъб дълго го гледа.

– Какво има?

– Нищо, да вървим.

– Всичко наред ли е?

– Да, но не мислех, че ще се облечеш така, само за да седиш цял ден в колата; Ще ти бъде ли удобно?

– Естествено.

– Добре тогава.

Автомобилът на Локридж беше добре поддържан, сребрист седемгодишен форд. На път за Уитиър на три пътя се опита да разбере какво разследва Маккейлъб, но не получи отговор. Накрая Маккейлъб успя да отклони въпросите му, като поднови стария им спор за достойнствата на платноходките в сравнение с яхтите с двигатели. Стигнаха до шерифското управление за малко повече от час. Локридж вкара форда в паркинга за посетители и изключи двигателя.

– Не зная колко ще се забавя – каза Маккейлъб. – Надявам се да си взел със себе си нещо за четене или да си носиш хармоника.

– Не искаш ли да дойда с теб?

– Виж, Бъд, може би допуснах грешка, като те взех.

Не си търся партньор. Трябва ми само някой, който да ме вози. Вчера хвърлих повече от сто долара за таксита. Помислих си, че тези пари ще ти дойдат добре, но ако ще продължаваш да ме разпитваш и...

– Добре, добре – прекъсна го Локридж. Той вдигна ръце в знак, че се предава. – Просто ще поседя тук и ще си почета книгата. Няма повече да ти задавам въпроси.

– Чудесно. Доскоро.

Маккейлъб влезе в сградата на, отдел „Убийства“. Джай Уинстън го чакаше на пропуската. Тя бе привлекателна жена, няколко години по-

възрастна от него. Имаше средно дълга, права, руса коса. Фигурата ѝ беше стройна и носеше син костюм с бяла блуза. Маккейлъб не я бе виждал почти пет години – от нощта, в която бяха отпразнували ареста на Лутър Хач. Те се ръкуваха и Уинстън го отведе в заседателна зала с овална маса с шест стола. До стената имаше по-малка маса с двойна кафеварка. В стаята нямаше никой. Върху масата Маккейлъб видя купчини документи и четири видеокасети.

– Искаш ли малко кафе? – попита Уинстън.

– Не, благодаря.

– Тогава да започваме. Разполагам с дващест минути.

Двамата седнаха един срещу друг. Уинстън посочи към документите и касетите.

– Всичко това е твое. Копирах го, след като ми позвъни сутринта.

– Божичко, майтап ли си правиш? Благодаря ти.

Маккейлъб придърпа купчината към гърдите си като човек, който събира печалбата на маса за покер.

– Свързах се с Аранго в Лос Анджелис – продължи Уинстън. – Той ми каза да не работя с теб, но аз му отговорих, че си най-добрият агент, когото познавам, и че ти дължа услуга. Вбесих го, но ще го преживее.

– Тук са и нещата от Лос Анджелис, така ли?

– Да, обменихме си материалите. От две седмици нищо не съм получавала от Аранго, но навярно просто не се е появило нищо ново. Мисля, че това е последната информация. Проблемът е, че засега цялата тази документация и видеокасетите не водят доникъде.

Маккейлъб раздели купчината наполовина и започна работа. Стана ясно, че две трети от работата е свършена от шерифските детективи, а останалото от лосанджелиското управление. Посочи към касетите.

– Какво има в тях?

– Двете местопрестъпления и убийствата. Аранго ми каза, че вече ти е показал грабежа в магазина.

– Да.

– Е, на нашия запис има още по-малко. Убиецът се появява в кадър само за няколко секунди. Точно колкото да видим, че носи маска. Но така или иначе, давам ти го, за да го гледаш, ако искаш.

– На твоя запис убиецът от банкомата ли взима парите, или от жертвата?

– От банкомата, защо?

– Може би ще успее да използвам това, за да получа известна помощ от бюрото, ако се наложи. Технически това означава, че парите са

били взети от банката, не от жертвата. И следователно престъплението е федерално.

Уинстън кимна.

– Как успя да свържеш двата случая, по резултатите от балистична експертиза ли? – попита Маккейлъб.

– Вече работех по случая и няколко седмици по-късно прочетох във вестника и гледах по новините за второто убийство. Стори ми се същото. Свързах се с управлението в Лос Анджелис и обединихме усилията си. Ще разбереш, когато видиш записа, Тери. Няма съмнение. Същият начин на действие, същият пистолет, същият тип. Балистичната експертиза само потвърди онова, което вече знаехме.

Маккейлъб кимна.

– Чудя се защо е избрал това оръжие, ако е знаел, че куршумът ще остане вътре. С какво е стрелял?

– С деветмилиметрови патрони. Изцяло метална гилза. Събирането на гилзите просто няма смисъл. В моя случай куршумът е излязъл навън и ние го изровихме от бетонната стена. Онзи тип навярно е предполагал – или се е надявал – че ще е прекалено смачкан за балистично сравнение. Затова като добър малък убиец е взел гилзата. Както казах, гледай записите. Имаме си работа с единак. Нямах нужда от балистични експертизи, за да го разбереш.

– Успяхте ли да постигнете нещо повече?

– Какво искаш да кажеш, с оръжието или с балистиката?

– Да. Къде са веществените доказателства?

– При нас. Управлението в Лос Анджелис е малко по-натоварено. Тъй като нашият случай беше първи, ние се договорихме да задържим всички доказателства. Имам карт бланш да следвам обичайната процедура, нали знаеш, да търся прилики и прочее, но ударихме на камък. Като че ли са само тези случаи. Засега.

Маккейлъб се замисли дали да й каже за база данните „ДРОГА/ОРЪЖИЕ“ на ФБР, но реши, че моментът още не е подходящ. Щеше да изчака, докато види записите и докладите за разследването.

Забеляза, че Уинстън си поглежда часовника.

– Сама ли работиш по случая?

– Сега да. Аз водих разследването и Дан Систрънк ми партнираше. Познаваш ли го?

– Хм, не беше ли едно от момчетата в мавзолея онази нощ?

– Точно така, от групата за наблюдение на Хач. Двамата работихме заедно по случая. Сега с него се занимавам само аз. Какъв късмет, а?

Маккейлъб кимна и се усмихна. Знаеше как е. Ако групата не разкрие бързо случая, разследването поема само един.

– Няма ли да загазиш, като ми даваш тези неща?

– Не. Капитанът знае какво си направил за нас по случая Лайза Мондриън.

Лайза Мондриън беше жената, открита във Васкес рокс. На Маккейлъб му се стори необичайно, че Уинстън използва името ѝ. Необичайно, защото повечето ченгета се опитваха да обезличат жертвите. Така по-лесно приемаха нещата.

– Тогава капитанът беше лейтенант – каза Уинстън. – Знае, че сме ти длъжници. Разговарях с него и той ми разреши да ти дам материалите. Искаше ми се да ти дадем нещо повече. Не зная какво ще успееш да постигнеш, Тери. Единственото, което можем да направим, е просто да чакаме.

Което означаваше, че чакат убиецът да нанесе нов удар и се надяват да допусне грешка. За съжаление разкриването на стари убийства често водеше до проливането на още кръв.

– Е, ще видим. Какво искаше да кажеш по телефона с това, че било все същата история с трите удара?

Уинстън се намръщи.

– Случва се все по-често. Още откакто в Сакраменто приеха закона за трите удара. Не зная дали си следил нещата, след като вече не работиш в бюрото. Но според този закон, ако получиш три присъди за тежки престъпления, край. Автоматично те осъждат на доживотен затвор без право на предсрочно освобождаване.

– Да. Зная за това.

– Е, единственият резултат при някои от тези задници е, че ги прави по-внимателни. Вече очистват свидетелите, преди да извършат обикновен грабеж. Предполагаше се, че този закон ще има възпиращо въздействие. Ако питаш мен, така просто има много повече жертви като Джеймс Кордел и двамата в магазина.

– Значи според теб онзи тип просто очиства свидетелите.

– Така ми се струва. Гледал си един от записите. Той не се колебае. Този боклук е знаел какво ще направи още преди да отиде при банкомата или в магазина. Никакви свидетели. Засега се водят от това предположение. През свободното си време преглеждам материалите и търся престъпници с по две или повече присъди. Мисля, че мъжът с маската е такъв. Извършвал е грабежи и по-рано. Сега е станал и убиец. Естествена еволюция.

– И засега няма никакъв резултат, така ли?

– В архивите не. Но или ще го открия аз, или той мен. Не е от хората, които внезапно изчезват. И фактът, че убива хора за неколкостотин долара показва, че е решил при никакви обстоятелства да не се връща отново в кафеза. Това е сигурно. Пак ще се появи. Изненадана съм, че още не се е случило – минаха два месеца. Но когато го направи, може би ще се прецака в нещо съвсем незначително и ние ще го пипнем. Рано или късно. Гарантирам ти го. Жертвата от моя случай има съпруга и две дъщерички. Ще го накарам да си плати за това.

Маккейлъб кимна. Яростната ѝ всеотдайност му харесваше. Това беше пълна противоположност на възгледите на Аранго. Започна да събира документите и обеща на Уинстън, че след като прегледа материалите, ще ѝ телефонира.

– Не се презорвай – отвърна тя. – Ще използваме всичко, което направиш.

10.

В горното помещение имаше повече естествена светлина, отколкото долу в кабинета му. Маккейлъб реши да работи там. Освен това в трапезарията имаше шкаф с вграден телевизор и видео. Разчисти масата, избърса я с гъба и хартиена салфетка и после постави отгоре купчината доклади. Извади от чекмеджето на чертожната маса бележник и подострен молив и също ги отнесе там.

Когато се върна при форда, Маккейлъб завари Бъди Локридж да се ди с гръб към вратата и с протегнати върху дясната седалка крака. Той лениво свиреше някакъв блус на хармониката си и в същото време четеше разтворената в скута книга. Маккейлъб отвори дясната врата и го изчака да си вдигне краката. Забеляза, че заглавието е „Инспектор Иманиши разследва“.

– Доста бързо свърши – отбеляза Бъди.

– Да, нямаше много за казване.

Остави купчината доклади и касети на пода между краката си.

– Какво е това?

– Просто някои неща, които трябва да прегледам.

Локридж се надвеси и погледна най-горната папка. Беше доклад за произшествие.

– Джеймс Кордел – прочете той. – Кой е този?

– Бъди, струва ми се...

– Зная, зная.

Изправи се и запали двигателя.

– Е, сега накъде?

– Сега просто се връщаме обратно. В Сан Педро.

– Не ми ли каза, че ти трябва за няколко дни? Няма да задавам повече въпроси, обещавам.

– Не става дума за това. Все още имам нужда от теб. Но в момента трябва да се върна обратно и да прегледам тези неща.

Бъди обезсърчено хвърли книгата върху таблото, пусна хармониката в джобчето на вратата и превключи на скорост.

Реши, че най-добрият начин да обработи материалите е да ги прегледа в хронологичен порядък. Това означаваше първо да се земе със случая Кордел. Маккейлъб прехвърли папките и отдели настрана онези, които се отнасяха за убийството на Глория Торес. После взе останалото

и подреди докладите на малки купчини – първоначални данни от разследването, опис на веществените доказателства, разпити, улики, довели до задънена улица, различни отчети, фактологични списъци и седмични обобщения.

Когато работеше във ФБР, имаше навик изцяло да разчиства бюрото си и да подрежда отгоре му всички документи от интересувашото го разследване. Случаите идваха от полицейски управления из целия Запад. Някои пращаха дебели пакети, други съвсем тънички папки. Винаги искаше видеозапис от местопрестъплението. Нямаше значение дали материалите са много или малко. Те едновременно го привличаха и отблъскваха. Докато ги четеше, съвсем сам в малкия си офис, окачил палтото си на кукичка на вратата и прибрал пистолета си в чекмеджето, той се изпълваше с ярост и желание да отмъсти. Притежаваше способността да се абстрахира от всичко друго. Вършеше повечето работа на бюрото си. Като оперативен работник, Маккейлъб постигаше средни резултати. Но на бюрото си бе по-добър от повечето. И изпитваше скрито вълнение всеки път, когато отваряше някой от онези пакети и отново се впускаше в преследване на злото. И сега, когато започваше да чете, той отново изпита същото вълнение.

Джеймс Кордел имал какво да губи. Семейство, прекрасен дом и автомобили, отлично здраве и работа, която му носела достатъчно пари, за да позволи на жена му да се грижи целодневно за двете им дъщерички. Бил инженер и притежавал собствена фирма, сключила договор с щата за поддръжка на система от акведукти, прекарващи вода от топящите се снегове по планините в средната част на щата до резервоарите, обслужващи Южна Калифорния. Живее в Ланкастър в североизточната част на област Лос Анджелис, само на час и половина с кола от всяка точка на крайбрежието. Вечерта на 22 януари той си тръгнал за вкъщи след дълъг ден, прекаран в проверка на онази част от бетонния акведукт, която се намираще в Лоун Пайн. Било ден за заплати и той спрял в клона на „Риджънъл стейт банк“, само на километър и половина от дома му. Чекът му се депозирал автоматично и той имал нужда от пари в брой. Но бил застрелян в главата и умрял до банкомата, преди машината да отброи парите му. Купчината нови двайсетачки взел убиецът му. Първото нещо, което разбра Маккейлъб, докато четеше докладите от началото на разследването, бе, че медиите са получили цензурирана версия на събитията. обстоятелствата, описани в репортажите на „Таймс“, които предишния ден му беше прочела Кейша Ръсел, не съответстваха точно на фактите от докладите. Във вестника пишеше, че трупът на

Кордел бил открит петнайсет минути след убийството. Според доклада, Кордел бил намерен почти незабавно от друг клиент на банката, който спрял на паркинга в същия момент, в който оттам потеглял друг автомобил – най-вероятно на убиеца. Свидетелят, идентифициран като Джеймс Ноуан, веднага повикал помощ по клетъчния си телефон. Тъй като повикването се получило от клетъчен телефон, на компютъра на телефонистката не се изписал автоматично адресът. Трябвало да получи тази информация по стария начин и когато пратила линейка, тя разменила местата на две цифри от дадения ѝ от Ноуан номер. В писмените си показания свидетелят казваше, че безпомощно наблюдавал линейката да профучава покрай него, за да стигне до адрес, намиращ се на седем пресечки от банковия клон. Трябвало отново да позвъни и да обясни всичко на друга телефонистка. Линейката била упътена, но когато присигнала, Кордел вече бил мъртъв.

Докато четеше първоначалните доклади, за Маккейлъб бе трудно да прецени дали забавянето на линейката има някакво значение. Кордел бил получил фатална рана в главата. Даже лекарите да бяха стигнали при него десет минути по-рано, това навярно не би променило нищо и смъртта му едва ли би могла да се избегне.

И все пак телефонистката беше допуснала една от онези грешки, по които медиите ужасно си падаха. Затова някой в шерифското управление – навярно началникът на Джай Уинстън – бе решил да скрие тази информация.

Тази грешка беше страничен въпрос и не представляваше особено голям интерес за Маккейлъб. Важното за него обаче бе, че разполага поне с частични писмени показания по отношение на описанието на автомобила. Според Ноуан, когато влизал в паркинга, едва не го блъснала черна кола. Описваше я като черен джип „Чероки“ от по-новите, по-заоблени модели. Имал само стотна от секундата, за да види шофьора, мъж, когото описваше само като бял и или със сива коса, или със сива шапка на главата.

В първоначалните доклади не се споменаваха за други свидетели. Преди да продължи с допълнителните отчети и протокола от аутопсията, Маккейлъб реши, да изгледа записите. Първо пусна касетата, записана от камерата над банкомата.

Както и на записа от „Шърман маркет“, в долната част на екрана се виждаха датата и часът. Обективът на камерата леко изкривяваше образа. Джеймс Кордел се появи в кадър и пхна банковата си карта в машината. Лицето му беше много близо до камерата и скриваше почти

всичко останало наоколо. Това бе грешка, допусната при монтирането ѝ – освен ако действителната ѝ цел не беше да записва не обири, а лицата на мошеници, използващи крадени или фалшиви банкови карти.

Докато набираше кодовия си номер, Кордел се поколеба и хвърли поглед през дясното си рамо, за да проследи нещо, което минаваше зад него – пристигналия на паркинга джип. Той донабра номера с нервно изражение. Никой не обича да тегли пари вечер, дори от добре осветен банкомат в сравнително спокоен квартал. Единственият банкомат, който Маккейлъб някога беше използвал, се намиреше в денонощен супермаркет с постоянна охрана и много посетители. Кордел тревожно погледна през лявото си рамо, кимна на някого извън кадър и после отново върна очи към автоматата. Човекът, към когото бе погледнал, не го обезпокои. Очевидно убиецът все още не си беше сложил маската. Въпреки външното му спокойствие, очите на Кордел бяха впити в процепа за парите и навярно мислено си повтаряше мантрата „Побързай! Побързай!“.

После изведнъж в кадър се появи pistolетът. Той изскочи, иззад рамото му и тъкмо докосваше слепоочието му, когато убиецът натисна спусъка и отне живота на Джеймс Кордел. Кървави пръски замъглиха обектива. Жертвата политна напред и надясно, явно се блъсна в стената до машината и падна по гръб на земята.

Тогава убиецът влезе в кадър и взе парите още докато излизаха от процепа. В този момент Маккейлъб натисна „пауза“. Маскираният мъж изцяло се виждаше на екрана. Носеше същия тъмен гащеризон и маска като престъпника в записа от магазина. Както му бе казала Уинстън, нямаше нужда от балистични експертизи. Те щяха само научно да потвърдят нещо, в което тя, а сега вече и Маккейлъб бяха абсолютно убедени. Това беше същият човек. Същите дрехи, същият начин на действие, същите мъртви очи зад маската.

Той отново натисна бутона и записът продължи. Убиецът взе парите от банкомата. В същото време като че ли казваше нещо, но лицето му не бе обърнато право към камерата като в „Шърман маркет“. Сякаш този път говореше на себе си.

Мъжът бързо мина наляво от екрана и се наведе, за да вземе нещо. Гилзата. После се хвърли надясно и изчезна. Маккейлъб продължи да гледа още известно време. Единствената фигура на екрана беше неподвижното тяло на Кордел на земята под банкомата. Единственото движение бе уголемяващата се локва кръв около главата му. Кръвта се стичаше по процеп в настилката и оформяше поточе към тротоара.

Изтече една минута и на екрана се появи човек, който приклепна до

тялото на Кордел. Джеймс Ноуан. Набит мъж с плешиво теме и очила с тънки рамки. Ноуан докосна шията на ранения, после се огледа, очевидно за да се увери, че самият той е в безопасност. След това бързо се изправи и изчезна, навярно за да позвъни по клетъчния си телефон. Изтече още половин минута. Ноуан се върна в кадър и зачака да пристигне помощ. Въртеше глава насам-натам – явно се страхуваше, че ако не е бил в колата, с която се беше разминал на идване, убиецът още може да е наблизо. Накрая нещо откъм улицата привлече вниманието му. Устата му се отвори в беззвучен вик и той размаха ръце, очевидно видял линейката да профучава покрай него. После отново изчезна.

Малко по-късно екранът се оживи. Маккейлъб погледна часа и видя, че са минали седем минути. Двама санитарии бързо се приближиха до Кордел. Измериха пулса и провериха реакцията на зениците му. Разкъсаха ризата му и един от тях преслуша гърдите му със стетоскоп.

Друг припряно докара количка. Но Кордел бе мъртъв. Няколко секунди по-късно записът свърши. След като постоя неподвижен известно време, сякаш в израз на почит към жертвата, Маккейлъб пусна касетата с местопрестъплението. Очевидно беше записана с камера, държана в ръка. Започваше с няколко кадъра от района на банката и улицата. На паркинга имаше два автомобила, единият от които пращен бял шевролет, огромен в сравнение с по-малката кола до него. Маккейлъб предположи, че шевролетът е на Кордел. Той бе голям и очукан, покрит с прах от шофиране из планинските и пустинни пътища край акведукта. Маккейлъб реши, че другият автомобил е на свидетеля Джеймс Ноуан.

После записът показва банкомата и покрития с кръв тротоар пред него. Трупът на Кордел беше проснат на мястото, където го бяха открили. Не бе покрит и ризата на жертвата все още беше разтворена, оголвайки бледите му гърди.

През следващите няколко минути записът прескачаше във времето през различните етапи на огледа на местопрестъплението. Първо един от криминалистите го измери и фотографира, после хората от патологоанатомията огледаха трупа, поставиха го в найлонов чувал и го отнесоха на количка. Накрая криминалистът и човекът от дактилоскопската лаборатория направиха подробна проверка за веществени доказателства и отпечатащи. С помощта на малки метални пинсети криминалистът извади куршума от стената до банкомата.

Следваше нещо, което Маккейлъб не беше очаквал. Операторът бе записал първите показания на Джеймс Ноуан. Свидетелят стоеше до уличен телефон в близост до банката и разговаряше с униформен

полицай. Ноуан беше на около трийсет и пет години. В сравнение с ченгето изглеждаше нисък и набит. Сега носеше бейзболна шапка. Бе възбуден, все още развълнуван от преживяното и очевидно ядосан от закъснението на линейката. Камерата се включи от средата на разговора.

– Казвам само, че имаше шанс да оцелее.

– Да, сър, разбирам. Сигурен съм, че това ще е едно от нещата, които ще проверят.

– Искам да кажа, че някой би трябвало да проучи, как може... и въпросът е, че сме само на колко? На няма и километър от болницата.

– Това ни е ясно, господин Ноуан – търпеливо отвърна ченгето. – Сега може ли да продължим? Бихте ли ми казали дали сте видели нещо преди да откриете тялото? Нещо необичайно.

– Да, видях онзи тип. Поне си мисля, че го видях.

– Кой тип?

– Крадецът. Видях колата, с която се измъкна.

– Можете ли да я опишете, сър?

– Естествено, черен „Чероки“. От новите. Не от онези, които приличат на кутия за обувки.

Ченгето изглеждаше малко объркано, но Маккейлъб разбра, че Ноуан описва модела „Гранд Чероки“. Самият той имаше такъв.

– Тъкмо влизах в паркинга и той профуча покрай мен – продължи свидетелят. – Онзи тип беше истински задник. Надух клаксона, после паркирах и открих този човек тук. Позвъних по клетъчния си телефон, но после всичко се прееба.

– Да, сър. Бихте ли се въздържали от такъв език? Някой ден този запис може да се използва в съда.

– О. Извинете ме.

– Може ли да се върнем на колата? Случайно да сте забелязали регистрационния ѝ номер?

– Изобщо не го видях.

– Колко души имаше вътре?

– Мисля, че само един, шофьорът.

– Мъж или жена?

– Мъж.

– Можете ли да ми го опишете?

– Всъщност, не успях да го разгледам. Просто се опитвах да не се нахакам в него, това е всичко.

– Бял? Чернокож? Азиатец?

– А, бял беше. Съвсем сигурен съм. Но не бих могъл да го

идентифицирам.

– Какъв цвят беше косата му?

– Сива.

– Сива ли? – изненадано попита ченгето. Стар крадец. Струваше му се необичайно.

– Така мисля – отвърна Ноуан. – Всичко стана толкова бързо. Не съм сигурен.

– Дали не е носил шапка?

– Да, може да е било шапка.

– Какво имате предвид, сивото ли?

– Да, сива шапка, сива коса. Не съм сигурен.

– Добре, нещо друго? Носеше ли очила?

– Хм, или не си спомням, или не съм видял. Всъщност не гледах към него, нали разбирате. Освен това страничните прозорци на колата бяха тъмни. Успях да го видя само през предното стъкло, при това за секунда. Когато летеше право срещу мен.

– Добре, господин Ноуан. Много ни помогнахте. Ще се наложи да вземем писмените ви показания и детективите ще трябва да поговорят с вас. Това ще ви причини ли някакво неудобство?

– Да, но какво ще правите? Искам да помогна. Опитах се да помогна. Нямам нищо против.

– Благодаря ви, сър. Ще накарам някой от полицаите да ви откара в палмдейлския участък. Детективите ще поговорят с вас там. Ще присигнат веднага, щом се освободят и аз ще ги уведомя, че ги очаквате.

– Добре, става. Ами колата ми?

– Когато приключите, някой ще ви върне обратно тук.

Записът свърши. Маккейлъб извади касетата и се замисли за всичко, което беше видял, чул и прочел до този момент. Фактът, че шерифското управление не бе съобщило на медиите за черния „Чероки“ му се струваше странен. Трябваше да попита Джай Уинстън. Отбеляза си въпроса в бележника и започна да преглежда останалите доклади за Кордел.

Списъкът на веществените доказателства от местопрестъплението беше само една страница, при това почти празна: изваденият от стената куршум, пет-шест отпечатъка от пръсти, вдигнати от банкомата, и снимки на следа от автомобилна гума, вероятно оставена от джипа на убиеца. Бе включена и видеокасетата от банковата камера.

За доклада бяха прихванати снимки на отпечатъци от влакна и преснет кадър от записа, на който се виждаше пистолетът в ръката на убиеца. В приложеното сведение от лабораторията по криминалистика

се отбелязваше, че според тях следата на асфалта е поне от няколко дни и не е от значение за разследването.

Според балистичната експертиза куршумът беше деветмилиметров, леко сплескан. Прилагаше се копие на страница от протокола от аутопсията с рисунка на черепа, гледан отгоре, на която бе изобразена траекторията на куршума през мозъка на Кордел. Той беше влязъл точно пред лявото слепоочие, бе минал по права линия през фронталния лоб и беше излязъл през областта на дясното слепоочие. Траекторията му в мозъка бе широка почти три сантиметра. Докато четеше доклада, Маккейлъб разбра, че закъснението на линейката навярно е било за добро. Ако бяха успели да го спасят, Кордел сигурно щеше да прекара дните си на апарат в някой от онези медицински центрове, в които пациентите само вегетираха.

Към резултатите от балистиката също беше приложена снимка на пистолета. Макар че голяма част от оръжието бе скрита под облечената в ръкавица длан на убиеца, експертите от шерифското управление го бяха идентифицирали като „Хеклър и Кох“ Р7, деветмилиметров пистолет с десетсантиметрова цев и никелово покритие.

Идентифицирането на пистолета се видя странно на Маккейлъб. Това оръжие бе изключително скъпо – на законния пазар струваше около хиляда долара – и не се използваше често в уличните престъпления. Джай Уинстън сигурно беше предположила, че пистолетът е бил откраднат при предишен обир или грабеж. Маккейлъб прегледа останалите доклади и наистина се оказа, че Уинстън е събрала съобщения за престъпления от цялата област, в които се споменаваха за откраднат „ХК П7“ с подобно описание. Но тази следа като че ли не я бе отвела по-надалеч. Наистина, за много от кражбите на оръжие изобщо не се съобщаваха, тъй като бившите им собственици са ги притежавали незаконно. Но както несъмнено беше направила и Уинстън, Маккейлъб прегледа списъка – само пет кражби за последните две години – за да види дали от тях не са изкочили някакви имена и адреси. Никакви. И петте кражби, които Уинстън бе събрала, оставаха неразкрити и без заподозрени. Следата не водеше доникъде.

След този списък идваше доклад за откраднатите през последната година черни джипове „Гранд Чероки“ от областта. Уинстън очевидно смяташе, че колата на убиеца също е противоречие – скъп автомобил, използван РЯДКО при престъпления. Според Маккейлъб предположението, че джипът е краден, беше добра идея. В списъка се изреждаха двамадесет и четири липсващи автомобила, но нямаше други доклади,

показващи някакво развитие. Може би, помисли си той, Уинстън просто е променила Мнението си, след като е свързала случая с убийството на Торес. Добрият самарянин бе описал автомобила на убицеца от магазина по начин, който предполагаше, че би могъл да е „Чероки“. Тъй като това показваше, че престъпникът не се е избавил от него, навярно в крайна сметка не беше краден.

После идваше протоколът от аутопсията и Маккейлъб бързо прелисти страниците. От опит знаеше, че деветдесет процента от тези доклади са посветени на педантично описание на процедурата, особеностите на вътрешните органи на жертвите и здравословното им състояние по време на смъртта. Обикновено за него бе важно само заключението. Но в случая Кордел дори тази част нямаше значение, тъй като беше очевидна.

Маккейлъб остави протокола настрана. Следващата група доклади бяха свързани с теорията на Уинстън за трите удара. Като смяташе, че убиецът е бивш затворник, изправен пред заплахата от доживотна присъда без право на помилване, Уинстън беше отишла в щатските служби по помилването във Ван Нюйс и Ланкастър и бе извадила от архива досиетата на условно освободените затворници, осъдени за въоръжен грабеж, бели, и имаха по две или повече тежки присъди. Те бяха осемдесет и един, разпределени между двете служби, в зависимост от това коя от тях е по-близо до местопрестъпленията.

Уинстън и другите детективи от шерифското управление бяха проверявали информацията седмици наред. Според докладите, те бяха посетили почти всички от списъка. Не бяха успели да открият само седем. Това показваше, че са нарушили закона и са напуснали областта, или че се крият и най-вероятно продължават да извършват въоръжени грабежи и дори убийства. Бяха пуснали бюлетини за издирването им по всички компютърни мрежи на законоохранителните институции. Първоначалните разпити и проверки на мъжете, с които бяха установили контакт, показваха, че почти в деветдесет процента от случаите те са имали алиби. Останалите осем бяха елиминирани по друг начин – най-вече защото физическите им данни не съответстваха на убицеца от записа. Двама от тях куцаха. Убиецът на записа не беше куцал.

Освен липсващите седем мъже от списъка, теорията за трите удара не бе дала никакви резултати. Уинстън очевидно се надяваше, че някой от онези седмина накрая ще се появи и ще го свържат с убийствата.

Маккейлъб продължи с останалите доклади за Кордел. Имаше два разговора с Джеймс Ноуан в шерифското управление. Неговите

показания си оставаха същите и той не си бе спомнил нищо повече за шофьора на джипа.

Имаше и скица на местопрестъплението, както и четири доклада за пътна проверка на мъже, шофиращи черни джипове „Чероки“. Бяха ги спрели по пътищата на Ланкастър и Палмдейл в рамките на един час след убийството при банкомата. След идентифицирането им от компютъра ги бяха/оставили да продължат пътя си. Докладите бяха пратени на Уинстън.

Последния материал, който прочете Маккейлъб, бе най-скорошната информация за разследването, написана от Уинстън. Тя беше кратка и точна:

„До този момент не са открити нови улики и заподозрени. Водещият разследването очаква допълнителни данни, които биха могли да доведат до идентифициране на заподозрян.“

Уинстън бе в задънена улица. И чакаше. Имаше нужда от проливането на още кръв.

Маккейлъб забарабани с пръсти по масата и се замисли за всичко, което току-що беше прочел. Бе съгласен с действията на Уинстън, но се опитваше да открие какво е пропуснала и какво друго би направил самият той. Теорията ѝ за трите удара му допадна и споделяше разочарованието ѝ, че не е успяла да открие заподозрян от списъка с осемдесет и един мъже. Фактът, че повечето от тях са елиминирани заради алибито им го безпокоеше. Едва ли беше възможно толкова много боклуци с по две тежки присъди да са в състояние точно да докажат къде са били в две различни нощи? Винаги се отнасяше с подозрение към алибитата, защото не бе трудно да се измислят.

Маккейлъб престана да барабани по масата, когато се сети за нещо. Разпръсна купчината с доклади от случая Кордел. Нямаше нужда да търси, защото знаеше, че онова, за което си мисли, не е там. Беше му дошло наум, че Уинстън изобщо не е свързала географските точки от различните си теории.

Маккейлъб се изправи и слезе на кея. Бъди Локридж седеше в рубката си и кърпеше водолазен костюм.

– Хей, имаш ли работа?

– Един от милионерите иска да изстържа корпуса на яхтата му. Но ако имаш нужда от шофьор, мога да свърша неговата работа друг път. Той идва веднъж месечно.

– Не. Просто искам да зная дали имаш пътна карта.

Моята е в колата и не ми се сваля платнището.

– Да, естествено. В колата е.

Локридж бръкна в джоба си, извади ключовете и му ги подхвърли. На път за форда Маккейлб погледна към кея на милионерите. Пристаните бяха двойно по-широки и дълги, за да поберат големите съдове.

Маккейлб се върна на яхтата си и прегледа докладите за кражбите на джипове и пистолети. Номерираща всяка от кражбите и ги обозначава на съответните страници от картата. После продължи със списъка на заподозрените мъже като използва същата процедура, за да обозначава домовете и службите им. Накрая отбеляза и местопрестъпленията.

Отне му почти час. Маккейлб изпитваше предпазлива възбуда. Едно име от списъка ясно се открояваше с връзката си с убийствата в „Шърман маркет“ и грабежа при банкомата.

Името на мъжа беше Михаил Болотов, трийсетгодишен руски емигрант, излежал две присъди в калифорнийски затвори за въоръжен грабеж. Болотов живееше и работеше в „Канога парк“. Домът му се намирал на „Десото“ близо до „Шърман Уей“, на около километър и половина от магазина, в който бяха убити Глория Торес и Кюнгуон Канг. Работеше във фабрика за часовници на „Уинетка“, недалеч от магазина. Накрая, и тъкмо това бе развълнувало Маккейлб, руснакът работеше само на четири пресечки от жилище в „Канога парк“, от което по време на обир през декември бяха откраднали „ХК П7“. Докато четеше доклада за обира, Маккейлб забеляза, че престъпникът е взел няколко подаръка, оставени под коледната елха, включително нов пистолет, увит като подарък от собственика на дома за съпругата му – най-подходящия подарък за Лос Анджелис. Крадецът не беше оставил улики.

Маккейлб прочете цялата информация от службата за условно освобождаване и доклада от разследването. Болотов имаше дълго досие, макар че не се бе сблъсквал със закона след последното си освобождаване три години преди това. Беше се разписвал редовно в службата и външно не бе проявявал каквито и да било отклонения.

Двама детективи от шерифското управление, Ритенбах и Агилар, бяха разпитали Болотов във връзка със случая Кордел. Това беше станало две седмици след грабежа при банкомата, но почти три седмици преди убийството в „Шърман паркет“ и очевидно преди Уинстън да получи списъка с кражбите на „ХК П7“. Това, предполагаше Маккейлб, бе причината, поради която не й бе направил впечатление местоположението на жилището и работата на Болотов.

По време на разпита отговорите на Болотов очевидно бяха свалили от него всички подозрения и работодателят му беше потвърдил, че

вечерта на убийството, както обикновено, е работил от два до десет часа. Той показал на детективите документацията за заплатите и картите, на които били отбелязани часовете на пристигане и напускане на работа. За Ритенбах и Агилар това било достатъчно. Кордел бе умрял към 22:10 ч. За Болотов щеше да е физически невъзможно за десет минути да стигне от „Канога парк“ до Ланкастър – даже с хеликоптер. Двамата детективи продължили със следващото име в списъка.

– Глупости – каза Маккейлъб.

Чувстваше се възбуден. Болотов представляваше следа, която трябваше отново да се провери, независимо от служебната документация или твърденията на шефа му. Професията на този човек бяха въоръжените грабежи, а не производството на часовници. Близостта му до ключови точки, свързани с разследването, изискваше по-задълбочено внимание. Маккейлъб смяташе, че поне е открил нещо, с което може да се върне при Уинстън.

Бързо нахвърли някои въпроси и после остави бележника си настрани. Работата го бе изтощила. Започна да го боли глава. Погледна часовника си и видя, че времето се е изнизало без да го забележи. Вече беше два часа. Трябваше да хапне нещо, но нямаше желание. Реши да подремне.

11.

Освежен от едночасова дрямка, по време на която не бе сънувал или поне не си спомняше, Маккейлъб си направи сандвич с бял хляб и пушено сирене. Отвори си кутия кока-кола и се върна на масата, за да продължи с материалите от случая Глория Торес. Започна със записа от „Шърман маркет“. Беше го гледал два пъти, но реши, че трябва пак да го види. Зареди касетата и я изгледа на нормална скорост, после изхвърли остатъка от сандвича в канала. Не можеше повече да яде. Стомахът му се бе свил на топка.

Пренави касетата и отново я пусна, този път на бавни обороти. Движенията на Глория изглеждаха плавни и спокойни. Маккейлъб усети, че още малко и ще отвърне на усмивката ѝ. Чудеше се за какво ли си е мислила. За господин Канг ли беше предназначена тази усмивка? Съмняваше се. В нея се криеше някаква тайна. Усмивка за нещо вътре в нея. Предполагаше, че си мисли за сина си и тогава разбра, че поне в последния си съзнателен миг е била щастлива.

Записът само разпали яростта му към убиеца. После пусна записа от огледа на местопрестъплението. Трупът на Глория, разбира се, не бе там и по пода, където се беше свлякла, нямаше много кръв – благодарение на Добрия самарянин. Но трупът на собственика на магазина бе свит зад шанда, заобиколен с кръв. Маккейлъб се сети за старичката, която беше видял в магазина. Тя стоеше на същото място, на което бе лежал съпругът ѝ. Това изискваше много смелост, смелост, която Маккейлъб не смяташе, че притежава.

След като изключи видеото, започна да преглежда купчината доклади. Аранго и Уолтърс не бяха събрали толкова много документи, колкото Уинстън. Маккейлъб се опита да не обръща внимание на това. Но от опит знаеше, че обемът на материалите по разследването отразява не само неговата задълбоченост, но и ангажираността на детективите. Той смяташе, че между жертвата и следователя съществува свещена връзка. Всички ченгета от отдел „Убийства“ го разбираха. Някои го приемаха присърце. Други по-малко, просто като въпрос на психологическо оценяване. Но го имаше във всички. Нямаше значение дали са религиозни, дали вярват, че душата на убития ги наблюдава. Дори да смятаха, че всичко свършва с последния дъх, те продължаваха да общуват с жертвата. Преди да умре, тя прошепваше тяхното име. Но само те можеха да го

чуют. Само те го знаеха. Никои друг вид престъпление не изискваше такава връзка.

Маккейлъб остави дебелия протокол от аутопсиите на Торес и Канг за накрая. Както и със случая Кордел, той знаеше, че няма да научи от тях почти нищо друго, освен очевидното. Бързо прегледа първоначалните доклади и премина на тънката папка със свидетелски показания. Всеки от свидетелите беше участвал в съвсем малка част от целия случай: служител от бензиностанция, човек, случайно минал оттам с автомобила си, колега на Глория от „Таймс“. Имаше и заключения на детективите, допълнителни доклади, фактологични списъци, скици на местопрестъплението, резултати от балистична експертиза и хронологически запис на пътуванията и телефонните разговори на детективите по случая. Последна в тази част от купчината бе транскрипцията на съобщението на неизвестния Добър самарянин. Човекът очевидно трудно говореше английски и припряно беше обяснил положението. Но бе отклонил предложението на телефонистката да го прехвърли на испаноговорящ полицейски служител.

ДОБРИЯТ САМАРЯНИН: Трябва вървя, сега трябва вървя. Момичето много лошо ранено. Мъжът, той избягал. С кола. Черна кола, като пикап. **ТЕЛЕФОНИСТКАТА:** Сър, моля ви не затваряйте... Сър? Сър?

Това беше всичко. Той бе изчезнал. Беше споменал за автомобила, но не бе дал описание на заподозрения.

Следваха резултатите от балистичната експертиза, които идентифицираха куршумите, извадени по време на опитите да спасят Глория Торес и при аутопсията на Кюнгуон Канг. Бяха анализирали кадър от записа и оръжието отново беше определено като „ХК П7“.

Когато свърши с останалите доклади, Маккейлъб остана поразен, че в документацията липсва разчет на времето. За разлика от случая Кордел, в който имаше само един свидетел, в случая Ривърс имаше няколко свидетели, които маркираха отделни моменти във времето. Детективите очевидно не си бяха направили труда да ги съпоставят. Не бяха възстановили последователността на събитията, които образуваха случая като цяло.

Маккейлъб се отпусна назад и за миг се замисли. Защо не го бяха направили? Нямах ли да извлекат някаква полза от разчета на времето или от точната последователност на събитията? Отначало не, реши той. От гледна точка на идентифицирането на убиеца това не беше от значение. И поне в началото нямаше никакъв смисъл. Но по-късно би трябвало да се направи хронологичен анализ на събитията. Маккейлъб често

съветваше детективите, които му пращаха случаите си, да разработят хронологическа възстановка. Това можеше да се окаже от полза за опровергаване на алибитата, за откриване на несъответствия в свидетелски показания и просто даваше по-добра представа на детектива какво точно се е случило.

Отлично съзнаваше, че е напълно свободен, докато Аранго и Уолтърс не можеха да си позволят лукса да се върнат към престъплението два месеца след неговото извършване. Може би идеята за разчет на времето просто им се беше изплъзнала сред другите ангажменти.

Маккейлъб се изправи и влезе в камбуза, за да включи кафеварката. Отново се почувства уморен, а се бе събудил едва час и половина преди това. След трансплантацията не беше пил много кафе. Доктор Фокс му бе казала да избягва кофеин, можеше да почувства трептене в гърдите си. Но искаше да довърши работата си на свежа глава. Пое риска.

Когато кафето беше готово, Маккейлъб си наля и го подсили с мляко и захар. После седна и безмълвно се укори, че търси извинение за Аранго и Уолтърс. Бяха длъжни да отделят време, да обърнат сериозно внимание на случая. Ядоса се.

Маккейлъб взе бележника и започна да препрочита свидетелските показания, като отбелязваше времето и накратко записваше какво е довело всеки свидетел на местопрестъплението. После сравни часовете от другите доклади. Трябваше му час, за да го направи и през това време, без да усети изпи още три чаши кафе. Беше разработил хронология на събитията на две страници от бележника си. Проблемът – докато разглеждаше работата си, разбра Маккейлъб – бе, че с две изключения последователността не беше точна и съдържаха явни противоречия.

22:01 ч. – край на втора смяна в печатницата на „Таймс“. Глория маркира на автомата излизането си от работа.

22:10 ч. (приблизително) – Глория излиза заедно с колежката си Анет Стейпълтън. Двете разговарят около пет минути на паркинга. Глория си тръгва със синята си хонда „Сивик“.

22:29 ч. – Глория спира на бензиностанцията „Шеврън“ на „Уинетка“ в Роскоу. Налива бензин сама и плаща на автомата с кредитна карта: 14.40 долара. Служителят Конър Дейвис си спомня Глория като редовна вечерна клиентка, която пита за резултатите от мачовете/, защото той често слуша спортните предавания. Автоматът за заплащане с кредитни карти отбелязва точния час.

22:40 до 22:43 ч. (приблизително) – Елън Тейф шофира на изток по „Шърман Уей“ със свалени прозорци и когато минава покрай „Шърман

маркет“, чува шум. Поглежда, не вижда нищо нередно. На паркинга има два автомобила. Рекламите на витрините не ѝ позволяват да види какво става в магазина. Докато гледа, тя чува втори пукот, но отново не забелязва нищо необичайно. Часът е определен според твърдението на Тейф, че чула двата изстрела към началото на новините по КФУБ, които започват в десет и четирийсет.

22:41:03 ч. – неидентифициран мъж с испански акцент телефонира в полицията, съобщава за ранена жена в „Шърман маркет“, която се нуждае от помощ. Не дочаква полицията. Незаконно пребиваващ?

22:41:37 ч. – Според часовника на видеоканалната Глория Торес е застреляна.

22:41:55 ч. – Елън Тейф използва телефона в колата си, за да съобщи в полицията за вероятни изстрели. Казват ѝ, че вече са известни. Името и телефонният ѝ номер са предадени на детективите.

22:47 ч. – Пристига линейка, открива Глория в медицинския център „Нортридж“. Регистрирана е смъртта на Кюнгун Канг.

22:49 ч. – На местопрестъплението пристигат първите полицаи.

Отново прочете всичко. Знаеше, че това не е точна наука, но хронологията на събитията го безпокоеше. Според първия доклад от разследването детективите поставяха изстрелите в едноминутния период между 22:40 и

22:41 ч. Бяха използвали единствения източник, в чиято безотказна точност бяха уверени – часовникът в телефонната централа на управлението. Първото съобщение за убийството – от Добрия самарянин – беше получено в 22:41:03 ч. Този час и твърдението на Елън Тейф, че е чула изстрелите някъде след началото на новините по КФУБ бяха довели до заключението, че убийството трябва да е станало след 22:40, но преди 22:41:03 ч., когато бе телефонирал Добрият самарянин.

Това, разбира се, беше в противоречие с часа 22:41:37, който се виждаше на записа от магазина в началото на стрелбата.

Маккейлъб отново прегледа докладите, като се надяваше, че е пропуснал някоя страница, на която е обяснено това несъответствие. Не откри нищо. Забарабани с пръсти по масата. Погледна си часовника и видя, че е почти пет. Едва ли щеше да открие някой от детективите.

Отново проучи хронологичната възстановка, която бе съставил, в опит да открие обяснение за противоречието. Вниманието му привлече второто обаждане в телефонната централа. Елън Тейф, свидетелката, чула изстрелите, беше позвънила по мобифона си в 22:43:21 ч., за да съобщи за стрелбата и ѝ бяха отговорили, че вече са известни.

Маккейлъб се замисли. Детективите бяха използвали нейните показания, за да отнесат убийството към 22:40 ч., самото начало на новините. Но тя бе телефонирала едва след като полицията вече е имала информация за престъплението. Защо беше забавила съобщението си с повече от две минути? И изобщо бяха ли я питали дали е видяла Добрия самарянин?

Маккейлъб бързо прегледа купчината доклади, докато откри писмените показания на Елън Тейф. Бяха напечатани на една страница и подписът ѝ стоеше под пет сантиметра текст. Нямаше нито дума за това колко време след като е чула изстрелите, е телефонирала в полицията. Пишеше, че според нея пред магазина със сигурност са били паркирани два автомобила, макар че не можеше да определи какви точно, нито пък дали вътре е имало някого.

Той погледна данните за свидетелката. Тейф бе трийсет и пет годишна, омъжена. Живееше в Нортридж и работеше като заместник-директор във фирма за набиране на персонал. По времето на изстрелите тя се прибирала вкъщи от кино на „Топанга плаза“. Бяха отбелязани домашният и служебният ѝ номер. Маккейлъб отиде при телефона и позвъни в службата ѝ. Отговори му секретарка, поправи произношението му на фамилното ѝ име и каза, че тъкмо се готвела да си тръгне.

– Тук е Елън Тейф – разнесе се в слушалката женски глас-

– Здравейте, госпожо Тейф. Вие не ме познавате. Казвам се Маккейлъб. Разследвам онова убийство на „Шърман уей“ отпреди два месеца. Онези изстрели, които сте чули и за които сте съобщили в полицията.

Чу я да въздъхва по начин, който показваше, че обаждането я е раздразнило.

– Не разбирам, вече разговарях с детективите. От полицията ли сте?

– Не, аз... работя за семейството на жената, която е била убита. В неудобен момент ли ви търся?

– Да, тъкмо си тръгнах. Искам да изпреваря пиковия час и... и честно казано, не зная какво мога да ви кажа.

Обясних всичко на полицията.

– Ще ви отнема само минута. Имам само няколко кратки въпроса. Тази жена е имала момченце. Просто се опитвам да хвана типа, който я е убил.

Отново я чу да въздъхва.

– Ще се помъча да ви помогна. Какво искате да ме питате?

– На първо място, колко време изчакахте, след като чухте

изстрелите, за да позвъните в полицията?

– Не съм чакала. Веднага им позвъних. Израснала съм край оръжия. Баща ми беше полицай и понякога го придружавах на обиколките му. Бях сигурно, че пукотът, който съм чула, е от пистолет. Веднага телефонирах.

– Хм, в момента преглеждам полицейските доклади и там пише, че според вас сте чули изстрела към десет и четирийсет, но сте позвънили едва към десет четирийсети три. Не...

– Но в тези доклади не пише, че трябваше да чакам. Веднага позвъних, но попаднах на автоматично съобщение. Всички линии в полицията бяха заети и се включи автоматичното съобщение. Не зная колко време продължи. Беше вбесяващо. Но когато най-после ме свързаха, казаха, че вече знаели за изстрелите.

– Колко време според вас сте чакали?

– Току-що ви обясних, че не съм сигурна. Може би минута. Може би повече, може би по-малко. Не зная.

– Добре. В доклада пише, че сте чули изстрел и сте погледнали през прозореца към магазина. Тогава сте чули втори изстрел. Видели сте отпред два автомобила. Следващият ми въпрос е видяхте ли някого навън?

– Не. Нямахме никого. Казах го на полицията.

– Струва ми се, че щом в магазина е било светло, може да сте видели дали в колите е имало някого.

– Дори да е имало, не си спомням да съм видяла някого.

– Единият от автомобилите не беше ли джип, например „Чероки“?

– Не зная. Детективите вече ме питаха. Но вниманието ми беше насочено към магазина. Гледах покрай колите.

– Можете ли да кажете дали са били тъмни или светли на цвят?

– Наистина не зная...

– Чухте ли трети изстрел?

– Трети ли? Не, само два.

– Но изстрелите са били три. Значи не знаете дали сте чули първите или последните два изстрела.

– Точно така.

Той се замисли за миг и реши, че навярно не е възможно със сигурност да се определи дали е чула първите или последните два изстрела.

– Това е всичко, госпожо Тейф. Много ви благодаря. Оказахте ми ценно съдействие. Извинете ме за безпокойството.

Краткият разговор му помогна да намери отговор само на въпроса за забавянето на обаждането ѝ в полицията, но продължаваше да стои

открито противоречието между времето на съобщението на Добрия самарянин и това от записа в магазина. Маккейлъб отново си погледна часовника. Вече минаваше пет. Всички детективи сигурно си бяха тръгнали, но въпреки това реши да провери.

За негова изненада, когато телефонира в участъка в Уест вали му отговориха, че и Аранго, и Уолтърс са там и попитаха с кого иска да го свържат. Реши да опита с Уолтърс, тъй като предишния ден му се беше сторило, че детективът проявява съчувствие към положението му. Уолтърс отговори на третото позвъняване.

– Тук е Тери Маккейлъб... От онази история с Глория Торес?

– Да, спомням си.

– Предполагам си чул, че Уинстън от шерифското управление ми е дала материалите.

– Да, и не сме много радостни. Освен това ни търсиха и от „Таймс“. Някаква репортерка. Кофти номер. Не зная с кого си приказвал...

– Виж, твоят партньор ме постави в такова положение, че трябваше да потърся информацията там, където можех да я открия. Не се тревожи за „Таймс“. Няма да публикуват нищо, защото всъщност няма какво. Засега.

– И най-добре така да си остане. Както и да е, в момента съм малко зает. Какво си открил?

– Нов случай ли имаш?

– Да. Тук постоянно ни засипват със случаи.

– Виж, няма да те задържам. Имам един въпрос, по който сигурно ще можеш да ми помогнеш.

Маккейлъб зачака. Уолтърс не отговаряше. Изглеждаше променен от предишния ден. Маккейлъб се зачуди дали Аранго не седи наблизо и не слуша разговора. Реши да настоя.

– Просто исках да те питам за времето – каза той. – Видеозаписът от магазина показва, че убийството е станало в... – Маккейлъб бързо погледна хронологията си – ... чакай да видя, в 22:41:37 ч. После пък, според данните от телефонната централа в полицията, Добрият самарянин е позвънил точно в 22:41:03 ч. Разбираш ли какво искам да кажа? Как така онзи тип е телефонираше трийсет и четири секунди преди самото престъпление?

– Много просто, часовникът на видеото не е бил точен. Избързвал е.

– Аха – реагира Маккейлъб, сякаш тази възможност изобщо не му бе хрумвала. – Предполагам, че си проверил.

– Партньорът ми провери.

– Наистина ли? Не видях нито дума за това в докладите.

– Виж, позвънихме в охранителната фирма и проверихме, просто не сме го отбелязали, разбираш ли? Системата е била инсталирана преди повече от година – веднага след първия обир на магазина. Еди разговаря с човека, който я е монтирал. Тогава той е сверил часовника на камерата със собствения си часовник и после не го е пипал. Показал е на господин Канг как да го прави в случай, че спре токът или нещо подобно.

– Добре – отвърна Маккейлъб, без да е сигурен какво означава всичко това.

– Тъй че просто няма как да разберем дали камерата е показвала времето според часовника на човека от охранителната фирма, или старецът няколко пъти го е сверявал. И в двата случая няма значение. Не можем да се доверим на нечий часовник. Може да е избързвал. Кой знае. Просто не можем да му се доверим, това е. Но можем да се доверим на часовника в телефонната централа. В него сме сигурни.

Маккейлъб не отговори и Уолтърс очевидно прие мълчанието му като укор.

– Виж, часовникът на камерата просто е подробност, която така или иначе не означава нищо – допълни той. – Ако се задълбочавахме във всеки детайл, който не съответства, още щяхме да сме на първото си разследване. Имам си работа, бе човек, какво друго си открил?

– Предполагам, че това е всичко. Вие изобщо не сте проверили часовника на камерата, нали така? И не сте го сравнили с данните от телефонната централа.

– Не. Върнахме се след два дни, но междувреме то токът беше прекъсвал.

– Жалко.

– Да, жалко. Трябва да вървя. Обаждай се. Ако откриеш нещо, първо се свържи с нас, не с Уинстън, иначе няма да сме много доволни от теб, ясно?

– Ще поддържам връзка.

Той затвори. Маккейлъб остави слушалката и известно време продължи да гледа към нея, като се чудеше какъв би трябвало да е следващият му ход. Бе попаднал в задънена улица. Но когато разследването забуксуваше, имаше навик винаги да се връща към началото. Най-често това означаваше местопрестъплението. Но този случай беше различен. Можеше да се върне към самото престъпление.

Маккейлъб зареди във видеото касетата със записа от „Шърман

маркет“ и отново го изгледа на бавни обороти. Седеше на стола си и стискаше ръбовете на масата. И едва когато пусна записа за трети път, откри нещо, което не беше забелязал през цялото време.

Часовникът на Кюнгуон Канг. Часовникът, който сега носеше жена му. Той се виждаше в момента, в който собственикът на магазина отчаяно се мъчеше да се задържи на шандата.

Маккейлъб си поигра с видеото няколко минути, докато накрая спря на кадъра, в който според него най-добре изпъкваше циферблатът на часовника. Но цифрите не можеха да се различат.

Маккейлъб гледаше към замръзналия кадър и се чудеше дали има смисъл да се занимава с това. Ако успееше да разбере колко показва часовникът, може би щеше да е в състояние да определи точно часа на убийството, като сравни данните на часовника на камерата и тези от телефонната централа. Така можеше да изчисти противоречието. Но дали имаше смисъл? Уолтърс бе прав в едно: Винаги имаше подробности, които не съответстваха. А Маккейлъб не беше сигурен дали си струва да губи време, за да изясни това.

Но вътрешният му спор бе прекъснат. Животът на яхтата го беше научил да различава поклащането на дома му: дали е предизвикано от друг кораб, или от тежестта на някой, който се качва на борда. Маккейлъб усети, че яхтата леко се навежда и незабавно погледна през рамо към отворената врата. На борда се бе качила Грасиела Ривърс и тъкмо помагаше на едно малко момче. Реймънд. Вечерята. Съвсем беше забравил.

Бързо изключи видеото и излезе да ги посрещне.

12.

– Забравил си, нали?

На лицето ѝ грееше спокойна усмивка. – Не... искам да кажа, че нещо се поувлякох през последните пет часа. Залисах се, докато преглеждах всички материали. Имах намерение да ида до пазара и...

– Не се тревожи. Можем да го отложим за друг...

– Не, не, шегуваш ли се? Ще вечеряме. Това Реймънд ли е?

– Да, да...

Грасиела се обърна към момчето, което срамежливо стоеше на кърмата зад нея. Изглеждаше дребно за възрастта си, имаше тъмна коса и очи, и кафява кожа. Носеше шорти и раирана риза. В ръцете си държеше пуловер.

– Реймънд, това е господин Маккейлъб. Човекът, за когото ти разказвах. Това е яхтата му. Той живее тук.

Маккейлъб пристъпи напред и се наведе с протегнатата ръка. В дясната си длан момчето държеше полицейска кола и трябваше да я прехвърли в другата. После колебливо стисна ръката му. Докато се ръкуваха, Маккейлъб изпита необяснима тъга.

– Викай ми Тери – каза той. – Приятно ми е да се запознаем, Реймънд. Слушал съм много за теб.

– Можеш ли да ходиш за риба с тази яхта?

– Естествено. Ако искаш, някой ден ще отидем заедно.

– Ще бъде чудесно.

Маккейлъб се изправи и се усмихна на Грасиела. Тя изглеждаше прекрасно. Носеше светла лятна рокля, подобна на онази, с която беше дошла за първи път на яхтата. Морският бриз леко я развяваше около тялото ѝ. Грасиела също носеше пуловер. Маккейлъб бе по шорти, сандали и тениска с надпис „Док и рибарски магазин «Робишо»“. Чувстваше се малко неудобно.

– Знаеш ли какво? – каза той. – Ей там на горния етаж на онзи магазин има приятен ресторант. Готвят при лично и има страхотен изглед към залеза. Защо не идем да вечеряме?

– Звучи ми добре – отвърна Грасиела.

– Само трябва набързо да се преоблека. А, Реймънд, имам една идея. Защо не пуснем една въдица от кърмата и да видим дали ще успееш да хванеш нещо, докато аз покажа на Грасиела някои неща, върху

които работех?

Лицето на момчето просветна.

– Става.

– Добре тогава, хайде да се приготвим.

Маккейлъб ги остави и влезе вътре. Взе от лавицата най-лекия си прът и макара, отиде при кутията с рибарски такъми под чертожната маса и извади стоманено чепаре с осем кукички и тежест. Завърза го за кордата на макарата и отиде при хладилника в камбуза, за да вземе малко замразена сепия. Отрязва парче от нея и го закачи на кукичката.

Върна се на кърмата с пръта и го подаде на Реймънд. После приклекна зад него, и като го обгърна с ръце, му даде няколко кратки наставления как да хвърли примамката надълбоко. Предупреди го да си държи пръста на кордата, за да усети, когато рибата налага кукичката.

– Така добре ли е? – попита той, когато свърши.

– А-ха. Има ли риба край яхтите?

– Естествено, виждал съм цели ята спарид да плуват точно там, където е кордата ти.

– Спарид ли?

– Това е риба на жълти ивици. Понякога можеш да ги видиш да плуват във водата. Само трябва да гледаш.

– Ясно.

– Сега имаш ли нещо против да вляза вътре и да дам на майка ти нещо за пиене?

– Тя не ми е майка.

– А, да, аз... Извинявай, Реймънд. Исках да кажа Грасиела. Та имаш ли нещо против?

– Не.

– Добре, викай, ако хванеш нещо. И после започни да навиваш макарата!

Той допря показалец до тялото на момчето и го погъделичка по мъничкия му гръден кош. Баща му правеше същото, когато Маккейлъб държеше рибарски прът и не можеше да се защити. Реймънд се изкикоти и се отдръпна, без да откъсва очи от мястото, където кордата му изчезваше в тъмните води.

Грасиела последва Маккейлъб в трапезарията и той затвори плъзгачата се врата, така че момчето да не ги чува. Лицето му трябва да се бе зачервило от грешката, която беше допуснал с момчето. Тя го разбра още преди да успее да се извини.

– Няма нищо. Напоследък се случва много често.

Той кимна.

– Ще остане ли при теб?

– Да. Аз съм единствената му роднина, но това няма значение. До него съм, откакто се е родил. Ще му дойде прекалено много да загуби майка си, после и мен. Искам да остане при мен.

– Къде е баща му?

– Кой знае?

Маккейлъб кимна и реши да промени темата.

– Ти ще си страхотна за него – каза той. – Искаш ли чаша вино?

– Виж това вече ще е страхотно.

– Червено или бяло?

– Каквото пиеш ти.

– В момента не мога да пия никакво. Още няколко месеца.

– О, тогава не искам да отваряш бутилка само заради мен. Мога да...

– Моля те. Какво ще кажеш за червено? Имам добро червено вино и ако го отворя, поне ще мога да го помириша.

Тя се усмихна.

– Спомням си, че и Глори не можеше да пие, когато беше бременна. Често сядаше до мен и казваше, че просто иска да помирише виното, докато аз пия.

В усмивката ѝ се промъкна тъга.

– Била е добър човек – отвърна Маккейлъб. – Виждам го по момчето. Нали тъкмо това искаше да ми покажеш.

Грасиела кимна. Той отиде в камбуза и донесе бутилка червено – санфордско pinot noir, едно от любимите му вина. Докато я отваряше, Грасиела се приближи до бар-плота. Маккейлъб усети лек аромат на парфюм. Дъх на ванилия, помисли си той. Това го развълнува. Не толкова близостта ѝ, колкото от усещането, че нещо се разбужда в него след дълъг сън.

– Имаш ли деца? – попита го тя.

– Не.

– Бил ли си женен?

– Да, веднъж.

Маккейлъб напълни чашата ѝ и я проследи с поглед, докато опитваше виното. Грасиела се усмихна и кимна.

– Добро е. Кога е било това?

– Какво, кога съм бил женен ли? Чакай да видя, ожених се преди десетина години. Живяхме заедно три. Тя беше агент и работехме

заедно в Куонтико. После се разведохме, но продължихме да работим заедно и... не зная, спогаждахме се, но всъщност не се получаваше, разбираш ли? Горедолу по това време баща ми се разболя на яхтата. Затова им подхвърлих идеята да пратят тук завинаги някого от групата. Предложих им го като възможност за икономии. И без това постоянно пътувах дотук със самолет. И не само аз. Реших, че трябва да имат свой представител и да си спестят парите. Те се съгласиха и ме изпратиха.

Грасиела се обърна и погледна към вратата, за да види какво прави Реймънд. Момчето съсредоточено гледаше към водата с надежда.

– Ами ти? – попита Маккейлъб. – Омъжвала ли си се някога?

– И аз веднъж.

– Деца?

– Не.

Тя продължаваше да гледа към Реймънд. Все още се усмихваше, но разговорът я правеше неспокойна. Любопитството на Маккейлъб не беше задоволено, но реши да спре дотук.

– Между другото, ти беше много добър към него – каза Грасиела и кимна към момчето. – Човек трябва да балансира нещата. Да ги учи и да ги оставя сами да се справят. Много мило от твоя страна.

Той сви рамене, за да покаже, че е било случайно. Взе чашата ѝ и я повдигна към носа си, за да се наслади на аромата ѝ. После си наля остатъка от кафето и прибави мляко и захар. Чукнаха се и отпиха. Маккейлъб отбеляза, че неговото питие има вкус на катран.

– Съжалявам – рече тя. – Не ми е удобно да пия вино пред теб.

– Няма нищо. Радвам се, че ти харесва.

В трапезарията настана тишина. Погледът на Грасиела попадна върху купчината доклади и видеокасети на масата.

– Какво щеше да ми показваш?

– Нищо конкретно. Просто не исках да разговаряме пред Реймънд.

Той погледна към момчето през стъклото. Реймънд продължаваше напрегнато да се вира в кордата. Водата под прекрасната тъмносиня морска повърхност бе замърсена. Ако изобщо беше останала някаква риба, тя се хранеше с отпадъци на дъното и притежаваше инстинкта за оцеляване на хлебарка.

Отново погледна към Грасиела.

– Но исках да ти кажа, че сутринта се срещнах с детектива от шефското управление. Тя се държа много по-коректно от ченгетата в лосанджелиското управление.

– Тя ли?

– Джай Уинстън. Опитна е. Работили сме заедно и преди. Уинстън ми даде копия от всички материали и по Двата случая. Преглеждах ги цял ден. Много са.

– И?

Той обобщи откритията си, като се опитваше да внимава с подробностите, свързани със сестра й. Не й каза, че има видеозапис на убийството й.

– В бюрото наричахме този начин на действие „пълно покриване“ – завърши Маккейлъб. – Това означава да не оставиш нищо, без да му обърнеш внимание, да не поемаш никакви рискове. Заключение ми в случая е, че разследването на убийството на сестра ти не е покрило всичко, но същевременно в онова, което е било свършено, не открих съществени пропуски. Допуснали са някои грешки, може би са приели някои хипотези, преди да съберат всички факти, но не са тръгнали непременно в погрешна посока. Разследването е било достатъчно сериозно.

– Достатъчно сериозно – повтори тя, забила поглед в пода, докато пристъпваше назад-напред. Маккейлъб разбра, че не е избрал най-точните думи.

– Исках да кажа...

– Значи този тип просто ще си остане на свобода – прекъсна го Грасиела.

– Ами, не ти казвам, че ще остане на свобода. Уинстън от шерифското управление... поне тя активно продължава да се занимава със случая. И аз още не съм свършил, Грасиела. Не ти казвам, че ще остане на свобода. И аз съм заинтересуван, не го забравяй.

– Зная. Не исках да те обидя. Вината изобщо не е твоя. Но съм разочарована.

– Разбирам те. Не искам да се разочароваш преждевременно. Хайде да идем да вечеряме и после пак ще поговорим.

– Добре.

– Излез да постоиш малко с Реймънд. Трябва да се преоблека.

Сложи си чисти бермуди и жълта хавайска риза. Поведе ги по кея към ресторанта. Остави пръта закачен на парапета и каза на момчето, че ще го проверят, когато се върнат.

Избраха си маса от онази страна, която им позволяваше да наблюдават залеза над гората от мачти. Грасиела и Маккейлъб си поръчаха специалитета риба меч на скара, а Реймънд риба с пържени картофи. Маккейлъб постоянно се опитваше да поведе разговор с момчето, но усилията му оставаха безрезултатни. Двата с Грасиела приказваха

главно за разликите между живота на яхта и в къща. Маккейлъб ѝ разказа колко възстановяващо действа морето.

– А още по-добре е, когато си ей там – посочи към открития океан той.

– Още колко ти остава до края на ремонта на яхтата – попита Грасиела?

– Малко. Ще съм готов за тръгване веднага щом сглобя втория двигател. Всичко останало е само козметика.

На връщане от ресторанта Реймънд избърза пред тях покрай вълнолома с фунийка сладолед в едната ръка и с фенерче в другата. Беше облякъл синия си пуловер и главата му подскачаше насам-натам, докато търсеше с лъча раци, изпълзели по стените. Вече почти се бе смрачило. Скоро Грасиела и Реймънд щяха да си тръгват.

Когато момчето се отдалечи достатъчно, Грасиела отново заговори за случая.

– Какво друго можеш да направиш сега?

– Имам следа, която искам да проверя – нещо, което детективите може да са пропуснали.

– Какво?

Той ѝ обясни за съпоставката между географските точки, която беше направил, и как е стигнал до Михаил Болотов. Маккейлъб видя пламналите ѝ очи и бързо я предупреди да не храни много надежди.

– Този тип има алиби. Следата може да не води доникъде. Освен това си мисля да ида до бюрото и да ги накарам да направят балистична проверка.

– Защо?

– Убиецът би могъл да го е извършил и другаде. Използва много скъп пистолет. Фактът, че не се е извавил от оръжието след първия случай означава, че държи на него и че има вероятност по-рано да го е използвал някъде другаде. Те разполагат с балистичните свидетелства – куршумите. Ако успее да ги накарам да ги изискат, бюрото може да открие нещо.

Тя мълчеше и Маккейлъб се зачуди дали здравият ѝ разум не ѝ подсказва, че няма големи шансове.

– Мисля също да ида при двамата от свидетелите и да им задам малко по-различни въпроси. Особено мъжа, който е присъствал на част от престъплението в пустинята. Ще трябва да действам фино. Искам да кажа, че не мога да се пречкам в краката на Уинстън или да я злепоставям. Но ми се иска лично да разговарям с него и после навярно с двамата от

свидетелите на убийството на Гло... нали разбираш?

– Не знаех, че е имало свидетели. В магазина ли са били?

– Не, нямах предвид преки свидетели. Но една жена е минала покрай магазина с колата си и е чула изстрели. В докладите се споменава и за двама души, които са работили със сестра ти онази вечер в „Таймс“. Просто ми се иска лично да поговоря с всички и да видя дали не са си спомнили нещо повече.

– Навярно мога да ти помогна. Познавам повечето ѝ приятели.

– Чудесно.

Те повървяха известно време в мълчание. Реймънд все още беше напред. Накрая Грасиела заговори:

– Чудя се дали би ми направил една услуга.

– Естествено.

– Глори често ходеше при онази госпожа в нашия квартал. Госпожа Отеро. И оставяше Реймънд при нея, когато ме нямаше. Но понякога просто отиваше да си поговори с нея за проблемите си. Чудех се дали не искаш и ти да поговориш с нея.

– Хм... не зная... искаш да кажеш, че според теб би могла да знае нещо или просто, за да я утеша?

– Възможно е да ти помогне.

– Как би могла да...

И тогава разбра.

– За психоаналитичка ли говориш?

– Спиритистка. Глори вярваше на госпожа Отеро. Казваше, че е във връзка с ангелите. Тя ми се обаждаше и искаше да разговаря с мен. Не зная, просто си помислих...

– Не вярвам в такива неща, Грасиела. Не зная какво да ѝ кажа.

Тя просто го погледна и му се стори, че вижда в очите ѝ неодобрение, от което го заболя.

– Грасиела... виждал съм прекалено много лоши неща и лоши хора, за да вярвам в такива неща. Как е възможно да съществуват ангели, когато хората вършат такива неща?

Тя продължаваше да мълчи.

– Ще си помисля...

– Чудесно – най-после отвърна Грасиела.

– Не се разстройвай.

– Виж, извинявай, замесих те във всичко това и съзнавам; че ти обърках живота. Не зная какво съм си мислила. Предполагам просто, че ти...

– Не се тревожи. Сега го правя колкото за теб, толкова и за самия себе си. Разбираш ли? Просто не губи надежда. Както казах, остават някои неща, които мога да направя, Уинстън също няма да се откаже от случая. Дай ми няколко дни. Ако попадна в задънена улица, може би ще идем при госпожа Отеро. Става ли?

Тя кимна, но Маккейлъб виждаше, че е разочарована.

– Глори беше толкова добро дете – след известно време каза Грасиела. – Раждането на Реймънд промени целия ѝ живот. Тя се стегна, премести се при мен и просто подреди живота си. Сутрин ходеше в Калифорнийския университет. Затова работеше вечер. Беше умна. Искаше да стане репортерка.

Маккейлъб кимна мълчаливо. Знаеше, че тя иска да сподели с някого.

– Щеше да стане добра журналистка. Така мисля. Хората я интересуваха. След безредиците отиде в Саут-Сентрал, за да помага в разчистването. След земетресението отиде в болницата, просто за да успокоява хората в спешното отделение. Дари органите си. Даваше кръв – винаги, когато някоя болница обявеше, че има нужда. Кръвната ѝ група беше рядка... да, човек като нея се среща рядко. Понякога наистина ми се иска да съм била на нейното място и аз да...

Той се пресегна и я прегърна през раменете.

– Хайде – каза Маккейлъб. – Помисли си за всички хора, на които помагаш в болницата. Виж и Реймънд. Не можеш да разсъждаваш така – кой е струвал повече. Случилото се с нея не би трябвало да се случва на когото и да било.

– На Реймънд щеше да му е по-добре със собствената му майка.

Нямаше какво да отговори. Премести ръката си и постави длан на тила ѝ. Тя не плачеше, но като че ли сълзите ѝ щяха да бликнат всеки момент. Искаше му се да я утеши, но знаеше, че има само един начин да го направи.

Почти бяха стигнали неговия кей. Реймънд ги чакаше до портала, както обикновено отворен няколко сантиметра. Пружинният механизъм беше ръждясал.

– Трябва да си тръгваме – каза Грасиела. – Става късно, а утре си на училище.

– Ами въдицата? – възрази Реймънд.

– Господин Маккейлъб ще се погрижи. Сега му благодарите за риболова, вечерята и сладоледа.

Реймънд протегна малката си ръка и Маккейлъб отново я стисна.

Дланта му бе студена и лепкава.

– Казвай ми Тери. Скоро ще идем на истински риболов. Веднага щом поправя яхтата. Тогава ще излезем в морето и ще хванем някоя голяма риба. Зная едно място отгътък Каталина. По това време на годината ще хванем костур. Много костури. Ще идем там, става ли?

Реймънд безмълвно кимна, сякаш предполагаше, че това никога няма да стане. Маккейлъб отново изпита тъга. Погледна към Грасиела.

– Какво ще кажете за събота? Яхтата няма да е готова, но можете да дойдете сутринта и да половим риба от вълнолома. Можете и да пренощувате. Има много място.

– Да! – извика Реймънд.

– Ами – отвърна Грасиела, – хайде да видим как ще мине остатъкът от седмицата.

Маккейлъб кимна, разбрал грешката, която току-що беше допуснал. Грасиела отвори предната дясна врата на малкия си автомобил и момчето влезе вътре. Тя затвори вратата и се приближи до Маккейлъб.

– Извинявай – тихо каза той. – Май не трябваше да го предлагам пред него.

– Няма нищо – отвърна Грасиела. – Искан ми се да дойдем, но може да ми се наложи да свърша някои неща, затова хайде просто да почакаме. Освен ако не искаш незабавно да ти отговоря.

– Не. Само ми съобщи.

Тя пристъпи още по-близо до него и му протегна ръка.

– Много ти благодаря за тази вечер – каза Грасиела. – През повечето време Реймънд мълчи, но ми се струва, че му хареса, за мен да не говорим.

Маккейлъб стисна ръката ѝ, но после тя се притисна към него и го целуна по бузата.

– Боде – усмихнато каза тя. – Брада ли си пускаш?

– Да.

Това кой знае защо я разсмя. Когато седна зад волана, тя вдигна поглед.

– Знаеш ли, би трябвало да вярваш в тях – рече Грасиела.

– Ангелите ли имаш предвид?

Тя кимна. Запали двигателя и потегли.

Маккейлъб се върна на яхтата и отиде в ъгъла на кърмата. Рибарският прът продължаваше да е закачен на парапета и кордата си стоеше както я беше оставил Реймънд. Но когато започна да навива макарата, Маккейлъб почти не усети съпротивление. Изтегли кукичките и

Кръв

тежестта над водата. Стръвта липсваше. Нещо там долу я бе откънало.

13.

В четвъртък сутринта Маккейлъб беше на крак още на разсъмване, без докерите да имат нещо общо с това. Кофеинът от предишния ден бе минал без остатък по вените му и не му позволи да заспи. В главата му блуждаеха обезпокоителни мисли за разследването, за разликите между ангели и ангели, за Грасиела и момчето. Накрая се отказа от опитите си да заспи и просто изчака с отворени очи първите слънчеви лъчи.

До шест часа вече беше взел душ, премери си температурата, кръвното налягане и пулса и погълна дозата си лекарства. Отнесе купчината с доклади обратно на масата в трапезарията, сложи нова кафеварка и изяде купичка овесени ядки. Постоянно гледаше часовника си. Чудеше се дали да не позвъни на Върнън Карътърс, преди да разговаря с Джай Уинстън.

Уинстън още нямаше да е на работа. Но поради тричасовата разлика приятелят на Маккейлъб Върнън Карътърс щеше да е на работното си място в криминологичната лаборатория в централата на ФБР във Вашингтон. Маккейлъб знаеше, че не би трябвало да разговаря с него, преди да получи разрешение от Уинстън. Случаят си бе неин. Но тричасовата разлика между Лос Анджелис и Вашингтон го правеше неспокоен. Маккейлъб беше по Природа нетърпелив човек.

След като изплакна купичката, за пореден път погледна часовника и реши да не чака повече. Извади бележника си и набра директния номер на Карътърс. Той вдигна още при първото извъняване.

– Върнън, тук е Тери.

– Теръл Маккейлъб! Във Вашингтон ли си?

– Не, още съм в Лос Анджелис. Как си, човече?

– Ти как си? Искам да кажа, че отдавна не сме се чували.

– Зная, зная. Но съм добре. Благодаря за картичките, които ми пра-ти в болницата. Предай на Мари, че благодаря и на нея. Те означаваха много за мен. Зная, че трябваше да ти се обадя или да ти пиша. Извинявай.

– Е, ние постоянно се опитвахме да се свържем с теб, но те няма в телефонния указател и очевидно никой в оперативното бюро няма новия ти номер. Разговарях с Кейт, но тя също не го знае. Някой спомена, че сега си живеел на яхта. Наистина си се откъснал от всички.

– Просто реших, че за известно време така ще е най-добре. Нали

разбираш, докато спокойно мога да се движа и прочее. Но иначе съм наред. Ти как си?

– Не мога да се оплача. Ще идваш ли скоро насам? Знаеш, че стаята ти се пази. Още не сме я дали на никого от Куонтико. Не бихме посмели.

Маккейлъб се засмя и му отговори, че за съжаление няма намерение скоро да пътува на изток. Познаваше Карътърс почти от дванайсет години. Маккейлъб работеше в Куонтико, а Карътърс в секцията по огнестрелни оръжия и следи от инструменти в криминологичната лаборатория във Вашингтон, но като че ли двамата често се занимаваха с едни и същи случаи. Винаги, когато Карътърс идваше в Куонтико по работа, Маккейлъб и тогавашната му жена Кейт го настаняваха в спалнята си за гости. В замяна винаги, когато Маккейлъб пътуваше до Вашингтон, Карътърс и жена му Мари го настаняваха в стаята, принадлежала на сина им. Той бе починал на дванайсет годишна възраст от левкемия. Карътърс настояваше да ноцува у тях, макар това да означаваше, че Маккейлъб трябва да се откаже от приличната стая в „Хилтън“, за която плащаше бюрото. Отначало се чувстваше като натрапник. Но Върнън и Мари бяха много гостоприемни. И „Хилтън“ не можеше да се сравнява с южняшката кухня и добрата компания.

– Е, винаги си добре дошъл – отвърна Карътърс. – Винаги.

– Благодаря ти, човече.

– По моите изчисления там при теб трябва да е на зазоряване. Защо ми звъниш толкова рано?

– Ами, търся те по работа.

– По работа? Тъкмо щях да те питам как ти се отразява прекрасният пенсионерски живот. Наистина ли живееш на някаква си проклета яхта?

– Да, вярно е. Но още не съм се оттеглил съвсем.

– Е, какво има тогава?

Маккейлъб му обясни положението, като му каза и че е получил сърцето на Глория Торес. Искаше Карътърс да знае всичко. Беше сигурен, че може да му се довери и че той ще разбере връзката му с жертвата. Карътърс изпитваше силно състрадание към жертвите, особено младите. Травмата от това, да гледа как собственият му син умира пред очите му, се проявяваше в отдадеността му на работата, превъзхождаща дори най-добрите оперативни агенти, които познаваше Маккейлъб.

По средата на разказа доковете започнаха да къртят от разтоварването на кораб. Карътърс го попита какво става и Маккейлъб му обясни. Отнесе телефона в предното помещение и затвори вратата.

– Значи искаш да хвърля един поглед на куршумите, така ли? – попита Карътърс. – Не зная. – Това там си е работа на шерифското управление, те имат добри специалисти.

– Зная. Не се съмнявам в това. Просто искам да го види непредубеден човек и най-вече, ако е възможно, да му направиш лазерен профил. Никога не се знае. Имам някакво предчувствие.

– Ти и вечните ти предчувствия. Спомням си ги. Добре, от кого тогава ще получа материалите? От тях или от теб?

– Ще се опитам да подходя фино. Да накарам шерифското управление да ти ги прати. Не искам да нарушаваме правилника. Но ако е възможно, бих искал да побързаш. Става дума за сериен убиец. Ако го хванем, бихме могли да спасим нечий живот.

Известно време Карътърс помълча и Маккейлъб предположи, че си преглежда графика.

– Виж сега. Днес е четвъртък. Трябва да получа пратката най-късно до вторник сутринта, за предпочитане в понеделник, за да имам време да го направя както трябва. Следващата сряда имам полет до Канзас сити, за да дам свидетелски показания. Мафиотска история. Може би ще остана там до края на седмицата. Така че, ако искаш да побързам, трябва да побързаш самият ти. От своя страна, аз незабавно ще се занимая с въпроса.

– Няма ли да имаш сериозни проблеми?

– Разбира се. Затрупан съм с работа за цели два месеца, като че ли не го знаеш. Но просто ми прати материалите и аз ще се погрижа за тях.

– Ще ти ги пратя. По един или друг начин най-късно до понеделник.

– Добре, приятел.

– А, още нещо. Запиши си номера ми. Както казах, не вода официално разследване. Според правилника ще трябва да поддържаш връзка с шерифското управление, но ще съм ти много благодарен, ако първо съобщиш на мен, в случай че откриеш нещо необичайно.

– Няма проблем – без колебание отвърна Карътърс. – Дай ми номера си. И адреса. Мари иска да ти прати коледна картичка.

След като му даде данните, Карътърс си прочисти гърлото.

– Хм, напоследък разговарял ли си с Кейт?

– Позвънила е в болницата няколко дни след трансплантацията. Но аз още не бях в състояние да говоря. Отдавна не сме се чували.

– Ами, би трябвало да й позвъниш, просто за да й кажеш, че си наред.

– Не зная. Как е тя?

– Добре, струва ми се. Не съм чувал нещо друго. Трябва да й телефонираш.

– Мисля, че е най-добре просто да оставя нещата така. Ние сме разведени, не го забравяй.

– Както кажеш. Ти си шефът. Ще й пратя съобщение, че още дишаш.

Няколко минути по-късно Маккейлъб затвори и се върна в трапезарията за още кафе. Нямаше повече мляко затова трябваше да го пие черно. Беше силно, но трябваше да се освежи. Ако нещата вървяха, както се надяваше, щеше да е цял ден в движение.

Наближаваше седем часа и почти бе време да позвъни на Уинстън. Излезе на палубата и погледна навън. Мъглата беше гъста и другите яхти имаха призракен вид. Щяха да минат няколко часа, преди да се вдигне. Маккейлъб хвърли поглед към яхтата на Бъди Локридж, но не забележа никакво движение.

В седем и десет седна на масата в трапезарията с бележника си отпред и набра номера на Джай Уинстън. Завари я тъкмо да пристига в офиса си.

– Току-що влизам – каза тя. – И не очаквах да ме потърсиш толкова бързо. Дадох ти адски много материали.

– Да, но щом веднъж започнах да ги преглеждам, просто не можах да се откъсна.

– Какво мислиш?

– Мисля, че си страхотен детектив, но вече и без това го знаех отпреди. Одобрявам всички ходове, които си предприела по този случай, Джай. Нямам възражения.

– Но?

– Но съм си записал няколко въпроса, ако можеш да ми отделиш малко време. Имам и някои предложения, ако искаш да ги чуеш. Една-две следи.

Уинстън добродушно се засмя.

– Вие федералните винаги имате въпроси, винаги имате нови следи.

– Е, аз вече не съм федерален.

– Е, тогава предполагам, че ви е в кръвта. Давай. Маккейлъб погледна бележките си от предишния ден и започна направо с въпроса за Михаил Болотов.

– На първо място, Ритенбах и Агилар – близка ли си с тях?

– Дори не ги познавам. Не са от отдел „Убийства“. Капитанът ги

изтегли от „Грабежи“ и ми ги даде за една седмица. По времето, когато проверявахме имената от списъка с трите удара. Та какво за тях?

– Ами, мисля, че едно от имената, които са задраскали, се нуждае от нова проверка.

– Кое?

– Михаил Болотов.

Маккейлъб чу шумолене на хартия, докато Уинстън търсеше доклада на Ритенбах и Агилар.

– Добре, намерих го. Какво странно виждаш? Струва ми се, че има солидно алиби.

– Чувала ли си някога за съпоставяне на географски местоположения?

– Какво?

Той ѝ обясни идеята и съобщи какво е направил. После ѝ каза, че Болотов е бил разпитван преди грабежа в „Шърман маркет“ и че следователно близостта на дома и Работата му до местопрестъплението и до къщата, от която е бил откраднат „ХК П7“, не е била толкова очевидна. Когато свърши, Уинстън се съгласи, че руснакът отново трябва да бъде проверен, но тази перспектива не я изпълваше с толкова ентузиазъм, колкото Маккейлъб.

– Виж, както казах, не познавам онези момчета, затова не съм в състояние да гарантирам за тях, но трябва да приема, че не са новаци. Трябва да приема, че могат да провеждат такива разпити и да проверяват алибита.

Маккейлъб не отговори.

– Тази седмица трябва да давам показания в съда. Не мога пак да проверя онзи тип.

– Аз мога.

Сега бе неин ред да не отговори.

– Ще внимавам – продължи Маккейлъб. – Няма да се издъня.

– Не зная, Тери. Вече си обикновен гражданин. Струва ми се, че нещата стигнаха прекалено далеч.

– Е, помисли си. Трябва да поговорим и по друг въпрос.

– Добре. Казвай.

Маккейлъб знаеше, че ако не спомене отново за Болотов по време на разговора, Уинстън му дава неофициално разрешение да го провери. Тя просто не искаше да санкционира онова, което правеше той.

Маккейлъб отново погледна към записките си. Трябваше да внимава със следващия си въпрос. Искаше постепенно да стигне до

същественото, да убеди Уинстън и да не ѝ позволи да си помисли, че всичко се гради само на негови предчувствия.

– На първо място, в случая Кордел не видях нищо за банковата карта. Зная, че убиецът е взел парите. Взел ли е и картата?

– Не. Беше си там. Апаратът я е изкарал, но след като никой не я е взел, той автоматично отново я е глътнал. Това е мярка за сигурност, така че, ако хората не си приберат картите, да не им ги откраднат.

Маккейлъб кимна и си отбеляза новата информация.

– Добре. Следващият ми въпрос е за джипа. Защо не си споменала за него на пресата?

– Ами, споменахме го, но не веднага. Първия ден продължавахме да преценяваме нещата. Не бях сигурна дали трябва да информираме медиите, защото в такъв случай убиецът би могъл просто да се избави от автомобила. Няколко дни по-късно, след като не се случи нищо и попаднахме в задънена улица, дадох ново съобщение за пресата, този път с информацията за джипа. Проблемът е, че случаят Кордел вече не беше новина и никой не разпространи съобщението ми. Публикува го само един малък/седмичник в пустинята. Зная, това беше грешка. Предполагам, че трябваше да го спомена още в началото.

– Не е задължително – отвърна Маккейлъб.

Той прегледа бележките си.

– И в двата записа убиецът казва нещо – след изстрелите. Или говори на себе си, или на камерата. В докладите няма нищо по въпроса. Направено ли е...

– Тук в бюрото има един човек, чийто брат е глух. Той му занесе записите. Не бил съвсем сигурен, но в първия случай – записът от банкомата – според него в момента, в който взимал парите, мъжът казал „Не забравяй за кашола“. Другият запис бил по-неясен. Убиецът или казал същото, или нещо от рода на „Не се ебавай с...“. И в двата случая последната дума била най-неразбираема. Предполагам, че изобщо не съм написала информация за това. Не пропускаш нищо, нали?

– Никога – отвърна Маккейлъб. – Дали глухият е знаел руски, ако онзи тип е говорил на родния си език?

– Какво? А, искаш да кажеш, ако е бил Болотов. Не, съмнявам се, че брат му знае руски.

Маккейлъб си записа вероятните преводи на думите на убиеца. После забарабани с химикалка по бележника и се зачуди дали трябва да си изстреля патрона сега.

– Имаш ли нещо друго? – попита Уинстън.

Той реши, че моментът не е подходящ да споменава за Картъгърс. Поне не пряко.

– Пистолетът – каза Маккейлъб.

– Зная. И на мен не ми харесва. Обикновено онези боклаци не използват „П7“. Трябва да е бил откраднат. Видял си, че съм събрала съобщенията за крадени пистолети. Но попаднах в задънена улица, както и с всичко останало. Не стигнах доникъде.

– Мисля, че това е добра теория – каза Маккейлъб. – До определен момент. Не ми харесва това, че не се е избавил от оръжието след първото убийство. Ако е крадено, би трябвало да го изхвърли надалеч в пустинята десет минути след като е застрелял Кордел. После е можел да открадне друг пистолет.

– Не, не си прав – възрази Уинстън и Маккейлъб си я представи как клати глава. – В това няма определена система. Спокойно би могъл да задържи пистолета, защото е знаел, че е ценен. И не трябва да забравяш, че в случая Кордел куршумът е излетял навън. Убиецът може да е решил, че няма да го открием, или, че ако се е забил в стената на банката – както е станало в действителност – ще е прекалено сплескан за експертиза. Спомни си, че е взел гилзата. Навярно е смятал, че ще може да използва пистолета поне още веднъж.

– Предполагам, че си права.

Двамата помълчаха. Маккейлъб си бе отбелязал още две неща.

– Следващият въпрос – предпазливо започна той. – Куршумите.

– Какво куршумите?

– Вчера ми каза, че балистичните материали и от двата случая са у вас.

– Точно така. Всичко е в склада за веществени доказателства. Какво се опитваш да ми кажеш?

– Чувала ли си за програмата ДРОГА/ОРЪЖИЕ на ФБР?

– Не.

– Може да ни свърши работа. Вероятността е малка, но си струва да проверим.

– Какво представлява това?

Маккейлъб ѝ обясни. ДРОГА/ОРЪЖИЕ беше компютърна програма на ФБР, разработена аналогично на системите за компютърно съхраняване на отпечатъци от пръсти. Бяха я създали в криминологичната лаборатория в началото на 80-те години, когато в повечето големи градове и особено в Маями избухнаха кокаиновите войни и доведоха до рязко покачване на равнището на престъпност в цялата страна. Повечето от

убийствата се извършваха с огнестрелно оръжие. В търсене на средства за засичане на свързани убийства и убийци, бюрото разработи програмата ДРОГА/ОРЪЖИЕ. Уникалните особености на следите от нарезите по изстреляните куршуми в убийства, свързани с наркотици, се анализираха с лазер, кодираха се за компютърно съхраняване и влизаха в база данните. Програмата действаше почти по същия начин като компютърните системи за отпечатъци от пръсти, използвани от законоохранителните институции из цялата страна. Системата позволяваше бързо сравнение на кодирани профили на куршуми.

Постепенно, с вкарването на все повече балистична информация, база данните нарастваше. Освен това разшириха програмата така, че да включва всички случаи на ФБР, макар че запазиха названието ѝ ДРОГА/ОРЪЖИЕ. Независимо дали ставаше въпрос за мафиотско убийство в Лае Вегас, бандитско убийство в южен Лос Анджелис или серийно убийство във Форт Лоудърдейл, всеки случай, свързан с използване на огнестрелно оръжие, който се прасчаше за анализ във ФБР, влизаше в база данните. Повече от десет години по-късно, в компютъра се съхраняваше информация за хиляди куршуми.

– Много си мислих за онзи тип – каза Маккейлъб. – Той е запазил пистолета. Каквато и да е причината, независимо дали го е откраднал, фактът, че не се е избавил от него, наистина е единствената му грешка. Това ме кара да смятам, че имаме възможност да открием куршум от същото оръжие. Като съдя от начина му на действие на онези записи, има вероятност това да не му е било първото убийство. И преди е използвал пистолет – може би дори точно този.

– Но нали ти казах, ние проверихме. Балистичната експертиза не даде никакви резултати. Освен това пратихме заявка за търсене в Националната база данни за извършени престъпления. Нищо.

– Разбирам. Но методите на онзи тип може да са се променили. Възможно е онова, което е извършил с този пистолет, да речем във Финикс, да не е същото като тук. Казвам просто, че има вероятност да е дошъл в града отнякъде другаде. Ако е така, навярно е използвал оръжието и там. И ако имаме късмет, данните се съхраняват в компютъра на бюрото.

– Възможно е – отвърна Уинстън.

Тя замълча, замислена над предложението му. Маккейлъб знаеше какви са съображенията ѝ. Проверката в ДРОГА/ОРЪЖИЕ беше опипване на тъмно и Уинстън бе достатъчно умна, за да го разбира. Но ако се съгласеше, тя щеше да включи в разследването федералните власти.

Нещо повече, щеше да използва помощта на Маккейлъб, външен човек без официална роля в случая.

– Какво мислиш? – накрая попита той. – Трябва само да им пратиш един куршум. А ти имаш цели четири от двата случая.

– Не зная – отвърна тя. – Не съм толкова склонна да пращам наши-те материали във Вашингтон. Съмнявам се също, че лосанджелиското управление ще се съгласи.

– Не е задължително те да знаят. Ти съхраняваш веществените доказателства. Ако искаш, можеш да пратиш един куршум. Ще ти го върнат само след седмица. Аранго изобщо няма да научи. Вече разговарях с един приятел от секцията за огнестрелно оръжие. Каза ми, че ще побърза, ако му пратим материалите.

Маккейлъб затвори очи. Ако имаше момент, в който Уинстън можеше да му се ядоса, това щеше да е сега.

– Вече си разговарял с него, че ще му пратим куршума, така ли? – раздражено попита тя.

– Не, не съм му казал това. Казах му, че работя с детектив, който е много сериозен и посветен на работата си и който сигурно ще иска да провери и най-малката подробност.

– Божичко, къде съм чувала същото и преди?

Маккейлъб се усмихна.

– Има още нещо – каза той. – Даже да нямаме късмет с това, поне ще включим пистолета в компютъра. В някой момент може да изникне нещо.

Тя се замисли. Маккейлъб беше съвсем сигурен, че я е убедил. Като с наблюдението на гробището в случая Лутър Хач. Тя трябваше да се съгласи с него, иначе винаги щеше да се чуди какво ли е щяло да стане.

– Добре, добре – отстъпи Уинстън. – Ще разговарям с капитана. Ако ми даде разрешение, ще пратя материалите. Един куршум – това е всичко.

– Това е.

Маккейлъб ѝ обясни, че Каръгърс трябва да получи пратката до вторник сутринта и я помоли колкото може по-бързо да проведе разговора с капитана. Тя отново замълча.

– Единственото, което мога да ти кажа, е, че си струва усилието, Джай – в своя защита отбеляза той.

– Зная. Просто... е, няма значение. Дай ми името и номера на твоя човек.

Маккейлъб сви юмрук и удари с него във въздуха пред себе си.

Нямаше значение, че опипваха в тъмното. Бяха хвърлили зара. Фактът, че е задвижил нещата го изпълваше с радостно чувство.

След като си записа прекия номер и адреса на Карътърс, Уинстън попита дали има още нещо. Маккейлъб погледна надолу към бележника си, но онова, за което искаше да разговаря с нея, не беше написано.

– Е, сигурно ще те затрудни – отвърна той.

– О, не – простена Уинстън. – Защо ли трябваше да вдигам телефона в ден, в който имам излизане пред съда? Казвай, Маккейлъб. Какво има?

– Джеймс Ноуан.

– Свидетелят ли? Какво за него?

– Видял е убиецът. И колата му.

– Да, и каква полза за нас? В Южна Калифорния има само стотина хиляди от тези джипове и описанието на онзи тип е толкова мъгляво, че не може да каже дали е носил шапка или не? Голям свидетел, няма що.

– Но го е видял. Било е по време на стресова ситуация. Колкото посилен е стресът, толкова по-дълбоко се запечатва в ума. Ноуан е напълно подходящ.

– За какво?

– За хипноза.

14.

Бъди Локридж спря форда на свободно място в паркинга на „Видео график кънсълтънтс“ на „Ла Бреа Авеню“ в Холивуд. През втория си ден като шофьор на Маккейлъб Локридж не беше облечен в холивудския си артистичен костюм. Този път носеше шорти и хавайска риза. Маккейлъб му каза, че няма да се бави и излезе от колата.

„ВГК“ се използваше предимно от развлекателната индустрия. Компанията даваше под наем професионална видеоапаратура, а също и студия за монтаж и дублиране.

Маккейлъб веднъж вече бе идвал тук във връзка със случай, в който помагаше на групата по банковите обира в оперативното бюро. Това беше станало в навечерието на прехвърлянето му от Куонтико в Лос Анджелис и технически се намираще под командването на специалния агент, оглавяващ оперативното бюро. Винаги, когато смяташе, че работата в групата по серийните убийства върви бавно – можеше ли изобщо да става дума за такова нещо? – началникът му изтегляше Маккейлъб и го пращаше да се занимава с нещо друго, обикновено поставящо го в подчинено положение.

Когато предишния път беше влязъл във „ВГК“, той носеше запис от монтирана на тавана камера в „Уелс фарго банк“ в Бевърли Хилс. Банката бе ограбена от неколцина маскирани въоръжени мъже, избягали с 363.000 долара в брой. Това беше четвъртият обир на банка на групата за последните дванайсет дни. И агентите разполагаха с видеозаписа му. Когато един от престъпниците се бе пресегнал през гишето на касиерката, за да вземе току-що натъпканата с банкноти чанта, ръкавът му се закачи за ръба на мраморния плот и се повдигна нагоре. Той бързо го свали, но за стотна от секундата на предмишницата му се видя татуировка. Образът беше зърнист и заснет почти от десет метра разстояние. След като специалистът от лабораторията на оперативното бюро заяви, че не може да направи нищо по него, решиха да не пращат записа във Вашингтонската централа, тъй като анализът му щеше да отнеме не по-малко от месец. Крадците нанасяха удар на всеки три дни. На записа те изглеждаха възбудени, на ръба на насилието. Трябваше да действат, бързо.

Маккейлъб отнесе касетата във „ВГК“. Един от техните хора пресне необходимия им кадър и само за един ден успя да го изчисти до такава степен, че татуировката ясно да се вижда. Тя представляваше летящ

ястреб, стиснал пушка в единия си крак и коса в другия.

Татуировката доведе до разкриване на случая. Описанието и снимката ѝ бяха пратени по телетип и факс до шейсет оперативни бюра из областта. Шефът на бюро в Бют препрати информацията до по-малката резидентура в Кьор Дален, Айдахо, и един от местните агенти разпозна татуировката като символ, който беше видял на знаме, окачено в дома на член на местна група антиправителствени екстремисти. Бюрото от време на време бе установявало наблюдение над групата заради покупка на огромни участъци обработваема земя извън града. Шефът на резидентурата успя да осигури на лосанджелиското бюро списък с имената и номерата на социалните осигуровки на членовете ѝ. После агентите започнаха да проверяват в хотелите и скоро откриха, че седем души от групата са се регистрирали в „Хилтън“ на летището. Групата беше поставена под наблюдение и на следващия ден екстремистите обораха банка в Уилоубрук. Наоколо бяха разположени трийсет агенти, готови да влязат при първия признак за насилие. Не се наложи. Крадците бяха проследени до хотела им и систематично арестувани по стаите им от агенти, представящи се като хотелски персонал. Накрая един от престъпниците се съгласи да съдейства на агентите и призна, че групата ограбвала банки, за да събере пари за още земя в Айдахо. Земята им трябвала, за да могат в безопасност да преживеят второто пришествие, което според лидера им скоро щяло да настъпи в Съединените щати.

Сега Маккейлъб отново беше тук. Когато спря на регистратурата, забеляза, че благодарственото писмо, кое-то бе пратил след разследването на банковите обири, е поставено в рамка на стената. Той се надвеси над плата, докато успя да прочете името на мъжа, на когото го беше пратил.

– Какво обичате? – попита служителката на регистратурата.

Маккейлъб посочи писмото.

– Бих искал да разговарям с Тони Банкс.

Името очевидно не ѝ говореше нищо. Тя позвъни по телефона. Малко по-късно на регистратурата пристигна да го посрещне Тони Банкс. Той не позна Маккейлъб, докато не му припомни историята със записа на обира.

– Точно така, сега се сещам. Вие сте онзи, който ми прати писмото.

И посочи към стената.

– Същият.

– С какво можем да ви помогнем? Пак ли банков обир?

Гледаше към касетата в ръката на Маккейлъб.

– Имам един друг случай. Чудя се дали бихте погледнали този запис. В него има нещо, което искам да разгледам по-добре, ако е възможно.

– Е, дайте да видим. За нас е удоволствие да ви помогнем.

Той поведе Маккейлъб по настан със сив килим коридор покрай няколко врати, за които от предишното си идване знаеше, че са монтажните студия. Бизнесът им очевидно вървеше добре. На всички врати имаше табелки „ЗАЕТО“. Иззад една от тях Маккейлъб чу приглушено страстно пшкане. Банкс го погледна през рамо и обели очи.

– Не е наистина – поясни той. – Редактират запис.

Маккейлъб кимна. Банкс му бе казал същото и по време на предишното му посещение.

Банкс отвори последната врата в дъното на коридора. Пъхна глава вътре, за да се увери, че стаята е празна, после даде знак на Маккейлъб да го последва. В помещението имаше апаратура за видеоредактиране. Банкс включи апаратурата, натисна един от бутоните и лявата вратичка за касетата се отвори.

– Сцената е доста неприятна – каза Маккейлъб. – Вижда се как застрелват един човек. Ако искате, излезте навън и аз ще превъртя касетата до кадъра, който искам да видя.

Банкс обмисли за миг предложението. Беше слаб, трийсетина годишен мъж с рядка коса, толкова изрусена, че изглеждаше почти бяла. Бе дълга отгоре и обръсната отстрани. Холивудска прическа.

– Виждал съм достатъчно ужасии – отвърна той. – Пуснете записа.

– Не мисля, че сте гледали такова нещо. Има разлика между действителните ужасии и онези, които показват по филмите.

– Пуснете записа.

Маккейлъб зареди касетата и Банкс я включи. Маккейлъб чу, че дъхът на по-младия мъж секва, докато гледаше как някой хваща Глория Торес изотзад, притиска пистолет до главата ѝ и стреля. Маккейлъб протегна ръка и я постави върху бутона за пауза. Нагласи точно онзи образ, който му трябваше. Маккейлъб погледна към Банкс. Той изглеждаше така, сякаш пред очите му току-що се е разкрило цялото зло на човечеството.

– Добре ли сте?

– Ужасно е.

– Да. Така е.

– С какво мога да ви помогна?

Маккейлъб извади от джоба на ризата си химикалка, посочи към

екрана и почука с нея по часовника на китката на Канг.

– Часовникът ли?

– Да. Искам да зная дали е възможно да увеличите този кадър или да направите нещо, което да ми позволи да видя колко показва часовникът. Искам да зная колко е бил часът в този момент от записа.

– Часът ли? Не ви ли стига часовникът на камерата?

– Не мога да се доверя на този часовник. Тъкмо затова дойдох при вас.

Банкс се наведе напред и започна да си играе с копчетата на пулта, които контролираха фокуса и увеличението на образа.

– Това не е оригиналният, нали?

– Запис ли? Не, защо?

– Не съм в състояние да го увелича много. Можете ли да намерите оригинала?

– Мисля, че не.

Маккейлъб погледна към екрана. Банкс бе направил образа по-ясен и по-голям. Виждаше се само горната част от тялото на Канг и протегнатата му ръка. Но циферблатът на часовника продължаваше да бъде замъглено сиво петно.

– Тогава ми оставите записа. Бих могъл да поработя по него и да го занеса на някое От момчетата в лабораторията. Може би ще успеем да го увеличим още малко и да го поизчистим. Но е тази апаратура не мога да направя нищо повече.

– Мислите ли, че си струва, дори без оригинала? Ще има ли някакъв резултат?

– Не зная, но си струва да опитаме. Момчетата в лабораторията правят страховтни неща. Търсите него, нали? Мъжът от записа?

И посочи към екрана, макар че в момента убиецът не се виждаше.

– Да. Търся го.

– Тогава ще видим какво ще успеем да направим. Можете ли да ни го оставите?

– Да. Искам да кажа... бихте ли ми направили едно копие, за да го имам и аз? Може да се наложи да го покажа на някой друг.

– Естествено. Ще ида да донеса касета.

Банкс излезе. Маккейлъб остана, вперил поглед в екрана. Беше наблюдавал как Банкс работи с апаратурата. Върна записа и увеличи кадър, на който се виждаше маскираният убиец. Това не му помогна много. Превъртя лентата малко напред и я спря на поглед отблизо към лицето на Глория. Почувства се като натрапник. Лицето ѝ беше в ляв профил и

окоото ѝ все още бе отворено.

Маккейлъб забеляза, че на лявото ѝ ухо има три обеци. Едната от тях представляваше малък сребърен полумесец. Втората минаваше по извивката на ухото, малка халка, която му изглеждаше сребърна. Последната беше кръстче, което висеше надолу. Знаеше, че е модерно младите жени да носят по няколко обеци поне на едното УХО.

Докато чакаше Банкс, той отново си поигра с пулта и върна записа, докато хвана десния профил на Глория, точно, когато влизаше в кадър. На дясното ѝ ухо имаше само една обеца, пак във формата на полумесец.

Банкс се върна с празна касета и бързо я вкара във втория отвор, докато пренавиваше първата. Направи копието на бързи обороти само за трийсетина секунди. Извади касетата, пхна я в кутията и я подаде на Маккейлъб.

– Благодаря – каза Маккейлъб. – Кога според вас някой ще има възможност да поработи по записа?

– В момента сме малко заети. Но ще ида да погледна списъка с ангажиментите. Може би утре или в събота. Става ли?

– Става. Благодаря ви, Тони. Признателен съм ви.

– Няма проблем. Не зная дали още пазя визитката ви. Искате ли да ви позвъня?

В този момент Маккейлъб реши да продължи със заблудата. Реши, че младият мъж навярно ще положи повече усилия, ако смята, че работата му е възложена от бюрото.

– Знаете ли, нека ви дам частния си номер. Ако ме потърсите и не ме откриете, просто ми оставете съобщение и аз ще дойда веднага щом мога.

– Разбира се. Надявам се, че ще успеем да ви помогнем.

– И аз. А, Тони? Моля ви, не показвайте записа на никой друг, освен човека, който ще работи по него.

– Няма – леко изчервен обеща Банкс. Маккейлъб разбра, че или излишно го е раздразнил, или го е хванал точно в момента, в който си е мислил на кого би могъл да покаже записа. Реши, че последното е по-вероятно.

Маккейлъб му даде номера си, ръкува се и сам тръгна по коридора. Когато минаваше покрай вратата с пъшка-нето вътре беше тихо.

Когато наближи форда, чу, че радиото свири и забеляза, че Локридж е оставил хармониката на бедрото си, готов да засвири, ако пуснат нещо подходящо. Бъди затвори книгата си, „Смъртта на тенора“.

– Какво стана с инспектор Фуджигамата?

– Моля?

– Книгата, която четеше вчера. „Инспектор Иманиши разследва“.

Прочетох я.

– Тогава Иманиши. Бързо четеш.

– Хубавите книги се четат бързо. Чел ли си криминални романи?

– Защо ми е да чета измислени неща, когато съм виждал истинските?

Бъди се пригответи за тръгване. Трябваше два пъти да завърти ключа преди да запали.

– Това е коренно различен свят. Всичко е подредено, доброто и злото са ясно определени, лошите винаги си получават заслуженото, героите блестят, няма неясни неща. Действа като противоотрова за действителния свят.

– Звучи отегчително.

– Не, успокоително. Сега накъде?

15.

Обядваха в „Мъсоу и Франк“, заведение, което Маккейлъб обичаше, но не беше посещавал от две години. После се спуснаха от Холивуд в Долината и в два без петнайсет стигнаха до фабриката за часовници „Делтона клокс“. Сутринта Маккейлъб бе телефонираше там и беше научил, че Михаил Болотов продължава да работи от два до десет вечерта.

„Делтона клокс“ бе голяма сграда, разположена зад малка крайпътна изложбена зала с магазин. Когато Локридж паркира форда пред магазина, Маккейлъб бръкна в кожената си чанта и си взе пистолета. Вече го беше поставил в брезентов кобур, който закопча на колана си.

– Хей, какво очакваш да откриеш там? – попита Локридж.

– Нищо. Взимам го за самочувствие.

После Маккейлъб извади купчината папки с доклади от шерифското управление и провери дали разговорът с Болотов и неговия работодател, мъж на име Арнолд Толивър, е най-отгоре. Вече бе готов. Хвърли поглед към Локридж.

– Чакай ме тук.

Когато излезе от форда, Маккейлъб забеляза, че този път Бъди не му предлага да дойде с него. Реши, че трябва по-често да си носи пистолета.

В магазина нямаше клиенти. На витрините бяха изложени евтини часовници с всякакви размери. Повечето имаха дизайн, подходящ за някое учреждение. На стената зад щанда в дъното на помещението бяха изложени осем еднакви часовника, показващи времето в осем града по света. На сгъваем стол пред тях седеше млада жена. Маккейлъб си помисли колко бавно трябва да тече за нея времето, след като няма никакви купувачи.

– Как да откроя господин Толивър?

– Арнолд или Ранди?

– Арнолд.

– Трябва да му позвъня. От коя фирма сте?

– Не съм тук, за да купувам часовници. Дошъл съм във връзка с проверката на шерифското управление от 3 февруари.

Той остави купчината доклади върху щанда, така че жената да види официалните формуляри. После застана с ръце на хълбоците и съзнателно остави спортното му сако да се разтвори, за да разкрие пистолета.

Проследи погледа ѝ. Жената набра три цифри.

– Арни, тук е Уенди. Дошъл е един човек от шерифското управление във връзка с някакво разследване.

Маккейлъб не я поправи. Не я беше излъгал и нямаше да го направи. Но нямаше намерение да коригира грешките ѝ. След като послуша няколко секунди, Уенди вдигна поглед към Маккейлъб.

– Какво разследване?

Маккейлъб протегна ръка към телефона. Младата жена се поколеба, но после му подаде слушалката.

– Господин Толивър? – каза той. – Тери Маккейлъб. Преди два месеца сте разговаряли с детективи от шерифското управление на име Ритенбаух и Агилар за вашия служител Михаил Болотов. Спомняте ли си?

След кратко колебание Толивър отговори утвърдително.

– Сега аз разследвам този случай. Ритенбаух и Агилар се занимават с други неща. Трябва да ви задам няколко допълнителни въпроса. Мога ли да дойда при вас?

Отново колебание.

– Ами... ние тук сме ужасно заети. Аз...

– Няма да ви отнема много време, сър. Спомнете си, това е разследване на убийство и се надявам, че ще продължите да ни съдействате.

– Ами, предполагам...

– Какво предполагате?

– Хм, просто се качете. Момичето ще ви каже къде съм.

Три минути по-късно Маккейлъб бе минал през цялата сграда, покрай няколко реда монтажни и опаковъчни маси и стигна до офис в дъното до товарна площадка. Към него водеше късо стълбище. До вратата имаше прозорец, който позволяваше на Толивър да гледа към работните маси, както и към площадката. Докато вървеше към офиса, Маккейлъб се вслушваше в разговорите на работниците. На три пъти му се стори, че чува да се говори на руски.

Когато отвори вратата на офиса, Толивър остави телефонната слушалка и му махна да влезе. Беше слаб, около шейсетгодишен мъж. Кожата му бе кафява и сбръчкана. Бяла коса заобикаляше плешивото му теме. В джоба на ризата си носеше различни химикалки.

– Трябва да свършим бързо – каза той. – Налага се да проверя товара на заминаващ камион.

– Добре. – Маккейлъб погледна към най-годния доклад от купчината, която носеше. – Преди два месеца сте казали на детективите Ритенбаух и Агилар, че Михаил Болотов е бил на работа вечерта на 22 януари.

– Точно така. Спомням си.

– Сигурен ли сте, господин Толивър?

– Какво искате да кажете? Да, сигурен съм. Проверих, когато дойдоха онези две момчета. Записано е. Извадих картата с отметнатото присъствие.

– Искате да кажете, че твърдението ви се основава на онова, което сте видели в документите, или че онази вечер действително сте видели Болотов на работа?

– Беше тук. Спомням си го. Михаил никога не е отсъствал.

– И си спомняте, че е работил чак до десет?

– Картата му показваше...

– Не говоря за картата. Питам ви дали си спомняте, че е останал до десет.

Толивър не отговори. Маккейлъб погледна през прозореца към редиците работни маси.

– Имате много работници, господин Толивър. Колко души работят в смяната от два до десет?

– В момента осемдесет и осем.

– А тогава?

– Приблизително пак толкова. Защо питате?

– Питам, защото сте осигурили на този човек алиби, основаващо се само на картата му. Смятате ли, че е възможно Болотов да си е тръгнал по-рано, без да го забележат, и после някой приятел да му е продупчил картата?

Толивър отново не отговори.

– Да забравим за малко за Болотов. Имали ли сте някога такъв проблем? Нали разбирате, някой да продупчва картата на друг и по този начин да мами компанията?

– Фирмата ни съществува от шестнайсет години, естествено, че се е случвало.

– Добре – кимна Маккейлъб. – А сега, възможно ли е да се е случвало с Болотов? Или всяка вечер стоите до апарата и внимавате някой да не продупчи две карти?

– Всичко е възможно. Не стоим до апарата. Повечето нощи затваря синът ми. Той наглежда нещата.

Маккейлъб задържа дъх и усети, че вълнението му се усилва. В съда отговорът на Толивър щеше да е достатъчен, за да ликвидира алибито на Болотов.

– Ранди ли е синът ви?

– Да, Ранди.

– Мога ли да поговоря с него?

– Той е в Мексико. Имаме още една фабрика в Мексикали. Ще се върне следващата седмица.

– Дали не можем да се свържем с него?

– Мога да опитам, но навярно няма да е в офиса си. Тъкмо затова ходи там. Да държи конвейера в движение. Освен това, как ще си спомни една вечер отпреди три месеца? Ние тук правим часовници, детектив. Всяка вечер правим едни и същи часовници. И ги откарваме всеки ден. Всички вечери си приличат.

Маккейлъб се извърна от него и отново погледна през прозореца. Забеляза, че неколцина от работниците си тръгват и на тяхно място идват други. Проследи смяната, докато не откри човека, който според него беше Болотов. В докладите нямаше снимки, само оскъдно описание. Но мъжът, когото сега наблюдаваше, носеше черна тениска със стегнати ръкави върху мощните си, татуирани ръце. Всички татуировки бяха еднотонни – затворническо сини. Трябваше да е Болотов.

– Това е той, нали така?

Маккейлъб забеляза, че работата му е да затваря сглобените механизми в пластмасови кутии и после да ги подрежда върху количка.

– Кой?

Толивър застана до него пред прозореца.

– С татуировките.

– Да.

Маккейлъб кимна и за миг се замисли.

– Казахте ли на Ритенбах и Агилар, че алибито, което осигурявате на този човек, се основава на данните от документацията за заплатите и картите, а не на онова, което вие или синът ви лично сте видели?

– Да, казах им го. Те не ме разпитваха повече. Тръгнаха си и това беше всичко. Сега идвате вие и ми задавате нови въпроси. Защо не си гледате работата както трябва? Момчето ми много по-лесно щеше да си спомни нещо, случило се преди две-три седмици, а не преди три месеца.

Маккейлъб не отговори и се замисли за Ритенбах и Агилар. Навярно бяха получили списък с двайсет и пет имена, които да проверят за една седмица. Това бе досадна работа, но той разбираше какво би могло да се е случило.

– Вижте, трябва да ида на товарната площадка – каза Толивър. – Ще ме изчакате ли?

– Знаете ли какво, защо на излизане не ми пратите тук Болотов?

Трябва да поговоря с него.

– Тук ли?

– Ако не възразявате, господин Толивър. Сигурен съм, че желаете да ни помогнете.

Маккейлъб го изгледа втренчено, за да сложи край на колебанията му.

– Както искате – отвърна Толивър, раздражено вдигна ръце и се насочи към вратата. – Само не го задържайте много.

– А, господин Толивър?

Мъжът спря на прага и се обърна.

– Тук чух много руска реч. Откъде намирате тези руснаци?

– Добри работници са и не се оплакват. И нямат нищо против да получават нищожни заплати. Пускаме съобщенията си за набиране на работна ръка в местния руски вестник.

После излезе и остави вратата отворена. Маккейлъб придърпа два стола от бюрото и ги обърна така, че да са на около метър и половина един срещу друг. Седна на онзи, който бе по-близо до вратата, и зачака. За миг се замисли как да проведе разговора и реши да се държи настъпателно. Искаше да предизвика-реакция, която да определи мнението му за Болотов.

Усети нечие присъствие в стаята и погледна към вратата. Там стоеше мъжът с татуировките. Беше висок към метър и осемдесет и имаше черна коса и бледа кожа. Но Изпъкналите му мускули и татуировките – змия, увита около едната му ръка, паяжина, покриваща другата – привличаха вниманието. Маккейлъб посочи към свободния стол.

– Сядай.

Болотов се приближи до стола и без колебание седна. Маккейлъб забеляза, че паяжината очевидно продължава под ризата и после се появява от двете страни на шията на руснака. Точно под дясното му ухо се виждаше черен паяк.

– За какво става дума?

– За същото като миналия път, Болотов. Казвам се Маккейлъб. За вечерта на 17 януари. Разкажи ми за нея.

– Вече им разказал. Онази вечер работил тук. Не съм аз онзи, дето го търсиш.

– Така си казал и тогава. Но сега положението е различно. Знаем неща, които тогава не сме знаели.

– Какви неща?

Маккейлъб се изправи, заключи вратата и отново седна. Това беше

просто малко представление, подчертаващо, че той владее положението. Нещо, за което Болотов да се замисли.

– Какви неща? – отново попита той.

– Като грабежа на онази къща в Мейсън, само на няколко пресечки от тук. Нали си спомняш, онази с коледната елха и всички онези пода-ръци. Оттам си взел пистолета, нали, Болотов?

– Не, чист съм.

– Глупости. Въмъкнал си се вътре и си взел онзи хубав нов пистолет. После си решил да го използваш. Използвал си го в Ланкастър и после пак в магазина. Ти си убиец, Болотов. Убиец.

Руснакът седеше неподвижно, но Маккейлъб виждаше, че бицепсите му се стягат и подчертават татуировките. Той продължи да го притиска.

– Ами на 7 февруари, и за онази вечер ли имаш алиби?

– Не зная за онази вечер. Трябва да...

– Онази вечер си влязъл в „Шърман маркет“ и си убил двама души. Би трябвало да го знаеш.

Изведнъж Болотов се изправи.

– Кой си ти? Не си ченге.

Маккейлъб просто вдигна поглед към него, без да става, като се на-даваше, че външно не е проявил изненадата си.

– Ченгетата ходят по двама. Кой си ти?

– Аз съм онзи, който ще те унищожи. Ти си го извършил, Болотов и аз ще го докажа.

– Как...

На вратата ядосано се почука и Маккейлъб несъзнателно се обърна, за да погледне. Грешката му бе малка, но на Болотов повече не му и трябваше. Маккейлъб видя с периферното си зрение връхлитащата го черна мъгла. Инстинктивно понечи да вдигне ръце, за да защити гърдите си. Но не беше достатъчно бърз. Изведнъж другият мъж го блъсна с цялата си тежест и столът му полетя на земята заедно с него.

Болотов го бе повалил на пода, докато Толивър или някой друг продължаваше яростно да чука на вратата. По-едрият и по-силен мъж притискаше Маккейлъб към земята, докато преравяше джобовете му. Ръката му докосна пистолета. Той го откъсна от колана и го запрати в срещу-положния край на стаята. Накрая намери портфейла на Маккейлъб във вътрешния джоб на самото. Руснакът го извади, като разпра джоба, и го разтвори.

– Няма значка. Виждаш ли, не си ченге.

Той прочете името на шофьорската книжка зад пластмасовото прозорче на портфейла.

– Тер... ъл... Мак...ко... либ.

После прочете и адреса. Маккейлъб изпита облекчение, че всъщност това е адресът на офиса на началника на пристанището, където имаше пощенска кутия.

– Може би някой ден идвам на посещение, да?

Маккейлъб нито му отговаряше, нито помръдваше.

Знаеше, че няма шанс да надвие руснака. Докато анализираше затруднението си, Болотов пусна портфейла на гърдите му и се изправи. Дръпна стола изпод хълбоците на Маккейлъб и замахна високо над главата му. Маккейлъб вдигна ръце, за да защити главата и лицето си и в същия миг осъзна, че е оставил гърдите си непокрити.

После чу шум от разбито стъкло и погледна между ръцете си, за да види прелитания през прозореца на офиса стол. Болотов го последва, с лекота скочи през отвора и се спусна долу. След това изчезна.

Маккейлъб се претърколи настрани и сви ръце пред гърдите си. После с длан се опита да усети туптенето. Два пъти дълбоко си пое дъх и бавно се надигна. Чуването по вратата продължаваше, вече придружено от паническите викове на Толивър.

Маккейлъб се пресегна и отключи вратата. Усети, че му се завива свят. Сякаш се плъзгаше надолу по четири-метрова вълна. Толивър се хвърли в офиса и започна да крещи, но Маккейлъб не разбираше думите. Опря длани в пода и затвори очи, като се мъчеше да се успокои.

– Мамка му – успя само да промълви той.

Когато Маккейлъб приближи, Бъди Локридж изскочи от форда. Тичешком заобиколи отпред колата и мина откъм страната на Маккейлъб.

– Господи, какво се е случило?

– Нищо. Допуснах грешка, това е.

– Изглеждаш ужасно.

– Вече съм добре. Да вървим.

Локридж отвори вратата пред него, после мина от другата страна и влезе в автомобила.

– Сигурен ли си, че си добре?

– Хайде, да вървим.

– Къде?

– Да намерим телефон.

– Ей там има един.

Той посочи към съседния ресторант. На стената до една от вратите

имаше телефон. Маккейлъб излезе и бавно се насочи натам. Предпазливо гледаше надолу, за да не му се завие отново свят.

Позвъни на директния номер на Джай Уинстън, като очакваше да остави съобщение на телефонния секретар, но тя незабавно отговори.

– Аз съм, Тери. Мислех, че си в съда.

– Така е, но сега има обедна почивка. Трябва да се върна в два часа.

Тъкмо се канех да ти телефонирам.

– Защо?

– Защото ще го направим.

– Кое?

– Ще хипнотизираме господин Ноуан. Капитанът подписа заповед и аз позвъних на Ноуан. Веднага се съгласи. Само иска да го направим тази вечер, защото заминава – връща се във Вегас, предполагам. Ще пристигне тук в шест. Ще успееш да стигнеш дотогава, нали?

– Ще стигна.

– Тогава се договорихме. Защо ме търсиш?

Маккейлъб се поколеба. Онова, което искаше да й каже, можеше да промени плановете за вечерта, но той знаеше, че не трябва да го отлага.

– Можеш ли до довечера да намериш снимка на Болотов?

– Вече имам. Искаш да я покажеш на Ноуан ли?

– Да. Току-що направих посещение на Болотов и той не реагира много добре.

– Какво се е случило?

– Скочи и избяга, преди да успее да му задам три въпроса.

– Майтапиш ли ме?

– Иска ми се да беше така.

– Ами алибито му?

– Изобщо не е солидно.

Маккейлъб предаде накратко разговора си с Толивър и после с руснака. Каза й, че трябва да пусне съобщение за издирване.

– Защо, да не би ти или Толивър да сте съобщили в полицията?

– Аз не, но Толивър каза, че ще съобщи за прозореца.

– Добре, ще обявя Болотов за издирване. Ти добре ли си? Гласът ти ми звучи напрегнат.

– Добре съм. Това променя ли нещата? Или уговорката за довечера си остава?

– Колкото до мен, уговорката си остава.

– Добре. Доскоро тогава.

– Виж, Тери, не възлагай прекалено много надежди на Болотов,

разбираш ли ме?

– Мисля, че има голяма вероятност да е нашият човек.

– Не зная. Ланкастър е доста далече от дома му. Не трябва да забравяш, че е съден. В състояние е и със сигурност би извършил онова, което е направил с теб, независимо дали е замесен в нашия скучай. Защото ако не е, сигурно е извършил нещо друго.

– Възможно е. Но продължавам да смятам, че е той.

– Е, може би Ноуан ще потвърди предположението ти.

– Сега пък ти възлагаш прекалено големи надежди.

Маккейлъб затвори и спокойно се върна при форда.

Влезе вътре и извади от кожената чанта на пода пътническия несесер, който винаги носеше със себе си. Вътре имаше лекарства за няколко дни и няколко термометъра за еднократна употреба. Разкъса опаковката на един от тях и го пхна в устата си. Докато чакаше, даде знак на Локридж да запали двигателя. После протегна ръка и Включи климатика.

– Чист въздух ли искаш? – попита Бъди.

Маккейлъб кимна и Локридж го усили.

Три минути по-късно Маккейлъб извади термометъра от устата си. Усети, че го облива страх, когато видя, че тънката червена нишка приближава трийсет и осем градуса.

– Да си вървим.

– Сигурен ли си?

– Да. Карай към доковете.

Докато Локридж насочваше форда на юг към магистрала 101, Маккейлъб включи вентилаторите от своята страна, така че студеният въздух да облива лицето му. Отвори нов термометър и го пхна под езика си. Опита се да се успокои, като включи радиото, и погледна през прозореца. Две минути по-късно термометърът показваше по-нормална температура, но въпреки това продължаваше да има лека треска. Страхът му попремина. До този момент се справяше отлично. Явно покачването на температурата му се дължеше на спречкването с Болотов.

Реши да се върне на яхтата, да вземе аспирин и да си позволи дълга дрямка, преди да се приготви за хипнотизирането на Джеймс Ноуан. Другата възможност беше да телефонира на Бони Фокс. И знаеше, че в резултат щеше да се озове в болничното легло за неколкодневно наблюдение. Фокс си вършеше работата също толкова сериозно, колкото Маккейлъб смяташе, че върши своята. Тя нямаше да има никакви колебания. Щеше да го остави в „Седърс“ поне седмица. Той със сигурност

щеше да пропусне шанса си и да загуби набраната скорост, която беше единственото нещо, работещо в негова полза в това разследване.

16.

Неинформираните – а сред тях бяха много ченгета и агенти, с които Маккейлъб беше работил през годините – често разглеждаха хипнозата като форма на полицейски вудуйзм, средство, към което прибегваха само, ако са изчерпали всички други. Маккейлъб твърдо вярваше, че не е така. Според него хипнозата бе достоверен метод за проникване в дълбините на човешкия мозък. Винаги, когато нещо се объркваше, вината се оказваше в хипнотизатора, а не в науката.

Маккейлъб се изненада, когато Уинстън му каза, че е съгласна с разпита на Ноуан под хипноза. Беше му споменала, че такава възможност е била предлагана на два пъти по време на седмичните заседания в детективското бюро, когато разследването на случая Кордел бе започнало да буксува. Но предложенията изобщо не се реализирали поради две причини. Първата беше по-важна. Хипнозата често се използваше от полицията до началото на 80-те години, когато Върховният съд на Калифорния бе постановил, че свидетели, чиято памет е освежена по този начин, не могат да свидетелстват пред съда. Това означаваше, че винаги, когато решават дали да подложат даден свидетел на хипноза, детективите трябва да преценяват дали вероятният резултат оправдава загубата на един свидетел. Хипнозата не бе приложена в случая Кордел, тъкмо защото Уинстън и нейният капитан не желаеха да загубят единствения си свидетел.

Втората причина беше, че след постановлението на Върховния съд шерифското управление бе престанало да обучава детективи да използват хипноза. В резултат, повече от петнайсет години по-късно детективите, които притежаваха това умение, вече се бяха пенсионирали. В управлението не беше останал нито един, който да е в състояние да хипнотизира Ноуан, и това означаваше, че ще трябва да използват външен хипнотерапевт. Така нещата още повече щяха да се усложнят, а бяха свързани и с разходи.

Когато Маккейлъб каза на Уинстън, че по време на работата си в бюрото повече от десет години е използвал хипнотерапевти и че би искал да подложат Ноуан на хипноза, тя посрещна предложението му с още по-голям ентузиазъм. Няколко часа по-късно вече беше получила Разрешение и бе уредила сеанса.

Маккейлъб пристигна в детективското бюро половин час по-рано.

Каза на Локридж, че може да се забави и го насърчи да иде да вечеря.

По време на следобедната дрямка треската му беше Изчезнала. Чувстваше се отпочинал и готов. Вълнуваше го перспективата да изровят от ума на Ноаун солидна следа и да научат нещо, което да даде тласък на случая.

Джай Уинстън го посрещна на пропуската и го придружи до кабинета на капитана, като бързо разказваше:

– Обявих Болотов за издирване. Пратих кола до апартамента му, но вече го нямаше. Раздвоен е. Очевидно е изпуснал нервите си.

– Да, може би когато го нарекох убиец.

– Все още не съм убедена, че в момента постъпваме правилно. Естествено, Аранго не е доволен от онова, което си направил. Трябва да признае, че не сме разговаря ли предварително за това. Той смята, че се изхвърляш.

– Не се тревожи. Не ми пука какво смята Аранго.

– За Болотов ли се притесняваш? Каза, че ти взел адреса.

– Не. Това беше адресът на дока, не на яхтата. Пристанището е голямо.

Тя отвори вратата и пусна Маккейлъб пред себе си. В тесния кабинет ги очакваха трима мъже и една жена. Маккейлъб позна Аранго и Уолтърс от лосанджелиското полицейско управление. Уинстън го представи на капитан Ал Хичънс и на жената, художничка на име Дона Грос. Тя щеше да присъства в случай, че се наложеше да нарисува портрет на заподозрения, разбира се, ако Ноуан веднага не идентифицираше Болотов.

– Радвам се, че дойдохте по-рано – каза Хичънс. – Господин Ноуан вече е тук. Можем да започваме.

Маккейлъб кимна и погледна към другите. Аранго се подсмиваше с недоверчиво изражение. От стиснатите му устни стърчеше клечка за зъби.

– Прекалено много хора сме – каза Маккейлъб. – Това действа разсейващо. Човекът трябва да се отпусне. При такава публика това няма да стане.

– Няма да влизаме всички – отвърна Хичънс. – Бих искал вътре да сте двамата с Джай. Ако се наложи, ще повикате Дона. Ще запишем сесанса на видео. А тук имаме монитор. Оставалите ще гледаме от моя кабинет. Така става ли?

Той посочи към монитора, поставен в ъгъла върху масичка на колела. Маккейлъб погледна към екрана и видя мъж, седнал до маса със

скръстени отпред ръце. Това беше Ноуан. Въпреки че носеше бейзболна шапка, Маккейлъб го позна от записа на банкомата.

– Чудесно.

Маккейлъб погледна към Уинстън.

– Пригответе ли снимка на Болотов?

– Да. На бюрото ми е. Първо ще му я покажем в случай, че извадим късмет. Ако успее да го идентифицира, няма да го хипнотизираме, за да го запазим за съда. Маккейлъб кимна.

– Щеше да е много по-добре – започна Аранго, – ако бяхме показали на Ноуан снимките преди птичката да отлети.

Той погледна към Маккейлъб. Маккейлъб понечи да му отговори, но реши да си премълчи.

– Нещо конкретно, което искате да го питам?

Аранго се обърна към партньора си и намигна.

– Да, за регистрационния номер на джипа, с който престъпникът се е измъкнал. Чудесно ще е, ако ти го каже.

Аранго триумфално се усмихна. Ключката продължаваше да стърчи от долната му устна. Маккейлъб му се усмихна в отговор.

– Вече е правено. Веднъж жертвата на изнасилвач ми даде пълно описание на татуировката върху ръката му. Преди хипнозата не си спомняше за каквата и да е татуировка.

– Добре, направи го пак. Дай ни регистрационен номер. Дай ни татуировка. Приятелчето ти Болотов ги има достатъчно.

В гласа му явно се долавяше предизвикателство. Аранго като че ли държеше да приеме всичко лично, сякаш желанието на Маккейлъб да залови сериен убиец по някакъв начин изразяваше неуважение към него. Това беше смешно, но Маккейлъб го бе предизвикал със самото си участие в случая.

– Добре, момчета – намеси се Хичънс, като се опита да разсее напрежението. – Просто ще направим експеримент, това е всичко. Струва си. Може да получим някакъв резултат, може и да не получим.

– Междувременно обаче, губим този човек като свидетел в съда – подметка Аранго.

– Какъв съд? – попита Маккейлъб. – С онова, което сте постигнали, не ви предстои никакъв съд. Това е последният ти шанс, Аранго. Аз съм последният ти шанс.

Аранго рязко се изправи. Не за да предизвика Маккейлъб физически, а за да подчертае думите си.

– Виж, задник такъв, не се нуждае от никакъв скапан федерален да

ми казва как да...

– Добре, добре, достатъчно – изправи се и Хичънс. – Ще го направим, при това незабавно. Хайде, Джай, заведи Тери в стаята за разпит и започвайте. Останалите ще чакаме тук.

Уинстън изведе Маккейлъб от стаята. Той хвърли поглед през рамо към Аранго, чието лице беше потъмняло от гняв. Дона Грос иронично се усмихваше. Сблъсъкът на тестостерони очевидно ѝ доставяше удоволствие.

Докато минаваха покрай празните бюра в офиса на детективите, Маккейлъб раздразнено поклати глава.

– Извинявай – каза той. – Не мога да повярвам, че му позволих да ме подведе така.

– Няма нищо. Този тип е задник. Рано или късно щеше да се случи.

След като се отбиха до бюрото на Уинстън да вземат папката със снимките, двамата продължиха по коридора и тя спря пред затворена врата. Постави ръка на бравата, но преди да влезе, погледна към Маккейлъб.

– Е, имаш ли предвид нещо конкретно?

– Основното е след началото на сеанса само аз да общувам с него. По този начин няма да се обърка. Така че, ако се наложи ние с теб да си кажем нещо, можем или да си пишем бележки, или да посочим към вратата и да разговаряме тук навън.

– Ясно. Добре ли си? Изглеждаш ужасно.

– Добре съм.

Тя отвори вратата и Джеймс Ноуан вдигна поглед от масата.

– Господин Ноуан, това е Тери Маккейлъб, специалистът по хипноза, за когото ви говорих – съобщи Уинстън. – Преди е работил във ФБР. Сега ще провери дали няма да успее да постигне нещо и с вас.

Маккейлъб се усмихна и се пресегна над масата. Двамата се ръкуваха.

– Приятно ми е да се запознаем, господин Ноуан. Това не би трябвало да отнеме много време и ще ви подейства отпускато. Имате ли нещо против да ви наричам Джеймс?

– Не, разбира се.

Маккейлъб огледа стаята. Столовете бяха от стандартната канцеларска мебелировка, с дебела един сантиметър дунапренова тапицерия на седалките.

– Джай, мислиш ли, че можем да намерим по-удобен стол за Джеймс? Може би нещо със странични облегалки? Като онзи, на който

седеше капитан Хичънс?

– Естествено. Веднага се връщам.

– А, още нещо. Ще ми трябва ножица.

Уинстън иронично го изгледа, но излезе без да каже нищо. Маккейлъб разгледа стаята. На тавана имаше редица луминесцентни лампи. Друго осветление нямаше. Блясъкът им бе усилен от огледалния прозорец на лявата стена. Знаеше, че от другата страна на стъклото е монтирана видеокамерата, затова трябваше да постави Ноуан с лице срещу нея.

– Да видим сега – каза на свидетеля той. – Трябва да се кача върху масата, за да стигна до лампите.

– Няма проблем.

Маккейлъб използва един от столовете вместо стълба, качи се върху масата и протегна ръце към лампата. Движеше се бавно, за да избегне нов пристъп на замайване. Отвори кутията и започна да сваля дългите тръби, като ги подаваше на Ноуан и го занимаваше с обикновен разговор с надеждата свидетелят да преодолее първоначалното си смущение от него.

– Разбрах, че заминавате за Вегас? По работа или искате да играете?

– Е, предимно по работа.

– С какво се занимавате?

– С компютърен софтуер. Разработвам нова счетоводна и охранителна система за „Ел Рио“. Все още доизчиствам дефектите. Следващата седмица ще я тествуваме.

– Цяла седмица в Лае Вегас? Божичко, за това време бих могъл да загубя там доста пари.

– Не играя хазарт.

– Това е добре.

Беше свалил три от четирите тръби, така че стаята да придобие сумрачна атмосфера. Надяваше се, че е остана--ла достатъчно светлина за записа. Когато слезе от масата, Уинстън се върна със стол, който наистина приличаше на онзи на Хичънс.

– От капитана ли го взе?

– Най-хубавият стол в цялата сграда.

– Чудесно.

Погледна към огледалото и намигна на камерата. Усети, че пред очите му се появяват тъмни кръгове и бързо се извърна.

Уинстън бръкна в джоба на блейзера си и внимателно извади чифт

ножици. Маккейлъб ги взе, остави ги върху масата и после я избута до стената под огледалото. След това премести стола на капитана до отсрещната стена. Разположи другите два стола с лице към първия, но достатъчно раздалечени един от друг, за да не закриват Ноуан от камерата. Покани свидетеля да заеме мястото си и двамата с Уинстън го последваха. Маккейлъб си погледна часовника и видя, че е шест без десет.

– Добре – каза той. – Ще се помъчим да свършим бързо и да ви освободим, Джеймс. Първо, имате ли някакви въпроси?

Ноуан се замисли за миг.

– Ами, предполагам, че не зная много нещо... Какво ще се случи с мен?

– С вас няма да се случи нищо. Всъщност, хипнозата е друго състояние на съзнанието. Трябва да минете през последователни степени на релаксация, докато стигнете до момент, в който спокойно ще можете да ползвате цялата информация, съхранявана и в най-дълбоките кътчета на ума ви. Все едно да ровите в картотека и да извадите картичката, която ви е нужна.

Маккейлъб изчака, но Ноуан не попита нищо повече.

– Хайде да започнем с едно упражнение. Искам леко да отпуснете глава назад и да вдигнете поглед нагоре. Опитайте се да повдигнете очи колкото можете по-нагоре. Няма да е зле да си свалите очилата.

Ноуан го направи и ги прибра в джоба си. Отпусна глава назад и вдигна поглед към тавана. Под ирисите му се виждаше по около половин сантиметър от роговицата. Това беше добър показател за податливостта му към хипноза.

– Чудесно. Сега се отпуснете, дишайте дълбоко и ни кажете какво си спомняте за случилото се на 22 януари вечерта. Просто ни разкажете всичко, което си спомняте.

През следващите десет минути Ноуан им разказа как се появил в края на убийството при банкомата в Ланкастър. Разказът му не се различаваше от версиите, които бе дал по време на предишните си показания. Не прибави никакви нови подробности и като че ли не пропусна нищо. Това беше необичайно и насърчи Маккейлъб. След два месеца спомени те на повечето свидетели започваха да избледняват. Забравяха детайлите. Фактът, че Ноуан очевидно си спомняше и последната подробност караше Маккейлъб да се надява, че подсъзнателната памет на компютърния програмист ще е също толкова силна. Когато свидетелят свърши, Маккейлъб кимна на Уинстън. Тя се наведе към Ноуан и му подаде снимките.

– Джеймс, отворете папката и вижте тези снимки. Кажете ни дали някой от мъжете е човекът, когото сте видели в автомобила.

Ноуан отново си сложи очилата и взе папката, но отвърна:

– Не зная. Наистина не успях да...

– Това ни е известно – прекъсна го Уинстън. – Все пак ги вижте.

Ноуан отвори папката. Вътре имаше парче картон, в което бяха изрязани два тройни реда квадрати. В тях бяха залепени снимките. Тази на Болотов беше последната на първия ред. Свидетелят ги разгледа, като местеше очи от снимка на снимка, после поклати глава.

– Съжалявам. Просто не успях да го видя.

– Няма нищо – бързо отвърна Маккейлъб, преди Уинстън да успее да каже нещо, което Ноуан да изтълкува като укор. – Мисля, че вече сме готови да започнем.

Той взе папката и я хвърли на масата.

– За начало просто ни кажете какво правите, за да се отпуснете, Джеймс – попита Маккейлъб.

Ноуан озадачено го погледна.

– Нали разбирате, когато сте най-щастлив. Кога сте най-спокоен. Аз например обичам да работя по яхтата си и да ловя риба. Изобщо не ме интересува дали съм хванал нещо. Просто обичам да пускам въдицата във водата. А вие, Джеймс? Обичате ли да играете баскетбол или голф? Кажете ни.

– Не зная. Предполагам, че обичам да съм пред компютъра.

– Но това не е отпускане за ума, нали, Джеймс? Не говоря за нещо, което изисква много мислене. Имам предвид какво правите, когато искате да се абстрахирате от всичко? Когато сте уморен и известно време просто искате да не мислите за нищо?

– Ами... не зная. Обичам да ходя на плажа. Знам едно място и ходя там.

– Как изглежда?

– Пясъкът е ужасно бял и плажната ивица е много широка. Можете да вземете под наем кон и да яздите край водата под скалите. Морето се е врязало в камъка и той сякаш е надвиснал отгоре му. Хората седят там на сянка.

– Добре, чудесно. Много добре, Джеймс. Сега затворете очи, отпуснете ръце в скута си и мислете за това място. Представете си, че се разхождате по онзи плаж. Просто се отпуснете и се разхождайте по плажа.

Маккейлъб помълча половин минута и наблюдаваше лицето на Ноуан. Кожата в ъгълчетата на очите му започна да се отпуска и

Маккейлъб го подложи на серия от сетивни упражнения, като му каза да се съсредоточи върху усещането от чорапите върху кожата на краката му, от плата на панталона под дланите му, от очилата върху носа му, дори от косата – или поне каквото бе останало от нея – по главата му.

Пет минути по-късно Маккейлъб премина към упражнения за мускулите и каза на Ноуан колкото може по-силно да свие пръстите на краката си, да ги подържи така и после да ги отпусне.

Бавно придвижваше центъра на упражненията нагоре по тялото му и накрая покри всяка група мускули. После отново се върна към пръстите на краката и продължи нагоре. Това беше метод за изтощаване на мускулите, който правеше ума по-податлив на внушение за отпускане и покой. Забеляза, че Ноуан е започнал да диша по-дълбоко. Нещата вървяха добре. Маккейлъб си погледна часовника и видя, че вече е шест и половина.

– Добре, Джеймс, сега без да отваряш очи повдигни лявата си ръка. Задръж я на трийсетина сантиметра пред лицето си.

Ноуан реагира и Маккейлъб го остави в това положение цяла минута, като му говореше да се отпусне и да насочи мислите си към плажа, по който се разхожда.

– Добре, сега съвсем бавно приближи ръка към лицето си. Съвсем бавно!

Ръката на Ноуан се насочи към носа му.

– Добре, сега по-бавно... Точно така, Джеймс. Бавно. И когато пръстите ти докоснат лицето ти, вече ще си напълно отпуснат и в този момент ще изпаднеш в дълбоко хипнотично състояние.

После замълча и проследи дланта на Ноуан, която бавно се приближаваше към лицето му, докато не докосна носа му. В момента на допира главата му се наклони напред и раменете му се отпуснаха. Ръката му падна обратно в скута. Маккейлъб хвърли поглед към Уинстън. Тя повдигна вежди и му кимна. Той знаеше, че все още са едва по средата, но положението изглеждаше обещаващо. Реши да направи малка проверка.

– Джеймс, вече си съвсем отпуснат, в пълен покой. Толкова си отпуснат, че ръцете ти са леки като перце. Нямаг никаква тежест.

Ноуан не помръдна, което беше добър признак.

– Добре, сега ще взема балон, пълен с хелий, и ще го завържа за лявата ти ръка. Ето, завързвам го. Готово, Джеймс, балонът е завързан за китката ти и сега го пускам.

Лявата ръка на Ноуан незабавно започна да се издига, докато не се изпъна над главата му. Маккейлъб просто го наблюдаваше. И дори след

половин минута ръката му не проявяваше каквито и да е признаци на умора.

– Добре, Джеймс, имам ножица и сега ще прережа конеца.

Маккейлъб се пресегна към масата и взе ножицата. После силно шракна с нея и срязва въображаемия конец. Ръката на Ноуан падна в скута му. Маккейлъб погледна към Уинстън и кимна.

– Добре, Джеймс, сега си съвсем отпуснат и нищо не те безпокои. Искам да си представяш, че се разхождаш по онзи плаж и стигаш до градина. Градината е зелена, тучна, красива, пълна е с цветя, пеят птици. Толкова е красиво и спокойно. Никога не си бил на по-спокойно място. Сега... минаваш през градината и стигаш до малка сграда с врата. Това е врата на асансьор, Джеймс. Направена е от дърво, по краищата е украсена със златни орнаменти, много е красива. Всичко тук е красиво. Вратата се отваря, Джеймс, и ти влизаш в асансьора, защото знаеш, че той ще те отведе до специалната ти стая. Стая, в която не може да влиза никой друг. Само ти можеш да влизаш в нея и там си в пълен покой.

Маккейлъб се изправи и застана пред Ноуан. Свидетелят не прояви признак, че усеща чуждото присъствие.

– В асансьора има десет бутона и ти трябва да се спуснеш до своята стая, която е на номер едно. Натискаш бутона, Джеймс, и асансьорът започва да се спуска. С всеки изминат етаж се чувстваш все по-отпуснат.

Маккейлъб вдигна ръка и я задържа успоредно на земята на трийсетина сантиметра пред лицето на Ноуан. После започна да я повдига и спуска. Знаеше, че хипнотизираният ще усети с клепачите си движението на въздуха и това ще усилва усещането му за спускане.

– Ти се спускаш, Джеймс. Все по-надолу и по-надолу. Това е деветият етаж... после осмият и седмият... Ставаш все по-отпуснат. Сега минаваш покрай шестия етаж... сега покрай петия... четвъртия... третия... втория... и стигаш на първия. Вратата се отваря и ти влизаш в специалната си стая. Вече си вътре, Джеймс, и си в пълен покой.

Маккейлъб се върна на стола си. После каза на Ноуан да влезе в стаята си, в която го очаква най-удобният стол на света. Каза му да седне и просто да се слее с него. Каза му да си представи парче масло, което постепенно се топи в тиган на съвсем бавен огън.

– Маслото не цвърти, просто бавно, бавно се топи. Това си ти, Джеймс. Просто се сливаш със стола си.

Той изчака няколко секунди и после му каза за телевизора, който бил пред него.

– Дистанционното управление е в ръката ти. И това е специален телевизор със специално дистанционно управление. Можеш да гледаш каквото си искаш. Можеш да връщаш картината назад, да я превърташ напред, да я увеличаваш или намаляваш. Можеш да направиш с телевизора каквото си поискаш. Включи го, Джеймс. И сега ще гледаш на този телевизор онова, което си видял вечерта на 22 януари, когато си отишъл до банката в Ланкастър да изтеглиш малко пари.

Маккейлъб изчака няколко секунди.

– Включи телевизора, Джеймс. Включи ли го?

– Да – отвърна Ноуан. Това бе първата му дума от половин час насам.

– Добре. Сега ще се върнем в онази вечер, Джеймс.

Разказвай ни какво виждаш.

17.

Джеймс Ноуан разказваше така, сякаш Маккейлъб и Уинстън са заедно с него в автомобила, ако не и в главата му.

– Бях включил мигача и сега завивам. Ето го, идва! Спирачка! Той лети към... едва не се блъсва в мен, задникът му гаден! Можех да...

Ноуан повдигна лявата си ръка и показа среден пръст във въздуха, безсилен жест към шофьора на колата, която беше префучала покрай него. Маккейлъб внимателно се вглеждаше в лицето му и забеляза бързото движение на очите под затворените му клепачи. Това бе един от признаците, който означаваше, че свидетелят е в дълбок транс.

– Изчезна и сега влизам в паркинга. Виждам, виждам мъжа. На земята точно под светлината лежи човек. До банкомата. Паднал е... Аз се приближавам и виждам... има кръв. Застрелян е – някой го е застрелял. Трябва да повикам някого... Връщам се в колата за телефона. Мога да позвъня и да повикам помощ. Той е застрелян. Има кръв по... навсякъде.

– Добре, Джеймс, добре – за първи път го прекъсна Маккейлъб. – Чудесно. Сега искам да вземеш специалното си дистанционно управление и да върнеш картината до момента, в който за първи път виждаш колата, излизаша от паркинга. Можеш ли да го направиш?

– Да.

– Добре, там ли си?

– Да.

– Добре, започни отново, само че сега го пусни на бавни обороти. Съвсем бавно, за да можеш да виждаш всичко. Пусна ли го?

– Да.

– Така, искам да замразиш онзи кадър, на който най-добре различаваш летящия срещу теб автомобил.

Маккейлъб зачака.

– Ето, направих го.

– Добре, чудесно. Можеш ли да ни кажеш каква е колата?

– Да. Черен „Чероки“. Доста е прашен.

– Можеш ли да ни кажеш от коя година е?

– Не, той е от по-новия модел. „Гранд Чероки“.

– Виждаш ли го отстрани?

– Да.

– Колко врати има?

Това бе малка проверка, за да разберат дали Ноуан съобщава каквото вижда, а не онова, което са му казали. Маккейлъб си спомняше от записа с първия му разпит как ченгето от шерифското управление му беше казало, че новият дизайн на джипа съответства на „Гранд Чероки“.

Маккейлъб трябваше да потвърди идентификацията на автомобила и знаеше, че „Гранд Чероки“ се произвежда само с четири врати.

– Хм, от тази страна са две – отвърна Ноуан. – Значи общо са четири.

– Добре. Сега мини отпред. Виждаш ли някакви следи по колата? Вдлъбнатини или забележими драскотини?

– Не.

– Някакви особени белези?

– Хм, не.

– Ами бронята? Можеш ли да видиш предната броня?

– Да.

– Добре, искам да вземеш дистанционното и да увеличиш бронята.

Можеш ли да видиш регистрационния номер?

– Не.

– Защо, Джеймс?

– Покрит е.

– С какво?

– Хм, отгоре му има тениска. Увита е около бронята, така че да скрива номера. Прилича на тениска.

Маккейлъб погледна към Уинстън и видя, че на лицето ѝ е изписано разочарование. Той продължи:

– Добре, Джеймс, вземи дистанционното и увеличи вътрешността на колата, можеш ли да го направиш?

– Да.

– Колко души има в джипа?

– Един. Шофьорът.

– Чудесно, увеличи образа му. Кажете ми какво виждаш?

– Не мога.

– Защо? Какво има?

– Заради фаровете. Включил е на дълги. Блести много силно, не мога...

– Добре, Джеймс, сега искам да вземеш дистанционното. Започни да движиш образа назад-напред, докато не стигнеш до момента, в който най-добре виждаш шофьора. Кажете ми, когато си готов.

Маккейлъб отново погледна към Уинстън и тя повдигна вежди. И двамата знаеха, че съвсем скоро ще разберат дали си е струвало усилията.

– Ето – каза Джеймс.

– Добре, сега виждаш шофьора.

– Да.

– Кажете ми как изглежда. Какъв цвят е кожата му?

– Бял е, но носи шапка и периферията е спусната. Гледа надолу и периферията скрива лицето му.

– Цялото му лице ли?

– Не. Виждам устата му.

– Има ли брада или мустаци?

– Не.

– Виждаш ли зъбите му?

– Не, устата му е затворена.

– Виждаш ли очите му?

– Не. Пречи ми шапката.

Маккейлъб се отпусна назад и разочаровано въздъхна. Не можеше да повярва. Ноуан беше изключително подходящ за хипноза. Намираще се в дълбок транс и все пак не можеха да получат от него каквото искат – пряк поглед към шофьора.

– Добре, сигурен ли си, че няма друг момент, в който да го виждаш по-добре?

– Сигурен съм.

– Можеш ли да видиш част от косата му?

– Да.

– Каква е на цвят?

– Тъмна, навярно тъмнокаестенява или черна.

– Колко е дълга?

– Изглежда ми къса.

– Ами шапката? Опиши шапката.

– Сива бейзболна шапка. Размито сива.

– Добре, има ли надпис или емблема на спортен клуб?

– Има нещо, някакъв символ.

– Можеш ли да го опишеш?

– Някакви букви една върху друга.

– Какви букви?

– Прилича на „К“, пресечено с „О“ отгоре. И после всичко е заобиколено с кръг – искам да кажа с овал.

Маккейлъб замълча за миг и се замисли.

– Джеймс – после каза той. – Ако ти дам лист, мислиш ли, че можеш да си отвориш очите и да нарисуваш този символ?

– Да.

– Добре, искам да си отвориш очите.

Маккейлъб се изправи. Уинстън вече беше обърнала нова страница на бележника, който държеше в ръце. Той го взе заедно с химикалката ѝ и ги подаде на Ноуан.

Сега свидетелят бе отворил очи и безизразно гледаше към бележника, докато рисуваше. После го върна на Маккейлъб. Рисунката отговаряше на описанието – „К“ с „О“ отгоре. Буквите бяха заобиколени с овал. Маккейлъб подаде бележника обратно на Уинстън, която за кратко го вдигна към огледалния прозорец, за да го видят другите на монитора.

– Добре, Джеймс, това беше чудесно. Сега затвори очи и отново погледни към шофьора. Готов ли си?

– Да.

– Можеш ли да видиш ушите му?

– Едното. Дясното.

– Има ли нещо необичайно?

– Не.

– Ами под ухото му? Врата му, можеш ли да видиш врата му?

– Да.

– Нещо необичайно там? Какво виждаш?

– Хм, нищо. Хм, врата му. Просто врата му.

– От дясната му страна ли?

– Да, от дясната.

– Няма ли татуировка?

– Не. Няма татуировка.

Маккейлъб отново въздъхна. Току-що категорично бе елиминирал Болотов като заподозрян.

– Добре – примирено каза той, – ами ръцете му, можеш ли да видиш ръцете му?

– На волана са. Стиска волана.

– Забелязваш ли нещо необичайно? Нещо по пръстите му?

– Не.

– Няма ли пръстени?

– Не.

– Носи ли часовник?

– Часовник, да.

- Какъв е?
- Не мога да го видя. Виждам каишката му.
- Каква е каишката? Каква е на цвят?
- Черна е.
- На коя китка, на лявата или дясната?
- На... дясната. На дясната му китка.

- Добре, можеш ли да видиш и да опишеш дрехите му?
- Само пуловера. Тъмен е. Тъмносин пуловер.

Маккейлъб се чудеше какво друго да го пита. Разочарованието, че до този момент не беше успял да открие нищо съществено, му пречеше да се съсредоточи.

- Предното стъкло, Джеймс. Има ли някакви стикери или нещо друго по предното стъкло?
- Ммм, не. Не виждам.
- Добре, хайде да погледнеш огледалото. Има ли нещо по него? Нещо да виси?
- Не виждам нищо.

Маккейлъб се отпусна на стола си. Това бе пълен провал. Бяха загубили Ноуан като потенциален свидетел в съда, бяха елиминирали потенциален заподозрян и единственият им резултат беше описанието на бейзболна шапка и джип без дракотина по него. Знаеше, че заключителната стъпка е да го насочи към момента, в който за последен път е зърнал отдалечаващия се „Чероки“, но щом предният номер бе покрит, най-вероятно същото щеше да се отнася и за задния.

- Добре, Джеймс, хайде да превъртиш напред до момента, в който джипът е минал покрай теб и ти показваш среден пръст на шофьора.
- Добре.
- Увеличи регистрационния номер. Можеш ли да го видиш?
- Покрит е.
- С какво?
- С хавлиена кърпа или тениска. Не съм сигурен. Като предния.
- Увеличи задната част на колата. Виждаш ли нещо необичайно?
- Ммм, не.
- Стикери по бронята? Или може би името на фирмата, от която е автомобилът е бил купен, на вратата?
- Не, няма нищо.
- Нещо по прозореца? Стикери?

Маккейлъб усети, че в собствения му глас се промъкват нотки на

отчаяние.

– Не, нищо.

Той погледна към Уинстън и поклати глава.

– Нещо друго?

Тя поклати глава.

– Искаш ли да повикам художничката?

Уинстън отново поклати глава.

– Сигурна ли си?

Тя потрети жеста. Маккейлъб насочи вниманието си обратно към Ноуан.

– Джеймс, искам през следващите няколко дни да си помислиш за всичко, което си видял вечерта на 22 януари и ако ти дойде наум нещо ново, ако си спомниш някоя подробност, да позвъниш на детектив Уинстън.

– Добре.

– Сега ще преброя назад от пет и ти ще усетиш как се освежаваш, че започваш да се събуждаш и когато кажа едно, ще се събудиш окончателно. Ще си преизпълнен с енергия и ще се чувстваш така, сякаш си спал осем часа. Ще си буден чак докато стигнеш в Лае Вегас, но довечера няма да имаш никакви проблеми със заспиването. Разбра ли?

– Да.

Маккейлъб го извади от транса и Ноуан очаквателно погледна към Уинстън.

– Добре дошъл обратно – каза Маккейлъб. – Как се чувстваш?

– Чудесно, струва ми се? Как се справих?

– Беше страхотен. Спомняш ли си за какво разговаряхме?

– Да, мисля, че си спомням.

– Добре. Така и трябва. Запомни, ако се сетиш за нещо друго, позвъни на детектив Уинстън.

– Ясно.

– Е, да не те задържаме повече. Предстои ти дълъг път.

– Няма проблем, мислех си, че няма да свършим преди седем. Давайте ми доста време.

Маккейлъб си погледна часовника, после отново към Ноуан.

– Сега е почти седем и половина.

– Какво?

Той си погледна часовника и на лицето му се изписа изненада.

– Подложени на хипноза, хората често губят представа за времето – обясни му Маккейлъб.

– Мислех си, че са минали само десетина минути.

– Това е нормално.

Двамата се ръкуваха и Уинстън изведе Ноуан навън. Маккейлъб седна на стола си и склочи ръце на тила си. Беше уморен до мозъка на костите си и му се искаше и той да е в състояние да се чувства като след осем часа сън.

Вратата на стаята се отвори и вътре влезе капитан Хичънс. Строго-то изражение на лицето му не бе трудно за разтъкуване.

– Е, какво мислите? – попита той, когато седна до масата.

– Същото като вас. Провалихме се. Имаме по-добро описание на автомобила, но това ограничава възможностите ни само до десетина хиляди джипа. Същото се отнася за шапката.

– Ами... Молотов?

– Болотов.

– Няма значение. Предполагам, че вече сме го отписали.

– Така изглежда.

Хичънс стисна длани. След известно време на неловко мълчание Уинстън се върна и застана изправена с ръце в джобовете.

– Къде са Аранго и Уолтърс? – попита Маккейлъб.

– Тръгнаха си – отвърна тя. – Не останаха впечатлени.

Маккейлъб се изправи.

– Е, и аз ще си вървя. Мислите ли, че е възможно да получа записа или транскрипцията? Бих искал да го прегледам. Може да изскочи нещо.

– Джай може да ви направи копие. Имаме апарат за презапис. Но не виждам смисъл да продължаваме в тази насока. Човекът явно не е видял лицето на убиеца и регистрационните номера са били покрити. Какво друго може да се каже?

Маккейлъб не отговори. С това те приключиха разговора. Хичънс избута стола си обратно към своя офис и Уинстън поведе Маккейлъб към стаята с видеоапаратурата. Тя свали празна касета от лавицата и я вкара в апарата, свързан с видеото, записало хипнотичния сеанс.

– Виж, продължавам да смятам, че си струваше да опитаме – каза Маккейлъб, когато тя натисна бутона за презапис.

– Не се тревожи, струваше си. Просто съм разочарована от липсата на резултати и защото загубихме руснака, а не защото опитахме. Не зная какво мисли капитанът, а онези типове от лосанджелиското управление не ме интересуват. Това е.

Маккейлъб кимна. От нейна страна беше много мило да приема

така нещата. В края на краищата, тя бе настояла да използват хипноза. А би могла да стовари цялата вина върху него.

– Е, ако Хичънс ти каже нещо, просто прехвърли всичко върху мен.

Уинстън не отговори. Тя извади касетата, пхна я в картонената кутия и му я подаде.

– Ще те изпратя.

– Не, няма нужда. Знам пътя.

– Добре, Тери, обаждай се.

– Естествено. – Вече бяха излезли в коридора, когато Тери си спомни нещо. – Хей, приказва ли с капитана за онази идея – за програмата Дрога/Оръжие?

– А, да, ще го направим. Утре ще пратим пакета по експресен куриер. Свързах се с твоя човек във Вашингтон и му съобщих.

– Страхотно. Каза ли на Аранго?

Уинстън се намръщи и поклати глава.

– Останах с впечатлението, че Аранго не проявява интерес към каквато и да било идея, щом идва от теб. Не му казах.

Маккейлъб кимна, отдаде ѝ чест и се насочи към изхода. Мина през паркинга и потърси с поглед форда на Бъди Локридж. Преди да успее да го открие, до него спря друга кола. Маккейлъб се вгледа. От предната дясна седалка го гледаше Аранго.

Маккейлъб се приготви за подигравките на детектива.

– Какво има? – попита той, като продължаваше да върви. Автомобилът се движеше успоредно с него.

– Нищо – отвърна Аранго. – Просто исках да ти кажа, че ни изнесе страхотно представление. Супер.

– Много смешно, Аранго.

– Просто отбелязвам, че малкият ти сеанс ни струва свидетел, заподозрян, когото навярно изобщо не е трябвало да подозираме, и не ни даде нищо.

– Имаме повече, отколкото преди... И никога не съм твърдял, че Ноуан ще ни даде адреса на убица.

– Да бе, вече разбрахме какво означава онзи надпис „ОК“ на шапката. „Онези кретени“ – навярно така си мисли за нас убиецът.

– В такъв случай трябва да си го е мислил преди вечерта на убийството.

Аранго нямаше какво да му отговори.

– Знаеш ли – продължи Маккейлъб, – би трябвало да помислиш за твоята свидетелка. Елън Тейф.

– Да хипнотизирам и нея ли?

– Точно така.

Аранго изляя на Уолтърс да спре колата. Изскочи навън и се приближи до него така, че Маккейлъб можеше да усети дъха му. Предположи, че детективът държи в жабката бутилка бърбън.

– Чуй ме, човече от ФБР, стой надалеч от свидетелката ми, мамка ти. Стой надалеч от случая ми.

Когато свърши, той не отстъпи назад. Просто стоеше пред него и миризмата на уиски изгаряше ноздрите на Маккейлъб. Маккейлъб му се усмихна и бавно кимна, сякаш току-що е научил страхотна тайна.

– Сериозно си се уплашил, нали? – попита той. – Уплашил си се да не разкрия убиеца. Изобщо не ти пука за случая, за убитите хора. Просто не искаш аз да постигна онова, което ти не можеш.

Аранго не каза нищо.

– Продължавай да се страхуваш, Аранго.

– Защото ще решиш случая ли?

Детективът пресилено се засмя.

– Не. Защото ще ти издам малка тайна – отвърна Маккейлъб. – Нали знаеш за Глория Торес? Жертвата, за която не даваш и пукната пара. Аз получих нейното сърце.

Той посочи с ръка към гърдите си и отново погледна към детектива.

– Получих сърцето ѝ. Жив съм, защото тя е мъртва. И по този начин тясно съм свързан със случая. Не ми пука за чувствата ти, Аранго. Изобщо не ме интересува дали ще ти се пречкам на пътя. Ти си задник и това е чудесно, останни си задник. С това завършвам. Но няма да се откажа, докато не пипнем онзи тип. Не ми пука за теб или за когото и да било. Но ще участвам във всичко това чак до края.

Известно време двамата просто се гледаха. После Маккейлъб вдигна дясната си ръка и спокойно отблъсна Аранго от себе си.

– Трябва да вървя, Аранго. Ще се виждаме често.

18.

Сънува мрак. Движеш се мрак, като кръв във вода, с някакви периферни образи, които не можеше да различи.

На три пъти през нощта го събужда някаква вътрешна тревога. Сядаше в леглото толкова бързо, че му се завиваше свят, чакаше, вслушваше се и не чуваше нищо друго освен вятъра, който шумолеше сред мачтите на кея. Ставаше и проверяваше яхтата, оглеждаше доковете за Болотов, макар да си мислеше, че няма вероятност руснакът да се появи. После измерваше температурата и кръвното си налягане. Всеки път получаваше еднакви резултати и после се връщаше в тъмните води на все същия неясен сън.

В девет часа в петък сутринта го събуди телефонът. Беше Джай Уинстън.

– Буден ли си?

– Да. Просто днес я карам малко по-спокойно. Какво има?

– Какво има ли? Току-що ми позвъни Аранго и ми каза нещо, което наистина ме обезпокои.

– О, няма? И какво е то?

– Каза ми от кого си получил новото си сърце. Маккейлъб разтри лицето си с длан. Бе забравил какво е казал на детектива.

– И защо това те обезпокои, Джай?

– Защото ми се иска да ми беше казал всичко. Не обичам тайните, Тери. Онзи задник ми позвъни и ме накара и аз да се чувствам като задник, защото го научавам последна.

– Какво значение има дали си знаела или не?

– Тук става дума за сблъсък на интереси, нали така?

– Не. Не за сблъсък. Ако питаш мен, това е мотивация. Аз искам да пипнем онзи тип повече от вас. Безпокои ли те нещо друго? Заради Ноу-ан ли е?

– Не, не е заради това. Още снощи ти казах, че ще поема отговорността. Капитанът вече ми се накара, но продължавам да смятам, че е трябвало да го направим.

– Добре. Аз също.

Последва колебливо мълчание. Маккейлъб все още мислеше, че тя иска да му каже още нещо, затова изчака.

– Виж, просто недей да се изхвърляш, става ли? – рече Уинстън.

- Какво искаш да кажеш?
- Не съм сигурна. Не зная какво замисляш. И не искам да се тревожа заради тази твоя „мотивация“, както я наричаш.
- Разбирам те. Виж, Джай, през цялото време ти повтарям, че ако постигна нещо, то си остава за вас. Не съм променил мнението си.
- Добре тогава.
- Чудесно.
- Той вече се канеше да затвори, когато чу гласа ѝ.
- Между другото, днес пратих куршума на твоя човек. Ще го получи утре, ако работи в събота. Ако не, в понеделник.
- Добре.
- Ще ми съобщиш, ако открие нещо, нали?
- Той първо ще съобщи на теб. Ти му прашаш куршума.
- Не продавай на краставичар краставици, Тери. Той е твой човек, ще ти се обади. Само се надявам, че веднага след това ще се свърже и с мен.
- Ще се погрижа.
- Маккейлъб отново понечи да затвори, но тя продължи.
- Какво ще правиш днес?
- Въпросът го свари неподготвен.
- Ами... не зная. Не съм сигурен къде ще отида. Бих искал да разпитам свидетелите по случая Глория Торес, но Аранго ясно ме заплаши, ако се опитам да го сторя.
- И какво ти остава?
- Не зная. Мислех си днес просто да се помотая на яхтата, може би пак да прегледам докладите и записите, да видя дали няма да изскочи нещо. Първия път ги прегледах набързо.
- Май ще прекараш доста скучен ден. Почти също толкова гаден, колкото и моят.
- Пак ли си в съда?
- Искане ми се да бях. В петък съдът почива. Това означава, че ще трябва да си свърша писмената работа. Да наваксам. И най-добре да започвам. Доскоро, Тери. Не забравяй какво ти казах. Съобщавай новините първо на мен.
- Дадено.
- Уинстън най-после затвори и Маккейлъб отново се отпусна на леглото, притиснал телефона до корема си. След напразни опити да си спомни сънищата от предишната нощ Маккейлъб вдигна слушалката, свърза се с телефонни услуги и взе номера на спешното отделение в

„Холи Крос“.

Попита за Грасиела Ривърс. Трябваше да чака почти цяла минута. Когато се обади, гласът ѝ звучеше отсечено и припряно. Очевидно беше попаднал в неподходящ момент. Едва не затвори, но реши, че тя може да е разбрала кой я търси.

– Ало?

– Извинявай. Трябва да съм прекъснал нещо.

– Кой се обажда?

– Тук е Тери.

– А, Тери, здрасти. Не, не си ме прекъснал. Просто си помислих, че нещо се е случило с Реймънд. Обикновено не ме търсят тук.

– Тогава извинявай, че те разтревожих.

– Няма нищо. Да не си болен? Направо не можах да позная гласа ти.

Грасиела насилено се засмя. На Маккейлъб му се стори, че тя се срамува.

– Лежа по гръб – отвърна той. – Правила ли си го някога, когато си звъняла в службата си, за да съобщиш, че си болна? Нали разбираш, гласът ти звучи, сякаш наистина си болен.

Този път смехът ѝ беше искрен.

– Не, никога не съм го опитвала. Ще трябва да го запомня.

– Естествено. Това е добър съвет. Можеш да се възползваш от него.

– Е, какво има? Как вървят нещата?

– Ами разследването не се развива много добре. Вчера си мислех, че сме попаднали на нещо, но после малко забуксувахме. Днес ще преосмисля положението.

– Добре.

– Потърсих те, защото си мислех за утре. Ще доведеш ли Реймънд, за да го заведе на скалите.

– На скалите ли?

– На вълнолома. Мястото е чудесно за риболов. Сутрин често ходя там и винаги има хора с въдици.

– Ами, откакто онази вечер си тръгнахме, Реймънд постоянно приказва за това. Така че имах намерение да дойдем. Стига да искаш и ти.

Маккейлъб се поколеба, като си помисли за Болотов. Но искаше да види Грасиела и момчето. Изпитваше нужда да ги види.

– Може би трябва да го отложим – накрая каза тя.

– Не! – Призракът на Болотов изчезна от мислите му. – Искам да дойдете. Ще прекараме чудесно. Ще мога да се реванширам за вечерята,

която трябваше да приготвя предишния път.

– Добре тогава.

– И непременно трябва да останете. Има много място. Две каюти. А и масата в трапезарията може да се разгъне и да се използва като трето легло.

– Ще видим. Искам да поддържам в живота на Реймънд някои установени неща. Като например собственото му легло.

– Разбирам.

Уговориха се на следващата сутрин Грасиела да доведе момчето на доковете. След като затвори, Маккейлъб продължи да лежи по гръб с телефона на корема. Мислеше си за Грасиела. Харесваше му и мисълта, че ще прекарат заедно цялата събота го накара да се усмихне. После отново си спомни за Болотов. Маккейлъб внимателно анализира положението и реши, че руснакът не представлява опасност. Повечето гласно отправени заплахи никога не се осъществяваха. Даже да искаше, много трудно можеше да открие „Преследваща вълна“. И най-сетне, Болотов вече не беше заподозрян.

Тези мисли го наведоха на следващия въпрос: щом не бе заподозрян, защо бе избягал? Маккейлъб си спомни за снощното обяснение на Уинстън. Болотов не бе убиецът, но сигурно имаше вина за нещо друго. И затова беше избягал.

Претърколи се от леглото и най-после стана.

Маккейлъб изпи чаша кафе, слезе в кабинета си, събра всички доклади и записи и ги качи в трапезарията, после отвори плъзгащата се врата, за да се наслади на чистия въздух, седна и методично започна да гледа всички видеозаписи, свързани със случая. Двайсет минути по-късно, когато за трети пореден път проследяваше убийството на Глория Торес, чу зад гърба си гласа на Бъди Локридж.

– Какво е това, по дяволите?

Маккейлъб се обърна и видя, че Локридж е застанал на прага. Не го беше усетил. Бързо взе дистанционното и изключи телевизора.

– Това е запис. Какво правиш тук?

– Идвам на работа.

Маккейлъб озадачено го зяпна.

– Нали вчера ми каза, че тази сутрин ще имаш нужда от мен.

– А, да. Ами, мисля, че не съм... Просто днес ще поработя тук. Ще бъдеш ли наоколо, ако по-късно изникне нещо?

– Сигурно.

– Добре, благодаря.

Маккейлъб го изчака да си тръгне, но Локридж продължаваше да стои на прага.

– Какво има?

– Върху това ли работиш? – Бъди посочи към телевизора.

– Да. Но не мога да го обсъждам. Въпросът е личен.

– Добре.

– Какво друго?

– Хм, ами, кога е ден за заплати?

– Ден за заплати ли? За какво гово... а, ами, винаги. Пари ли ти трябват?

– Нещо такова.

Маккейлъб отиде до шкафа в камбуза, където бе оставил портфейла и ключовете си. Изчисли, че не е използвал Бъди повече от осем часа. Извади шест двайсетачки и му ги подаде. Бъди ги разпери като ветрило в ръка и каза, че били прекалено много.

– И за бензина – поясни Маккейлъб. – И добавка за това, че толкова време вися да ме чакаш. Става ли?

– Нямам възражения. Благодаря ти.

Локридж най-после си тръгна и Маккейлъб се върна към работата си. Нищо не му направи впечатление. Този път не се налагаше да бърза и той се помъчи да обърне внимание и на най-малката подробност.

Започна отзад напред – със случая Канг-Горес. Но докато преглеждаше докладите и обобщенията, не откри нищо друго, освен противоречивата хронология на събитията, която беше съставил преди. Въпреки че не харесваше личността на Аранго и самодоволството на Уолтърс, не успя да забележи никакви грешки или пропуски.

Накрая стигна до доклада за аутопсията и зърнистите снимки на трупа на Глория Торес. До този момент не ги бе гледал. При това основателно. Винаги помнеше жертвите по снимките на труповете им. Виждаше ги мъртви. Виждаше какво са сторили с тях. Когато преглеждаше докладите за първи път, беше решил да не гледа снимките на Глория.

Но сега, когато се мъчеше да се хване за нещо, Маккейлъб прегледа снимките. Лошото качество на копията правеше подробностите неясни и смекчаваше въздействието им. Той бързо ги прехвърли и после се върна на първата. На нея се виждаше голото тяло на Глория, поставено върху стоманената маса преди аутопсията. Между гърдите и надолу по корема ѝ минаваше дълъг разрез, направен от патолога, който бе извадил органите ѝ. Маккейлъб стисна снимката в две ръце и дълго гледа трупа, изпълнен със смесица от тъга и [чувство за вина.

Телефонът иззвъня и го сепна. Той бързо вдигна слушалката.

– Да?

– Тери? Тук е доктор Фокс.

Маккейлъб необяснимо защо обърна снимката наопаки върху масата.

– Там ли си?

– Да, здрасти. Как си?

– Добре съм. А ти?

– И аз съм добре.

– Какво правиш?

– Какво правя ли? Просто си седя тук.

– Тери, знаеш какво искам да кажа. Какво реши за молбата на онази жена? Сестрата.

– Аз, хм... – Той отново обърна снимката и я погледна. – Реших, че трябва да се заема със случая.

Тя не отговори, но Маккейлъб си я представи как затваря очи на бюрото си и поклаща глава.

– Съжалявам – каза той.

– И аз – отвърна Бони. – Тери, наистина смятам, че не разбираш рисковете, които поемаш.

– Струва ми се, че ги разбирам, докторе. Във всеки случай мисля, че нямам избор.

– Очевидно и аз нямам избор.

– Какво искаш да кажеш?

– Мисля, че в такъв случай не мога повече да съм твой лекар. Очевидно не цениш съветите ми, нито пък смяташ, че трябва да изпълняваш нарежданията ми. Предпочиташ разследването пред здравето си. Не мога да се грижа за теб, докато го правиш.

– Да не би да ме уволняваш като пациент, докторе?

Той неспокойно се засмя.

– Мислиш си, че е някаква шега, че си неуязвим.

– Не, не мисля, че съм неуязвим.

– Думите и действията ти показват друго. В понеделник ще накарам един от асистентите ми да ти събере документите и да ти запише имената на двама-трима кардиолози, които мога да ти препоръчам.

Маккейлъб затвори очи.

– Виж, докторе... не зная какво да кажа. Заедно сме от толкова време. Не се ли чувстваш длъжна да свършиш работата докрай?

– Дългът си има две страни. Ако не ми позвъниш до понеделник,

ще приема, че продължаваш с това. Ще наредя да приготвят документите ти тук в кабинета.

Тя затвори. Маккейлъб остана неподвижен, все още притиснал слушалката до ухото си, докато не започна да дава свободно.

Маккейлъб се изправи и излезе да се разходи навън. От рубката на яхтата си огледа доковете и паркинга. Не забеляза нито Бъди Локридж, нито когото и да било. Въздухът беше неподвижен. Наведе се над кърмата и се вгледа във водата. Дъното не се виждаше. Изплю се в морето и така изхвърли съмненията, предизвикани от заявлението на Фокс. Реши, че няма да се остави да му въздействат.

Когато се върна, снимката все още лежеше на масата и го очакваше. Маккейлъб отново я разгледа. Този път погледът му се плъзна нагоре по тялото към лицето. По клепачите ѝ имаше някакъв тъмен мехлем, сигурно бяха извадени заедно с вътрешните органи.

Забеляза трите малки дупчици по извивката на лявото ѝ ухо и долу на възглавничката. От дясната възглавничка имаше само една.

Тъкмо се канеше да остави снимката, когато си спомни, че по-рано е прочел списък, изреждащ предметите, взети от жертвата в болницата и после предадени на полицията.

Решен да провери всички детайли, той се върна към купчината с доклади и откри необходимия му списък.

БИЖУТА

1. Часовник „Таймекс“
2. Три обеци (два полумесеца, една сребърна халка)
3. Два пръстена (зодиакален камък, сребро)

Маккейлъб се замисли. Спомняше си, че на записа ясно се виждаха четири обеци. Халката, полумесецът и кръстчето бяха на лявото ѝ ухо. На дясното си носеше само полумесец. Това не съответстваше на списъка, в който бяха отбелязани само три обеци. Списъкът не отговаряше и на дупчиците, които ясно се различаваха на снимката от аутопсията. Включи телевизора, като си мислеше отново да пусне записа, но после се отказа. Беше сигурен. Не можеше да си е измислил кръстчето. Някак си го бяха пропуснали.

Неизяснен въпрос. Маккейлъб почука с пръсти по списъка, като се опитваше да реши дали тази подробност има някакво значение. Какво се бе случило с кръстчето? Защо го нямаше в списъка?

Той си погледна часовника и видя, че е дванайсет без десет.

Грасиела трябваше да е в обедна почивка. Позвъни в болницата и помоли да го свържат с главното кафене. Отговори му някаква жена. Маккейлъб попита дали е възможно да иде при сестрата, седнала на масата до един от прозорците, и да ѝ предаде съобщение. Когато жената се поколеба, той описа Грасиела и ѝ каза името ѝ. Служителката неохотно го попита какво е съобщението.

– Просто ѝ предайте да телефонира веднага щом може на доктор Маккейлъб. Грасиела го потърси около пет минути по-късно.

– Доктор Маккейлъб?

– Извинявай, но станах доктор, за да съм сигурен, че жената ще ти предаде съобщението.

– Какво има?

– Ами пак преглеждам докладите и открих един не изяснен въпрос. В списъка с вещите пише, че когато са докарали сестра ти, са свалили от ушите ѝ две обеци с формата на полумесец и една халка.

– Точно така, трябвало е да ги свалят, за да ѝ направят рентгенови снимки. Искали са да видят траекторията на куршумите.

– Ясно, ами кръстчето, което е носела на лявото си ухо? В списъка няма нищо за...

– Онази вечер не го е носила. Стори ми се странно. Нещо като лош късмет, защото това беше любимата ѝ обещка. Обикновено винаги си я слагаше.

– Нещо като автограф – рече Маккейлъб. – Какво искаш да кажеш с това, че онази вечер не го е носила?

– Защото, когато полицията ми предаде вещите ѝ – нали знаеш, часовника, пръстените и обещките – кръстчето го нямаше. Просто не го е носила. – Сигурна ли си? На записа го носи.

– Какъв запис?

– От магазина.

Тя замълча за миг.

– Не, невъзможно е. Открих го в кутията ѝ с бижута. Дадох го на хората от погребалната агенция, за да могат, нали разбираш, да ѝ го сложат.

Сега беше ред на Маккейлъб да замълчи.

– Не е ли възможно да е имала две? Не зная конкретно за кръстчетата, но обещките не се ли продават на чифтове?

– О, прав си. Не съм се сетила за това.

– Значи онова, което си намерила, е било второто?

Той усети в себе си вълнение, което незабавно разпозна – чувство,

което отдавна не бе изпитвал.

– Предполагам... – започна Грасиела – ...тогава щом е носила едното кръстче в магазина, какво се е случило с него?

– Тъкмо това искам да разбера.

– Но има ли някакво значение?

Маккейлъб замълча. Реши, че онова, което му беше хрумнало, все още е прекалено умозрително, за да го споделя с нея.

– Това просто е неизяснен въпрос. Нека те попитам нещо. Кръстчето само на кукичка ли висеше, или се закрепваше по някакъв друг начин. На записа не си личи.

– Да... мисля, че имаше кукичка, която после се закача като секретна игла. Едва ли е паднало.

Докато Грасиела говореше, Маккейлъб прехвърляше купчината с документи, за да открие протокола от аутопсията. Откри кодовите номера и имената на двамата санитарни, които се бяха погрижили за Глория и после я бяха откарали в болницата.

– Добре, това е – каза той. – Остава ли уговорката ни за утре?

– Естествено. А, Тери?

– Да?

– Значи си гледал записа от магазина? Искам да кажа, целия ли?

Видял си как Глори...

– Да – тихо отвърна той. – Трябваше.

– Беше ли... беше ли уплашена?

– Не, Грасиела. Всичко е станало съвсем бързо. Изобщо не е разбрала какво става.

– Предполагам, че това е добре.

– Да, струва ми се... Виж, всичко наред ли е?

– Да.

– Добре тогава. Ще се видим утре.

Санитарите, които бяха откарали Глория в болницата, бяха от 76-ти участък на Бърза помощ. Маккейлъб им телефонира, но групата, работила вечерта на 22 януари, имаше дежурство едва в неделя. Капитанът обаче поясни, че според правилника на управлението във всички случаи на транспортиране на жертви на престъпление, вещите, останали на носилката, или открити някъде в линейката, се предават на полицията. Това означаваше, че ако това се бе случило след откарването на Глория Торес, получаването на вещите трябваше да е отбелязано в докладите за разследването. Но не беше. Кръстчето просто бе изчезнало.

Маккейлъб беше убеден, че не е трябвало да спасят него, а някой

друг. В дните и седмиците, преди да получи сърцето на Глори, той се беше готвил за края. Бе убеден, че така и трябва да бъде. Отдавна вече беше загубил вярата си в Господ. Ужасите, които бе видял и документирал, малко по малко я бяха пресушили и го бяха оставили с едно-единствено убеждение – че за злините, извършвани от хората, не съществуват граници. И докато през онези последни според него дни собственото му сърце вехнеше и отброяваше, последните си удари, той не се вкопчи отчаяно в загубената си вяра, за да се освободи от страха пред неизвестното. Маккейлъб просто приемаше края, собственото си небитие. И беше готов.

Сега имаше ново сърце, но животът му като че ли не се беше променил. Живееше на яхта, която никога не напускате пристанището. Клишетата за втория шанс които бе използвал пред репортерката, нямаха значение. За Маккейлъб това съществуване не беше достатъчно. Случаят, който му предостави Грасиела, беше възможност да избяга от вътрешния си сблъсък. Но сега нещата внезапно се бяха променили. Изчезналото кръстче раздвижи нещо дълбоко в него. Дългият му опит го бе научил инстинктивно да усеща и да познава злото. Признаците му бяха известни. И този бе един от тях.

19.

Маккейлъб толкова често беше ходил в шерифското управление през тази седмица, че служителката на пропуска само му махна. Джай Уинстън седеше на бюрото си и перфорираше тънка купчина документи. Тя вдигна поглед към посетителя си.

– Напредваш ли?

– Така ми се струва. Успя ли да навакса с писмената работа?

– Сега съм изостанала само с два месеца, вместо с четири.

– Още ли си ядосана, че не ти казах за онова нещо?

– Вече забравих.

Тя се отпусна в стола си и зачака причината за посещението.

– Като че ли открих нещо, което би трябвало да се провери – каза той.

– Пак ли за Болотов?

– Не, нещо ново.

– Да не се повтори историята с лъжливото овчарче, Маккейлъб.

Уинстън се усмихна.

– Няма.

– Добре, казвай.

Той се облегна с длани на бюрото, за да може да разговарят тихо. Наоколо все още имаше много нейни колеги, които се опитваха да свършат задачите си преди края на седмицата.

– Аранго и Уолтърс са пропуснали нещо – започна Маккейлъб. – Аз също не го забелязах, когато за първи път преглеждах докладите. Но тази сутрин започнах от начало и го открих. Трябва да му се обърне сериозно внимание. Мисля, че това променя нещата.

Уинстън вдигна вежди и напрегнато го погледна.

– Давай направо. Какво са пропуснали?

– Предпочитам да ти покажа. – Той отвори кожената си чанта. Извади касетата със записа от магазина и я подаде на Уинстън. – Можем ли да я пуснем?

– Да, предполагам.

Тя го поведе към видеозалата. Включи видеото и зареди касетата, като първо я погледна и забеляза, че не е онази, която му беше дала в сряда.

– Какво е това?

- Записът от магазина.
- Но не е онзи, който ти дадох.
- Това е копие. Дадох другия да го види един човек.
- Един техник, когото познавам отпреди. Просто се опитвам да увелича някои от образите. Нищо сериозно.
- И какво искаш да ми покажеш?
- Тя вече бе пуснала записа.
- Откъде се спира на определен кадър?

Уинстън посочи към един от бутоните на пулта. На екрана Глория Торес се приближи до щанда и се усмихна на господин Канг. После се появи убиецът и изстрелът отхвърли тялото ѝ към щанда. Маккейлъб замрази образа и с помощта на химикалка посочи към лявото ухо на Глория.

– Картината е доста неясна, но като се увеличи, можеш да видиш, че на това ухо е имала три обеци – каза той. После посочи с химикалката към всяка от точиците на ухото и прибави: – Полумесец на клипс, халка и накрая кръстче.

– Добре. Не виждам много добре, но приемам думите ти.

Маккейлъб отново натисна бутона и записът продължи нататък. Спря го в момента, в който тялото на Глория се връщаше назад и главата ѝ се обръщаше наляво.

– Дясното ухо – каза Маккейлъб и отново посочи с химикалката. – Същият полумесец като на лявото.

– Добре, и какво означава това?

Той подмина въпроса ѝ и пак натисна бутона. Пистолетът стреля. Глория се блъсна в щанда и после полетя назад към убиеца. Той я задържа пред себе си и стреля към господин Канг, докато отстъпваше назад извън кадър и оставяше Глория да се свлече на земята.

– После жертвата вече е извън обсега на камерата.

– Какво, да не искаш да кажеш, че е било нарочно?

– Точно така.

– Защо?

Той отново отвори чантата си, извади списъка с вещите и го подаде на Уинстън.

– Това е полицейският списък на вещите на жертвата. Бил е попълнен в болницата. Спомни си, тя още е била жива. Там са ѝ взели вещите и са ги предали на патрулен полицай. Той е направил списъка. Какво не забелязваш?

Уинстън прегледа страницата.

– Не зная. Това е просто списък на... Кръстчето?!

– Точно така. Няма го. Той го е взел.

– Патрулният ли?

– Не. Убиецът. Убиецът ѝ е взел обещата.

Уинстън бе озадачена. Не можеше да открие логиката.

Нямаше същия опит, нито беше виждала същите неща като Маккейлъб. Не разбираше каква е причината.

– Почакай малко – каза тя. – Откъде знаеш, че я е взел той? Може просто да е паднала и да се е загубила.

– Не. Разговарях със сестрата на жертвата, с болницата и със санитарите.

Знаеше, че в това отношение малко преувеличава, но трябваше да убеди Уинстън. Не можеше да ѝ позволи да си направи заключение, различно от неговото.

– Сестра ѝ казва, че обещата се е закопчавала с кукичка. Няма вероятност да е паднала. Даже да е така, санитарите не са я открили на носилката или в линейката, не са я намерили и в болницата. Той я е взел, Джай. Убиецът. Пък и ако беше паднала въпреки закопчалката, това навярно е щяло да стане след изстрела. Видя как се отмята главата ѝ. Ако обещата е можела да се изхлузи, това е било само тогава. Но не се е изхлузила. Била е свалена.

– Добре, добре, и какво, ако я е взел? Не казвам, че ти вярвам, но какво според теб означава това?

– Това означава, че всичко се променя. Това означава, че си нямаме работа с грабеж. Тя не е била просто невинна случайна жертва, влязла не където трябва и не когато трябва. Това означава, че е преследвал точно нея. Била е плячка.

– О, я стига. Тя... Какво се опитваш да направиш, да изкараш случая серийно убийство или нещо подобно?

– Нищо не се опитвам да изкарам. Той си е такъв. И си е бил през цялото време. Само че вие – искам да кажа, ние – не сме го разбирали.

Уинстън се извърна и се насочи към ъгъла на стаята, като клатеше глава.

– Добре, кажи ми какво виждаш тук. Защото аз просто не го виждам. С радост ще ида в лосанджелиското управление и ще кажа на онези двама кретени, че са се прецакали, но просто не виждам онова, което виждаш ти.

– Добре, да започнем със самата обеща. Както казах, разговарях със сестрата на жертвата. Според нея Глори Торес винаги е носела това

кръстче. Израела си е с другите, сменяла ги е, използвала е различни комбинации, но никога не е сваляла кръстчето. Освен очевидния религиозен смисъл то е било и нещо като талисман. Разбираш ли? Съгласна ли си с мен засега?

– Засега.

– Добре, нека просто приемем, че го е взел убиецът. Както казах, разговарях с болницата и Бърза помощ. Не са го открили и на двете места. Затова нека приемем, че го е взел той.

Маккейлъб очаквателно разтвори ръце. Уинстън неохотно кимна.

– Сега нека разгледаме нещата от две страни. Как? И защо? Първият отговор е лесен. Спомни си записа. Той я застрелва, оставя я да се блъсне в щанда, после обратно в него и накрая да се свлече на пода извън кадър. Тогава е можел да вземе обещата, без да го видят.

– Забравяш нещо.

– Какво?

– Добрия самарянин. Нали й е бинтовал главата? Може той да е взел кръстчето.

– Помислих и за това. Не е невъзможно. Но е по-малко вероятно, отколкото да е убиецът. Защо му е да я взима?

– Не зная. На убицеца защо му е?

– Ами това е въпросът. Но помисли какво е било взето. Религиозен символ, талисман. Винаги го е носела. Бил е нейният автограф, нещо по-важно, отколкото е номиналната му стойност.

Той изчака. Това беше началото. Сега идваше заключителната част. Уинстън се съпротивляваше, но Маккейлъб не бе загубил уменията си на детектив. Беше сигурен, че ще успее да я убеди.

– Някой, който е познавал Глория, трябва да е знаел за значението на обещата. По същия начин би го разбрал и някой, който е стоял близо до нея и я е наблюдавал в продължение на дни или дори повече.

– Говориш за убицеца.

Маккейлъб кимна.

– В периода на овладяване... Той я наблюдава. Научава навиците й, разработва плана си. Освен това търси нещо. Някакъв символ. Нещо, което да вземе, за да си спомня за нея.

– Обещата.

Той отново кимна. Уинстън нервно се разхождаше из малката стая.

– Трябваше да се сетя за това. Трябваше... хайде да идем някъде, където можем да седнем.

Тя не изчака отговора му. Отвори вратата и излезе. Маккейлъб

бързо извади касетата, взе чантата си и я последва. Уинстън го поведе към заседателната зала, в която бяха разговаряли при първото му идване. Тя беше празна, но миришеше на „Макдоналдс“. Уинстън обиколи стаята, откри кошчето за боклук под масата и го изнесе в коридора.

– В тази стая не би трябвало да се яде – каза тя, когато затвори вратата и седна.

Маккейлъб зае стола срещу нея.

– Добре, какво ще кажеш за моя човек? Какво е мястото на Джеймс Кордел във всичко това? На първо място, той е мъж. Другата жертва е момиче. Пък и не става дума за сексуално престъпление. Жената не е била изнасилена.

– Това няма никакво значение – бързо отвърна Маккейлъб. Очакваше този въпрос. На път от доковете в колата на Бъди Локридж не бе правил нищо друго, освен да мисли за въпросите и техните вероятни отговори. – Ако съм прав, това престъпление се отнася към модела на убийство за проява на власт, както го наричаме ние. По принцип, това е човек, който го прави, защото може да избяга. По този начин се подиграва с властите. Прехвърля проблемите си с конкретна ситуация – било то със службата, самочувствието си, с жените като цяло или с майка си в частност, каквото и да е – върху полицията. Върху детективите. Дразни ги, намира храна за самочувствието си. Извлича от това форма на власт. Може да е сексуална власт, даже в самото престъпление да няма очевидни или физически сексуални прояви. Спомняш ли си Кодовия убиец? Или Берковиц Сина на Сам в Ню Йорк?

– Разбира се.

– И с двамата беше същото. В самите престъпления нямаше секс, но всичко имаше сексуален подтекст. Виж Берковиц. Убиваше хора – и мъже, и жени – и изчезваше. Но няколко дни по-късно се връщаше на местопрестъплението и мастурбираше. Според нас Кодовият убиец правеше същото, но ако е така, установеното наблюдение не успя да го регистрира. Искам да кажа, че няма нужда да е очевидно, Джай, това е всичко. Не винаги става дума за очевидните мании, които изрязват имената си в кожата на хората.

Маккейлъб внимателно наблюдаваше Уинстън, за да види дали е успял да я убеди. Тя явно разбираше теорията му.

– Не е само това – продължи той. – Има още нещо. Убиецът почти постоянно е пред камерата.

– Искал е да го видим как го прави, така ли?

Маккейлъб кимна.

– Това е различното. Мисля, че иска да бъде заснет. Иска работата и постиженията му да бъдат документирани и гледани, иска да му се възхищават. Това увеличава опасността и съответно чувството му за власт. Възнаграждението. И какво прави, за да го постигне? Мисля, че внимателно си избира целта – плячката си – и после я наблюдава, докато усвои навиците ѝ и научи кога ходи на обществени места, снабдени с камери. Банкоматът, магазинът. Иска да бъде заснет. Стреми се към това. Намига към камерата. Камерата си ти – детективът. Той ти говори и после изчезва.

– В такъв случай може би не избира жертвата – отвърна Уинстън. – Възможно е изобщо да не му пука за нея. А само за камерата. Като Берковиц. На него не му пукаше кого ще застреля. Просто отиваше да убива.

– Но Берковиц не си взимаше сувенири.

– Обещата ли?

Маккейлъб кимна.

– Сама виждаш, че го приема лично. Струва ми се, че жертвите са специално подбрани. А не местопрестъпленията.

– Вече си решил случая, нали?

– Не целя. Не зная как ги избира, нито защо. Но много мислих. През цялото време, докато стигнем до тук. Имаше задръстване.

– Не си ли сам?

– Имам шофьор. Още не мога да карам.

Тя не отговори. На Маккейлъб му се искаше да не беше споменавал за шофьора. Това разкриваше слабост.

– Трябва да започнем отначало – каза той. – Защото си мислехме, че тези хора са убити по случайност. Мислехме си, че са избрани местопрестъпленията, не жертвите. Но ми се струва, че е обратното. Избрани са жертвите. Те са били плячка. Конкретна цел, която е била открита, проследена, издебната. Трябва да преровим миналото им. Между тях със сигурност има нещо общо. Личност, място... момент във времето – нещо, което да ги свързва помежду им или с нашия неизвестен субект. Ако открием...

– Чакай, чакай малко...

Маккейлъб замълча, осъзнал, че е повишил глас.

– Какъв сувенир е бил взет от Джеймс Кордел? Да не би да твърдиш, че парите от банкомата са някакъв символ?

– Не зная какво е било взето, но не са парите. Това просто е била част от инсценировката на грабеж. Парите не са символична вещ. Освен

това ги е взел от апарата, не от Кордел.

– Тогава не ти ли се струва, че прибързваш.

– Не. Сигурен съм, че нещо е било взето.

– Щяхме да го разберем. Имаме цялото убийство на запис.

– Никой не го е разбрал и в случая Глория Торес, а пък и него го имаше на запис.

Уинстън се завъртя на стола си.

– Не зная. Всичко това продължава да ми се струва... Нека те попитам нещо. И се опитай да не го приемаш прекалено лично. Но не е ли възможно просто да търсиш същото, каквото винаги си търсил в бюрото?

– Искаш да кажеш, че преувеличавам ли? Че искам да се върна към онова, което съм вършил преди?

Уинстън сви рамене.

– Аз не съм го търсил, Джай. То просто си е там. И е такава, каквото е. Естествено, обещата може да означава нещо друго, или нищо. Познавам тези хора. Зная как разсъждават и как действат. Усещам го, Джай. Злото. То е тук.

Уинстън му хвърли странен поглед и Маккейлъб си помисли, че е прекалил.

– Колата на Кордел, шевролетът – нея я нямаше на записа. Занимавахте ли се с колата му? В документите, които ми даде, не видях нищо за...

– Не, изобщо не беше докосвана. Той е оставил портфейла си отворен на седалката и просто е извадил картата си за банкомата. Ако беше влизал в шевролета, убиецът щеше да вземе портфейла му. Щом видяхме, че е още там, не си направихме труда да се занимаваме с автомобила.

Маккейлъб поклати глава.

– Продължаваш да възприемаш случая като обикновен грабеж. Решението да не се занимаваш с колата щеше да е правилно – ако наистина ставаше дума за грабеж. Но ако не е така? Ако е влизал в шевролета, той не би взел нещо толкова очевидно, колкото портфейла.

– Какво тогава?

– Не зная. Нещо друго. Кордел постоянно е пътувал с колата си. По цялата линия на акведукта. За него шевролетът е бил нещо като втори дом. Сигурно вътре е имало много предмети от личен характер, които убиецът е можел да вземе. Снимки, неща, закачени на огледалото, може би пътен дневник, каквото и да е. Къде е колата? Зарадвай ме, кажи ми,

че още е при вас.

– Уви, предадохме я на жена му два дни след убийството.

– Навярно вече е почистена и продадена.

– Всъщност, не. Когато за последен път разговарях със съпругата на Кордел – това беше само преди две седмици – тя ми каза, че не знае какво да прави с шевролета. Бил прекалено голям за нея и ѝ навявал лоши спомени. Не използва точно тези думи, но разбираш какво искам да кажа.

Маккейлъб усети, че се изпълва с възбуда.

– Тогава отиваме там, претърсваме шевролета, разговаряме с нея и откриваме какво е било взето.

– Ако нещо е било взето...

Уинстън се намръщи. Маккейлъб я разбираше. След хипнозата и фиаското с Болотов капитанът навярно вече смяташе, че Уинстън прекалено лесно се поддава на външно влияние.

– Какво ще правиш? – попита Маккейлъб. – Все едно, че съм в колата и съм готов за тръгване. Ще дойдеш ли с мен, или ще останеш на тротоара?

Беше му дошло наум, че не го ограничават притеснения като служба, роля, инерция или каквото и да е. Уинстън можеше да дойде с него, но той бе в състояние да отиде и сам. И тя очевидно го разбираше.

– Не – отвърна Уинстън. – Въпросът е ти какво ще правиш. Ти си човекът, освободен от досадните подробности... След хипнозата Хичънс беше...

– Знаеш ли какво, Джай? Интересува ме само едно – да открия онзи тип. Затова ти предлагам следното. Дай ми няколко дни. Няма да се върна с празни ръце. Ще ида в пустинята, ще разговарям с жената на Кордел и ще хвърля един поглед на колата. Ще открия нещо, с което да можеш да идеш при капитана. В противен случай теорията ми отива на кино. И повече няма да те безпокоя.

– Виж, не че ме безпоко...

– Разбираш какво искам да кажа. Трябва да ходиш в съда, да се занимаваш с други случаи. Не ти е нужно едно старо разследване. Зная как е. И тъй като случаят си е твой и ти се отнасяш човешки с мен, първо исках да дойда при теб. Сега ми дай благословията си и малко време и аз ще действам на своя глава. Ще ти съобща какво съм открил.

Уинстън дълго мълча и накрая кимна.

– Добре, действай.

20.

Локридж и Маккейлъб потеглиха от Уитиър и излязоха на магистралата „Антлоуп вали“, която накрая ги отведе до североизточния ъгъл на областта. През повечето време Бъди шофираше с една ръка, вдигнал хармониката пред устата си с другата. Това не изпълваше Маккейлъб с особено силно чувство за сигурност, но поне го освобождаваше от общите разговори.

Когато минаха покрай Васкес рокс, той разгледа скалното образувание и откри мястото, на което беше открит трупът и което в крайна сметка бе довело до запознанството му с Джай Уинстън. Образувани в резултат от тектонично разместване, стръмните и назъбени скали представляваха красива гледка на следобедната светлина. Слънцето косо ги огряваше и цепнатините тънеха в дълбок мрак. Изглеждаха едновременно прелестни и опасни. Маккейлъб се зачуди дали тъкмо това не е привлякло Лутър Хач.

– Идвал ли си тук? – попита Бъди, като стисна хармониката между краката си.

– Да.

– Страхотно местенце. Носи името на мексикански престъпник, който преди стотина години се криел в цепнатините след обир на банка или нещо подобно. Тук има толкова места за криене, че изобщо не успели да го намерят и той се превърнал в легенда.

Маккейлъб кимна. Историята му харесваше. Замисли се за това колко различни бяха неговите истории за местата. Винаги се отнасяха за трупове и кръв. Нямахше легенди. Нямахше герои.

Двамата успяха да изпреварят вълната в пиковия час и когато стигаха в Ланкастър, едва минаваше пет. Обиколиха малък квартал, наречен „Пустинни цветя“, за да открият дома, в който бе живял Джеймс Кордел. Маккейлъб видя много пуцинаци, но почти нямаше цветя, които да съответстват на названието на квартала. Той беше построен в равнина, през повечето дни гореща като цвъртящ тиган. Къщите бяха в испански стил с червени покриви, сводести прозорци и входни врати. Из Антлоуп Вали бяха пръснати десетки такива квартали. Къщите бяха големи и доста привлекателни. Купуваха ги предимно семейства, бягащи от скъпотията, престъпността и тълпите в Лос Анджелис.

Кварталът „Пустинни цветя“ очевидно предлагаше три различни

вида къщи. Докато обикаляха, Маккейлъб забеляза, че приблизително всяка трета е от един и същи тип, а понякога къщите близнаци дори се намираха една до друга. Това му напомни за кварталите в долината Сан Фернандо след Втората световна война.

Идеята да живее в някоя от сградите, покрай които минаваха, му поддържа потискащо. И не заради вида им, а заради отдалечеността на океана. Знаеше, че никога не би оцелял на такова място. Щеше да изсъхне и отлети като глухарчетата край пътя.

– Това е – каза Бъди и посочи към номера на пощенската кутия. Спряха. Маккейлъб забеляза, че белият шевролет от записа е паркиран на отбивката под баскетболен кош. Видя също отворен гараж с микробус от едната страна и с велосипеди, кашони и работен тезгях от другата. В дъното бе изправен сърф. Беше дълъг и това накара Маккейлъб да реши, че навярно преди време Джеймс Кордел е разбрал нещо от океана.

– Не зная колко време ще се забавя.

– Тук ще стане доста горещо – каза Бъди. – Защо просто не дойда с теб? Ще си държа устата затворена.

– Вече започва да захладнява. Но ако ти стане горещо, пусни климатика. И се поразходи малко. Навярно наблизко продават лимонада.

Излезе, преди Бъди да успее да възрази. Нямахше намерение да го допусне в разследването и така да го превърне в аматорско начинание. Когато минаваше по отбивката, Маккейлъб спря и погледна в шевролета. Задната част бе пълна с инструменти, на предните седалки също бяха разхвърляни дреболии. Възбудата го връхлетя. Може би щеше да има късмет. Като че ли никой не беше докосвал колата.

Вдовицата на Джеймс Кордел се казваше Амилия. Маккейлъб го знаеше от докладите. И предположи, че това е жената, която отвори сводестата предна врата, преди той да стигне до нея. Джай Уинстън щеше да ѝ позвъни и да съобщи за пристигането му.

– Госпожа Кордел?

– Да?

– Аз съм Тери Маккейлъб. Детектив Уинстън съобщи ли ви за мен?

– Да.

– В лошо време ли идвам?

– А кое време е добро?

– Неправилно се изразих. Извинете ме. Бихте ли ми отделили малко време?

Тя беше ниска жена с кестенява коса и дребни черти на лицето. Носът ѝ бе червен и Маккейлъб предположи, че или е настинала, или е

плакала. Зачуди се дали я е разстроил разговорът с Джай Уинстън.

Амилия Кордел кимна и го покани да влезе. Отведе го в добре поддържана дневна. Тя седна на дивана, а той зае стола срещу нея. Върху масичката помежду им имаше пакет със салфетки. От другата стая се чуваше телевизор. Като че ли предаваха анимационни филми.

– Човекът в колата партньорът ви ли е? – попита тя.

– Хм, шофьорът ми.

– Не иска ли да влезе? Навън може да му е горещо.

– Не, няма нищо.

– Частен детектив ли сте?

– Официално, не. Приятел съм на семейството на жената, която е била убита в „Каног парк“. Не зная какво ви е казала детектив Уинстън, но преди работех във ФБР и затова имам известен опит в такива неща. Както навярно знаете, през последните седмици шерифското управление и лосанджелиската полиция не успяха да... да напреднат в разследването. Опитвам се да им помогна с каквото мога. Тя кимна.

– На първо място, съжалявам за случилото се със съпруга и семейството ви.

Амилия се намръщи и кимна.

– Зная, че няма значение какво си мисли някакъв непознат, но ви поднасям своите съболезнования. От онова, което прочетох в материалите от разследването, разбрах, че Джеймс е бил добър човек.

Тя се усмихна.

– Благодаря ви. Просто е толкова странно, когато го наричат Джеймс. Всички му викаха Джим или Джими. И сте прав, той беше добър човек.

Маккейлъб кимна.

– С какво мога да ви помогна, господин Маккейлъб? Наистина не знам нищо за случилото се. Тъкмо това ме смути, когато ми позвъни Джай.

– Ами първо... – Той отвори чантата си и извади полароидната снимка, която му бе дала Грасиела при първото си идване на яхтата му. – Бихте ли погледнали това? Кажете ми дали познавате жената или смятате, че съпругът ви може да я е познавал.

Тя взе снимката и я разгледа със сериозно изражение. Очите ѝ леко се движеха, сякаш попиваше всяка подробност. После поклати глава.

– Не, мисля, че не. Това ли е жената, която...

– Да, това е жертвата от втория грабеж.

– Това синът ѝ ли е?

– Да.

– Не разбирам. Как е възможно съпругът ми да е познавал тази жена – да не би да намекувате, че може да са били...

– Не. Не намеквам каквото и да било, госпожо Кордел. Просто се опитвам да проверя... Вижте, за да съм съвсем откровен, госпожо Кордел, по време на разследването се появиха някои неща, които може би показват – трябва да подчертая, че това е само вероятност – че случаят може да не е такъв, какъвто изглежда.

– И какво означава това?

– Това означава, че е възможно мотивът за престъплението да не е грабеж. Или да не е единственият мотив.

Тя озадачено го изгледа и Маккейлъб разбра, че приема думите му погрешно.

– Госпожо Кордел, изобщо не се опитвам да намекувам, че между съпруга ви и тази жена е имало връзка. Искам да кажа, че някъде, в някой момент те са пресекли пътя на убиеца. Предполагам, разбирате, че това вече представлява връзка. Но е връзка между жертвите и убиеца. Има вероятност съпругът ви и другите жертви да са пресекли пътя на престъпника по различно време, но трябва да проверя всичко и тъкмо затова ви показах снимката. Сигурна ли сте, че не я познавате?

– Сигурна съм.

– Дали през седмиците преди убийството съпругът ви не е имал някаква причина да ходи в „Каного парк“?

– Поне аз не зная.

– Дали е имал някакви отношения с „Лос Анджелис таймс“? И по-конкретно, някаква причина да ходи в печатницата в Чатсуърт?

Отново получи отрицателен отговор.

– Имал ли е някакви проблеми в службата? Нещо, за което може да е искал да разговаря с репортер?

– Какво например?

– Не зная.

– Тя репортерка ли е била?

– Не, но е работила на място, където е имало репортери. Може пътищата им с убиеца да са се пресекли там.

– Ако нещо го безпокоеше, Джими щеше да ми каже. Винаги споделяше с мен.

– Добре. Разбирам.

Следващите петнайсет минути Маккейлъб й задаваше въпроси за всекидневния живот на съпруга ѝ и за работата му през седмиците

преди убийството. Запълни със записки три страници от бележника си, но още докато пишеше, разбираше, че няма да му помогнат. Джими Кордел изглеждаше човек, който беше работил много и бе прекарвал повечето си свободно време заедно със семейството си. През седмиците преди смъртта си той беше инспектирал участъци от акведукта предимно в централната част на щата и съпругата му смяташе, че изобщо не е ходил на юг. Според нея той не бе посещавал Долината или други части на града още отпреди Коледа. Маккейлъб затвори бележника си.

– Благодаря, че ми отделихте от времето си, госпожо Кордел. Последният ми въпрос е дали липсва някоя от вещите на съпруга ви?

– От вещите му ли? Какво искате да кажете?

Амилия Кордел придружи Маккейлъб до шевролета. Вече бяха разговаряли за дрехите и бижутата на мъжа ѝ. Не липсвало нищо, точно както очевидно свидетелстваше записа от банкомата. Следователно оставаше автомобилът.

– Никой ли не го е отварял? – попита той, докато Амилия отключваше вратата.

– Аз го докарах от шерифското управление. Всъщност никога преди това не съм го използвала. Джими го купи само за работа. Каза, че ако започнем да го използваме за друго, няма да може да отбие нищо от данъците. Не съм го карала, защото е прекалено висок за мен.

Маккейлъб кимна и се наведе през отворената предна лява врата. Задната седалка бе вдигната и багажното отделение беше пълно с измерваща апаратура, сгъваема масичка и други инструменти. Маккейлъб бързо се отказа от тях. Това бе оборудване, нищо лично.

Съсредоточи се върху предната част на колата. Пътен прах покриваше всичко. Кордел трябва да беше шофирал в пустинята със свалени прозорци. Маккейлъб отвори с един пръст джобчето на вратата и видя, че е пълно със сервизни квитанции. Вътре също имаше малък бележник, на първата страница на който се виждаха изминати километри, дати и посетени обекти. Извади бележника и прелисти страниците, за да провери дали има пътувания до Уест Вали и конкретно до Чатсуърт и „Канога парк“. Нямаше. Изглежда Амилия Кордел бе права. Маккейлъб свали левия сенник и откри две сгънати карти. Извади ги, излезе от колата и ги разтвори върху предния капак. Едната показваше бензиностанциите в Централна Калифорния, на другата беше представен акведуктът и многобройните пътища към него. Маккейлъб търсеше необичайни бележки, които Кордел можеше да е оставил върху картите, но не откри нищо.

После седна пред волана и се огледа. Забеляза огледалото и попита

Амилия Кордел дали съпругът ѝ е качвал някакви дреболии по него. Жената му отговори, че не си спомня да е имало нещо.

Провери жабката и таблото. Намери документи и няколко касети, химикалки и механични моливи, както и отворени писма. Кордел харесвал къртри музика. Като че ли всичко си беше на мястото. Нищо не му идваше наум.

– Знаете ли дали е използвал определен вид химикалка или молив? Например химикалка, която са му подарили или нещо подобно?

– Мисля, че не. Поне не се сещам.

Маккейлъб свали ластика, който придържаше писмата, и прегледа пликите. Очевидно бе служебна поща, съобщения за заседания, доклади по проблеми, свързани с акведукта. Амилия Кордел мълчаливо го наблюдаваше.

В отвореното отделение между седалките имаше пейджър и слънчеви очила. Когато спрял при банкомата, Кордел е бил на път за вкъщи. Това обясняваше защо не е носил очилата, но не и пейджъра.

– Госпожо Кордел, знаете ли защо е тук пейджърът? Защо съпругът ви не го е носил?

Тя се замисли за миг, после отвърна:

– Обикновено по време на дълги пътувания не го държеше закачен на колана си, казваше, че не му бил удобен. Че му се забивал в бъбреците. На няколко пъти се случваше да го забравя. Нали разбирате, да го оставя в колата.

Маккейлъб кимна. Докато мислеше какво му остава да провери, задната врата внезапно се отвори и вътре надникна Бъди Локридж.

– Какво става?

Маккейлъб примижа на слънцето, което блестеше над рамото на Бъди.

– Почти свърших, Бъди. Защо не почакаш в колата?

– Заболя ме задникът от седене. – Той погледна към Амилия Кордел и кимна. – Извинете, госпожо.

Появата му ядоса Маккейлъб, но той го представи като свой колега.

– Та какво значи търсим? – попита Бъди.

– Ние ли? Просто търся нещо, което го няма. Защо не ме почакаш в колата?

– Например нещо, което може да е било взето. Ясно.

Той свали десния сенник. Маккейлъб вече го бе проверил и там нямаше нищо.

– Вече търсих, Бъди. Защо не...

– Какво е имало там? Снимка ли?

Локридж посочи към таблото. Маккейлъб проследи показалеца му, но не видя нищо.

– За какво говориш?

– Ето там. Виждаш ли праха? Като че ли е имало снимка или нещо друго. Може да е държал там пропуск за паркинг.

Маккейлъб отново погледна, но пак не видя нищо. Завъртя се налясно и после обърна глава към таблото.

И тогава видя.

Върху прозрачната пластмаса на спидометъра и другите уреди имаше пласт прах. Отстрани на пластмасата ясно се очертаваше чист правоъгълник. Съвсем скоро оттам бяха свалили нещо. Маккейлъб разбра, че е имал невероятен късмет. Навярно изобщо нямаше да го забележи. Защото се виждаше откъм дясната седалка и под коса слънчева светлина.

– Госпожо Кордел? – каза той. – Бихте ли заобиколили отсам, за да погледнете през другата врата?

– Съпругът ви имал ли е тук ваша снимка, или на децата?

Тя бавно поклати глава.

– Божичко, всъщност, не зная. Имаше снимки, но просто не зная къде ги държеше. Може да е имало. Никога не съм използвала шевролета. – Винаги взимах микробуса – дори когато излизахме само двамата с Джим. Както ви казах, тази кола ми беше прекалено висока.

Маккейлъб кимна.

– Има ли някой, който да е работил заедно с него и може да знае, някой, който е пътувал по работа със съпруга ви?

По обратния път към града те минаваха покрай безкрайна върволица от автомобили, натъпкани плътно един до друг в отсрещните платна. Хора, които се прибираха от работа или напускаха града за уикенда. Маккейлъб изобщо не ги забелязваше. Беше потънал дълбоко в собствените си мисли. Дори не чу Локридж.

– Извинявай, какво?

– Казах, че навярно съм ти помогнал там, като забелязах онова нещо.

– Помогна ми, Бъди. Можех изобщо да не го забележа. Но въпреки това ми се иска да си беше останал в колата. Плащам ти само да ме возиш.

– Да, бе, да, ако си бях останал в колата, сигурно още щеше да ровиш там.

– Не се знае...

– Е, няма ли да ми кажеш какво си открил?

– Нищо, Бъди. Не съм открил нищо.

Той лъжеше. Амилия Кордел го бе въвела обратно в къщата, за да телефонира в службата на съпруга си. Маккейлъб разговаря със служител на Джеймс Кордел, който му даде имената и телефонните номера на някои от отговорниците по поддръжката на акведукта, работили заедно с Кордел в началото на януари. После телефонира в лоунпайнския участък от акведукта и разговаря с Маги Мейсън, едно от имената в списъка му. Тя му съобщи, че през седмицата преди убийството два пъти е ходила с Кордел на обед. И двата пъти с неговата кола.

Като избягваше насочващи въпроси, Маккейлъб я попита дали е забелязала на таблото в шевролета нещо от личен характер. Мейсън без да се колебае отговори, че на таблото имало снимка на семейството на Кордел. Спомняше си, че на снимката съпругата на Кордел държала в скута си двете им малки дъщерички.

По обратния път Маккейлъб усети, че в гърдите му се надига смесица от ужас и възбуда. Някой някъде пазеше обещата на Глория Торес и семейната снимка на Джеймс Кордел. Сега той знаеше, че злото от онези две убийства се е сляло в образа на човек, убивал не за пари, не от страх и не за отмъщение. Това зло далеч надхвърляше тези рамки. Този човек убиваше за удоволствие и за да осъществи фантазията, пламнала като вирус в мозъка му.

Злото беше навсякъде. Маккейлъб го знаеше добре. Но знаеше и че не може да му се противопостави абстрактно. Трябваше да е от плът и кръв – конкретен човек, когото да открие и унищожи. Маккейлъб вече го знаеше. Усещаше, че сърцето му се изпълва с ярост и зловеща радост.

21.

Съботната утринна мъгла беше гъста и галеше тила му като с нежна длан. Маккейлъб бе станал към седем, за да успее да иде до пералнята в битовия комбинат на доковете и да използва едновременно няколко от машините, така че да изпере цялото си спално бельо. После започна да чисти яхтата и да се приготвя за гостите си. Но докато работеше, той откри, че му е трудно да се съсредоточи.

След като предишната вечер се върна от пустинята, Маккейлъб разговаря с Джай Уинстън. Когато ѝ разказа за липсващата от шевролета снимка, тя неохотно се съгласи, че може да е попаднал на важна нова следа. Час по-късно Уинстън му позвъни и съобщи, че в понеделник в осем сутринта в шерифското управление ще се проведе съвещание. Там щели да бъдат тя, капитанът и още няколко детективи. Аранго и Уолтърс също. Както и Маги Грифин от ФБР. Грифин бе агентката, заела мястото на Маккейлъб в лосанджелиското оперативно бюро. Той не я познаваше лично, но репутацията ѝ беше добра.

И тъкмо това бе проблемът. Рано сутринта в понеделник Маккейлъб щеше да е подложен на педантична критика. Повечето, ако не и всички присъстващи на съвещанието в шерифското управление нямаше да му вярват. Но вместо да се приготви за срещата или да продължи с разследването, той щеше да лови риба на вълнолома с жена и малко момче. Това не му се струваше нормално и Маккейлъб продължаваше да си мисли, че би трябвало да отмени посещението на Грасиела и Реймънд. Но накрая се отказа. Наистина трябваше да разговаря с Грасиела, но имаше още нещо. Откри, че просто иска да с нея. И това беше довело до пресичане на двете насоки: мислите му: чувството за вина, че отлага разследването, чувството на вина заради собствения му копнеж към жената, потърсила помощ от него.

Когато свърши с прането и общото почистване, Маккейлъб отиде в центъра на доковете и купи от бакалията продукти за вечерята. После взе от рибарския магазин кофа с жива примамка – скариди и сепия – и малък прът с макара за Реймънд.

До десет часа вече беше свършил и яхтата бе готова.

След като не видя автомобила на Грасиела на паркинга, Маккейлъб реши да се поразходи и да провери дали Бъди Локридж ще е свободен в понеделник сутринта. Първо отиде до портала и го отвори няколко

сантиметра, така че Грасиела и момчето да могат да влязат, после се насочи към яхтата на Локридж.

Верен на обичая на доковете, Маккейлъб не се качи на борда на „Дабъл-даун“. Вместо това той повика Бъди и изчака на кея. Вратата на яхтата бе отворена и това означаваше, че Бъди е буден. Половин минута по-късно навън се показва рошавата коса на Локридж, последвана от набръчканото му лице. Маккейлъб реши, че е пил през по-голямата част от нощта.

– Здравсти, Тери.

– Здравсти. Добре ли си?

– Във форма, както винаги. Какво има, отиваме ли някъде?

– Не, днес не. Но ми трябваш за понеделник рано сутринта. Можеш ли да ме откараш до шерифското управление? Трябва да тръгнем някъде към седем.

Бъди се замисли за миг, за да провери дали това се вмести в запълнения му график и кимна.

– Става.

– Ще бъдеш ли в състояние да шофираш?

– Можеш да се обзаложиш. Какво ще има в шерифското управление?

– Просто среща. Но трябва да стигна там навреме.

– Не се тревожи. Ще тръгнем в седем. Ще си наглася будилника.

– Добре, още нещо. Оглеждай се наоколо.

– Имаш предвид онзи от фабриката за часовници ли?

– Да. Съмнявам се, че ще се появи, но човек никога не знае. Има татуировки и на двете ръце. И големи мускули. Ако го видиш, непременно ще го познаеш.

– Ще внимавам. Като че ли в момента имаш двама посетители.

Маккейлъб се обърна към „Преследваща вълна“. Грасиела беше на кърмата и помагаше на Реймънд да се качи на борда.

– Трябва да вървя, Бъд. Ще се видим в понеделник.

Грасиела носеше избелели дънки, пуловер с емблема на „Доджърс“, а косата ѝ беше вдигната под бейзболна шапка на същия тим. През рамото ѝ висеше сак. Носеше и пазарска чанта. Реймънд бе по дънки и пуловер на хокейния отбор на „Кингс“. Той също имаше бейзболна шапка и държеше в ръка детска пожарна кола и стара плюшена играчка, която Маккейлъб оприличи на агне. Маккейлъб колебливо прегърна Грасиела и стисна ръката на Реймънд, след като момчето пхна животното подмишница.

– Радвам се да ви видя – каза той. – Готов ли си за риболов, Реймънд?

Момчето очевидно се срамуваше. Грасиела го побутна по рамото и то кимна в знак на съгласие.

Маккейлъб взе багажа им, покани ги в яхтата и ги разведе. Междувременно остави пазарската чанта в камбуза и сака на леглото в главната каюта. Това щеше да бъде нейната стая. После показа на Реймънд койката в предното помещение. На койката имаше предпазна решетка. Когато чу думата „койка“, момчето смутено сбърчи лице.

– Така наричат леглата на корабите, Реймънд – обясни Маккейлъб. – А на тоалетната казват „галюн“.

– Защо?

– Ами никога не съм питал.

Той ги поведе към тоалетната и им показа как да използват педала, за да пускат водата. Забеляза, че Грасиела гледа към таблицата с температурата. Тя посочи графата за четвъртък.

– Имал си треска, така ли?

– Лека треска. Мина ми.

– Какво каза лекарката ти?

– Още не съм й съобщил. Сега съм добре.

Грасиела го погледна със смесица от загриженост и раздражение. Маккейлъб разбра колко важно за нея е той да остане жив. Не искаше последният подарък на сестра ѝ да отиде напразно.

– Не се тревожи – каза Маккейлъб. – Добре съм. Тогава ми се наложи малко повече да обикалям. После поспях доста време и треската премина. Оттогава ми няма нищо.

Реймънд си повдигна крачола и попита:

– А ти къде спиш?

Маккейлъб бързо погледна към Грасиела и се обърна към стълбите преди тя да забележи, че лицето му е започнало да се изчервява.

– Елате, ще ви покажа.

Когато се върнаха в трапезарията, Маккейлъб показа на Реймънд как разгъва масата в единична койка. Обяснението му очевидно задоволи момчето.

– Е, хайде да видим какво сте донесли – каза Маккейлъб.

Според уговорката Грасиела трябваше да приготви обед, а той да се погрижи за вечерята. Щяха да обядват сандвичи с морски продукти.

– Как разбра, че тези сандвичи са ми любимите?

– Не знаех – отвърна Грасиела. – Но са любими и на Реймънд.

Маккейлъб протегна ръка, отново погъделичка момчето и то се изкикоти.

– Е, докато Грасиела приготвя сандвичите, защо не дойдеш да ми помогнеш да събера нещата? Очаква ни голям риболов!

– Страхотно!

Докато водеше момчето към кърмата, той погледна към Грасиела и ѝ намигна. На палубата Маккейлъб подари на Реймънд пръта и макарата, които бе купил. Когато разбра, че са за него, момчето се вкопчи в подаръка, сякаш беше спасително въже. Това натъжи Маккейлъб. Той се зачуди дали в живота на детето някога е имало мъж.

Маккейлъб вдигна поглед и видя, че Грасиела е застанала на отворената врата. Нейните очи също бяха тъжни.

Маккейлъб показа на Реймънд как да спусне мрежата, за да извади примамката. Изсипа няколко мрежи със скариди и сепия в кофата и предаде тази задача на момчето. После влезе в каютата, за да донесе кутията с такъмите и още два пръта за себе си и Грасиела.

Вътре Грасиела се приближи до него и го прегърна.

– Това беше много мило от твоя страна – каза тя. – Много мило.

– Струва ми се, че аз получавам повече от него.

– Той е толкова развълнуван – рече Грасиела. – Виждам го. Няма търпение да улови нещо. Надявам се да успее.

Тримата минаха по главния кей, покрай магазините и ресторанта, после пресякоха паркинга и стигнаха до централния канал на доковете. Тук имаше чакълена пътека, която ги отведе до началото на канала и вълнолома, продължаващ стотина метра навътре в океана. Внимателно се придвижваха между огромните гранитни плочи, докато стигнаха към средата.

– Това е моето, тайно място, Реймънд. Мисля, че трябва първо да опитаме тук.

Възражения нямаше. Маккейлъб остави такъмите си и започна да ги приготвя. Скалите все още бяха влажни от нощния прилив. Маккейлъб беше взел хавлиени кърпи и обиколи, като търсеше равно място. Отвори кутията с такъми, извади тубичка с плажно масло и я подаде на Грасиела. После подготви стръвта. Реши да сложи на въдицата на Реймънд сепия, защото смяташе, че това е най-добрата примамка.

Петнайсет минути по-късно те бяха хвърлили въдиците си във водата. Маккейлъб бе научил момчето как да хвърля своята и да оставя макарата отворена, за да позволи на сепията да плува по течението.

– Какво ще хвана? – попита Реймънд.

– Не зная. Тук има много риба.

Момчето подскачаше с пръта си от камък на камък в тревожно очакване и надежда.

– Трябваше да си взема фотоапарата – прошепна Грасиела.

– Следващия път – отвърна Маккейлъб. – Видя ли това?

В далечната мъгла можеха да се различат синкавите очертания на остров.

– Каталина ли е?

– Да.

– Странно. Не мога да свикна с мисълта, че си живял на остров. Как се е случило, че семейството ти се е оказало там?

– От Чикаго са. Баща ми бил бейзболист. Една пролет – през петдесет и първа година – имали проверочен мач с „Къбс“. Често идвали на Каталина на пролетни тренировки. Семейство Ригли били собственици на „Къбс“ и на по-голямата част от острова. Затова идвали тук. Баща ми и майка ми се влюбили още в гимназията. Оженили се и той имал възможност да излезе срещу „Къбс“. Дошъл тук, но не го включили в отбора. Обаче мястото му харесало. Постъпил на работа при Ригли. И майка ми се преместила при него.

– И после си се родил ти.

– Няколко години по-късно.

– Но родителите ти не останали там, така ли?

– Само майка ми. Не успя да свикне с острова. Остана десет години и това ѝ беше достатъчно. На някои хора им действа клаустрофобично... Така или иначе, те се разделиха. Баща ми остана и искаше аз да съм с него. Останах. Майка ми се върна в Чикаго.

– Какво е работил баща ти за семейство Ригли?

– Много неща. Работеше на ранчото им, после в дома им. Имаха почти двайсетметрова яхта. Наели го като общ работник и накрая започна да я управлява. После си купи собствена яхта и я даваше под наем. Освен това участваше и в доброволната пожарна команда.

Той се усмихна. Грасиела му отвърна.

– И „Преследваща вълна“ е неговата яхта, така ли?

– Негова яхта, дом, работа, всичко. Ригли го финансираха. Той живя на яхтата в продължение на дванайсетина години. Докато не се разболя. Почина тук. В Лонгбийч.

Той хвърли поглед към Реймънд. Момчето се бе успокоило и стоеше неподвижно, загледано в макарата си. Кордата му бързо се отдалечаваше. Маккейлъб знаеше, че сепията няма толкова сили.

– Хей, Реймънд, почакай малко. Мисля, че си хванал нещо.

Приблужи се до момчето. Заклучи макарата и прихвана кордата. Почти незабавно прътът се наклони надолу и едва не изскочи от ръцете на Реймънд. Маккейлъб го стисна и го повдигна.

– Хвана я!

– Хванах я! Хванах я!

– Спомни си какво ти казах, Реймънд. Дърпаш назад и навиваш. Дърпаш назад и навиваш. Ще ти помогна с пръта, докато измъкнем този приятел. Като че ли е доста голям. Готов ли си?

– Да!

Най-вече с усилията на Маккейлъб двамата започнаха да се борят с рибата. Междувременно той помоли Грасиела да прибере другите въдици, за да не се оплетат. Борбата продължи десетина минути. Маккейлъб усещаше как рибата постепенно се уморява. Накрая успя да предаде пръта на Реймънд, за да довърши работата.

Маккейлъб си сложи чифт ръкавици и се спусна по скалите до водата. Само на няколко сантиметра под повърхността видя сребриста риба, която немощно се съпротивляваше. Той коленичи, намокри си обувките и панталоните, но успя да хване кордата на Реймънд. Издърпа рибата и я хвана за опашката точно пред задните перки. Накрая я извади и се покатери горе при Реймънд.

Рибата блестеше на слънцето като излъскан метал.

– Баракуда, Реймънд – каза Маккейлъб и я повдигна. – Само виж какви зъби има.

22.

Денят мина добре. Реймънд хвана две баракуди и бял костур. Първата риба бе най-голяма и най-вълнуваща, макар че втората се хвана на кукичката, докато обядваха, и едва не издърпа пръта във водата. Върнаха се в късния следобед и Грасиела отведе Реймънд в предното помещение да подремне. Маккейлъб използва това време, за да измие риболовните си принадлежности с маркуча на кърмата. Когато Грасиела се върна горе и двамата останаха сами, седнали на столове на палубата, той изпита едва ли не физическа болка за студена бира.

– Беше чудесно – каза Грасиела. – Радвам се. Ще останете ли за вечеря?

– Разбира се. И той иска да останем. Ужасно обича яхтите. И ми се струва, че утре пак ще поиска да иде за риба. Създал си чудовище.

Маккейлъб кимна с мисъл за предстоящата нощ. Изрекоха няколко минути на спокойна тишина, докато двамата наблюдаваха доковете. Съботите винаги бяха натоварени дни. Погледът на Маккейлъб не пропускате нищо. Фактът, че Грасиела и Реймънд бяха на яхтата го караше да внимава за руснака, макар да смяташе, че вероятността Болотов да се появи е съвсем малка. В кабинета Толивър той го бе съборил на земята и ако искаше да нарани, можеше да го направи тогава. Но мисълта за Болотов отново му припомни за случая.

– Нека те попитам нещо – каза Маккейлъб. – Ти дойде за първи път при мен миналата събота. Но материалът във вестника се появи една седмица преди това. Защо си чакала цяла седмица?

– Изобщо не съм чакала. Не знаех за статията. Една приятелка на Глори от вестника ми позвъни, за да ми каже, че я прочела и се чудела дали ти си онзи, който е получил сърцето ѝ. Тогава отидох в библиотеката и прочетох материала. Дойдох тук на следващия ден. Той кимна.

– Онези кашони там долу... – започна Грасиела.

– Какви кашони?

– Върху бюрото. Твоите случаи ли са?

– Да, стари материали.

– Познах някои от имената, написани на тях. Споменавах се в статията. Лутър Хач – спомних си за него. И за Кодовия убиец. Защо са го нарекли така?

– Защото той – ако е бил мъж – ни оставяше или ни пращаше

съобщения, който винаги имаха отдолу един и същи номер.

– И какво означаваше той?

– Не успяхме да разберем. Не успяха да го дешифрират най-добрите специалисти от бюрото и дори хората от Управлението за национална сигурност. Аз лично смятам, че изобщо не означаваше нищо. Не беше код. Просто неизвестният субект ни дразнеше, караше да се въртим в кръг... девет-нула-три, четири-седем-две, пет-шест-осем.

– Това ли е кодът?

– Това е номерът. Както казах, мисля, че не беше никакъв код.

– И във Вашингтон ли решиха така?

– Не. Те не се отказаха. Бяха сигурни, че означава нещо. Смятаха, че може да е номерът на социалната му осигуровка. Нали разбираш, с разбъркани цифри. Компютърът им даде всички комбинации и те получи имената. Хиляди. Провериха ги всички с компютрите си.

– И какво търсеха?

– Криминални досиета, профилни съответствия... всичко това беше едно голямо гонене на Михаля. Неизвестният субект не беше в списъка. Изобщо не успяхме да открием Кодовия убиец.

Маккейлъб чу далечен звук на хармоника и погледна към „Дабъл-даун“. Локридж бе там и свиреше.

– Само веднъж ли ти се е случвало?

– Искаш да кажеш, когато не сме успели да хванем престъпника ли? Не. За съжаление много от тях се измъкват. Но в случая с Кодовия убиец го приех лично. Той ми прати три писма. Неизвестно защо ме мразеше.

– Какво е правил с хората, които...

– Кодовия убиец убиваше по много различни начини и без никаква ясна система. Мъже, жени, дори едно малко дете. Застрелваше ги, намушкваше ги с нож, удушваше ги. Нямахме за какво да се хванем. – Тогава откъде знаеш, че всеки път е бил той?

– Той ни го съобщаваше. С писмата с кода, оставени на местопрестъплението. Разбираш ли, нямаше значение кои са жертвите. Те бяха само обекти, чрез които можеше да упражнява власт и да се подиграва на властите. Убиец с комплекс за малоценност. Имаше един друг убиец, Поета. Той беше пътешественик и действаше из цялата страна преди няколко години.

– Спомням си. Измъкнал се е тук, в Лос Анджелис, нали така?

– Да. И той беше убиец с комплекс за малоценност. Разбираш ли, като оставиш фантазиите и методите им, тези хора много си приличат.

Поета се наслаждаваше да наблюдава безпомощните ни действия. Кодовия убиец беше същият. Обичаше да дразни ченгетата по всякакъв начин.

– Но после просто е престанал?

– Или е умрял, или са го вкарали в затвора за нещо друго. Или се е преместил другаде и е започнал да действа по нов начин. Тези типове просто не могат да се откажат.

– А какво направи в случая Лутър Хач?

– Съвърших си работата. Не мислиш ли, че би трябвало да разговаряме за нещо друго?

– Съжалявам.

– Няма нищо. Просто... Не зная, не обичам старите истории.

Искаше му се да ѝ разкаже за сестра ѝ и за последните новини по случая, но се отказа.

За вечеря Маккейлъб опече хамбургери и баракуда. Реймънд гореше от нетърпение да опита рибата, която беше уловил, но после острият ѝ вкус не му допадна. Нито пък на Грасиела, макар че на Маккейлъб му хареса.

След вечеря тримата отново се разходиха до магазина за сладолед и после край магазините по „Кабрило У ей“. Когато се върнаха на яхтата, вече бе тъмно. Доковете отново бяха потънали в тишина. Грасиела съобщи на Реймънд лошата новина.

– Реймънд, денят беше уморителен и трябва да си лягаш – нежно каза тя. – Ако си послушен, утре преди да си тръгнем, можеш пак да идеш за риба. Момчето погледна към Маккейлъб.

– Тя е права Реймънд – каза той. – Утре сутринта пак ще те заведе там. Ще хванем още риба. Става ли?

Момчето колебливо се съгласи и Грасиела го отведе долу в стаята му. Поиска да вземе със себе си рибарския си прът. Нямахше възражения.

На яхтата имаше две отоплителни печки и Маккейлъб ги беше поставил в стаите на Грасиела и Реймънд. Знаеше, че през нощта може да стане студено.

– А ти с какво ще се топлиш? – попита го Грасиела.

– Ще се оправя. Ще спя в спалния си чувал. Навярно ще ми е по-топло, отколкото на вас.

– Сигурен ли си?

– Сигурен съм.

Той ги остави и се качи горе да чака Грасиела. Наля в чашата ѝ остатъка от санфордското вино. После я отнесе заедно с кутия кола на

кърмата. Тя излезе десетина минути по-късно.

– Захладняло е – каза Грасиела.

– Да. Мислиш ли, че с печката ще му е добре?

– Да, всичко е наред. Заспа веднага.

Маккейлъб ѝ подаде виното и тя се чукна в кутията му с кола.

– Благодаря ти – рече Грасиела. – Днес Реймънд си прекара чудесно.

– Радвам се.

Той отново се чукна с нея. Знаеше, че по някое време най-после трябва да ѝ разкаже за разследването, но не искаше да разваля момента. И за втори път го отложи.

– Кое е онова момиче на снимката на бюрото ти?

– Кое момиче?

– Прилича на снимка от училищен годишник или нещо подобно. Залепена е на стената над бюрото в стаята на Реймънд.

– А... това е просто... това е просто един човек, за когото искам винаги да си спомням. Тя е мъртва.

– Искаш да кажеш, че е от някое разследване или че си я познавал?

– От разследване.

– На Кодовия убиец ли?

– Не, много преди това.

– Как се казва?

– Обри-Лин.

– Какво се е случило?

– Нещо, което не би трябвало да се случва с никого. Хайде да не говорим за това точно сега.

– Добре. Извинявай.

– Няма нищо. И без това трябваше да я сваля преди да дойде Реймънд.

Маккейлъб не легна в спалния чувал. Просто се зави с него и се отпусна по гръб с ръце под главата. Знаеше, че би трябвало да е уморен, но не беше. През главата му минаваха много мисли, от съвсем тривиални до смразяващи. Мислеше си за печката в стаята на момчето. Знаеше, че е безопасна, но въпреки това се тревожеше. Разговорът на вълнолома го бе накарал да се замисли за баща си в болничното легло. Отново му се искаше да е върнал стареца да умре у дома си. Спомняше си как изкара яхтата след церемонията в Дескансо Бийч и обиколи Каталина, като разпръскваше праха малко по малко.

Но тези спомени и грижи само го разсейваха от мислите му за

Грасиела. Вечерта не завърши както трябва, след като споменаха името на Обри-Лин Шоуиц. Споменът го беше разстроил и той престана да разговаря. Грасиела го бе омаяла. Искаше я и се надяваше да завършат вечерта заедно. Но лошите спомени попречиха.

Усещаше, че приливът леко надига и спуска яхтата. Въздъхна с надеждата да изгони демоните и се намести на тънката възглавница. По средата на набързо приготвеното легло нещо се беше набръчкало и го дразнеше. Помисли си дали да не стане и да пийне портокалов сок, но се страхуваше, че може да не остане достатъчно за гостите на сутринта.

Накрая реши да слезе долу и да си измери температурата и кръвно-то. Старият начин за убиване на времето. Така щеше да си намери работа, може би дори да се умори и най-после да заспи.

Беше включил нощна лампа в контакта над умивалника, в случай че Реймънд иска да иде до тоалетната. Реша да не пали лампата на тава-на и застана в сумрака с термометър под езика си. Погледна към тъмно-то си отражение и видя, че торбичките под очите му са станали по-големи.

Трябваше да се надвеси над мивката и да приближи термометъра до лампичката, за да го види. Като че ли имаше лека треска. Свали таблицата от стената и записа датата и часа. Вместо тире вписа 37.2°. Докато връщаше таблицата на място, Маккейлъб чу, че вратата на главната ка-юта се отваря към коридора.

Изобщо не беше затварял вратата на тоалетната. Погледна по тъм-ния коридор и видя, че Грасиела наднича от прага на стаята си. Вижда-ше лицето и голото ѝ ляво рамо. Двамата заговориха шепнешком.

– Добре ли си?

– Да. А ти?

– Чудесно. Какво правиш?

– Не можах да заспя. Просто си мерех температурата.

– Имаш ли треска?

– Не... добре съм.

Сети се, че е само по боксерки. Скръсти ръце и вдигна длан да по-търка брадичката си, но всъщност просто се опитваше да скрие грозния белег на гърдите си.

Известно време те мълчаливо се гледаха. Маккейлъб разбра, че пре-калено дълго търка брадичката си. Отпусна ръце и видя погледът ѝ вър-ху гърдите си.

– Грасиела...

Не успя да довърши. Тя бавно отвори вратата и Маккейлъб видя

розова копринена нощница, изрязана високо на хълбоците. Беше прекрасна в нея. За миг двамата останаха неподвижни. Грасиела продължаваше да се държи за вратата, сякаш леките поклащания на яхтата можеха да я съборят. След миг излезе в коридора и направи крачка към него. Той протегна ръка и нежно я погали. После я притегли към себе си.

– Можеш ли да го правиш? – промълви Грасиела, притиснала лице в него.

– Нищо няма да ми попречи – отвърна той.

Влязоха в стаята ѝ. Той остави гачетата си на пода и легна при нея, докато тя разкопчаваше нощницата си. Чаршафите и одеялото вече бяха попили аромата ѝ на ванилия. Качи се отгоре ѝ и тя го притегли към себе си с дълга целувка. Той спусна лице надолу и целуна гърдите ѝ. Носът му откри мястото точно под шията ѝ, където беше докоснала парфюма до кожата си. Богатият мускусен аромат го изпълни и той отново притисна устни към нейните.

Грасиела пхна ръка между телата им и притисна топлата си длан към гърдите му. Той усети, че тялото ѝ се напряга и отвори очи.

– Почакай, Тери – прошепна тя.

Маккейлъб замръзна и се повдигна на една ръка.

– Какво има?

– Мисля, че... Струва ми се, че не трябва. Съжалявам.

– Защо не трябва?

– Не знам.

Тя се изплъзна изпод него и той нямаше друг избор, освен да я пусне.

– Грасиела?

– Не е заради теб, Тери. Заради мен е. Аз... просто не искам да бързаме.

Тя лежеше настрани и скрила поглед от него.

– Заради сестра ти ли? Защото имам нейното...

– Не, не е това... Е, може би малко. Просто ми се струва, че трябва да помислим повече за това.

Тя протегна ръка назад и го погали по бузата.

– Извинявай. Зная, че не трябваше да те каня и после да се държа така...

– Не искам да правиш нещо, което после ще те направи нещастна. Ще се прибирам.

Понечи да се изтърколи от леглото, но тя го задържа за ръката.

– Не, недей да си тръгваш. Полежи тук с мен. Не искам още да си

тръгваш.

Маккейлъб се върна на леглото и постави глава до нейната. Изпитваше странни чувства. Макар че очевидно беше отблъснат, това не го дразнеше. Усещаше, че ще настъпи и техният миг. Можеше да чака. Чудеше се колко време може да остане с нея, преди да му се наложи да се върне в спалния си чувал.

– Разкажи ми за момичето – помоли го тя.

– Какво? – смутено попита той.

– Момичето от снимката над бюрото ти.

– Историята не е приятна, Грасиела. Защо искаш да я чуеш?

– Защото искам да те опозная.

Тя не каза нищо повече. Но Маккейлъб разбра. Знаеше, че ако ще стават любовници, трябва да споделят тайните си. Това бе част от ритуала. Спомни си как години по-рано, в нощта, когато за първи път се люби с жената, станала по-късно негова съпруга, тя му каза, че като дете е била изнасилена. Фактът, че споделяше тази толкова внимателно пазена тайна го развълнува по-дълбоко, отколкото физическият акт на секса. Запомни този момент завинаги и той му беше скъп, дори след развода им.

– Всичко това се разкри от свидетели, веществени доказателства... и видеозаписи – започна Маккейлъб.

– Какви видеозаписи?

– Ще стигна и до тях. Случи се във Флорида, преди да ме изпратят тук. Цяло семейство... отвлечено. Майка, баща, две дъщери. Семейство Шоуиц. Обри-Лин, момичето от снимката, беше най-малката.

– На колко години?

– Тъкмо навършила петнайсет по време на летуването. Били от Средния Запад, малко градче в Охайо. И това била първото им семейно летуване. Нямали много пари. Бащата имал малък автосервиз. Ходили в Дисни Уърлд и всичко останало. Накрая стигнали до Форт Лоудърдейл и наели стая в малък евтин мотел до магистралата. Направили си резервацията от Охайо и смятали, че щом мотелът се казва „Морски бриз“, сигурно е до океана.

Гласът му секна, защото никога не беше разказвал тази история и всяка подробност го изпълваше с болка.

– Така или иначе, когато стигнали там, решили да останат. Щели да са в града само два дни и ако тръгнели да търсят хотел на брега, щели да загубят депозита си. Затова останали. И първата нощ едно от момичетата за белязва пикап на паркинга. За него било закачено ремарке с

въздушна лодка. Знаеш ли какво е това?

– Като със самолетна перка и може да се движи в блатата на Флорида, нали?

– Точно така.

– Видях ги по Си Ен Ен, когато показвах онзи самолет, катастрофирал в блатата и после изчезнал.

– Да, същите. Но това момиче и семейството ѝ изобщо не ги били виждали и затова отишли да я разгледат. Тогава някакъв мъж – собственикът – съвсем случайно се появява. Той се държи приятелски и им казва, че ако искат, ще ги заведе да се повозат.

Грасиела обърна лице в извивката на шията му и притисна длан до гърдите му. Тя знаеше къде всъщност се развива историята.

– И те се съгласили. Искам да кажа, били от някакво градче в Охайо, в който имало само една гимназия. Не знаели нищо за истинския свят. Затова приели поканата на този човек – този непознат.

– И той ги убил?

– Всичките – кимна в мрака Маккейлъб. – Те тръгнали с него и никога не се завърнали. Първо открили бащата. Две нощи по-късно трупът му бил намерен от жабар, който търсел из тревата. Не било много далеч от рампите, от които потеглят онези лодки. Бил убит с един изстрел в гърба и изхвърлен от лодката.

– Ами момичетата?

– На местните шерифи им трябвали два дни, за да идентифицират бащата и да открият следите му до „Морски бриз“. Когато не успели да открият жената и децата, шерифите отново отишли в блатата с хеликоптери и още лодки. Открили другите три трупа наред пустошта, на място, наречено Дяволския зандан. Насилвал и трите. После ги завързал за бетонни блокове и ги хвърлил във водата. Били живи. Удавил ги.

– О, Господи...

– В онзи ден Господ не бил там. Накрая заради газовете от разлагането труповете изплували на повърхността, въпреки бетонните блокове.

Маккейлъб замълча.

– Приблизително по това време поискаха помощ от бюрото и аз отидох там заедно с още един агент на име Уолинг. Нямахме за какво да се хванем. Направихме психологически портрет – разбрахме, че е някой, който отлично познава блатата. На повечето места водата е дълбока около метър. Но жените били изхвърлени на дълбоко. Трябва да е знаел за това място. Дяволския зандан. Беше нещо като вдлъбнатина или метеоритен кратер.

Маккейлъб гледаше в мрака към тавана, но виждаше собствената си ужасна картина на събитията, развили се в Дяволския зандан. Тази картина никога не бе напускала тъмните кътчета на ума му.

– Беше ги съблякъл, взел бижутата им, всичко, по което можехме да ги идентифицираме. Но когато успяха да отворят дланта на Обри-Лин, открихме сребърна верижка с разпятие. Някак си го бе скрила от него. Навярно до последния си дъх се беше молила.

Маккейлъб се замисли за историята и за въздействието ѝ върху него. Тя бе продължила да резонира в живота му. Също като прилива, който леко и ритмично повдигаше яхтата. Историята винаги беше присъствала. Знаеше, че няма нужда да поставя снимката над бюрото си като икона. Никога нямаше да забрави лицето на онова момиче. Сърцето му беше започнало да умира заедно с него.

– Хванаха ли го? – попита Грасиела.

– Не. Провериха регистъра в „Морски бриз“ и издириха всички. Но не успяха да открият един човек. Беше се регистрирал като Ърл Ханфърд, но името беше измислено. Следата свършваше там... докато той не прати записа.

За миг настана тишина.

– Получи го детективът от шерифското управление, който водеше разследването. Семейството имало видеокамера. Взело я със себе си. Записът започва с много радостни сцени и усмивки. Дисни Уърлд, плажът, после блатата. След това убиецът започнал да записва... всичко. Беше с черна качулка и не успяхме да го идентифицираме. Не беше заснел и достатъчно от лодката. Знаел е какво върши.

– Гледа ли го?

Маккейлъб кимна. Той се освободи от Грасиела и седна отстрани на леглото с гръб към нея.

– Имаше пушка. Те правеха каквото им кажеше. Всякакви неща... двете сестри... заедно. Други неща. И въпреки това ги уби. Той... о, мамка му...

Маккейлъб поклати глава и разтри лицето си с длани. Усети топлата ѝ длан на гърба си.

– Блоковете, за които ги завърза, не бяха достатъчно тежки, за да ги повлекат към дъното. Те се съпротивляваха, нали разбираш, на повърхността. Той ги наблюдаваше и записваше. Това го е възбуждало. Мастурбирал, докато ги е гледал да потъват.

Грасиела тихо заплака. Прегърна я.

– Записът беше последната вест от него. Сега е някъде там, на

свобода. Още един.

Маккейлъб погледна към нея в мрака.

– Това е историята.

– Трябвало е да понесеш всичко това... – Сега и ти го носиш... Тя изтри сълзите от очите си.

– Тогава си престанал да вярваш в ангели, нали?

Маккейлъб кимна.

Час преди разсъмване Маккейлъб стана и се върна на неудобното си легло в трапезарията. Бяха прекарали нощта в разговори, прегръдки и целувки, но не се любиха. Когато се пхна в спалния си чувал, не успя да заспи. Продължаваше да си припомня подробностите от часовете, които току-що бе прекарал заедно с Грасиела, допира на топлите ѝ длани до кожата му, мекотата на гърдите ѝ до устните му, вкуса на нейните устни. И в миговете, в които се отклоняваше от чувствените спомени, той си мислеше за историята на Обри-лин.

На сутринта не разговаряха за случилото се през нощта. Грасиела се държеше така, сякаш не е имало среща. Едва по-късно, докато пържеше яйца, Маккейлъб отвори дума за техния случай.

– Когато се върнеш къщи, искам да направиш нещо за мен – каза Маккейлъб и погледна през рамо, за да се увери, че Реймънд е навън. – Искам да напишеш колкото можеш повече за навигите на сестра си. Имам предвид места, на които е ходила, приятели, с които се е срещала. Всичко, което е правила от началото на годината до вечерта, в която е влязла в онзи магазин. Освен това искам да поговориш с колегите ѝ в „Таймс“.

– Добре. Защо?

– Защото нещата се промениха. Спомняш ли си, че те питах за обещата?

Маккейлъб ѝ обясни идеята си, че убиецът е взел кръстчето. Освен това ѝ разказа как в петък късно следобед е открил, че от колата на първата жертва липсва нещо от личен характер.

– Какво?

– Снимка на жена му и децата.

– Какво означава това?

– Че може би не са били грабежи. Че има някаква друга причина. Има вероятност по някакъв начин да са били свързани с убиеца. Нали разбираш, някъде да са пресекли пътя му. Затова искам да направиш каквото ти казах. Съпругата на първата жертва ще направи същото. Ще съпоставя нещата и ще видя дали няма нещо общо.

Грасиела скръсти ръце и се облегна на плота в камбуза.

– Искаш да кажеш, че са направили нещо на този човек, за да ги убие ли?

– Не. Искам да кажа, че са пресекли пътя му и нещо в тях го е привлякло. Мисля, че търсим психопат. Няма как да разберем какво е привлякло вниманието му. Защо е избрал точно тези двама от деветте милиона, които живеят в областта. Тя поклати глава.

– Какво казва полицията?

– Предполагам, че онези от Лос Анджелис още не знаят. А Уинстън от шерифското управление не е сигурна дали вижда нещата като мен. Утре сутрин заедно ще обсъдим въпроса.

– Ами онзи човек?

– Кой?

– Собственикът на магазина. Може тъкмо той да е пресякъл пътя на убица. Възможно е Глори да няма нищо общо.

– Не. Ако той беше целта, убиецът просто щеше да влезе и да го застреля, когато магазинът е бил празен. Искан е да убие сестра ти. Сестра ти и онзи мъж от Ланкастър. Има някаква връзка. Трябва да я открием.

Маккейлъб бръкна в задния джоб на джинсите си и извади снимката, която му бе дала Амилия Кордел. На нея в близък план се виждаше Джеймс Кордел с широка усмивка на лице. Показа я на Грасиела.

– Познаваш ли този човек? Дали сестра ти не го е познавала?

Грасиела разгледа снимката и поклати глава.

– Поне аз не зная. Това ли е... мъжът от Ланкастър?

Маккейлъб кимна, взе снимката обратно и помоли Грасиела да доведе Реймънд на закуска. Когато тя стигна до плъзгащата се врата, той я спря.

– Вярваш ли ми?

Тя се обърна и го погледна.

– Разбира се.

– Е, не ме интересува дали лосанджелиското управление и шерифите ми вярват. С или без тях, ще продължа по тази следа.

Тя кимна и отиде да повика момчето на кърмата.

23.

Когато в осем часа в понеделник сутринта Маккейлъб влезе в шерифското управление, детективското бюро беше препълнено. Служителката на пропуска този път му каза, че трябва да изчака капитана. Това го озадачи, но преди да успее да попита, тя вече разговаряше по телефона. Веднага щом затвори, той видя капитан Хичънс да се появява от заседателната зала, в която Маккейлъб беше разговарял с Джай Уинстън в пътек. Капитанът затвори вратата и се насочи към него. Тери забеляза, че щорите в залата са спуснати. Хичънс го покани:

– Елате с мен, Тери.

Маккейлъб го придружи до кабинета му и капитанът го покани да седне. Това посрещане му навяваше лоши предчувствия. Хичънс седна зад бюрото си, скръсти ръце и с усмивка на лице се наведе към настолния календар.

– Е, къде се изгубихте?

Маккейлъб си погледна часовника.

– Какво искате да кажете? Джай Уинстън определи съвещанието за осем. Сега е осем и две минути.

– Имам предвид в събота. Джай ви търси цял ден.

Маккейлъб незабавно разбра какво се е случило. Когато в събота почистваше яхтата, прибра телефона и секретаря си в шкафа до чертожната маса. И после забрави за тях. Бе пропуснал всички съобщения, оставени през последните два дни. Телефонът и секретарят продължаваха да си седят в шкафа.

– По дяволите – каза Маккейлъб. – Не съм проверявал телефонния си секретар.

– Е, ние ви търсихме. Можехте да си спестите разкарването.

– Отменили сте съвещанието, така ли? Мислех си, че Джай иска...

– Съвещанието не е отменено, Тери. Просто се появиха някои неща и според нас е по-добре да проведем разследването без външни усложнения.

Маккейлъб продължително го изгледа.

– Усложнения ли? Заради трансплантацията? Джай ви го е казала?

– Нямаше нужда да ми казва. Не, не е заради това. Вижте, вие дойдохте тук и раздвижихте нещата. Дадохте ни много информация и сериозни следи. Ще ги проверим и ще положим всички усилия по

разследването, но в този момент трябва да сложа край на вашето участие. Съжалявам.

Докато капитанът говореше, Маккейлъб усети, че нещо остава неизказано. Ставаше нещо, което той не разбираше или поне за което не знаеше. „Сериозни следи“? Изведнъж се сети. Щом Уинстън не бе успяла да се свърже с него през уикенда, не бе успял и Върнън Картъърс от Вашингтон.

– Моят човек от ООСИ ли е открил нещо?

– ООСИ ли?

– Огнестрелни оръжия и следи от инструменти. Какво е открил, капитане?

Хичънс разпери ръце.

– Няма да говорим за това. Вече ви казах, много ви благодарим за началния тласък. Но оттук нататък нека продължим ние. Ще ви съобщим какво се е случило и ако постигнем нещо, ще ви отдадем дължимото в нашите документи и пред медиите.

– Това не ме интересува. Просто искам да участвам.

– Съжалявам. Но оттук нататък случая поемаме ние.

– И Джай е съгласна с това?

– Няма значение дали е съгласна. Аз съм шеф на това детективно бюро, не Джай Уинстън.

Маккейлъб реши, че Уинстън не се е съгласила с Хичънс. Не беше зле да го знае. Можеше да има нужда от нея. Впил поглед в капитана, Маккейлъб си помисли, че няма веднага да се откаже. Как ли пък не. Самият Хичънс бе достатъчно умен, за да го разбира.

– Зная какво си мислите. И искам да ви кажа да не си навличате неприятности. Ако ни се изпречите на пътя, ще си имате проблеми.

Маккейлъб кимна.

– Ясно.

– Вече сте предупреден.

Маккейлъб поръча на Локридж да пообиколи из паркинга за посетители. Искаше бързо да стигне до телефон, но първо трябваше да види дали ще успее да разбере кой е в заседателната зала. Знаеше, че Джай Уинстън е там, навярно също Аранго и Уолтърс. Но подозрението му, че Върнън Картъърс е открил балистичен аналог му подсказваше, че вътре е и някой от бюрата.

Докато минаваха бавно през паркинга, Маккейлъб оглеждаше задните леви прозорци на всички автомобили. Накрая в третия ред видя онова, което търсеше.

– Почакай тук, Бъди.

Спряха зад метално син форд „ЛТД“. На задния ляв прозорец имаше издайнически стикер с код. Това бе кола на бюрото. На входа на гаража във федералната сграда в Уестууд лазерен детектор проверяваше шрихкода и вдигаше стоманената врата, за пусне автомобилите след края на работното време.

Маккейлъб излезе и се приближи до форда. Нямахме други външни белези, които да му помогнат да идентифицира пристигналия агент. Но човекът от ФБР го беше облекчил. Шофирайки на изток срещу изгряващото слънце, той бе свалил сенника. Всички агенти, които Маккейлъб познаваше, държаха служебната си карта за бензин на сенника. И този не правеше изключение. Записа си серийния й номер. После се върна в колата на Локридж.

– Какво му е на онзи форд? – попита Бъди.

– Нищо. Да вървим.

– Накъде?

– Да намерим телефон.

– Трябваше да се сетя.

Пет минути по-късно стигнаха до сервиз с няколко външни телефона. Локридж изключи двигателя и си свали прозореца, за да може да подслуша разговора. Преди да излезе, Маккейлъб отвори портфейла си и му даде двайсетдоларова банкнота.

– Иди да налееш бензин. Струва ми се, че пак ще ходим в пустинята.

– Мамка му.

– Каза, че си свободен цял ден.

– Така е, но на кого му се ходи в пустинята? Нямах ли някаква работа и на брега, а?

Маккейлъб просто се засмя и излезе от автомобила с бележник в ръка.

Позвъни в оперативното бюро в Уестууд и помоли да го свържат с гаража. Отговориха му на дванайсетото извънпяване.

– Г'ража.

– Кой е там?

– Руфъс.

– А, добре – каза Маккейлъб. Спомняше си го. – Руфъс, тук е Конви от петнайсега. Искам да те питам нещо.

– Давай, човече.

Съзнателно фамилиарният тон на Маккейлъб очевидно беше

подействал. Спомняше си Руфъс и неговият коефициент на интелигентност никога не му бе правил голямо впечатление. Това се отразяваше и в лошата поддръжка на служебните автомобили.

– Намерих на пода карта за бензин и би трябвало да е от колата на някой от нашите. Кой има карта номер осемдесет и едно? Можеш ли да провериш?

– Хм... осем'сет и едно ли?

– Да, Руф, осем едно.

Последва мълчание, докато монтьорът очевидно търсеше данните.

– Ами, това е Спенс Загубеняка. Негова е.

Маккейлъб не отговори. Гилбърт Спенсър беше вторият по ранг агент в Лос Анджелис. Въпреки статуса му Маккейлъб нямаше високо мнение за способностите му като ръководител на разследване. Но фактът, че е на среща с Джай Уинстън, нейния капитан и Бог знае кой още в шерифското управление, му дойде като гръм от ясно небе. Започна да разбира по-добре защо са го елиминирали от случая.

– Ало?

– Хм, да, Руфъс, много ти благодаря. Това е номер осемдесет и едно, нали така?

– А-ха. Да, бе, картата на агент Спенс.

– Добре, ще му я върна.

– Не зная. Виждам, че колата му я няма в момента.

– Добре, не се тревожи. Благодаря, Руфъс.

Маккейлъб затвори и незабавно набра номера на Върнън Картърс във Вашингтон. Беше време за обед и той се надяваше да не го изпусне.

– Тук е Върнън.

Маккейлъб облекчено въздъхна.

– Обажда се Тери.

– По дяволите, къде се загуби бе, човек? В събота се опитах да ти съобща страхотни новини, а на теб ти трябваха цели два дни, за да ми позвъниш.

– Зная, зная. Прецаках се. Но научих, че си открил нещо.

– Проклета работа.

– Какво, Върнън?

– Трябва да внимавам. Имам чувството, че достъпът до тази информация е ограничен и твоето име не е в списъка.

– Да, зная. Вече го разбрах. Но това си е моята кола, Върнън, и никой няма да замине с нея без мен. Затова ще ми кажеш какво толкова си открил, че заместник-шефът на оперативното бюро в Лос Анджелис е

излязъл от малкия си офис и е тръгнал да действа навън, навярно за първи път тази година.

– Разбира се, че ще ти кажа. Какво ще ми направят? Ще ме изритат оттук и после ще трябва да ми плащат двойна тарифа, за да свидетелствам във всички случаи, които съм разкрил ли?

– Казвай тогава.

– Е, този път наистина си уцелил десетката. Направих лазерен профил на куршума, който ми прати онази Уинстън, и получих осемдесет и три процента аналог – доста голям фрагмент, който са извадили от главата на някой си Донълд Кениън през ноември. Ето защо заместник-шефът на оперативното бюро се е разработил толкова.

Маккейлъб подсвирна.

– По дяволите, не точно на ухото ми, човече – изрева Карътърс.

– Извинявай. Куршумът деветмилиметров ли е бил? С метална гилза, от обикновените?

– Не, всъщност е бил дум-дум. Нали ги знаеш?

– Естествено, От онези, с които улучиха Рейгън в „Хилтън“, нали?

– Точно така. С малък заряд на върха. Куршумът би трябвало да се взривява на парчета. Но при Рони е дефектирал. Извадил е късмет. За разлика от Кениън.

Маккейлъб се опита да реши какво може да означава това. Един и същи пистолет, „ХК П7“, бе използван в три убийства – Кениън, Кордел и Торес. Но между Кениън и Кордел муниципите се бяха променили. Защо?

– А сега запомни – рече Карътърс, – не си го чул от мен.

– Ясно. Но ми кажи нещо. Какво направи, след като откри аналога? При Левин ли отиде, или първо си се поразтършувал малко?

Джоъл Левин беше официалният шеф на Карътърс.

– Въпросът ти всъщност е дали имам да ти пратя нещо, нали?

– Прав си. Ще ти съм много благодарен, ако ми пратиш нещо.

– Вече го направих. Пуснах го по бързата поща още в събота преди от вентилатора да се разхвърчат лайна. Разпечатах всичко, каквото имаше в компютъра. Ще получиш цялата вътрешна информация. Би трябвало да пристигне днес или утре. Някой ден ще трябва да ми се отблагодариш, като ме вземеш на риба, човече.

– Готово.

– И не си получил нищо от мен.

– Чист си, Върън. Няма нужда да ми го казваш.

– Зная, но така се чувствам малко по-добре.

– Какво друго можеш да ми кажеш?

– Май няма друго. Левин взе всичко и нещата преминаха на високо равнище. Трябваше да им обясня защо съм бързал толкова. Те знаят, че ти се занимаваш със случая. Но не им казах причината.

Маккейлъб мислено се укори, че е изпуснал нервите си с Аранго след хипнотичния сеанс. Ако не му беше разкрил истинския си мотив за разследването, все още можеше да участва в него. Карътърс не им бе издал тайната му, но Аранго със сигурност го беше сторил.

– Там ли си, Тери?

– Да. Виж, ако откриеш нещо ново, съобщи го първо на мен.

– Готово, човече. Но отговаряй на шибания телефон. И се пази.

– Няма проблем.

Маккейлъб затвори, обърна се и едва не се сблъска с Бъди Локридж.

– Хайде, Бъди, направи ми път. Трябва да тръгваме.

Насочиха се към колата, която все още беше пред една от колонките.

– Към пустинята ли?

– Да. Ще идем пак да се срещнем с госпожа Кордел. Ако все още иска да разговаря с мен.

– Защо да не... няма значение, остави. Аз съм просто шофьор.

– Най-после!

На път за пустинята Бъди свиреше на хармониката си, докато Маккейлъб използваше методи за самохипноза, за да приведе ума си в покой и да си спомни по-добре онова, което знаеше по случая Донълд Кениън. Това бе най-скорошният от дългата поредица провали на бюрото през последните години.

Кениън бил президент на „Уошингтън гарантййд“, федерална спестовна каса с клонове в областите Лос Анджелис, Ориндж и Сан Диего. Русият Кениън имал отлично дар слово и умеел да печели на своя страна инвеститорите с дълбоки джобове, като им предоставял вътрешна информация за акциите. Това му помогнало да се изкачи на президентския пост на двайсет и девет години. Във всички бизнес списания публикували материали за него. Той вдъхвал доверие в инвеститорите, служителите си и медиите. Но три години след встъпването си в президентска длъжност успял без никакво усилие да източи от касата 35 милиона долара чрез фалшиви заеми за фирми фантоми. Всички, включително федералните одитори, разбрали какво се е случило едва когато „Уошингтън Гарантййд“ рухнала съвършено изсмукана и Кениън изчезнал.

Медиите въртяха историята в продължение на месеци, ако не и години. Репортажи за пенсионери, останали без пукнат грош, за вълнов ефект на рухнали бизнес предприятия, за хора, видели Кениън в Париж, Цюрих, Тай-ти и на други места.

Пет години по-късно спецгрупата на бюро, занимаваща се с издирване на бегълци, го открила в Коста Рика. Кениън имал там разкошно имение, включващо два басейна, два тенискорта, личен треньор, който постоянно живеел там, и конюшни. Крадецът, вече трийсет и шест годишен, бил екстрадиран в Лос Анджелис, за да го изправят пред федерален съд.

Докато чакал процеса си във федералния затвор, по следите му пратили специалисти, които в продължение на шест месеца издирвали парите. Но успели да открият само два милиона долара.

Това бе пълна загадка. Според Кениън парите не били у него, защото не ги бил взел, а само ги предал на някой, заплашил да го убие – него и цялото му семейство. Чрез адвокатите си той твърдял, че бил принуден да инсценира компаниите фантоми и да им отпусне заеми, след което да прехвърли парите на изнудвача. Но макар че му предстояло да прекара години във федерален затвор, Кениън отказвал да съобщи името му.

Федералното следствие и прокуратурата не му повярвали. На основата на разкошния му начин на живот и като президент, и след бягството му, както и на факта, че очевидно е имал част от парите – макар и не цялата сума – в Коста Рика, те се подготвили за процес само срещу Кениън.

След четиримесечен процес във федерален съд Кениън бил признат за виновен и окръжната съдника Дороти Уиндзор го осъдила на четирийсет и осем години затвор.

Случилото се после щеше да доведе до поредното петно в репутацията на ФБР.

След като издала присъдата, Уиндзор се съгласила с молбата на защитата да позволи на Кениън да остане със семейството си и да се приготви за затвора, докато адвокатите му се готвят за обжалване. Въпреки категоричните протести на прокурора Уиндзор дала на Кениън шейсет дни да уреди нещата си. След това незабавно трябвало да влезе в затвора, независимо дали присъдата е обжалвана. За да не направи нов опит да избегне правосъдието, съдийката също разпоредила Кениън да носи на глезена си мониторна гривна, позволяваща откриването му във всеки момент.

Такива разпоредби не са необичайни. Необичайното в случая обаче е, че осъденият вече имал опит за бягство от властите и страната.

Но дали Кениън някак си беше успял да въздейства на федералната съдника и дали е имал намерение отново да избяга ще остане неизвестно. Във вторник след Деня на благодарността², докато се радвал на двайсет и първия ден от двумесечната си отсрочка, някой влязъл в дома му на „Мейпъл Драйв“ в Бевърли Хилс. Кениън бил сам – жена му отишла да заведе децата на училище. Непознатият се сблъскал с него в кухнята и го изкарал под дулото на пистолета си в мраморното антре. После го застрелял точно когато колата на жена му влизала в кръглата отбивка пред къщата. Непознатият избягал през задната врата и по уличката зад къщите на „Мейпъл Драйв“.

Като се изключеше разследването и издирването на убиеца, историята можеше да свърши дотук или поне с отегчителното тътрене по студена следа. Но ФБР незаконно поставило Кениън под наблюдение. В момента на убийството му на две пресечки от там бил паркиран микробус с четирима агенти. Убийството било записано.

Макар да разбирали, че действат незаконно, агентите се втурнали към дома му и започнали да преследват убиеца. Но той им избягал, докато откарвали Кениън в болницата.

Изчезналите милиони от „Уошингтън Гарантийд“ не били намерени. Но тази подробност остана в сянка, когато бяха разкрити действията на ФБР. Не само че подложиха бюрото на удари заради предприемането на такава незаконна операция, но и публично го заклеиха за това, че е допуснало под носа му да бъде извършено убийство.

Маккейлъб бе следил всичко това отдалече. Вече не работеше в бюрото и по времето на убийството се готвеше за собствената си смърт. Но си спомняше материалите в „Таймс“, които изчерпателно отразяваха събитията. Спомняше си, че според вестника всички замесени агенти били понижени и някои вашингтонски политици искали в Конгреса да се проведат изслушвания за незаконните действия на бюрото. Освен това вдовицата на Кениън завела дело срещу ФБР за нарушаване на правото на личен живот с иск за милиони долари.

Въпросът на който Маккейлъб трябваше да отговори сега, беше дали убиецът на Кениън е човекът, убил Кордел и Торес. И ако е той, какво свързва президента на спестовната каса с инженер, специалист по аквдукти, и служителка от вестникарска печатница?

2. Четвъртият четвъртък на ноември. – Б. пр.

Маккейлъб се огледа и забеляза, че отдавна са минали Васкес Рокс. Още няколко минути и щяха да стигнат в дома на Амилия Кордел.

24.

Както беше обещала, през по-голямата част от седмицата Амилия Кордел се бе ровила в паметта си и беше запълнила четири страници от бележник с онова, което си спомняше за пътуванията на съпруга си през двата месеца преди смъртта му на 17 януари. Когато Маккейлъб пристигна, тя вече бе приготвила бележника върху малката масичка.

– Признателен съм ви за времето, което сте вложили – каза той.

– Надявам се да ви помогне.

– И аз.

Маккейлъб замълча за миг.

– Между другото, напоследък чували ли сте се с Джай Уинстън или с някой друг от шерифското управление?

– Не. За последен път Джай ми позвъни в петък, за да ми каже, че мога да разговарям с вас.

Фактът, че Джай не беше отменила разрешението си го насърчи.

– А да ви е търсил някой друг?

– Не... кой например?

Маккейлъб реши да смени темата.

– Госпожо Кордел, съпругът ви имаше ли домашен кабинет?

– Да, използваше едно малко помещение, защо?

– Имате ли нещо против да го разгледам?

– Хм, не, но не съм сигурна дали ще откриете нещо. Държеше там служебните си документи и водеше домашното ни счетоводство.

– Ами, ако имате информация за кредитните ви карти за януари и декември, тя навярно би ми помогнала да определя къде е ходил в определени моменти.

– Не съм съвсем сигурна дали трябва да ви дам тази информация.

– Е, мога само да ви уверя, че ме интересуват единствено местата, на които са използвани картите, и навярно закупените предмети. Не номерата на самите карти.

– Зная, извинете ме. Беше глупаво от моя страна. Вие очевидно сте единственият, който продължава да се интересува от Джим. Защо съм толкова подозрителна към вас?

Маккейлъб да се почувства неудобно, че не е съвсем искрен с жената и че не ѝ е съобщил за промяната в положението му.

Кабинетът бе използван най-вече като склад за ски екипировка и

кашони. Но в единия край имаше бюро с две чекмеджета и две вградени кантонерки.

– Извинявайте, тук е такава каша. Опитвам се да се преборя със счетоводството. С него винаги се занимаваше Джим.

– Не се безпокойте. Имате ли нещо против да прегледам нещата?

– Не, ни най-малко.

– Хм, бихте ли ми донесли чаша вода?

– Разбира се.

Тя се насочи към вратата, но после спря.

– Всъщност вие не искате вода, нали? Просто искате да не ви вися на главата.

Маккейлъб леко се усмихна и погледна надолу към изтъркания зелен килим.

– Все пак ще ви донеса вода, но после ще ви оставя сам.

– Благодаря ви, госпожо Кордел.

– Наричайте ме Амилия.

– Амилия.

Маккейлъб прекара следващия половин час в ровене из чекмеджетата и документите върху бюрото. Работеше бързо, защото знаеше, че пратката от Каръгърс навярно го очаква в пощенската му кутия. Освен това го разсейваха мислите за Грасиела. Тази вечер отново щеше да я види. Преди да си тръгне с Реймънд в неделя, тя му беше обещала да дойде на яхтата в понеделник вечерта и да донесе информацията за кредитните карти на сестра си, както и бележник със собствените си спомени. Чудеше се как ли ще се развият отношенията им, след като предишния ден бяха оставили нещата неизяснени.

Маккейлъб си записа някои неща в бележника на Амилия. Освен това събра документите и информацията за кредитните карти, които искаше да вземе със себе си, за да ги проучи по-късно. Направи инвентарен списък, така че Амилия Кордел да знае какво е взел.

Последното чекмедже, което прерови, бе в една от кантонерките. Беше почти празно и Кордел го бе използвал за служебни документи, застраховки и планове на къщата му. В дебела папка имаше медицинска застраховка със сметки, датиращи от раждането на дъщерите му и лечението на собствения му счупен крак. Адресът на един от лекарите му беше във Вейл, Колорадо, и Маккейлъб предположи, че костта е била счупена по време на ски.

В чекмеджето имаше и черна папка с красива кожена подвързия. Откри, че вътре са завещанията на Джеймс и Амилия Кордел.

Маккейлъб не видя нищо необикновено. Всеки от съпрузите завещава-ше всичко на другия. В случай на смърт и на двамата родители, наслед-ници бяха децата.

Последната папка, която прегледа, носеше надпис „РАБОТА“ и съ-държаше различни документи, сред които качествени оценки за изпъл-нена работа и служебни преписки. Маккейлъб ги прехвърли и откри, че Кордел очевидно е бил много уважаван от служителите си. Записа си някои от имената. Накрая се зае с останалата кореспонденция, но нищо не му направи впечатление. Имаше копия на служебни съобщения и благодарствени писма за ръководената от Кордел годишна кампания за кръводаряване във фирмата и за доброволното му участие в програма за осигуряване на храна на нуждаещите се за Деня на благодарността. На-мери писмо с двугодишна давност от местен полицай, който благодареше на Кордел за това, че спрял и помогнал на ранените в челна катаст-рофа в Лоун Пайн. В писмото не се съобщаваха подробности за онова, което бе направил Кордел. Маккейлъб върна всичко в папката и я поста-ви в чекмеджето.

После се изправи и огледа стаята. Нямахше нищо друго, което да привлече вниманието му. Тогава забеляза на бюрото поставена в рамка снимка на цялото семейство. Взе я и за миг се загледа в нея, като си мислеше колко много е погубил онзи куршум. Това го накара да си спомни за Реймънд и Грасиела. Представи си снимка, на която тримата са заедно, и се усмихна.

Маккейлъб отнесе празната чаша в кухнята и я остави на плота. После влезе в дневната и завари Амилия Кордел да седи в същия стол, в който беше седяла преди. Просто седеше. Телевизорът не бе включен, в ръцете ѝ нямаше книга или вестник. Като че ли просто гледаше към стъклената повърхност на малката масичка. Поколеба се, застанал на прага.

– Госпожо Кордел?

Тя премести очи към него, без да обръща глава.

– Да?

– Засега свърших.

Маккейлъб влезе в дневната и остави инвентарния списък върху масичката.

– Това са нещата, които взимам. Ще ви ги върна след няколко дни.

Погледът ѝ се насочи върху списъка и тя се опита да го прочете от метър разстояние.

– Открихте ли каквото ви трябва?

– Още не зная. В тези неща човек никога не знае какво е важно.

– Не разбирам.

– Ами, имам предвид подробностите. Търся насочващата подробност. Когато бях малък, имаше една игра. Не си спомням как се наричаше, но днешните деца сигурно още играят на нея. Взимаш прозрачна пластмасова тръба, която стои във вертикално положение. В дупките, пробити около средата ѝ, са напъхани пластмасови сламки. Вкарваш в тръбата шепя топчета, така че сламките да ги задържат. Целта на играта е да издърпаш сламка, без някое от топчетата да падне долу. Като че ли винаги щом издърпаш някоя сламка, и всичко се изсипваше като водопад. Ето какво търся. Имам много подробности. Търся онази, която ще отприщи водопада. Проблемът е, че не можеш да кажеш коя е, докато не започнеш да ги издърпваш.

Тя озадачено го погледна, както беше гледала към масичката.

– Вече ви отнех прекалено много време. Трябва да тръгвам. И ще ви позвъня, ако открия нещо. Оставих ви и телефонния си номер в случай, че си спомните за нещо друго или мога да направя нещо за вас.

Той кимна и тя се сбогува. Маккейлъб тръгна към вратата, после се сети за нещо и се върна.

– А, едва не забравих. В една от папките имаше благодарствено писмо за това, че съпругът ви помогнал на хора, катастрофирали край Лоун Пайн. Спомняте ли си за този случай?

– Естествено. Беше преди две години. През ноември.

– Спомняте ли си какво се е случило?

– Джими просто се прибирал вкъщи и попаднал на катастрофата. Навсякъде имало хора и смачкани коли. Позвънил за линейка по клетъчния си телефон и останал да помогне. Онази вечер в ръцете му умряло малко момче. Беше му много тежко.

Маккейлъб кимна.

– Ето какъв човек беше той, господин Маккейлъб.

Трябваше да чака десет минути на отбивката пред къщата, докато Бъди Локридж най-после се появи. Беше надул касетофона, от който се разнасяше „Виещият вълк“. Когато влезе вътре, Маккейлъб го намали.

– Къде беше?

– Разхождах се. Накъде?

– Доста те почаках. Към доковете.

Бъди направи обратен завой и пое към магистралата.

– Ами ти ми каза, че няма нужда да стоя в колата. Каза ми да се разхожда и аз го направих. Откъде можех да зная колко време ще се

бавиш вътре?

Локридж бе прав, но Маккейлъб не се извини.

– Ако тази история продължи още дълго, ще трябва да ти дам клетъчен телефон.

– Ако продължи още дълго, искам повишение.

Маккейлъб не отговори. Локридж обърна касетата, извади хармониката от джоба на вратата и започна да свири заедно с музиката. Маккейлъб се загледа през прозореца и се замисли за Амилия Кордел – за това как един-единствен куршум беше отнел два човешки живота.

25.

Пратката от Карътърс го очакваше в пощенската кутия. Пакетът беше дебел като телефонен указател. Маккейлъб го занесе на яхтата, отвори го и пръсна документите по масата в трапезарията. Намери последното обобщение по разследването на случая Кениън. Разследването на убийството на Донълд Кениън бе съвместна операция на ФБР и полицията в Бевърли Хилс. Но не бяха разкрили нищо. В последния си доклад от декември агентите от бюрото, двама души от групата за специални разследвания в Лос Анджелис на име Невънс и Улиг, бяха заключили, че Кениън вероятно е бил екзекутиран от наеман убиец. Имаше две теории за това кой го е наел. Според първата, една от двете хиляди жертви на фалиралата спестовна каса не се задоволила с присъдата на Кениън или се страхувала, че отново ще избяга от правосъдието и затова използвала услугите на убиец. Според втората теория, убиецът е бил човек на неизвестния партньор, който по думите на Кениън по време на процеса го бил принудил да ограби касата. Този партньор, когото Кениън отказал да назове, останал неизвестен.

Маккейлъб намираще втората теория в доклада за интересна, защото показваше, че федералните власти може би вече са повярвали в твърденията на Кениън, че е бил принуден да източи фондовете на касата от друг човек. По време на процеса прокурорът се подиграл с това твърдение, като нарекъл партньора му „фантомът на Кениън“. Сега Маккейлъб държеше в ръцете си документ, който предполагаше, че фантомът наистина може да съществува.

Невънс и Улиг завършваха обобщителния доклад с кратък психологически портрет на неизвестния субект, който бе наел убиеца. Портретът отговаряше и на двете теории: той беше богат, бе в състояние да скрие следите си и да остане анонимен и имаше връзки с традиционната организирана престъпност, а може би дори беше част от нея.

Освен доклада, вдъхнал живот на фантома на Кениън, второто нещо, което заинтригува Маккейлъб, бе предположението, че човекът, наел убиеца и следователно същинският убиец, е свързан с традиционната организирана престъпност. На жаргона на ФБР това беше мафията. Пипалата ѝ се простираха почти навсякъде, но въпреки това нямаше силно влияние в Южна Калифорния. В района гъмжеше от организирани престъпления, просто не ги извършваха традиционните мафиоти от

филмите. Във всеки един момент в Южна Калифорния навярно действаха повече азиатски и руски мафиоти, отколкото италианските им колеги.

Маккейлъб подреди документите в хронологичен ред и започна от началото. Повечето бяха рутинни обобщения и сводки по аспекти на разследването, които бяха пращани на началството във Вашингтон. Той бързо ги прегледа и откри доклад за действията на групата по наблюдение в сутринта на убийството.

По време на убийството в микробуса се намирали четирима агенти. Било към осем часа във вторник, време за смяна. Двама агенти застъпвали, другите двама се прибирали вкъщи. Агентът, който следял подслушвателите, свалил слушалките и ги предал на заместника си. Той обаче имал параноични прояви и твърдял, че веднъж прихванал въшки от друг агент по време на смяна на слушалки. Затова сложил на слушалките собствените си дунапренови възглавнички и после напръскал всичко с дезинфектант, като през цялото време отвърщал на обидните забележки на другите трима. Когато накрая си сложил слушалките, почти минута не чул нищо, после се разнесъл приглушен разговор и накрая от къщата на Кениън прозвучал изстрел. Звукът бил слаб, защото в антрето нямало подслушватели. Смятали, че ако Кениън планира бягство, няма да приказва за това на входната врата. Апаратурата била монтирана в жилищните части на къщата.

Двамата агенти от освободилата се група още не си били тръгнали и продължавали да си говорят в микробуса. Когато чул изстрела, агентът със слушалките им извикал да пазят тишина. Няколко секунди внимателно се вслушвал, докато друг агент си сложил втори чифт слушалки. И двамата чули, че някой в къщата на Кениън ясно произнася близо до микрофоните „Не забравяй за каноли“.

Двамата агенти със слушалките се спогледали и се съгласили, че това не е гласът на Кениън. Обявили извънредна ситуация и се затичали към къщата, като провалили прикритието си. Пристигнали секунди след като Дона Кениън се върнала вкъщи, отворила входната врата и открила съпруга си върху мрамора с обляна в кръв глава. Агентите повикали помощ от бюрото, съобщили в местната полиция и Бърза помощ, претърсили къщата и квартала. Убиецът бил изчезнал.

Маккейлъб започна да чете транскрипцията на последния час от записа от-дома на Кениън. Качеството му беше подобро в лабораторията на ФБР, но въпреки това не се чуваше всяка дума. Записът започваше с звуците от закуската на дъщерите и нормални утринни разговори

между Кениън, жена му и момиченцата. 07:40 ч. децата и майка им излязоха.

В транскрипцията беше отбелязано деветминутно мълчание, после Кениън телефонира в дома на адвокатата си Стаили Лагроса.

ЛАГРОСА: Да?

КЕНИЪН: Тук е Донълд.

ЛАГРОСА: Донълд...

КЕНИЪН: Още ли продължаваме?

ЛАГРОСА: Да, ако все още го мислиш сериозно.

КЕНИЪН: Мисля го. Тогава ще се видим в офиса.

ЛАГРОСА: Знаеш какви са рисковете. Ще се видим там.

Изминаха още осем минути и после в къщата се разнесе непознат глас. Част от напрегнатия разговор изобщо не можеше да се чуе, тъй като Кениън и непознатият мъж се движеха из къщата, отдалечаваха се и се приближаваха до подслушвателите.

КЕНИЪН: Какво...

НЕПОЗНАТИЯТ: Млъквай! Ако правиш каквото ти кажа, ти и семейството ти ще останете живи, разбираш ли?

КЕНИЪН: Не можеш просто да влизаш тук и...

НЕПОЗНАТИЯТ: Казах ти да млъкнеш! Да вървим. Насам.

КЕНИЪН: Не наранявай семейството ми. Моля те, аз...

НЕПОЗНАТИЯТ: (неясно)

КЕНИЪН: ... прави това. Аз не бих го направил и той (го знае. Не го разбирам. Той...

НЕПОЗНАТИЯТ: Млъквай. Не ми пука.

КЕНИЪН: (неясно)

НЕПОЗНАТИЯТ: (неясно)

После прозвуча изстрел. И секунди по-късно микрофон 4, който беше скрит в кабинета в дъното с врата към задния двор, улови последните думи на непознатия.

НЕПОЗНАТИЯТ: Не забравяй за каноли.

Заварили вратата към кабинета отворена. Убиецът избягал.

Маккейлъб препречете транскрипцията. Вълнуваше го фактът, че това бяха последните мигове и думи на един човек. Искаше му се да има запис на касета, за да почувства по-добре случилото се.

Следващия документ, който прочете, обясняваше защо агентите смятат, че е замесена мафията. Записът от къщата на Кениън беше пратен в лабораторията на ФБР за изчистване. След това бяха пратили транскрипцията за криптологичен анализ. Криптологът се бе

съсредоточил върху последните думи на убиеца, изречени след убийството и на пръв поглед безсмислени. Думите „Не забравяй за каноли“ бяха вкарани в специален компютър, за да проверят дали отговарят на някакъв известен шифър, срещан в докладите на бюрото, литературата или киното. Бяха получили незабавен резултат.

Във филма „Кръстникът“, вдъхновил безброй истински мафиоти, главният капо на семейство Корлеоне Питър Клеменза получава задачата да изведе предател в полетата на Ню Джърси и да го убие. На сутринта той тръгва от дома си и жена му казва да мине покрай хлебарницата и да купи сладкиш. Когато дебелият Клеменза излиза и се насочва към очакващата го кола с мъжа, когото трябва да убие, жена му извиква след него: „Не забравяй за каноли“.

Маккейлъб обичаше филма и сега си спомни тези думи. Те толкова точно улавяха същността на мафиотския живот – безмилостната жестокост наред със семейните стойности и лоялност. Сега разбираше защо бюрото е заключило, че мафията по някакъв начин е замесена в убийството на Кениън. В думите на престъпника се усещаше мафиотската дързост. Навярно ги смяташе за знак за работата си.

– „Не забравяй за каноли“ – изрече Маккейлъб.

Бързо отиде при кожената си чанта и започна да рови в нея, докато откри записа от убийството на Джеймс Кордел. Върна се при телевизора, зареди касетата и я пусна. След като намери необходимия момент, Маккейлъб впи поглед в устата на маскирания мъж и изговори думите заедно с него.

– Не забравяй за каноли.

Върна записа и отново го пусна, като пак повтори думите. Те отговаряха точно на движението на устните на убиеца. Беше сигурен, че отговарят. Усети, че адреналинът му отново се покачва. Знаеше, че това чувство изпълва човек само когато е набрал инерция, когато е постигнал важен пробив. Когато се е приближил до скритата истина.

Извади касетата със записа на убийството на Глория Торес, пусна го и повтори процедурата. Думите отново съответстваха на движението на устните на маскирания. Нямаше съмнение.

– „Не забравяй за каноли“ – гласно каза Маккейлъб.

Отиде при шкафа до чертожната маса и извади телефона. Още не беше прослушал събралите се през уикенда съобщения, но бе прекалено възбуден, за да го прави сега. Вместо това набра номера на Джай Уинстън.

– Къде беше и изобщо проверяваш ли някога телефонния си

секретар? – попита тя. – Мъчих се да се свържа с теб през целия уикенд, за да ти обясня. Не беше по моя...

– Зная. Не си виновна. Виновен е Хичънс. Не ти се обаждам за това. Зная какво са ти казали от бюрото. Зная какво си получила – връзката с Донълд Кениън. Трябва пак да ме включиш в разследването.

– Невъзможно е. Хичънс вече каза, че изобщо не трябва да разговарям с теб. Как да те...

– Мога да ти помогна.

– Как? С какво?

– Просто ми отговори на един въпрос. Тази сутрин е дошъл Гилбърт Спенсър с двама агенти – предполагам, че са били Невънс и Улиг – и ти е съобщил, че куршумът, който прати във Вашингтон, е изстрелян от pistolета, с който е убит Кениън. Така ли е?

– Засега да, но това не е голяма...

– Не съм свършил. После той ти казва, че бюрото иска да участва в разследването ти, но че на пръв поглед като че ли няма друга връзка, освен оръжието. Казва, че в края на краищата Кениън е убит от професионалист, а вие работите по улични грабежи. И не само това, неговият убиец убил Кениън с дум-дум, а своят човек използвал обикновени патрони. Това потвърждава теорията на бюрото, че професионалният убиец в случая Кениън е изхвърлил някъде pistolета си и че го е намерил убиецът от вашите два случая. Край на връзката. Как се справям засега?

– Блестящо.

– Добре, после ти искаш от Спенсър информация за убийството на Кениън просто за да провериш нещата лично, но на него това не му е приятно.

– Каза, че случаят Кениън бил – цитирам – „деликатен момент“ и че предпочитал ние пеоните да се задоволим с онова, което знаем.

– И Хичънс се съгласи?

– Да.

– Някой поднесе ли каноли?

– Моля?

През следващите пет минути Маккейлъб ѝ обясни връзката с каноли, прочете ѝ транскрипцията от записа в дома на Кениън и заключенията от криптологичния анализ. Уинстън отговори, че по време на сутрешното съвещание Гилбърт Спенсър изобщо не е споменал за тези факти. Маккейлъб бе сигурен, че не го е направил. Той беше работил в бюрото. Знаеше как е. Ако имаш възможност, избутваш местните и казваш, че оттук нататък случая ще поеме ФБР.

– Така че връзката с каноли доказва, че pistolетът не е бил изхвърлен и после случайно открит от нашия човек – каза Маккейлъб. – И трите жертви са убити от един и същи човек. Кениън, Кордел и накрая Торес. Не ми е известно дали хората от бюрото са го знаели, когато са отивали на срещата ви. Но ако си им копирала докладите от разследването и записите, вече го знаят. Въпросът е как си пасват тези три убийства.

Уинстън помълча малко и накрая изрази объркването си.

– Господи, нямам... хм, може и да не са свързани. Виж, ако е бил наемен убиец, както твърди бюрото, може жертвите да не са свързани помежду си. Нали разбираш? Между тях може да няма друга връзка, освен факта, че ги е убил един и същи човек, нает за три различни работи.

Маккейлъб поклати глава.

– Предполагам, че е възможно, но няма логика. Искам да кажа, какво е направила Глория Торес, че да наемат убиец за нея? Работела е в печатницата на „Таймс“.

– Може да е видяла нещо. Спомняш ли си какво ми каза в петък – че между Торес и Кордел имало някаква връзка? Ами пак може да има, само че връзката да е нещо, което двамата са видели или са знаели.

Маккейлъб кимна.

– Ами символите, нещата, взети от Кордел и Торес? – попита по-скоро себе си.

– Не зная – отвърна Уинстън. – Може да е наемен убиец, който обича да си взима сувенири. Може би е трябвало да докаже на работодателя си, че е убил когото трябва. В докладите споменава ли се нещо да е било взето от Кениън?

– Не, поне още не съм забелязал.

В мислите му се сблъскаха всевъзможни вероятности. Въпросът на Уинстън го накара да осъзнае, че във вълнението си й е позвънил прекалено рано. Оставаше му цял куп непрочетени доклади за Кениън. Връзката, която търсеше, можеше да е там.

– Тери?

– Да, извинявай, просто се бях замислил. Виж, нека ти позвъня по-късно. Имам да преглеждам още неща и може би ще успея...

– С какво разполагаш?

– Струва ми се, че съм получил всичко или почти всичко, за което не ви е казал Спенсър.

– Предполагам, че това отново ще ти възвърне благоразположението на капитана.

– Не ми казвай нищо още. Нека науча малко повече по случая и ще

ти позвъня.

– Обещаваш ли?

– Да.

– Тогава ми го кажи. Не искам да ми играеш разни мръсни феберейски номерца.

– Хей, аз съм пенсиониран, не го забравяй. Обещавам.

Час и половина по-късно Маккейлъб беше прегледал останалите документи от бюрото. Възбудата му бе угаснала. Беше научил от докладите много нова информация, но нищо, което да намеква за връзка между Кениън, Кордел и Торес.

Сред останалите документи имаше обширен списък с имената на двете хиляди пострадали членове на фалиралата спестовна каса. Кордел и Торес не бяха сред тях.

Агентите от бюрото бяха разглеждали всяка от жертвите като заподозрян в убийството на Кениън. Бяха проучили миналото на всеки от списъка и го бяха подложили на проверка за криминални връзки. Нищо.

После разследването се беше насочило към втората теория, според която фантомът на Кениън наистина съществуваше и бе наел убиец.

Тази теория набрала инерция, след като станало ясно, че Кениън се е готвел да разкрие на кого е предал парите. Според показанията на адвокатата му Стаили Лагроса той решил да окаже съдействие на властите с надеждата прокуратурата на САЩ да поиска от съдията да намали присъдата му. Лагроса твърдеше, че сутринта на убийството двамата с Кениън трябвало да се срещнат и да обсъдят подробностите.

Маккейлъб отново прехвърли докладите и препречете кратката транскрипция на телефонния разговор между Кениън и адвокатата минути преди убийството. Няколкото разменени реплики като че ли потвърждаваха думите на Лагроса, че Кениън бил готов да съдейства на правосъдието.

Теорията на бюрото, изложена в доклад, приложен към показанията на адвокатата, предполагаше, че неизвестният партньор на Кениън или не е искал да рискува и затова го е убил, или че го е очистил, след като научил, че има намерение да окаже съдействие на следствието. В доклада се отбелязваше, че федералните агенти и прокурорите още не били получили предложение от страна на Кениън. Това означаваше, че ако неизвестният партньор е бил предупреден, това е било направено от хората на Кениън, навярно дори от самия Лагроса.

Маккейлъб се изправи и си наля последната чаша портокалов сок, останал в половин галоновата кутия, която бе купил в събота. Докато

пиеше, той се замисли какво означава за разследването цялата информация, свързана с Кениън. Тя определено объркваше нещата. Сега Маккейлъб съзнаваше, че е отново на нула.

Докато изплакваше чашата, той забеляза, че по пътя към доковете вървят двама мъже. Бяха облечени в почти еднакви сини костюми. Тук изпъкваше всеки, облечен в костюм – обикновено това беше банков служител, дошъл да открие яхта за конфискуване поради неизплащане на заем. Но Маккейлъб знаеше, че този път не е така. Идваха за него. Трябва да бяха разкрили какво е направил Върнън Каръгърс.

Той бързо събра всички документи от бюрото. После отдели страниците с имената, адресите и друга информация, свързана с фалита на спестовната каса. Прибра дебелия пакет в един от шкафовете на стената в кухнята. Останалото пъхна в кожената си чанта, която сложи в шкафа под чертожната маса.

Отвори плъзгащата се врата на трапезарията и излезе в рубката, за да посрещне двамата агенти. После заключи вратата.

– Господин Маккейлъб? – попита по-младият. Имаше мустаци, доста предизвикателни за стандартите на бюрото.

– Чакайте да се сетя – вие сте Невънс и Улиг.

Двамата не изглеждаха особено доволни, че са ги познали.

– Може ли да се качим на борда?

– Естествено.

По-младият се представи като Невънс. През повечето време говореше Улиг, по-старшият агент.

– Щом знаете кои сме, значи ви е известно и защо сме тук. Не искаме да объркваме повече нещата. Особено като имаме предвид службата ви в бюрото. Така че, ако ни дадете откраднатите документи, можем да приключим веднага.

– Какво, откраднати документи ли?

– Господин Маккейлъб – каза Улиг, – научихме, че притежавате поверителни доклади на ФБР. Вече не сте агент. Не би трябвало да са у вас. Можем да ви създадем проблеми. Трябват ни само документите.

Маккейлъб се облегна на парапета. Опитваше се да разбере как са научили. Каръгърс можеше да е единственият източник. Трябва да го бяха притиснали. Но не му се струваше много вероятно старият му приятел да го е издал, независимо колко силен е бил натискът.

Реши да се довери на инстинкта си и прие, че блъфират.

– Оставете, момчета – каза той. – Нямам никакви документи, крадени или не. Информацията ви не е вярна.

– Тогава откъде знаете кои сме? – попита Невънс.

– Много просто. Разбрах го днес, когато сте отишли в шерифското управление и сте им казали да ме елиминират от разследването.

Маккейлъб скръсти ръце и погледна покрай двамата агенти към яхтата на Бъди Локридж. Бъди седеше в рубката, отпиваше от кутия бира и наблюдаваше сцената с двамата костюмирани.

– Ами тогава ще трябва да поогледаме, за да се уверим – каза Улиг.

– Не и без заповед за обиск, а се съмнявам, че сте получили.

– Няма да ни трябва, след като вие ни позволихте да влезем и да потърсим.

Невънс се приближи до вратата на трапезарията и се опита да я отвори. Но тя бе заключена. Маккейлъб се усмихна.

– Единственият начин да влезете е, като я разбийте, Невънс. А така няма да изглежда много като да съм ви дал разрешение, ако питате мен. Освен това нали не искате да го направите пред очите на безпристрастен свидетел?

И двамата агенти започнаха да оглеждат доковете. Накрая забелязаха Локридж, който вдигна кутията за поздрав. Маккейлъб видя, че Улиг стисна зъби.

– Добре, Маккейлъб – рече старшият агент. – Задръж документите. Но още отсега ти казвам, умнико, не ни се пречкай на пътя. Бюрото е на път да поеме случая и последното, което ни трябва, е някакъв си аматьор без значка и с чуждо сърце да ни прецаква нещата.

Маккейлъб усети, че се напряга.

– Разкарайте се от яхтата ми.

– Естествено. Тръгваме си.

Двамата отново слязоха на кея. На път за портала, Невънс се обърна и каза:

– Доскоро, умнико.

Маккейлъб ги проследи с поглед.

– Какво беше всичко това? – извика му Локридж.

Маккейлъб му махна, без да откъсва очи от агентите.

– Просто двама стари приятели ми дойдоха на гости.

На Изток приближаваше осем часа вечерта. Маккейлъб позвъни на домашния номер на Картъгърс. Приятелят му съобщи, че вече са го прекарали през месомелачката.

– Казах им, че съм предал цялата информация на Левин и че не съм ти пращал копия на доклада, нито пък каквито и да е други документи. Ако не ми вярват, могат да си го начукат. Аз съм абсолютно чист. Нека

да ме изхвърлят. После ще ми плащат двойно всеки път, когато се налага да свидетелствам по някой от случаите. А аз имам адски много случаи, ако разбираш какво искам да кажа.

Говореше така, сякаш разговора им слуша и трети човек. Маккейлб му отговори в същия дух.

– Същото стана и тук. Дойдоха при мен, държаха се така, сякаш имам документи, и аз им казах да се разкарат от проклетата ми яхта.

– Да, съвсем чист си.

– Ти също, Върнън. Трябва да затварям. Пази се от преследващата вълна, човече.

– От какво?

– Пази си гърба.

– А, ясно. И ти.

Уинстън незабавно вдигна слушалката.

– Къде беше?

– Имах работа. Невънс и Улиг току-що ми бяха на гости. Копира ли им всичко?

– Докладите, записите – Хичънс им даде всичко.

– Да, добре, трябва да са се сетили за каноли. Опитват се да ви вземат случая, Джай. Ще трябва да се опънеш.

– За какво говориш? Бюрото не може просто така да ни отнеме разследване на убийство.

– Ще намерят начин. Няма изцяло да ви отнемат разследването, но ще поемат командването. Струва ми се, знаят, че връзката между случаите не е само оръжието. Те са задници, но са умни задници. Мисля, че щом са видели записите, които си им дала, са разбрали същото като мен. Знаят, че убиецът е един и че нещо свързва трите убийства. Дойдоха да ме заплашат, да ме накарат да се откажа. Следващата си ти.

– Ако си мислят, че просто ще им предам всичко и...

– Няма да дойдат при теб. Ще идат при Хичънс. И ако той не се съгласи да отстъпи, ще продължат нагоре по стълбата. Не забравяй, че съм бил един от тях. Зная как става. Колкото по-нависоко се качваш, толкова повече натиск оказваш.

– По дяволите!

– Добре дошла в клуба.

– Какво ще правиш?

– Аз ли? Утре отново се захващам за работа. Не завися нито от бюрото, нито от Хичънс или когото и да било. Сам съм си шеф.

– Е, може да си единственият. Късмет.

– Благодаря. Ще ми трябва.

26.

Маккейлъб не успя до края на деня да стигне до финансовата документация на Амилия Кордел. Бързо прегледа бележките и не успя да открие в спомените на двовицата нищо интересно. Банковата информация показваше, че Кордел е получавал заплатата си всяка сряда с директен депозит. През трите месеца, за които разполагаше с данни, при всяка заплата Кордел бе теглил пари от един и същи банкомат, където в крайна сметка го бяха убили. Това потвърждаваше, че подобно на Глория Торес, която всяка вечер се беше отбивала в „Шърман маркет“, Кордел е следвал обичайните си навици. Маккейлъб отново се убеждаваше, че убиецът е наблюдавал жертвите си. Маккейлъб преглеждаше данните за кредитните карти, когато усети, че яхтата се накланя. Вдигна поглед и видя Грасиела. Това приятно го изненада.

– Грасиела, какво правиш тук?

– Не получи ли съобщението ми?

– Не, аз... о, изобщо не съм проверявал телефонния секретар.

– Е, позвъних ти и казах, че ще дойда. Написах някои неща за Глори. Както поиска.

Маккейлъб едва не изпъшка. Още четене. Но ѝ благодари за свършената работа. Видя, че Грасиела носи през рамо сак и го пое.

– Какво има вътре? Не си написала чак толкова много, нали?

Тя се усмихна.

– Багажът ми. Мисля да остана и тази нощ. Маккейлъб се развълнува, макар да знаеше, че оставането не означава непременно, че ще спят заедно.

– Къде е Реймънд?

– С госпожа Отеро. Тя ще го заведе утре на училище.

Взех си един ден отпуска.

– Защо?

– За да мога да те возя.

– Вече имам шофьор. Не се налага да...

– Зная, но освен това си определих среща с шефа на Глори в „Таймс“. И искам да съм с теб, когато разговаряш с него.

– Добре, наемам те.

Тя се усмихна и Маккейлъб я въведе в трапезарията.

Отнесе сака в нейната стая и ѝ наля чаша червено вино от нова

бутилка. После седна на кърмата и той започна да ѝ разказва новото развитие на събитията. Докато ѝ обясняваше за Кениън, очите ѝ се разшириха. Явно трудно можеше да повярва, че между сестра ѝ и убития престъпник има връзка.

Тя отвори чантичката си и извади бележника, в който беше написала навистине на сестра си. Двата заедно го прегледаха. Нямаше нищо необичайно. Но той ѝ обясни, че в някой момент информацията може да се окаже полезна.

– Удивително е колко много се промени всичко – рече Маккейлъб. – Преди седмица това беше обикновен грабеж. Сега има вероятност мотивът да е психологически или дори да става въпрос за наемен убиец. Вероятността всичко да е случайно вече отстъпва.

Грасиела отпи от чашата си.

– Случаят се усложнява, нали? – тихо попита тя.

– Не – отвърна той. – Просто се приближаваме към решението. Трябва да обхванеш всички възможности.

После да ги пресееш... Всичко това просто означава, че се приближаваме.

Наблюдаваха залеза. Сетне Грасиела го закара до малък италиански ресторант. Маккейлъб хареса храната и двамата се насладиха на усамотението в едно от сепаретата. По време на вечерята той се опита да промени темата, усетил, че Грасиела все още е потисната от обратите в разследването. Разпозна няколко не особено смешни лица от дните си в бюрото.

– Трябва да е било наистина трудно, когато си бил постоянно ангажиран с тази работа – рече тя, когато отмести настрана полупразната си чиния. Да си имаш работа с такива хора...

Тя не довърши. Той просто кимна. Не искаше да започват отново.

– Мислиш ли, че някога ще успееш да забравиш всичко?

– Какво, работата ли? – Не, това, което е направила с теб. Всичко, което ти е случило. Можеш ли да го забравиш? Маккейлъб се замисли. Не можеше лесно да отговори.

– Грасиела, мога само да ти кажа, че се надявам да го забравя. Искам да се възстановя. От много време изпитвам пустота и трябва да я запълня. Някак странно е да говоря за това, но е истина.

Плъзна се по кръглата седалка в сепарето и седна до нея. После се наведе и я целуна по бузата. Незабележимо, под карираната червено-бяла покривка на масата, той постави ръка на коляното ѝ и леко я прокара нагоре по бедрото ѝ. Милувка на любовник. Но толкова отчаяно искаше

да я задържи, да не я загуби, че не бе уверен в думите си. Трябваше по някакъв начин да ѝ покаже чувствата си.

– Искаш ли да си тръгваме? – попита тя.

Маккейлъб я погледна за миг.

– Къде?

– На яхтата.

Той кимна.

Когато се върнаха на яхтата, Грасиела го поведе към стаята си и без колебание му се отдаде. Докато се движеха в бавен ритъм, Маккейлъб усети сърцето си да бие толкова силно, че сякаш отекваше в слепоочията му пулсиращо чувство, което го изпълваше с енергия. Беше сигурен, че тя също го усеща до собствените си гърди – ритъмът на живота.

Накрая по тялото му премина тръпка и той силно притисна лице в извивката на шията ѝ. От гърлото му се разнесе кратък, отсечен смях, като ахване. Надяваше се тя да го помисли за кашлица. Нежно се отпусна върху нея и скри лице в меките кичури зад ухото ѝ. Тя отново прокара ръка по гърба му и постави нежната си, топла длан на тила му.

– Какво е толкова смешно? – прошепна Грасиела.

– Нищо... просто съм щастлив, това е всичко.

Маккейлъб още по-силно притисна лицето си. Ноздрите му се изпълниха с аромата ѝ. Сърцето и мислите му се изпълниха с надежда.

– Ти ме върна обратно – промълви той. – Ти си моят шанс.

Грасиела обви ръце около шията му и силно го притисна към себе си. Не каза нито дума.

Маккейлъб се събуди посред нощ. Беше сънувал, че плува под вода и че няма нужда да излиза на повърхността, за да си поема въздух.

Лежеше по гръб, притиснал ръка към голия гръб на Грасиела. Усещаше топлината ѝ. Искаше да погледне часовника си, но не можеше да откъсне длан от кожата ѝ. Затваряше очи, за да се върне към съня, когато го сепна характерният шум от плъзгащата се врата горе. Усети, че се вледенява и окончателно се събуди. На яхтата имаше някой.

Руснакът, помисли си Маккейлъб. Болотов го бе открил и беше дошъл да изпълни закана си. Но после бързо отхвърли тази възможност, защото инстинктивно смяташе, че руснакът не е чак толкова глупав.

Претърколи се до ръба на леглото и протегна ръка към телефона на пода. Натисна бутон за бързо набиране на номера на Бъди Локридж и зачака да отговори. Искаше Бъди да погледне към „Преследваща вълна“ и да му каже дали вижда някого. Сети се как бяха извели Донълд Кениън до входната врата и го бяха застреляли с дум-дум. И осъзна, че онзи,

който бе там горе, навярно не знае, че Грасиела е на яхтата. Изведнъж разбра, че независимо какво ще се случи през следващите няколко минути, непознатият не трябва да се добере до нея.

27.

Когато Локридж не вдигна след четвъртото извънпяване, Маккейлб разбра, че няма повече време за губене. Бързо се изправи и се насочи към затворената врата. Хвърли поглед към светещите цифри на часовника и видя, че е три и десет.

Докато отваряше тихо вратата, той си помисли за пистолета. Беше в най-долното чекмедже на чертожната маса. Непознатият бе по-близо до него и навярно вече го беше открил.

Мислено обиколи долната палуба за оръжие и не се сети за нищо. Вече напълно бе отворил вратата.

– Какво има? – прошепна зад него Грасиела.

Маккейлб тихо и бързо се обърна и се върна при леглото. Постави длан на устата ѝ и промълви:

– На яхтата има някой.

Усети, че тялото ѝ се напряга.

– Не знаят за теб. Искам безшумно да минеш отстрани и да легнеш на пода. Остани така, докато не дойда за теб.

Тя не помръдна.

– Направи го, Грасиела.

Тя понечи да се изправи, но той я задържа.

– Имаш ли спрей или някакво оръжие в чантичката си?

Тя поклати глава. Маккейлб кимна и я побутна отстрани на леглото към стената. После отново се насочи към вратата.

Докато безшумно се изкачваше по стълбите, той видя, че плъзгащата се врата е притворена. В трапезарията беше по-светло, отколкото долу и се виждаше по-ясно. Изведнъж различи силуета на мъж. Светлината като че ли се отразяваше от тялото му. Маккейлб не можеше да види дали непознатият е с лице или с гръб към него.

Той знаеше, че тирбушонът, с който бе отворил виното на Грасиела, е на плота в камбуза, вдясно веднага след стълбите. Лесно можеше да стигне до него. Само трябваше да прецени дали си струва да го използва срещу човек с по-сериозно оръжие.

Реши, че няма друг избор. Когато се изкачи догоре, Маккейлб протегна ръка към тирбушона. Стълбата из-скърца и той видя, че силуетът се напряга. Беше свършено с изненадата.

– Не мърдай, задник такъв! – извика Маккейлб, грабна тирбушона

и се хвърли към тъмната фигура.

Непознатият бързо отскочи към вратата, мина странично през нея и я плъзна зад себе си. Маккейлъб загуби няколко секунди, за да я отвори. Фигурата вече тичешком се отдалечаваше по кея.

Маккейлъб знаеше, че няма да успее да настигне непознатия, въпреки това скочи долу и се затича с всички сили. Студеният нощен въздух щипеше кожата му и грубите дъски на кея жулеха босите му крака.

Докато тичаше по полегатия път през водата, той чу автомобилен двигател. Отвори портала и пристигна на паркинга точно когато през изхода излиташе кола. Гумите ѝ свистяха, хлъзгайки се по студения асфалт. Маккейлъб я проследи с поглед. Беше прекалено далеч, за да види номера.

– Мамка му!

Той затвори очи, вдигна ръка и стисна носа си между веждите. Това бе техника за самохипноза. Опита се да си спомни колкото може повече подробности от онова, което току-що беше видял. Червен автомобил, малък, чуждо производство, изхабено окачване... Хрумна му, че колата му се струва позната. Но още не можеше да се сети откъде.

Маккейлъб се наведе и опря длани на коленете си. Гадеше му се и сърцето му като че ли биеше по-бързо. Съсредоточи се и започна да диша дълбоко, докато накрая успя да успокои пулса си.

Усети, че върху затворените му клепачи пада светлина. Отвори очи и погледна към лъча на приближаващото се фенерче. Беше електромобилът на нощния пазач.

– Господин Маккейлъб? – попита мъжки глас иззад светлината. – Вие ли сте?

Едва тогава Маккейлъб се сети, че е гол.

Нищо не липсваше, нищо не беше размествано. Поне доколкото можеше да определи Маккейлъб. Като че ли всичко бе наред. Съдържа нието на кожената му чанта, която беше оставил на масата в камбуза, изглеждаше така, както си го спомняше. Намери голямата купчина документи на мястото ѝ в шкафа. Маккейлъб разгледа плъзгащата се врата и откри драскотини от отверка. Знаеше колко лесно е да се отвори вратата. Знаеше също, че шумът от отварянето винаги е по-силен вътре, отколкото отвън. Имаше късмет. Това като че ли го бе събудило.

Пред погледа на нощния пазач Шел Нюби той провери всяко чекмедже и шкаф в трапезарията. Нищо не липсваше.

– Ами долу? – попита Нюби.

– Чух го веднага, щом отвори вратата. Предполагам, че съм го

стреснал – отвърна Маккейлъб.

Помисли си за възможността непознатият да не е дошъл да краде. Отново се сети за Болотов, но бързо го отхвърли. Фигурата, която беше видял, бе прекалено ниска и слаба в гърдите.

– Мога ли вече да изляза? Ще направя кафе.

Маккейлъб се обърна към стълбите. Там стоеше Грасиела. Когато се върна в стаята, за да се облече, той ѝ каза, че е по-добре да остане долу. Но сега тя бе тук, в късата си розова нощница върху торбесто сиво долнище на анцуг, което беше взела от гардероба му. Косата ѝ бе малко разрешена и Грасиела просто не можеше да изглежда по-секси. Мълчаливо я погледа и накрая отговори:

– Е, струва ми се, че вече свършваме.

– Да позвъня ли в участъка? – попита Нюби.

Маккейлъб поклати глава.

– Навярно просто е бил някой тукашен хаймана, опитал се да отмъкне навигационната ми система или нещо такова – отвърна той, макар че сам не си вярваше. – Не искам да намесвам полицията. Ще ни държат на крак цялата нощ.

– Сигурен ли сте?

– Да. Благодаря, че ми помогна, Шел. Признателен съм ти.

– Моля. Ами тогава ще се връщам. Ще трябва да напиша доклад за инцидент. На сутринта въпреки всичко може да поискат да съобщя в управлението.

– Да, така става.

Нюби отдаде чест и си тръгна. Маккейлъб изчака малко и после погледна към Грасиела, която продължаваше да стои неподвижно на стълбите.

– Добре ли си?

– Да. Само съм уплашена.

– Защо не слезеш долу? Веднага идвам.

Тя се върна в стаята си. Маккейлъб затвори плъзгащата се врата и провери дали ключалката е здрава. Работете. Свали от закачалката дървената дръжка на куката за риба. Пъхна я в процепа и я използва като клин. За през нощта щеше да свърши работа. Трябваше да помисли по-сериозно за безопасността на яхтата.

Когато свърши с вратата, Маккейлъб погледна надолу към босите си крака върху берберския килим. За първи път осъзна, че е влажен. Тогава си спомни как светлината се беше отразявала от тялото на непознатия.

28.

На път за печатницата на „Таймс“ в Долината Маккейлъб седеше на предната дясна седалка във фолксвагена на Грасиела и през повечето време мълчеше. Мислите му се въртяха около събитията през нощта като котва, влачеща се по песъчливо дъно в безплодно търсене на нещо да се закрепят.

Когато забеляза влажното петно на килима, той отново отиде до паркинга и откри, че кеят също е мокър. Нощта бе студена и все още беше прекалено рано, за да е от утринната мъгла. Непознатият очевидно се бе качил на яхтата мокър. Отражението на светлината от тялото му показваше, че навярно е бил с водолазен костюм. Въпросът, на който Маккейлъб не можеше да отговори, беше „защо“.

Преди да тръгнат, той отиде до яхтата на Бъди Локридж, за да види дали съседът му е там. Намери го раз-дърпан както винаги, седнал в рубката и зачетен в книга, носеща заглавието „Измама“. Маккейлъб го попита дали е прекарал нощта на яхтата и получи утвърдителен отговор. Когато попита защо не е вдигнал телефона, Бъди отвърна, че просто не е звънял.

Маккейлъб го осведоми, че този ден няма да се нуждае от услугите му на шофьор, но че иска да използва уменията му на водолаз.

– Искаш да ти изстържа корпуса ли?

– Не. Искам да огледаш корпуса. И дъното. И кея около яхтата.

– Да ги огледам ли? И какво да търся?

– Не зная. Ще разбереш, когато го видиш.

– Както кажеш. Но когато се занимавах с онзи „Бертрам“, пак си скъсах костюма. Веднага щом го зашия, ще ида да проверя.

– Благодаря. Пиши го в сметката.

– Готово. Приятелката ти ли ще те вози?

Той зяпахе към Грасиела, която стоеше на кърмата на „Преследваща вълна“. Маккейлъб хвърли поглед към нея.

– Само днес. Трябва да ме запознае с някои хора. Става ли?

– Естествено.

В колата Маккейлъб отпиваше кафе и гледаше през прозореца, все още обезпокоен от факта, че Локридж не бе вдигнал слушалката. Пътуваха през прохода Сипълведа в планината Санта Моника. По-голямата част от движението по магистрала 405 беше в обратната посока.

– За какво мислиш? – попита Грасиела.

– За снощи. Опитвам се да го проумея. Днес Бъди ще се спусне под водата и може да открие какво е правил онзи тип.

– Сигурен ли си, че искаш да се срещнеш с човека от „Таймс“? Можем да го отложим.

– Не, и бездруго сме тръгнали. Добре е да разговарям с колкото може повече хора. Все още не знаем какво означава онази история от вчера. Докато не разберем, трябва да продължаваме да търсим.

– Звучи добре. Шефът на Глори ми каза, че ще поговори и с някои от приятелите ѝ, които работят там.

Маккейлъб кимна и се наведе към кожената си чанта на пода. Вътре бяха всички документи и записи, които беше събрал. Бе решил да не оставя нищо на яхтата. Тежестта на чантата се увеличаваше и от пистолета му, зигзауер П-228. Не беше носил оръжието още от пенсионирането си, но когато Глория влезе под душа, той го извади от чекмеджето и го зареди. Не вкара патрон в патронника – предпазна мярка, която спазваше и в бюрото. После направи място за пистолета в чантата, като извади подвижната си аптечка. Имаше намерение да се върне на яхтата преди да стане време за хапчетата.

Маккейлъб започна да рови из документите, докато намери бележника си. Отвори го на хронологията на събитията, която бе разработил въз основа на докладите на от лосанджелиското управление. Прочете началото и откри каквото му трябваше.

– Анет Стейпълтън – каза той.

– Какво за нея?

– Познаваш ли я? Искам да разговарям с нея.

– Беше приятелка на Глори. Веднъж дойде да се запознае с Реймънд. После я видях на погребението. Откъде знаеш за нея?

– Открих името ѝ в докладите на лосанджелиското управление. Онази вечер двете със сестра ти побърбили на паркинга. Искам да поговоря с нея за други вечери. Нали разбираш, дали сестра ти е била обезпокоена от нещо. Ченгетата изобщо не са обърнали сериозно внимание на Стейпълтън. Спомни си, че в началото са работили по версията за случаен грабеж.

– Кретени.

– Не зная. Трудно е да ги обвиняваш. Имат много случаи и този е изглеждал така, както е бил инсцениран.

– Това не ги извинява.

Маккейлъб не отговори. И без това не изпитваше желание да

защитава Аранго и Уолтърс. Отново насочи мислите си към събитията от нощта и стигна до положително заключение: очевидно вдигаше достатъчно вълнение, за да предизвика нечия реакция, макар че не знаеше чия.

Стигнаха в печатницата на „Лос Анджелис Таймс“ десет минути преди уговорената среща с началника на Гло ри, мъж на име Клинт Неф. Печатницата се намираше I квартал на лъскави служебни сгради, складове и КЪЩЕ на горната средна класа. Сградата на „Таймс“ като че ЛЕ бе направена от опушено стъкло и бяла пластмаса. Спряха пред будката на пазача и трябваше да почакаат, докато униформеният мъж позвъни и потвърди срещата им. Щом паркираха колата, Маккейлъб извади бележника от чантата си и го взе със себе си. Самата чанта беше станала прекалено обемиста, за да я влачи. Преди да тръгнат, той провери дали Грасиела е заключила вратите.

Влязоха през автоматичните плъзгачи се врати в двуетажно фоайе от черен мрамор и теракотени плочки. Стъпките им отекваха по пода. Обстановката бе студена и строга.

В коридора ги посрещна белокоп мъж в униформени панталони и риза. Овалната табелка на гърдите му съобщаваше, че се казва Клинт. На шията му висяха слушалки заглушители като онези, които носят на летището. Грасиела се представи, после представи и Маккейлъб.

– Госпожице Ривърс, мога само да кажа, че всички ние ужасно съжаляваме – рече Неф. – Сестра ви беше добро момиче. Добър работник и приятел.

– Благодаря ви.

– Ако дойдете отзад, ще можем да поседнем за малко и ще ви помогна с каквото мога.

Поведе ги по коридора, като продължаваше да говори през рамо.

– Сестра ви навярно ви е разказвала, но тук отпечатваме всички вестници за Долината и повечето от притурките. Нали знаете, телевизионните списания и какво ли още не.

– Да, зная – отвърна Грасиела.

– Чудя се с какво ли мога да ви помогна. Казах на няколко души, че може би ще искате да разговаряте и с тях.

Стигнаха до някакво стълбище и се заизкачваха.

– Анет Стейпълтън още ли е вечерна смяна? – попита Маккейлъб.

– Хм... всъщност не – отвърна Неф. Беше се задъхал. – Нети... се поизплаши след случилото се с Глори и аз не я обвинявам. Сега работи през деня.

Неф пое по друг коридор, който водеше към няколко двойни врати.

– Тук ли е днес?

– Естествено. Можете да разговаряте с нея, ако... само ще ви помоля да приказвате с хората в почивките им. Нети отива в стаята за почивка в 10:30 ч. и може би дотогава ще успеем да свършим.

– Няма проблем – отвърна Маккейлъб.

След няколко крачки в мълчание Неф се обърна.

– Значи вие сте работил във ФБР, така ли?

– Точно така.

– Трябва да е било много интересно.

– Понякога.

– Защо напуснахте? Изглеждате млад.

– Предполагам, защото стана малко прекалено интересно.

Маккейлъб погледна към Грасиела и ѝ намигна. Тя се усмихна.

Шумът на печатницата го спаси от повече лични въпроси. Стигнаха до дебелия двойни врати, които не бяха в състояние да заглушат рева на пресите от другата страна. Неф извади от закачен на стената шкаф два чифта дунапренови запушалки за еднократна употреба и им ги подаде.

– Най-добре е да си ги сложите, докато минаваме през печатницата.

В момента сме пуснали цялата линия. Отпечатваме прегледа на новите книги. В тираж милион и двеста хиляди. Тези запушалки спират трийсетина децибела от шума. Но пак няма да можете да чувате даже собствените си мисли.

Неф си сложи слушалките. Отвори една от вратите и тримата тръгнаха покрай пресите. Подът вибрираше, сякаш току-що беше започнало слабо земетресение. Запушалките само приглушаваха воя на машините. Неф ги отведе в стаята за почивка. Вътре имаше дълги маси за хранене и различни монетни автомати. Свободните места по стените бяха заети от коркови табла, покрити със служебни и профсъюзни съобщения и предупреждения, свързани с безопасността на труда. Когато вратата се затвори, шумът силно намаля. Пресякоха стаята, минаха през друга врата и влязоха в малкия кабинет на Неф. Маккейлъб и Грасиела извадиха запушалките си.

– По-добре да ги запазите – каза Неф. – Ще си тръгнете по същия път, по който дойдохте.

Маккейлъб извади от джоба си пластмасовото пакетче и прибра запушалките в него. Неф седна зад бюрото си и ги покани с ръка да заемат столовете отпред. Тапицерията на стола на Маккейлъб бе изцапана с мастилени петна. Той се поколеба.

– Не се безпокойте – каза Неф. – Изсъхнали са.

През следващите петнайсет минути разговаряха за Глория Торес и не получиха никаква съществена информация. Стана ясно, че Неф е харесвал Глори, но и че връзката им е била типична за шеф и подчинен. Общували предимно по служебни въпроси и почти не разменяли лична информация. Когато го попитаха знае ли дали нещо е безпокояло Глори, Неф поклати глава. Някакви спорове с колеги? Същото поклащане.

Неочаквано Маккейлъб го попита дали познава Джеймс Кордел.

– Кой е този? – учуди се Неф.

– Ами Донълд Кениън?

– Какво, онзи тип от спестовната каса ли? – усмихна се Неф. – Да, бяхме приятели. В кънтри клуба. С нас идваха Милкън и онзи тип, Боески.

Маккейлъб отвърна на усмивката му и кимна. Беше ясно, че Неф няма да им е от полза. Мислите му се отнесоха и Грасиела започна да разпитва за приятелите на Глори. Маккейлъб се замисли за изцапаниа с мастило стол на който седеше. Знаеше откъде е мастилото. Навярно всички, които бяха седели тук преди него, бяха от печатницата. Затова носеха тъмносини униформи. За да не се вижда мастилото.

Тогава му хрумна нещо. В деня на убийството Глори се бе прибираща вкъщи от работа. Но не носеше униформа. Беше се преоблякла. Тук. Но в доклада на лосанджелиското управление не се споменаваха детективите да са открили работните дрехи в колата ѝ или пък да са претърсили съдържанието на шкафчето ѝ в службата.

– Извинете ме – каза Маккейлъб и прекъсна Неф, който разказваше на Грасиела колко опитно сестра ѝ шофирала електрокара, зареждащ огромните ролки хартия в пресите. – Тук има ли съблекалня? Глори имаше ли шкафче?

– Естествено. На кого му се иска да влиза в автомобила си омазан в мастило? Имаме пълен ком...

– Дали шкафчето на Глори вече е изпразнено?

Неф се отпусна назад и за миг се замисли.

– Нали знаете, щата на Глори беше замразен. Не успяхме да получим разрешение да ѝ вземем заместник. Затова се съмнявам, че са изпразнили шкафчето ѝ.

Маккейлъб се обнадежди. Може би тук щеше да изскочи нещо.

– Имате ли ключ? Можем ли да хвърлим един поглед?

– Естествено. Трябва да взема шперца от отговорника по поддръжката.

Неф ги остави в кабинета си и отиде да вземе шперца и да намери Нети Стейпълтън. Тъй като шкафчето на Глори очевидно бе в дамската съблекалня, преди да излезе, Неф им каза, че Нети ще придружи Грасиела да претърсят съдържанието му. Маккейлъб щеше да ги чака заедно с Неф в коридора. На Маккейлъб това не му харесваше.

Неф скоро се върна със Стейпълтън. Тя си спомняше Грасиела и ѝ поднесе съболезнованията си. После Неф ги поведе надолу по стълбите до коридора към съблекалните. Маккейлъб се канеше да предложи да влезе и той, ако съблекалнята е празна. Но когато приближиха до вратата, отвътре се чу шум от душеве. И той разбра, че ще остане навън.

Нямаше какво повече да пита Неф, а не обичаше да води общи разговори. Докато чакаха, Маккейлъб бавно се отдалечи от него, така че да избегне личните въпроси. На стената между вратите на съблекалните бяха закачени табла за съобщения и той се престори, че ги чете.

Изминаха няколко минути мълчание. Маккейлъб беше обходил таблата от край до край. Когато Грасиела и Нети най-после излязоха навън, той зяпаше нарисувана на ръка капка върху плакат, закачен за таблото. Капката бе наполовина червена, което показваше, че целта на кампанията за кръводаряване е наполовина изпълнена. Грасиела се приближи към него.

– Нищо – каза тя. – Само дрехи, шишенце парфюм и слушалките й. На вратичката бяха залепени четири снимки на Реймънд и една моя.

– Слушалки ли?

– Искам да кажа заглушителите. Но нищо друго.

– Какви бяха дрехите?

Докато говореше, Маккейлъб продължаваше да гледа към плаката.

– Две чисти униформи, домашна блуза и джинси.

– Провери ли във всички джобове?

– Да. Нищо.

И тогава го осени със силата на куршум. Той се наведе напред и се облегна на таблото.

– Какво има, Тери? – попита Грасиела. – Добре ли си? Маккейлъб не отговори. Мислите му препускаха. Грасиела допря длан до челото му. Той се отдръпна.

– Не, нищо ми няма – каза Маккейлъб.

– Има ли някакъв проблем? – приближи се и Неф.

– Не – прекалено високо отвърна Маккейлъб. – Просто трябва да си тръгваме. Трябва да ида до колата.

– Всичко наред ли е?

– Да – отново високо каза Маккейлъб. – Извинете ме, всичко е наред. Просто трябва да вървим.

Маккейлъб кимна в знак на благодарност на Анет Стейпълтън и се пое по коридора в посоката, в която смяташе, че се намира входното фойе. Грасиела го последва и Неф извика след тях да завият по първия коридор вляво.

29.

– Какво беше всичко това? Какво става?

Маккейлъб бързо вървеше към колата. Чувстваше, че скоростта, която поддържа, някак си ще му помогне да попречи на усиливащия се ужас напълно да обсеби мислите му. Грасиела трябваше да подтичва, за да не изостане.

– Кръвта.

– Кръвта ли?

– И двамата са давали кръв. Сестра ти и Кордел. През цялото време е било пред очите ми и... Видях онзи плакат и си спомних, че в дома на Кордел видях писмо... и просто разбрах. Къде са ти ключовете?

– Тери, успокой се.

Той неохотно забави крачка и Грасиела тръгна до него, като вадеше ключовете за колата от чантичката си.

– Сега ми обясни за какво говориш.

– Отвори колата и ще ти покажа.

Стигнаха до фолксвагена. Маккейлъб се пхна вътре и започна да рови в чантата си. Грасиела го наблюдава.

– Можеш да запалиш двигателя.

– Какво правиш?

Маккейлъб извади протокола за аутопсията на Кордел.

– Търся... мамка му, това е само предварителният доклад.

Прелисти протокола, за да се увери. Не беше пълен.

– Липсват резултатите от токсикологичното изследване и анализът на кръвта.

Маккейлъб пхна доклада обратно в чантата си, после прибра и пистолета. Накрая се изправи.

– Трябва да намерим телефон. Ще позвъня на жена му.

Грасиела запали двигателя.

– Добре, ще идем до къщи. Но трябва да ми кажеш какво става, Тери.

– Добре, просто ми дай малко време да помисля.

Той успокои пороя от мисли, които се лутаха из главата му, и се опита да анализира току-що направеното разкритие.

– Става дума за връзката – каза Маккейлъб.

– Каква връзка?

– Какво не можехме да разберем? Какво търсехме? Връзката между случаите. Отначало връзката беше просто случайността на престъплението. Така смятаха ченгетата. Така реших и аз, когато започвах да се занимавам със случая. Имахме две жертви на грабеж – без друга връзка, освен убица и случайното пресичане на пътищата им. Това е Лос Анжелис, такива неща непрекъснато се случват. Центърът на случайната престъпност, нали така?

Грасиела зави по „Шърман Уей“. Бяха само на няколко минути от дома ѝ.

– Да.

– Грешеш. Защото после се задълбаваме все повече. Откриваме убиец, който взима лични символи и това предполага, че има нещо повече от случаен сблъсък между убиец и жертва. Това предполага по-дълбока връзка – определянето на целта, издебването и овладяването на всяка от жертвите.

Маккейлъб замълча. Минаваха покрай „Шърман маркет“ и двамата безмълвно погледнаха към магазина. Той изчака малко преди да продължи.

– После изведнъж откриваме нова гънка, обелваме нова люспа от лука. Получаваме балистичните резултати и играта напълно се променя. Сега имаме друг убиец и очевидно професионално изпълнение. Наемен убиец. Защо? Каква връзка може да има между сестра ти, Джеймс Кордел и Донълд Кениън?

Грасиела не отговори. Сега излизаше на „Алабама“. – Кръвта – каза той. – Връзката трябва да е в кръвта. Тя влезе в отбивката пред дома си и изключи двигателя.

– Кръвта – повтори Грасиела.

Маккейлъб гледаше право напред към затворената врата на гаража. Говореше бавно – ужасът най-после го беше надвил.

– През цялото време си мислех: „Какво е видяла, какво е знаела? Чий път може да е пресякла, за да я убият?“ Разбираш ли, проучих живота ѝ и направих преценка. Реших, че не е притежавала нищо, което някой иска да вземе и че следователно причината трябва да е другаде. Но не я откривах. Сестра ти е била добра майка, добра сестра, добър служител и приятел. Но онова, заради което е била почти уникална, е кръвта ѝ. Това я е направило толкова ценна... за някого.

Замълча за миг. Продължаваше да гледа право напред.

– За някой като мен.

Чу как Грасиела въздъхна и му се стори, че заедно с дъха ѝ си отива

и надеждата му. Надеждата му за изкупление.

– Искаш да кажеш, че... са я убили заради органите ѝ. Видял си онзи плакат в печатницата и си го разбрал, така ли?

Той най-после я погледна.

– Просто го разбрах. Това е всичко.

Маккейлъб отвори вратата.

– Ще позвъним на госпожа Кордел. Тя ще ни каже кръвната група на съпруга си. После ще научим кръвната група на Кениън. И тя ще съвпадне. Обзалагам се.

Той се обърна, за да излезе.

– Няма логика – малко напрегнато каза Грасиела. – Защото ти ми каза, че е умрял на място. До банката. Сърцето му не е било взето. Само органите. Не е същото. А Кениън е умрял в дома си.

Той излезе, после се наведе и я погледна. Очите ѝ бяха отправени напред.

– При Кордел и Кениън не се е получило. Убиецът си е взел урок. Накрая е успял със сестра ти.

Маккейлъб затвори вратата и тръгна към къщата. Мина доста време, докато Грасиела го настигне.

Седна на дивана в дневната и Грасиела му донесе телефона от кухнята. Маккейлъб разбра, че е оставил телефона на Амилия Кордел в чантата си в колата. Разбра също, че колата е отключена и че там е пистолетът му.

Когато излезе, погледът му разсеяно обходи улицата. Търсеше автомобила от предишната нощ. Не видя нищо подозрително.

Когато се върна в къщата, се обади на Амилия Кордел. Грасиела седеше в отсрещния край на дивана и го наблюдаваше с разсеяно изражение. Телефонът иззвъня пет пъти, преди да се включи секретар. Маккейлъб остави името и номера си и каза, че спешно му трябва кръвната група на Джеймс Кордел. После затвори и погледна към Грасиела.

– Знаеш ли дали жена му работи? – попита тя.

– Не, не работи. Сигурно е излязла някъде.

Той отново взе слушалката и се свърза със собствения си секретар, за да провери съобщенията. От събота се бяха събрали девет. Изслуша няколко стари съобщения от Джай Уинстън и Върнън Карътърс. Беше се обаждала и Грасиела, за да предупреди, че в понеделник ще дойде на яхтата. Видеоспециалистът, Тони Банкс, информираше, че е свършил работата по записа. Имаше ново съобщение от Джай Уинстън. Тя бе звъняла сутринта, за да му каже, че предвиждането му се е оказало

вярно. Бюрото засилило участието си в разследването на убийствата. Хичънс не само обещал пълно съдействие, но и предал ръководството на агентите Невънс и Улиг. Уинстън беше ядосана. Маккейлъб ясно го долавяше в гласа ѝ. Но същото се отнасяше и за него. Той затвори.

– Сега какво? – попита Грасиела.

– Не зная. Преди да предприема следващата крачка трябва да потвърдя тази... тази идея.

– Ами детективката от шерифското управление? Тя би трябвало да има пълния протокол от аутопсията. Сигурно знае кръвната група.

– Не.

Той не обясни. Огледа се наоколо. Къщата бе малка и добре обзаведена. В съседната трапезария имаше голяма, поставена в рамка снимка на Глория Торес.

– Защо не искаш да ѝ позвъниш? – попита Грасиела.

– Не съм сигурен. Просто... Преди да разговарям с нея, искам да пообмисля нещата. Струва ми се, че трябва да поизчакам и да видя дали ще успея да се свържа с госпожа Кордел.

– Защо не телефонираш направо в патологията?

– И така няма да стане.

Маккейлъб премълча факта, че ако теорията му се потвърди всеки, възползвал се от смъртта на Глори, щеше да се смята за заподозрян. Това включваше и самия него. Затова не искаше да се обръща към властите. Поне, докато не намереше още няколко отговора, с които да се защити.

– Сетих се! – изведнъж каза Грасиела. – Компютърът в хематологичната лаборатория – навярно мога да проверя в него. Освен ако не са изтрили името му. Но се съмнявам. Спомням си, че попаднах на името на един от донорите четири години след смъртта му.

Предложението ѝ не означаваше нищо за Маккейлъб.

– За какво говориш?

Тя си погледна часовника и скочи от стола си.

– Първо ще се преоблека, после трябва да побързаме. До пътя ще ти обясня всичко. Тя изчезна по коридора.

30.

Стигнаха в „Холи Крос“ малко преди обед. Грасиела остави колата на паркинга и двамата влязоха в болницата през общия вход. Тя не искаше да минава през спешното отделение, тъй като работеше там. По пътя му беше обяснила, че след смъртта на Глория често си взимала неплатен отпуск заради Реймънд. Но търпението на началниците ѝ се изчерпвало. Смяташе, че не е благоразумно да я виждат. Можеха и да я уволнят. Колкото по-малко хора я видеха, толкова по-добре.

Когато влязоха в болницата, сестринската униформа на Грасиела и познатото ѝ лице им осигуриха достъп. Тя бе като посланик, за когото са вдигнати всички бариери. Никой не ги спираше. Качиха се на четвъртия етаж със служебния асансьор. Пристигнаха в дванайсет без няколко минути.

По пътя Грасиела беше обяснила плана си на Маккейлъб. Смяташе, че могат да разчитат на петнайсет минути, за да си свършат работата. Това бе максимумът – времето, за което координаторката на кръвните продукти щеше да слезе до кафенето, да вземе обяда си и да се върне в патологичната лаборатория. Всъщност обедната ѝ почивка била един час, но обикновено служителите се хранели на бюрата си.

Както очакваше Грасиела, стигнаха в лабораторията в 12:05 ч. и завариха бюрото на координаторката празно. Маккейлъб усети, че пулсът му малко се ускорява, докато гледаше към компютъра. На около три метра имаше друго бюро и на него седеше жена в сестринска униформа. Грасиела спокойно се справи със ситуацията.

– Здравейте, Патрис, как е? – весело попита тя.

Жената вдигна очи от документите, с които се занимаваше, и се усмихна. Тя погледна към Маккейлъб, после отново към Грасиела.

– Грасиела – каза сестрата, като провлачваше сричките, – всичко е наред, момиче. Ти как си?

– Добре. Кой е координаторът?

– От няколко дни е Пати Кърк. Слезе да си вземе сандвич.

– Така ли – сякаш се изненада Грасиела. – Ами тогава аз ще направя връзката. Тя заобиколи пропуската и се насочи към компютъра.

– Долу в спешното отделение имаме пациент с рядка кръвна група. Имам чувството, че този тип ще изчерпа всичко, което имаме, и искам да видя какво има тук.

– Можеше просто да позвъниш. Аз щях да направя проверката.

– Зная, но показвам на приятеля си Тери как действаме тук. Тери, това е Патрис. Патрис, Тери. Учи в Калифорнийския университет, готви се да се запише в медицинското училище. Опитвам се да го разубеда.

Патрис погледна към Маккейлъб и отново се усмихна, после очите ѝ оценяващо го проучиха. Той знаеше какво си мисли сестрата.

– Зная, малко ми е късно – каза Маккейлъб. – Криза на средната възраст, нали разбирате.

– Да. Успех. Виждала съм двайсет и пет годишни да излизат от медицинското училище с вид на петдесетгодишни.

– Зная. Ще се подготвя.

Те размениха усмивки и разговорът най-после приключи.

– Можеш да минеш отсам – каза му Грасиела. – Патрис няма да те ухапе.

Патрис се засмя. Маккейлъб заобиколи и застана зад стола на Грасиела. Тя вдигна поглед и му намигна. Неговото тяло я закриваше от Патрис. Хладнокръвие то ѝ го впечатли. Маккейлъб си погледна часовника, после протегна ръка, така че и Грасиела да го види: дванайсет и седем. Тя насочи вниманието си обратно към компютъра.

– Търсим група АВ, добре. Влизаме тук и се свързваме с ЦОТКО. Това е съкращение от Център за осигуряване и търсене на кръв и органи. Голямата регионална кръвна банка, с която работим. Повечето болници тук работят с нея.

– Ясно.

Тя вдигна ръка и прокара показалец под малка бележка, залепена за монитора над екрана. На нея бе написано шестцифрено число, кодът за достъп.

Грасиела вкара кода, набра командата за модема и Маккейлъб чу, че компютърът набира номера, след което се свързва с компютъра на ЦОТКО.

Маккейлъб си погледна часовника. Оставаха им най-много осем минути. На екрана най-после се появи списък за идентификация и търсене. Грасиела бързо набра необходимата информация и обясни:

– Сега отиваме на страницата за търсене на кръв. Набираме онова, което търсим, и после... фокус-мокус – чакаме.

Тя вдигна ръце и направи движение с пръсти като илюзионист.

– Как е Реймънд, Грасиела? – попита иззад тях Патрис. Маккейлъб се обърна, но тя продължаваше да работи с гръб към тях.

– Добре е – отговори Грасиела. – Продължава да ми къса сърцето,

но се справя добре.

– Трябва пак да го доведеш.

– Ще го направя, но сега е на училище. Може би през пролетната ваканция.

На екрана започна да се изписва списък на наличностите от кръв група АВ и съответната болница или кръвна банка. Макар че самото ЦОТКО представляваше кръвна банка, то също изпълняваше ролята на координиращ център за по-малки банки и болници из целия Запад.

– Така, виждаме, че има доста голямо количество – започна Грасиела. – Докторът иска да имаме поне шест единици в случай, че пак се наложи да оперираме пациента с раната на гърдите. Затова щракваме в прозореца за поръчки и даваме заявка за шест единици. Заявката е валидна само двамайсет и четири часа. Ако не я потвърдим до утре по това време, тя се анулира.

– Ясно – каза Маккейлъб. Опитваше се да се държи като студент, какъвто се предполагаше, че е.

– Трябва да кажа на Пати утре да я потвърди.

– Ами ако я поискаш и се окаже, че няма кръв?

По пътя тя го бе предупредила да ѝ зададе този въпрос, когато се свържат с ЦОТКО.

– Добър въпрос – каза Грасиела и започна да работи с мишката. – Ето какво правим. Отиваме на тази иконка с капката кръв. Щракваме и това ни дава файла с донорите. И отново чакаме.

Изтекоха няколко секунди и екранът отново започна да се изпълва с имена, адреси, телефонни номера и други данни.

– Това са всички донори с кръвна група АВ. Показано е къде са, как можеш да се свържеш с тях. Тук пък е показано кога за последен път са давали кръв. Не трябва постоянно да използваш един и същи човек. Необходимо е да ги редуваш и да откриеш някой, който е най-близо до теб, за да може да дойде тук или в кръвната банка.

Докато говореше Грасиела прокара показалец надолу по списъка. Имаше около двамайсет и пет имена от целия Запад. Тя спря на името на сестра си и почука с нокът по екрана. Не успя да открие Джеймс Кордел.

Маккейлъб разочаровано въздъхна, но Грасиела вдигна показалец, за да му даде знак да изчака. После натисна друг клавиш и се появи нов списък с още петнайсетина имена. Най-отгоре беше Джеймс Кордел. Тя прокара пръста си надолу и откри Донълд Кениън на предпоследно място.

Този път дъхът на Маккейлъб. Наведе се към екрана и прочете информацията, която следваше имената. Кордел не беше давал кръв от девет месеца, Кениън от шест години. Маккейлъб забеляза, че след двете имена е написана буквата „Д“, последвана от звездичка. След другите имена имаше или едното, или другото, но само няколко бяха с двете.

– Какво означава това?

– „Д“ означава донор – тихо отвърна Грасиела. – Донор на органи. Те подписват специални документи, отбелязано е в шофьорските им книжки, така че ако попаднат в болница и умрат, могат да вземат органите им.

Грасиела през цялото време го гледаше и Маккейлъб откри, че му е трудно да срещне очите ѝ. Знаеше какво означава потвърждаването на теорията му.

– А звездичката?

– Не съм сигурна.

Тя отново се върна на легендата най-отгоре. Прокара показалец по символите и откри звездичката.

– Означава СМУ отрицателен – каза Грасиела. – Повечето хора имат в кръвта си безопасен вирус, наречен СМУ. Това е съкращение на някаква дълга дума. Няма го около една четвърт от населението. Важно е да се знае, за да се постигне пълно съответствие на кръвта между донори и приемници.

Той кимна. Вече знаеше тази информация.

– Е, това беше урокът за днес – тихо каза Грасиела.

Тя премести мишката и Маккейлъб видя, че стрелката се насочва към иконката за излизане от програмата в горната част на екрана. Той стисна дланта ѝ, преди да успее да излезе от системата на ЦОТКО.

Грасиела вдигна въпросително очи. Маккейлъб хвърли поглед назад към Патрис. Не каза нищо. Огледа се наоколо и видя на плота папка с някакви формуляри и молив, завързан с конец. Посочи към Патрис и после обратно към Грасиела, като направи с пръсти знак за разговор. След това взе папката и започна да пише.

– Хей, Патрис, как е Чарли?

– А, добре е. Пак си е същият задник.

– Божичко, та вие се разбирате толкова добре!

– Да бе, направо сме като влюбени пиленца.

Маккейлъб протегна папката пред Грасиела. Беше написал три въпроса:

1. Можеш ли да разпечаташ този списък?

2. Можеш ли да отвориш файла на сестра ти?

3. Кой е получил органите й?

Грасиела сви рамене. После се обърна към компютъра и се захвана за работа. Първо разпечата списъка на донорите с кръвна група АВ. За щастие компютърът бе свързан с лазерен принтер, който свърши работата почти съвсем безшумно и Патрис не обърна внимание. Маккейлъб бързо сгъна листа и го пхна във вътрешния джоб на самото си. После Грасиела се върна в първоначалната програма и отвори прозорец с команди. Щракна с мишката върху иконка с червено сърце. Появи се екран с надпис „ОСИГУРЯВАНЕ НА ОРГАНИ“ и компютърът поиска код за достъп. Тя погледна към лепенката на монитора и отново вкара същия код.

Нищо.

Стрелката се превърна в пясъчен часовник и не се случи нищо. Маккейлъб погледна часовника. Беше 12:15 ч. и максималното време, с което разполагаха, бе изтекло. Пати Кърк щеше да се върне всеки момент и щяха да бъдат разкрити. Когато беше планирала всичко това, Грасиела не му спомена нищо по въпроса как ще се оправдават, ако ги хванат.

– Мисля, че компютърът замръзва – каза Грасиела.

Тя ядосано плесна с длан отстрани по монитора. Маккейлъб винаги се бе удивлявал колко хора си мислеха, че това може да помогне. Колелцата на стола на Патрис изскърцаха. Обърна се и видя, че сестрата се изправя. Може би и тя искаше да погледне екрана.

– Ето – каза Грасиела.

Маккейлъб застана така, че да закрива компютъра от Патрис.

– Проклетата работа – рече Патрис. – Винаги става така. Ще се кача горе до терасата да изпия една кола и да изпуша една цигара. Доскоро, Грасиела.

Тя се усмихна на Маккейлъб.

– Радвам се, че се запознахме – прибави Патрис.

– И аз – отвърна Маккейлъб.

– Доскоро, Патрис – каза Грасиела.

Патрис заобиколи пропуската и излезе в коридора. До-като минаваше покрай тях, тя изобщо не погледна към компютъра. Когато излезе, Маккейлъб сведе очи към екрана, на който примигваше съобщение.

ДОСТЪП ОГРАНИЧЕН ДО РАВНИЦЕ 1 ОПИТАЙТЕ ОТНОВО

- Какво означава това?
- Означава, че не зная кода. Колко е часът?
- Трябва да тръгваме. Излез от програмата.

Тя щракна бутона за излизане и Маккейлъб чу звука от прекъсване на телефонната връзка.

- Да се махаме оттук.

Двамата бързо излязоха навън. В коридора тръгнаха по първата отбивка надясно и се насочиха към асансьорите. Вървяха бързо, сякаш бяха крадци. Срещу тях идваше жена, която носеше кутия кока-кола и сандвич Беше на около двайсет и пет метра и се усмихваше на Грасиела.

- О, мамка му – прошепна Маккейлъб. – Това да не е...
- Да. Ние сме чисти.
- Не, забави я.
- Защо, всичко е наред.

Той вдигна ръка, за да се почеше по носа и закри устата си от приближаващата се жена.

– Скринсейвърът. Обикновено се включва не по-рано от минута. Тя ще разбере.

- Няма значение. Ние не сме крали държавни тайни.

Както се оказа, Грасиела нямаше нужда да я забавя. Пати Кърк сама се забави.

– Грасиела, какво правиш тук? – попита тя. – Току-що видях в кафенето Джейн Томкинс и тя се оплакваше, че пак не си на работа.

- Не й казвай, че съм била тук! – помоли я Грасиела.
- Защо?

– Това е приятелят ми, Тери. Готви се да учи медицина. В Калифорнийския университет. Казах му, че днес ще му покажа болницата, защото може да прехвърли практиката си тук. Реших, че с униформата ще е по-лесно да се мотая наоколо. Тери, това е Пати Кърк.

Ръкуваха се. Маккейлъб я попита как е и тя му отговори, че е добре. Пати Кърк погледна към Грасиела и поклати глава.

– Джейн ще те убие, ако научи. Мислеше си, че е пак нещо с Реймънд. Голяма длъжница си ми, момиче.

- Зная, зная. Само не й казвай, става ли?

31.

Първо отидоха в кабинета на Вони Фокс в западното крило на „Сидър“. Приемната беше празна и секретарката, жена на име Глейдис, която никога не се усмихваше, потвърди, че лекарката я няма.

– В северното е и днес не едва ли ще се върне – каза Глейдис и още по-силно се намръщи. – За документите си ли сте дошли?

– Не, не още.

Маккейлъб ѝ благодари и двамата си тръгнаха. Това, което каза Глейдис, означаваше, че Фокс е на визитация на шестия етаж в северното крило на болницата. Минаха по висящия коридор на третия етаж и после с асансьора се качиха в кардиологията и отделението за трансплантация.

Маккейлъб беше идвал тук достатъчно често, за да Изглежда вътрешен човек. Все още облечена в сестринската си униформа, Грасиела още по-добре се вписваше в обстановката. Той я поведе по коридора вляво от асансьорите към приемната на отделението за трансплантация. Имате голяма вероятност да открият Фокс някъде тук.

Докато вървяха по дългия коридор, Маккейлъб поглеждаше през отворените врати. Не забеляза лекарката, но по леглата видя най-вече крехките фигури на старци. Имаше стаи за хора, очакващи трансплантация, поставени на апарати – техният час приближаваше и шансовете им намаляваха заедно с отслабването на сърцата им. В една от стаите Маккейлъб видя малкото момче, което си спомняше от предишното си идване тук. То седеше в леглото и гледаше телевизия. Жиците и системите излизаха от ръкава на болничната му нощница и стигаха до апаратите и мониторите. След като се увери, че Фокс не е в стаята, Маккейлъб бързо извърна очи. Най-трудно се примиряваше с участието на тази деца. Толкова малки и въпреки това органите им необяснимо защо ги изоставяха – с нищо незаслужено наказание. За миг Маккейлъб си спомни за блатата, за лодките с детективи в Дяволския зандан, черната дупка, в която изчезна вратата му, че за всичко има причина.

Провървя им. Докато завиваха към стаята на сестрите, Маккейлъб видя Бони Фокс, която се надвесваше над пропуската и вадеше от канторката папка на пациент. Обърна се и ги видя.

– Тери?

– Хей, докторе.

– Какво има? Да не...

– Не, не, всичко е наред.

– Тогава какво правиш тук? Документите ти са в моя кабинет.

Тогава Фокс забеляза Грасиела и явно не я позна. Това още повече я обърка.

– Не съм тук за документите – каза Маккейлъб. – Има ли някъде празна стая, трябва да поговорим.

– Тери, хващаш ме наскре визитация. Не би трябвало да идваш тук и да...

– Важно е, докторе. Много важно. Дай ми пет минути и съм сигурен, че ще се съгласиш. Ако не, веднага си тръгваме. Ще ида да си взема документите и изчезвам.

Тя ядосано поклати глава и се обърна към една от сестрите зад пропуската.

– Ан, кои стаи са отворени?

Ан прекара пръст по оставения на плота списък.

– Десета, осемнайсета, трийсет и шеста, която си избереш.

– Ще бъда в осемнайсета, тъй като е най-близо до господин Кослоу.

Ако позвъни, кажи му, че ще дойда след пет минути.

И тя строго погледна към Маккейлъб.

Фокс бързо ги поведе обратно по коридора към стая 6–18. Маккейлъб влезе последен и затвори вратата зад себе си. Лекарката облегна хълбок на празното легло, остави папката на пациента до себе си и скръсти ръце. Маккейлъб усещаше как гневът се излива от нея.

– Имаш пет минути? Кого водиш със себе си?

– Това е Грасиела Ривърс – отвърна Маккейлъб. – Разказах ти за нея.

Фокс се обърна към Грасиела и пронизително я изгледа.

– Вие му докарахте това – каза тя. – Знаете ли, той няма да ме послуша, но вие сте сестра, би трябвало да разбирате. Погледнете го. Цветът му, торбичките подочите му. Преди седмица беше добре. Беше в отлично състояние, по дяволите! Вече бях махнала папката му от бюрото си. Толкова бях сигурна в него. А сега...

– Направих само това, което смятах, че трябва да направя – отвърна Грасиела. – Трябваше да го помоля...

– Решението беше мое – прекъсна я Маккейлъб. – За всичко.

Фокс не обърна внимание на обясненията и ядосано поклати глава. Тя отстъпи от леглото и даде знак на Маккейлъб да седне.

– Свали си ризата и седни. Започвай да говориш. Вече ти останаха

четири минути.

– Няма да си събличам ризата, докторе. Искам да чуеш какво ще ти кажа, а не колко пъти бие сърцето ми.

– Добре. Говори. Щом искаш да ми попречиш да си гледам пациентите, добре. Говори.

Тя забарабани с пръсти по папката на леглото.

– Господин Кослоу е в същото състояние като твоето преди два месеца. Опитвам се да му запазя живота, докато сърцето му започне да работи нормално. После имам тринайсетгодишно момче, което...

– Ще ме оставиш ли да ти кажа защо сме тук?

– Не мога да се съдържа. Толкова съм бясна.

– Е, изслушай ме и може би ще промениш мнението си.

– Едва ли е възможно.

– Мога ли вече да започна?

Фокс вдигна ръце в знак, че се предава и прехапа устни. Маккейлъб най-после започна. Трябваша му десет минути, за да обобщи разследването си, но на петата минута Фокс вече бе толкова зашеметена, че не забелязваше времето. Не го прекъсна нито веднъж.

– Затова сме тук – завърши той.

Очите на Фокс се местеха от единия на другия, докато се опитваше да проумее току-що казаното.

– Искаш да кажеш, че си започнал с човек, който се нуждае от орган – сърце, бял дроб, черен дроб, бъбрек, каквото и да е. Но също като теб, той има рядко срещана кръвна група АВ със СМУ отрицателен. Това означава дълго, много дълго и навярно безрезултатно чакане, защото в тази група са само по един на двеста хиляди души. Това, от своя страна означава, че само един на всеки двеста хиляди души има, да речем, черен дроб, който е подходящ за онзи човек. Значи съм разбрала правилно, така ли? Според твоите думи този човек е решил да увеличи шансовете си, като убива хората от тази група, защото после органите им ще могат да се използват за трансплантация?

В гласа ѝ се долавяше остър сарказъм и това ядоса Маккейлъб, но вместо да възрази, той просто кимна.

– И че е взел имената на хората от групата от списъка с донори на кръв в компютъра на ЦОТКО, така ли?

– Точно така.

– Но не знаеш кой е той?

– Не знаем със сигурност. Но знаем, че системата за сигурност на ЦОТКО е изключително уязвима.

Маккейлъб извади от джоба си списъка, който му бе разпечатала Грасиела, и го подаде на Фокс.

– Успях да го взема днес, а си нямам и понятие от проникване в компютри.

Лекарката взе листа и махна с него към Грасиела.

– Но тя ти е помогнала.

– Не знаем кой е този човек. Трябва да приемем, че щом е притежавал връзките и възможностите да наеме убиец, той би могъл също да влезе в системата на ЦОТКО. Важното е, че е възможно.

Маккейлъб посочи към списъка.

– Там е всичко, което е нужно. В групата са всички от списъка. Посочена е възрастта, дори дали са донори на органи. Той е избрал един от донорите. Избрал е някой млад, направил е проверка. Кениън е бил млад и напълно подходящ. Тенисист, яздил е кон. Кордел е бил млад и силен. Всеки, който го е наблюдавал известно време, би разбрал, че е подходящ. Карал е сърф, водни ски, бил е планинар. И двамата са били напълно подходящи.

– Тогава защо ги е убивал като за упражнение? – попита Фокс.

– Не, не за упражнение. Просто всеки път нещата са се обърквали. В случая с Кениън убиецът е използвал куршум дум-дум, който е пръснал мозъка му и той е бил мъртъв още преди да успеят да го закарат в болница. Убиецът е променил метода си на действие. Започнал е да използва патрони с метална гилза и е стрелял в предната част на мозъка. Фатален изход, да, но моментален. Появилият се на местопрестъплението мъж позвънил по клетъчния си телефон. Кордел още бил жив. Но линейката объркала адреса и отишла на друго място. Междувременно жертвата умряла.

– И органите пак не били годни за трансплантация – прибави Фокс. Очевидно вече разбираше.

– Мразя тази дума – за първи път от много време се обади Грасиела.

– Коя? – попита Фокс.

– „Годни“. Мразя я. Тези органи са дарени. От хора, които са обичали другите хора. Това не са резервни части.

Фокс кимна и безмълвно погледна към Грасиела.

– С Кордел не се е получило, но не заради метода на действие – продължи Маккейлъб. – Затова убиецът просто се е върнал към списъка си с потенциални донори. Той...

– Списъкът от системата на ЦОТКО.

– Точно така. Той се връща към списъка и избира Глория Торес. Процесът отново започва. Наблюдава я, научава навичките ѝ, знае също, че е здрава.

Докато говореше, Маккейлъб погледна към Грасиела. Опасяваше се, че думите му ще предизвикат реакцията ѝ. Тя мълчеше.

– И сега искаш да проследиш къде са отишли органите. Смяташ, че на убиеца – или на човека, който го е наел – е бил трансплантиран един от тях – каза Фокс. – Съзнаваш ли как звучи всичко това?

– Зная как звучи – тихо отвърна Маккейлъб, преди съмненията ѝ да започнат да растат. – Но друго обяснение няма. Нуждаем се от твоята помощ, за да получим Достъп до ЦОТКО.

– Не зная.

– Помисли си. Каква е вероятността един и същи човек – най-вероятно наемен убиец – съвсем случайно да убие трима души с абсолютно еднаква кръвна група? Не си в състояние да я изчислиш дори с компютър. Защото не може да е съвпадение. Кръвната група е. Кръвната група е връзката. Кръвната група е мотивът.

Фокс се отдалечи и застана до прозореца. Маккейлъб я последва. Прозорецът гледаше към булевард „Бевърли“. Видя върволицата от магазини по улицата, книжарницата и бакалията с надпис „СКОРОШНО ОЗДРАВЯВАНЕ!“ на покрива. Погледна към Фокс. Тя сякаш наблюдаваше собственото си отражение в стъклото.

– Чакат ме пациенти – каза лекарката.

– Нуждаем се от твоята помощ.

– Какво точно мога да направя?

– Мисля, че имаш по-голяма възможност да получиш информация от ЦОТКО, отколкото ние.

– Защо просто не идеш в полицията? Те имат най-голяма възможност. Защо ме замесваш в това?

– Не мога да ида там. Не още. Вече ходих и ме изхвърлиха от случая. Помисли си какво ти казах. Аз съм заподозрян.

– Това е лудост.

– Зная. Но те не го знаят. Освен това няма значение. Въпросът е личен. Дължа го на Глория Торес, дължа го и на Грасиела. Няма да стоя със кръстени ръце.

Последва кратко мълчание.

– Докторе?

Грасиела беше застанала зад тях.

– Трябва да ни помогнете. В противен случай смисълът на всичко

това, което правите тук – отива по дяволите. Щом не сте в състояние да защитите системата, в която работите, вие нямате никаква система.

Двете жени продължително се изгледаха, после Фокс се усмихна и кимна.

– Идете в кабинета ми и ме почакайте – каза тя. – Трябва да прегледам господин Кослоу и един друг пациент. Ще се забавя най-много половин час. После ще направя каквото искате.

32.

– Кабинетът на координатора.

– Глен Леополд, моля. Обажда се Вони Фокс.

Бяха в кабинета ѝ и вратата беше затворена. Фокс бе включила високоговорителя на телефона, така че Маккейлъб и Грасиела да могат да слушат. Двата я бяха чакали половин час. Поведението ѝ се беше променило. Все още искаше да им помогне, но той забеляза, че е по-различна, отколкото в празната стая в северното крило. Разгледаха плана, който Маккейлъб бе разработил, докато я чакаха. Фокс си водеше бележки и после позвъни по телефона.

– Вони?

– Здравсти, Глен, как си?

– Добре. Какво мога да направя за теб? След десетина минути ми предстои съвещание.

– Няма да ти отнема толкова време. Имам един малък проблем, Глен, и мисля, че можеш да ми помогнеш.

– Казвай.

– На 9 февруари направих трансплантация – номерът на файла в ЦОТКО е номер деветдесет и осем, трийсет и шест – и се появиха усложнения. Бих искала да разговарям с хирурзите, които са извършили трансплантации с другите органи на донора.

Последва кратко мълчание, преди Леополд да отговори.

– Чакай да видя... искам да кажа, че е малко необичайно. За какви усложнения говориш, Бони?

– Зная, че бързаш за съвещание. Накратко, кръвната група на приемника е АВ, СМУ отрицателен. Органът, който получихме чрез ЦОТКО, съответстваше – според протокола. Но сега, след около девет седмици от операцията, пациентът ни е развил СМУ вирус и последната биопсия показва отхвърляне. Опитвам се да открия какво е станало.

Отново мълчание.

– Струва ми се, че ако се дължи на сърцето, трябваше отдавна да се е проявило.

– Така е, но преди не сме проверявали. Не ме разбирай погрешно, Глен, не твърдя, че се дължи на сърцето. Но трябва да открия откъде е дошъл вирусът и искам да проверя всички възможности. И е най-добре да започна със сърцето.

– По молба на адвокатите ли се опитваш? Защото, ако е така, трябва да се свържа с моя...

– Не, не, Глен, няма такова нещо. Трябва да разбере дали вирусът е дошъл с органа, или проблемът е тук.

– Каква кръв си използвала?

– Точно това е въпросът, използвахме само собствената кръв на пациента. Документите му са тук. Много преди операцията е дал осем единици. Използвахме само шест.

– Сигурна ли си, че сте използвали неговите шест?

В гласа на Леополд се долавяше известно раздражение. Докато отговаряше, Фокс гледаше към Маккейлъб и той виждаше колко ѝ е неудобно, че лъже координатора от ЦОТКО.

– Мога само да кажа, че изпълнихме процедурите и лично аз два пъти проверих етикетите преди операцията. Бяха неговите. Сигурна съм, че кръвта е била негова.

– Какво искаш от нас, Бони?

– Списък. Кой орган на кой пациент е бил трансплантиран и съответния хирург, с когото мога да разговарям.

– Не зная. Струва ми се, че навярно би трябвало...

– Виж, Глен, ще го запазя в тайна, ако това те безпокои. Пациентът ми има проблем и аз трябва да си свърша работата. Никой не говори за адвокати или престъпна небрежност.

Маккейлъб се напрегна. Това беше критичният момент.

– Предполагам...

Той спря и Фокс се наведе напред. В тишината Маккейлъб чу от телефона шум, който определи като тракане на компютърна клавиатура. Усети лека възбуда, когато разбра, че координаторът навярно отваря файла.

Маккейлъб се изправи, наведе се над бюрото и леко потупа Фокс по лакътя. Тя вдигна поглед към него и той направи знак да настоява.

– Глен? – каза лекарката. – Какво мислиш?

– В момента го търся... Изваждането на органите е станало в „Холи Крос“... В данните за донора няма нищо за СМУ. Нищо. Човекът е бил донор от много време. Мисля, че щеше да се разбере по-рано, ако тя...

– Навярно е така, но трябва да се уверя. Даже да е само заради собственото ми спокойствие.

– Разбирам.

Отново тракане на компютърна клавиатура.

– Да видим сега, транспортът е бил извършен от... „Медик еър“...

Черният дроб е трансплантиран, както и сърцето, в „Сидърс“. Познаваш ли доктор Спивак? Даниъл Спивак?

– Не.

Маккейлъб бързо извади бележника от чантата си и започна да пише.

– Ами той го е трансплантирал. Чакай да видим, белите дробове...

– Ще позвъня на Спивак – прекъсна го Фокс. – Как се казва пациентът?

– Хм... Наистина ще трябва да те помоля да запазиш всичко това в пълна тайна, Бони.

– Категорично.

– Била е жена. Глейдис Уин.

Маккейлъб записа името.

– Добре – каза Фокс. – Бяхме стигнали до белите дробове.

– Хм, да, белите дробове. Никой не ги е получил.

– Ясно. Ами костният мозък?

– Очевидно искаш всичко. Добре, костният мозък... хм, с костния мозък не ни провървя. Не ни стигна времето. Тъканта беше откарана със самолет до Сан Франциско, но летището не приемаше. Пренасочиха ги към Сан Хосе, но това забавяне, задръстванията и всичко останало им отне прекалено много време, за да стигнат до болницата „Сейнт Джоузеф“. Пропуснахме шанса. Разбрах, че пациентът по-късно починал. Както знаеш, тази кръвна група е много рядка. Навярно това е бил единственият ни шанс в този случай.

Леополд отново замълча. Маккейлъб погледна към Грасиела. Очите ѝ бяха сведени и той не можеше да ги види. Какво ли преживяваше. Приказваха за сестра ѝ и за хората, които Глори бе спасила. Но целият разговор беше някак сухо клиничен. Грасиела бе медицинска сестра и беше свикнала с такива обсъждания за пациентите. Но не и за сестра си.

Маккейлъб написа в бележника си „костен мозък“ и после зачеркна думите. След това отново даде знак на Фокс да продължи.

– Ами бъбреците? – попита тя.

– Бъбреците... Бъбреците са разделени. Чакай да видим какво имаме за бъбреците...

Леополд изреди органите, извадени от тялото на Глория Торес и трансплантирани на живи пациенти. Маккейлъб си записа всичко.

– Това е – най-после каза Леополд.

Маккейлъб шумно въздъхна. Прекалено шумно.

– Вони? – тихо попита Леополд. – Сама ли си? Не ми каза, че при

теб има...

– Не, сама съм, Глен. Съвсем сама.

Мълчание. Фокс хвърли ядосан поглед на Маккейлъб, после стисна очи и зачака.

– Ами, добре – накрая каза Леополд. – Стори ми се, че чух някой друг, това е всичко. Трябва да повтора, че тази информация има строго поверителен...

– Зная, Глен.

– ... характер. Нарушавам собствените си правила.

– Разбирам. – Фокс отвори очи. – Ще направя проверката си дискретно, Глен, и... и ще ти съобща какво съм открила.

– Отлично.

След още няколко реплики разговорът завърши. Фокс затвори и отпусна глава върху скръстените си ръце.

– Господи... не мога да повярвам, че го направих. Аз... излъгах този човек. Излъгах колега. Когато разбере...

Тя не довърши.

– Докторе – опита се да я успокои Маккейлъб. – Ти постъпи правилно. Това няма да му навреди и навярно никога няма да разбере какво си направила с информацията. Утре можеш да му позвъниш и да му кажеш, че си открила причината за проблема с СМУ и че тя не е била в донора. Кажи му, че си унищожила записките си за другите приемници.

Фокс повдигна глава и го погледна.

– Няма значение. Аз го излъгах. Мразя да лъжа. Ако открие, никога повече няма да ми има доверие.

Маккейлъб просто я гледаше. Не знаеше какво да й отговори.

– Трябва да ми обещаеш нещо – продължи Фокс. – Че ако теорията ти се потвърди, че ако си прав, ще хванеш онзи, който го е извършил. Това ще е единственото ми оправдание. Единствената ми защита.

Маккейлъб кимна. Той заобиколи бюрото и прегърна лекарката.

– Благодаря ти – тихо каза Грасиела. – Ти извърши добро дело.

Фокс леко й се усмихна и кимна.

– Още нещо – рече Фокс, – имаш ли ксерокс?

33.

Когато излязоха навън, той насочи Грасиела към вратите, водещи към паркинга.

– Ти върви натам.

– Защо? Ти къде отиваш?

– Просто ще взема такси до яхтата.

– Какво ще правиш? Искам да дойда с теб.

Той я дръпна настрани.

– Трябва да се прибереш вкъщи при Реймънд и работата си. Всъщност твоята работа е Реймънд. Това тук е моя работа. Нали тъкмо с това ме помоли да се заема.

– Зная, но искам да помогна.

– Вече го направи. И продължаваш да ми помагаш. Но трябва да се върнеш при Реймънд. Аз ще изляза през спешното отделение. Там долу винаги има таксита.

Тя се намръщи. Разбираше, че е прав, но не й се искаше да го остави. Той бръкна в джоба си и извади копие на списъка, което беше направил в кабинета на Фокс.

– Ето, вземи го. Ако с мен се случи нещо, дай го на Джай Уинстън от шерифското управление.

– Какво искаш да кажеш с това „ако ти се случи нещо“?

Гласът ѝ звучеше почти пискливо и Маккейлъб незабавно съжали, че е избрал точно тези думи. Побутна я към малка ниша с телефони. Тук нямаше никого и можеха да останат насаме.

– Не се тревожи, нищо няма да се случи. Това е резултатът от цялата работа, имената от този списък. Просто си мисля, че е по-добре и двамата да имаме копия, това е всичко.

– Наистина ли смяташ, че името на убиеца е тук?

– Не зная. Тъкмо по този въпрос ще поработя, когато се върна на яхтата.

– Мога да ти помогна.

– Зная, че можеш, Грасиела. Вече ми помогна. Но сега трябва да се върнеш при Реймънд. Не се тревожи. Ще ти съобщавам по телефона всичко. Не забравяй, аз работя за теб. Тя се опита да се усмихне.

– Не е така. Единственото, което трябваше да направя, беше да ти разкажа за Глори, и след това ти действаше така, както ти подсказваше

сърцето.

– Може би.

– Ами ако те откарам и просто те оставя на доковете?

– Не. Сега са най-големите задръствания и пътят ще ти отнеме два часа. Прибирай се при Реймънд.

Тя най-после кимна. Маккейлъб нежно я притегли към себе си и я целуна.

– Грасиела?

– Да?

– Има още нещо.

– Какво?

– Искам да помислиш, да решиш дали съм прав.

– Какво искаш да кажеш?

– Ако съм на прав път, ако някой е убил Глори заради органите ѝ, в известен смисъл той я е убил и заради мен. Аз също съм получил част от нея. Ако това е вярно, можем ли...

Той не довърши въпроса си и Грасиела дълго не каза нищо.

– Зная – кратко отвърна тя. – Но ти не си направил нищо. Не си причината. По този начин Господ върши и нещо добро, след толкова ужас.

Маккейлъб притисна челото си до нейното. Не каза нищо.

– Зная, казвал си ми, зная и за Обри-Лин. Но това е още една причина да вярвам. Искане ми се и ти да опиташ.

Той я прегърна и прошепна в ухото ѝ:

– Добре, ще опитам.

В нишата се появи мъж с дебело куфарче и застана до един от телефоните. Той хвърли поглед към тях и на лицето му се изписа изненада, когато забележа сестринската униформа на Грасиела. Очевидно смяташе, че сестрата върши някаква непрофесионална постъпка. Маккейлъб се отдръпна и я погледна в лицето.

– Пази се и поздравя Реймънд от мен. Кажя му, че искам пак да идем за риба.

Тя се усмихна.

– И ти се пази. И ми се обади.

– Добре.

Грасиела бързо го целуна и се насочи към паркинга. Маккейлъб погледна към мъжа и се отдалечи.

34.

На тротоара пред спешното отделение нямаше таксита. Маккейлъб реши да промени плана си. Примаяваше му от глад. В основата на черепа му започваше да пулсира лека мигрена и знаеше, че ако не се нахрани, болката скоро ще плъзне и ще обхване цялата му глава. Реши да извика Бъди Локридж и да хапне докато го чака. Мислеше си за вкусните сандвичи, които правеха в деликатесния магазин отсреща. Когато Бъди пристигнеше, можеха да идат до „Видео график кънсълтънтс“ в Холивуд, за да вземат записа и сваления на снимка кадър.

Бързо се върна при телефоните във фойето на спешното отделение. До един от автоматите млада жена съзливо обясняваше нещо. Маккейлъб забеляза, че на едната ѝ ноздра и на долната ѝ устна има сребърни халки, свързани с верига от безопасни игли.

– Той не ме позна, не позна и Дани – проплака тя. – Съвсем е свършен и освен това повикаха ченгетата.

Безопасните игли за миг го разсеяха и той се зачуди какво ли ще се случи, ако жената се прозее. Маккейлъб вдигна слушалката на най-отдалечения телефон и се помъчи да не ѝ обръща внимание. След шестото извънмява-не вече се канеше да се откаже, когато Бъди най-после отговори.

– Здравсти, Бъди, готов ли си за работа?

– Тери?

Локридж зашепна.

– Къде си, човече?

– В „Сидърс“. Трябва да дойдеш да ме вземеш. Какво има?

– Ами, ще те взема, но не съм сигурен, че ще искаш да се върнеш тук.

– Бъди, чуй ме добре. Престани с тези глупости и ми Кажи какво става.

– Не съм сигурен, човече, но на яхтата ти е пълно с хора.

– Какви хора?

– Ами двама от тях са онези типове в костюмите, които вчера ти идваха на гости. Невънс и Улиг.

– Вътре ли са?

– Да, вътре са. Освен това свалиха чергилото на джипа ти и докараха влекач. Мисля, че се готвят да го вземат. Отидох да видя какво става

и те едва не ме изхвърлиха на кея. Показаха ми значките си и заповед за обиск, после ми казаха да се разкарам. Хич не се държах любезно. В момента претърсват яхтата.

– Мамка му!

Маккейлъб се огледа и видя, че избухването му е привлякло вниманието на разплаканата жена. Обърна се с гръб.

– Бъди, къде си сега, горе или долу?

– Долу.

– Виждаш ли яхтата ми?

– Естествено. Гледам през прозореца в камбуза.

– Колко души виждаш?

– Има няколко вътре. Но ми се струва, че общо четири-пет. Други двама стоят при „Чероки“-то.

– С тях има ли жена?

– Да.

Доколкото можеше, Маккейлъб описа Джай Уинстг и Локридж потвърди, че на яхтата има жена, отговаряща на това описание.

– В момента е в трапезарията. Когато преди малко наблюдавах, ми се стори, че само гледа.

Маккейлъб кимна. Мислено анализираше какво може да се е случило. Както и да го разглеждаше, положението му се струваше едно и също. Невънс и Улиг знаеха, че документите от ФБР са у него, но това не би предизвикало такава реакция – заповед за обиск. Имаше само една друга възможност. Беше станал официален заподозрян.

– Бъди – каза той, – видя ли да взимат нещо от яхтата? Говоря за найлонови пликчета или кафяви книжни торби като от „Лъкис“.

– Да, имаше някакви торби. Оставиха ги на кея. Но недей да се тревожиш, Тери.

– Какво искаш да кажеш?

– Струва ми се, че няма да открият онова, което всъщност търсят.

– Да не би да...

– Не по телефона, човече. Искаш ли да дойда и да те взема?

Маккейлъб замълча. Какво ставаше?

– Стой там – накрая отвърна той. – Ще ти позвъня.

Маккейлъб затвори и незабавно пусна в отвора нова монета. Набра собствения си номер. Никой не отговори. Включи се телефонният секретар и той чу записания си глас да му предлага да остави съобщение. След сигнала Маккейлъб каза:

– Джай Уинстгън, ако си там, вдигни телефона.

Изчака малко и тъкмо се канеше да повтори, когато Уинстън вдигна слушалката. Испита леко облекчение.

– Тук е Уинстън.

– Тук е Маккейлъб.

Това бе всичко. Той реши да остави Уинстън сама да определи правилата на играта. Най-добре можеше да ги прецени по начина, по който се държеше тя.

– Хм... Тери – каза Уинстън. – Откъде раз... Къде си сега?

Слабото облекчение, което изпитваше, започна да се разсейва. На негово място го изпълни страх. Беше й дал възможност да разговаря с него завоалирано, навярно с кодови думи, да се държи така, сякаш я търси колега детектив или дори капитан Хичънс. Но тя използваше собственото му име.

– Няма значение къде съм – отвърна той. – Какво правиш на яхтата ми?

– Защо не дойдеш тук и да си поговорим?

– Не, искам да си поговорим сега. Заподозрян ли съм? За това ли е целият този шум?

– Слушай, Тери, не усложнявай положението. Защо не...

– Има ли заповед за арест? Отговори ми само на този въпрос.

– Не. Тери, няма.

– Но съм заподозрян.

– Тери, защо не ми каза, че имаш черен „Чероки“?

Маккейлъб остана като ударен от гръм, внезапно осъзнал, че всичко около него напълно съвпада.

– Не си ме питала. Само се чуй как говориш. Щях ли да се забъркам във всичко това, в разследването, да привлеча бюрото и така нататък, ако бях убиецът? Сериозно ли го мислиш?

– Ти ни отне единствения свидетел.

– Какво?

– Отне ни Ноуан. Влезе в разследването и ни отне единствения свидетел. Ти го хипнотизира, Тери. Сега от него няма никаква полза. Единственият човек, който можеше да успее да разпознае убиеца, и ние го загубихме. Той...

Тя замълча, когато се разнесе изщракване от вдигане то на друг телефон.

– Маккейлъб? Тук е Невънс. Къде се намираш?

– Не разговарям с теб, Невънс. Ти имаш задник вместо глава. Само...

– Чуй ме, опитвам се да се държа цивилизовано. Можем да свършим с това бързо и спокойно, можем и да вдигнем голям шум. Ти решаваеш, приятел. Трябва да дойдеш тук, да разговаряме, и подозренията ще отпаднат.

Маккейлъб бързо анализира положението. Невънс к другите бяха стигнали до същото заключение, бяха направили връзката с кръвната група. Фактът, че Маккейлъб пряко бе облагодетелстван от убийството на Торес го правеше заподозрян. Той си представи как бяха вкарали името му в компютъра и бяха получили регистрацията на „Чероки“-го. Навярно това ги беше накарало да се раздвижат. Бяха получили заповед за обиск и сега се намираха на яхтата.

Маккейлъб усети, че ледената ръка на страха го стиска за шията. Инцидентът от предишната нощ. Започна да проумява, че не става въпрос какво е искал непознатият. А какво му е подхвърлил. Сети се за онова, което съвсем скоро му бе казал Бъди – че агентите няма да открият онова, което търсят. И картината започна да се оформя.

– Добре, ще дойда, Невънс. Но първо ми кажи какво имате там? Какво сте открили?

– Не, Тери, няма да играем така. Ще дойдеш тук й тогава ще поговорим за всичко.

– Затварям, Невънс. Давам ти последна възможност.

– После да не влезеш в някоя поща, Маккейлъб. Снимката ти ще виси на стената. Веднага щом свършим тук.

Маккейлъб затвори, задържа ръка на телефона и отпусна главата си на нея. Не знаеше какво става и какво да прави. Какво бяха открили? Какво бе скрил в яхтата непознатият?

– Добре ли сте?

Той сепнато вдигна поглед. Беше момичето с халките.

– Да. А вие?

– И аз. Просто трябваше да поговоря с някого.

– Познато ми е това чувство.

Тя си тръгна, а Маккейлъб отново вдигна слушалката й пусна монета. Бъди незабавно отговори.

– Слушай сега – каза Маккейлъб. – Искам да дойдеш и да ме вземеш. Но няма да можеш просто да си излезеш от там.

– Защо? Това е свободна...

– Защото току-що разговарях с тях и те знаят, че някой ме е предупредил за присъствието им на яхтата ми. Така че виж какво искам да направя. Събуй се обувките и пхъни вътре ключовете и портфейла си.

После иди при коша за пране, пххни обувките вътре и ги покрый с дрехи. След това изнеси коша от там и...

– В коша ми няма никакви дрехи, Тери. Сутринта, преди да се появят тези хора, изпрах всичко.

– Добре, Бъди. Вземи някакви дрехи – чисти дрехи – и ги сложи в коша. Вътре скрий обувките. Все едно, че отиваш до пералнята. Не затваряй вратата на яхтата си и носи в ръка четири монети от по двацет и пет цента. Те ще те спрат, но ако си изиграеш ролята както трябва, ще ти повярват и ще те пуснат. После вземи колата и ела при мен.

– Могат да ме проследят.

– Не. Навярно дори няма да те наблюдават, след като те пуснат до пералнята. Може би първо трябва да минеш през пералнята.

– Добре. Къде да те намеря?

Маккейлъб не се поколеба. Изпитваше пълно доверие към Локридж. Освен това той също можеше да вземе предпазни мерки.

Когато затвори, Маккейлъб позвъни на Тони Банкс и каза, че ще се отбие.

Маккейлъб отиде в прочутия деликатесен магазин на Джери и си поръча сандвич със салата от зеле с майонеза и руски пълнеж. Взе си също нарязана туршия и кутия кола. Плати и излезе. Върна се в „Сидърс“. Беше прекарал в болницата толкова време, че знаеше плана й наизуст. Качи се с асансьора в родилното отделение на третия етаж, където имаше чакалня с изглед към хеликоптерната площадка и булеварда. Тук често можеше да се види чакащ баща, който нагъва сандвич. Маккейлъб знаеше, че може да поседи тук, да се нахрани и да почака Бъди Локридж.

Сандвичът изчезна за по-малко от пет минути, но след около час от Бъди Локридж нямаше и следа. Маккейлъб наблюдава пристигането на два хеликоптера, носещи органи за трансплантация в червени хладилни кутии.

Тъкмо се канеше да позвъни на Бъди, когато най-после видя познатия форд на Локридж да спира пред деликатесния магазин. Маккейлъб огледа булеварда в двете посоки, после вдигна очи към небето, за да провери дали не са го проследили с хеликоптер. Накрая се насочи към асансьора.

На задната седалка на форда имаше пластмасов кош с дрехи. Маккейлъб влезе вътре, погледна към него и после към Локридж, който свиеше на хармониката си някаква непозната мелодия.

– Благодаря ти, че дойде, Бъди. Някакви проблеми?

Бъди прибра хармониката в джоба на вратата.

– Не. Спряха ме, както ми каза ти, и ме разпитаха. Но аз се направих на кретен и ме пуснаха. Струва ми се, че ме оставиха само заради монетите. Това беше хитър ход, Тери.

– Ще видим. Кой те спря? Двамата костюмирани ли?

– Не, други двама. Но не бяха агенти, а ченгета. Поне така казаха, но не ми се представиха.

– Единият не беше ли едър латиноамериканец, с клечка за зъби в устата?

– Позна. Той беше.

Аранго. Маккейлъб изпита задоволство от това, че са изиграли надутия тъпак.

– Та къде ще ходим сега? – попита Бъди.

Маккейлъб знаеше, че трябва да се заеме със списъка на хората, на които беше извършена трансплантация. При това бързо. Но първо искаше да се увери, че не е пропуснал нищо.

– В Холивуд.

– В онази видеокомпания, в която ходихме преди ли?

– Точно така. Първо отиваме в Холивуд, после пак в Долината.

Локридж измина няколкото кратки пресечки до булевард „Мелроуз“, преди да поеме на изток към Холивуд.

– Добре, разказвай – рече Маккейлъб. – За какво говореше по телефона – че нямало да открият онова, което търсели?

– Погледни в коша за пране, човече.

– Защо?

– Просто погледни.

Маккейлъб откопча колана си и се обърна към коша. Погледна и към колите зад тях. Движението бе натоварено, но нито един от автомобилите не събуди подозренията му.

Кошът беше пълен с бельо и чорапи. Добра идея. Така Невънс или някой друг едва ли щеше да започне да рови вътре.

– Всичко е чисто, нали?

– Разбира се. На дъното е.

Маккейлъб коленичи на седалката и се наведе над коша. Прерови съдържанието му и чу тъпия звук от падането на нещо по-тежко от дрехи. Извади чифт пъстри боксерки и видя найлонова торбичка с пистолет.

Мълчаливо седна обратно на мястото си, стиснал торбичката. После изпъна пожелтелите от смазка найлон, за да разгледа по-добре

оръжието. Усети, че по тила му избива пот. Пистолетът бе „ХК П7“. И нямаше нужда от каквито и да е балистични експертизи, за да разбере, че това е същият „ХК П7“, с който бяха убили Кениън, после Кордел и накрая Торес. Разгледа го внимателно и видя, че серийният номер е прогорен с киселина. Произходът на оръжието не можеше да се проследи.

Дланите му потръпнаха. Тялото му се отпусна. Чувствата му скачаха от ясното съзнание за предмета в ръцете му и отчаянието при мисълта за ситуацията, в която се беше оказал. Някой му бе подхвърлил доказателство, което щеше да е неопровержимо, ако Бъди Локридж не беше открил пистолета в тъмните води под „Преследваща вълна“.

– Господи – промълви Маккейлъб.

– Изглежда адски гадно, нали?

– Къде беше?

– Висеше на около два метра под кърмата ти във водонепромокаема торбичка. Беше завързана за една от халките отдолу. Ако знаеш, че е там, можеш да бръкнеш с куката за риба, да закачиш въжето и да го изтеглиш. Но е трябвало да знаеш, че е там. Иначе отгоре не може да се види.

– Онези, които претърсваха яхтата, спускаха ли се във водата?

– Да, имаше един водолаз. Спусна се, но аз вече бях огледал наоколо, както ме помоли. Изпреварих ги.

Маккейлъб кимна и остави пистолета на пода между краката си. Без да откъсва поглед от него, той скръсти ръце на гърдите си, сякаш му бе студено. Беше толкова близо. И макар да седеше до човека, който го бе спасил за момента, Маккейлъб се изпълни с непреодолимо усещане за самота. Изпитваше и нещо, за което само беше чел – колебанието битка или бягство. Изпитваше желание да забрави и да избяга. Просто да зареже всичко и да избяга колкото може по-надалече.

– Здравата я загазих, Бъди.

– И аз си помислих същото – отвърна Локридж.

35.

Когато стигнаха до студиото, Маккейлъб вече беше взел решение. По пътя анализира възможността за бягство и бързо я елиминира. Единственият му избор беше да приеме битката. Знаеше, че сърцето му го задържа тук – да избяга означаваше да умре, защото се нуждаеше от внимателно разработената следоперативна лекарствена терапия, която не позволяваше на тялото му да отхвърли новия орган. Да избяга също означаваше да изостави Грасиела и Реймънд. А това щеше да има същото въздействие върху сърцето му.

Локридж го остави отпред и изчака в зона, разрешена за спиране. Вратата беше заключена. Маккейлъб натисна звънеца два пъти преди Банкс лично да му отвори. Държеше кафяв плик и му го подаде през вратата.

– Това ли е всичко?

– Записът и снимките. Всичко е съвсем ясно.

Маккейлъб пое пакета.

– Колко ви дължа, Тони?

– Нищо. Радвам се, че успях да ви помогна.

Маккейлъб кимна и се канеше да се насочи обратно към колата, но се спря.

– Трябва да ви кажа нещо. Вече не работя в бюрото, Тони. Извинявайте, че ви заблудих, но...

– Зная, че вече не работите в бюрото.

– Откъде?

– Вчера, след като не отговорихте на съобщението ми от събота, позвъних на стария ви служебен телефон. Казаха ми, че от две години не сте там.

Маккейлъб се вгледа в лицето на Банкс.

– Тогава защо ми давате това?

– Защото го преследвате – мъжа от записа. Надявам се да го заловите.

После Банкс заключи вратата.

„Шърман маркет“ бе празен, освен две момиченца, които разглеждаха щанда с шоколад, и младежът, който стоеше на касата. Маккейлъб се надяваше да види вдовицата на Кюнгуон Канг.

– Търся жената, която работи тук през деня.

Тийнейджърът го погледна, прехапа устни и се намръщи.

– Няма нужда да ми говорите като на слабоумен – отвърна той. – Говоря английски. Роден съм тук.

– О – смути се Маккейлъб. – Извинете ме. Просто жената, която беше тук преди, едва ме разбираше.

– Майка ми. Пристигнала е тук от Корея на трийсет годишна възраст и дотогава е говорила само на корейски. Трябва и вие да опитате. Защо не се преместите там и да видите дали след двайсет години ще ви разбират.

– Извинете ме.

Маккейлъб разпери ръце. Не вървеше добре. Опита отново.

– Вие ли сте синът на Кюнгуон Канг?

– Да. А вие кой сте?

– Казвам се Тери Маккейлъб. Съжалявам за баща ви.

– Какво искате?

– Работя за семейството на жената, която е била убита тук...

– Какво точно работите?

– Опитвам се да открия убицеца.

– Майка ми не знае нищо. Оставете я на мира. Достатъчно преживя.

– Всъщност искам само да видя часовника й. Онзи ден идвах тук и забелязах, че носи часовника, който е носил онази вечер баща ви.

Младежът озадачено го погледна. После се обърна към Момичетата на щанда за шоколад.

– Е, момичета, какво ще вземете. Маккейлъб също погледна натам. Децата не изглеждаха доволни, че ги препират с такова важно решение.

– Та какво за часовника?

– Ами доста е сложно. Някои неща от полицейските доклади си противоречат. Опитвам се да разбера защо. И за тази цел трябва да зная точно кога е влязъл тук убиецът.

Той посочи към камерата на стената.

– От полицията ми дадоха копие на записа. На него се вижда часовникът на баща ви. Успях да изчистя кадъра. Ако майка ви не го е сверявала откакто... е започнала да го носи, ще мога да разбера онова, което ми трябва.

– Не ви трябва часовникът. Часът е показан на записа. Нали казахте, че са ви го дали.

– Според полицията часовникът на камерата не е верен. Тъкмо това се опитвам да разбера. Бихте ли повикали майка си?

Момичетата се приближиха до касата. Младежът не отговори.

Мълчаливо взе парите и върна ресто. После ги изчака да излязат и едва тогава се обърна към Маккейлъб.

– Не ви разбирам. Това, което искате, ми се струва безсмислено.

Маккейлъб въздъхна.

– Опитвам се да ви помогна. Искате ли да заловят човека, който уби баща ви?

– Разбира се. Но тази работа с часовника... какво общо има той?

– Бих могъл да ви обясня всичко, ако имате половин час, но...

– Нямам друга работа.

Маккейлъб го изгледа за миг и реши, че това е единственият му изход. Помоли младежа да почака, докато донесе от колата си снимката.

Казваше се Стив Канг. Седнал на предната дясна седалка, той упрети Бъди Локридж към квартал, само на няколко пресечки от къщата на Грасиела Ривърс и Реймънд Торес.

Маккейлъб го беше убедил с разказа си. Младежът разбра достатъчно от теорията му, за да постави на вратата табелка „СКОРО ЩЕ СЕ ВЪРНА“ и да заключи магазина.

Когато стигнаха до дома му, Стив Канг въведе Маккейлъб. Бъди остана в колата. Къщата бе почти същата като на Грасиела и навярно беше строена в началото на 50-те години от един и същи предприемач. Канг го настани в гостната и изчезна по коридора, който водеше към спалните. Маккейлъб чу приглушен разговор на корейски.

Стив Канг се върна. Подаде му безжичен телефон и часовника, който беше носил баща му.

– Тя не е пипала нищо – каза младежът. – Върви си така, както и онази вечер.

Маккейлъб кимна. С периферното си зрение долови движение, погледна наляво и видя, че майката на Стив Канг го наблюдава от коридора. Кимна й, но тя не реагира.

Маккейлъб бе донесъл със себе си снимката, наред с бележника и тефтерчето си с телефонни номера. Беше казал на момчето какво замисля, но все пак се чувстваше неудобно. Щеше да се представи за полицай, а това бе престъпление, даже този полицай да беше Еди Аранго.

Намери номера на лосанджелиския главен комуникационен център. Имаше го от времето, когато работеше в оперативното бюро и се налагаше да координира действията на управлението. ГКЦ бе мрачна централа, намираща се четири етажа под Градския съвет, през която минаваха всички полицейски и пожарни радиосъобщения. И официалното време на убийството на Глория Торес и Кюнгуон Канг беше определено

според данните от ГКЦ.

На път от Холивуд за магазина Маккейлъб извади папката на Торес и номера на детективската карта на Аранго от доклада му. Набра служебния номер на ГКЦ. Телефонистката отговори на четвъртото извънмяване.

– Тук е Аранго, отдел „Убийства“ в Уест Вали – каза Маккейлъб. – Номер едно-четири-едно-едно. В момента нямам радиостанция. Трябва ми точно време, за да регистрирам началото на наблюдение. Трябват ми и секундите.

– И секундите ли? Ха, вие сте много прецизен човек, детектив Аранго.

– Точно така.

– Почакайте.

Маккейлъб погледна часовника. Докато телефонистката говореше, той си отбеляза, че часът е 17:14:42.

– Сега е 17:14:38 ч.

– Ясно – отвърна Маккейлъб. – Благодаря.

Затвори и погледна към Стив Канг.

– Часовникът на баща ви е избързвал с четири секунди.

Канг присви очи и също погледна, докато Маккейлъб си записваше цифрите, сравняваше данните от хронологията на събитията д ги поправяше.

И двамата едновременно стигнаха до едно и също заключение.

– Това означава...

Стив Канг не довърши. Маккейлъб видя, че момчето поглежда към майка си в коридора и после отново към часа, който беше подчертал в бележника си.

– Копеле мръсно! – с омраза промълви младежът.

– Той е нещо повече – възрази Маккейлъб.

Навън Бъди Локридж запали двигателя веднага щом видя Маккейлъб.

– Да вървим.

– Няма ли да закараме хлапето обратно?

– Не, трябва да поговори с майка си. Да вървим.

– Добре де, накъде?

– Обратно на яхтата.

– На яхтата ли? Не можеш да се върнеш, Тери. Онези хора...

– Нямам друг избор.

36.

Локридж го остави на около осемстотин метра от доковете. Маккейлъб извървя пеш останалата част от пътя, като се криеше в сенките на малките магазини покрай булеварда. Според плана Бъди трябваше да остави ключовете си във форда и да се върне на яхтата си, сякаш нищо не се е случило. Ако видеше нещо необичайно, той щеше да запали лампата на яхтата си.

Вече се беше стъмнило. Маккейлъб огледа доковете и не видя нито една светлинка. Очевидно всичко бе наред. Забеляза уличен телефон на стената на един от магазините и позвъни на Локридж. Бъди незабавно вдигна.

– Всичко наред ли е?

– Така ми се струва – отвърна Бъди. – Не виждам никого и по пътя не ме спря никой.

– Ами яхтата ми?

Последва мълчание, докато Локридж поглеждаше към „Преследваща вълна“.

– Още си е там. Като че ли са опънали жълта лента по кея около нея.

– Добре, Бъди, идвам. Първо ще мина през пералнята и ще скрия чантата си в някоя от сушилните. Ако се появи на яхтата и се натъкна на тях, иди да я вземеш и чакай, докато не излиза. Разбра ли?

– Естествено.

– Добре, слушай тогава. Ако всичко на яхтата мине добре, няма да се бавя много. Благодаря ти за всичко, Бъди, ти много ми помогна.

– Няма защо, човече. Не ми пука какво се опитват да ти направят онези копелета. Зная, че си чист.

Маккейлъб понесе чантата към доковете. Влезе в пералнята и откри празна сушилня. После без проблем стигна до яхтата. Преди да отключи плъзгащата се врата, той за последен път се огледа наоколо и не видя нищо нередно. Забеляза тъмния силует на Бъди Локридж, който седеше в рубката си. Чу звуците на хармоника. После отвори вратата.

Вътре миришеше на застояло, но все още се долавяше аромат на парфюм. Предполагаше, че е от Джай Уинстън. Маккейлъб не включи лампата, а взе фенерчето, закрепено на скоба от вътрешната страна на чертожната маса. Запали го и насочи лъча ниско към пода. Разбираше,

че трябва да действа бързо и затова се насочи към стълбите. Искаше да вземе дрехи и лекарства за няколко дни.

Отвори една от вратите в коридора и извади големия си сак. После влезе в каютата и събра дрехите, които му трябваха. Трябваше да действа само на светлината на фенерчето и това го забави.

Когато свърши, Маккейлъб занесе сака до банята, за да вземе лекарствата, медицинските принадлежности и таблицата с данните си. Постави отворения сак върху мивката и тъкмо се канеше да започне да нарежда кутийките и шишенцата, когато се сети за нещо. Докато пресичаше коридора, горе беше мернал светлина. Лампата в камбуза. Или може би в трапезарията. За миг замръзна. Вслуша се. Не чу нищо. Тихо излезе в коридора и погледна нагоре по стълбите. Стоеше неподвижно и се опитваше да претегли възможностите си. Единственият изход, освен стълбите, беше през отвора в тавана на предната каюта. Но бе глупаво да мисли, че онзи, горе, не се е сетил.

– Бъди – извика той. – Ти ли си?

– Не, Тери, не е Бъди!

Женски глас. Маккейлъб го позна.

– Джай?

– Защо не се качиш горе?

Той погледна назад към банята. Фенерчето беше в сака и осветяваше само съдържанието му. Около него бе пълен мрак.

– Идвам.

Тя седеше на въртящия се стол до тиковата масичка. Очевидно в тъмното беше минал точно покрай нея. Маккейлъб седна на стола от другата страна.

– Здравей, Джай. Как си?

– Имала съм и по-добри дни.

– И аз съм така. Щях да ти позвъня на сутринта.

– Е, сега съм тук...

– А къде са приятелите ти?

– Те не са ми приятели. И определено не са твои приятели, Тери.

– И на мен така ми се струва. Та какво става? Как така ти си тук, а тях ги няма?

– Защото от време на време някой от нас, тъпите местни се оказва по-умен от момчетата от бюрото.

Маккейлъб се усмихна.

– Сетила си се, че ще се върна за лекарствата си.

Тя отвърна на усмивката му.

– Те смятаха, че си преполовил пътя за Мексико. Но аз видях, че аптекката е пълна и разбрах, че трябва да се върнеш. Те са като верига.

– И сега трябва да ме арестуваши и да обереш лаврите.

– Не е задължително.

Той не отговори. Замисли се над думите ѝ, като се чудеше каква игра играе Уинстън.

– Какво искаш да кажеш, Джай?

– Искам да кажа, че инстинктът ми подсказва едно, а уликите друго. Обикновено се доверявам на инстинкта си.

– И аз. За какви улики говориш? Какво сте открили тук?

– Не много, само бейзболна шапка с надпис ОК. Решихме, че означава „Остров Каталина“. Тя отговаря на описанието на шапката на шофьора на „Чероки“-то, което ни даде Джеймс Ноуан. Известно време нямаше нищо – докато не отворихме горното чекмедже на онази чертожна маса.

Маккейлъб погледна към масата. Спомни си, че отвори и провери горното чекмедже, след като непознатият беше избягал от яхтата. Вътре нямаше нищо нередно.

– И какво имаше вътре?

– Вътре ли? Нищо. Беше отдолу. Залепено с лепенка.

Той се изправи и се приближи до чертожната маса.

Извади горното чекмедже и го преобърна. После прокара пръст по лепкавите остатъци от тежката лепенка. Усмихна се и поклати глава. Помисли си колко бързо непознатият е влязъл, извадил е предварително подготвения пакет и го е залепил под отвореното чекмедже.

– Чакай да се сетя – каза Маккейлъб. – Било е найлоново...

– Не. Не казвай нищо. Може да бъде използвано срещу теб. Не искам да пострадаш, Тери.

– Не се тревожа за това. Вече не. Затова ме остави да отгатна. Под чекмеджето е имало пликче – найлоново пликче. Вътре е били кръстчето на Глория Торес и снимката на семейството на Джеймс Кордел. Онази от колата.

Уинстън кимна. Маккейлъб се върна на стола си.

– Пропусна копчето за ръкавели на Донълд Кениън – каза тя. – От истинско сребро във формата на долар.

– Не знаех за него. Обзалагам се, че Невънс, Улиг и онзи задник Аранго направо са подскочили, когато са намерили пликчето.

– Надуха се, така е – кимна Уинстън. – Ужасно се зарадваха.

– Но ти не.

– Не. Беше прекалено лесно.

Известно време двамата помълчаха.

– Знаеш ли, Тери, не ми изглеждаш много загрижен, че на яхтата ти са били открити улики, които те свързват с три убийства. Да не споменавам очевидния мотив, който си имал. – Тя кимна към гърдите на Маккейлъб. – Искаш ли да ми кажеш защо?

Маккейлъб облегна лакти върху коленете си. Така лицето му изцяло попадеше под светлината на лампата.

– Всичко е било подхвърлено, Джай. Шапката, обещата, всичко. Снощи някой се вмъкна тук. Не е взел нищо. Така че трябва да е оставил нещо. Имам свидетели. Опитват се да ме изкарат виновен. Не зная защо, но всичко е инсценировка.

– Хм, ако си мислиш за Болотов, можеш да го забравиш. Той е в затвора във Ван Нюйс от събота следобед – закарал го е отговорникът по условното му освобождаване.

– Не, не мисля за Болотов. Той е чист.

– Това определено звучи като друга мелодия.

– Събитията свалиха подозренията от него. Спомни си, аз смятах, че грабежът, по времето на който е бил откраднат онзи „ХК П7“, е негова работа. Оттук и подозрението в убийството на Кордел и Торес. Но грабежът е бил извършен през декември, точно преди Коледа. Сега прибави случая Кениън. Бил е убит с „П7“ през ноември. Така че това не може да е същият пистолет, даже да го е откраднал Болотов. Той е чист. Но все още не зная защо така идиотски ми се нахвърли и избяга.

– Ами, както сам каза, навярно спокойно може да е извършил онзи грабеж по Коледа. Ти си отишъл там, разговарял си с него, думите ти са му прозвучали така, като че ли се готвиш да му стовариш няколко убийства. И той е избягал. Това е всичко.

Маккейлъб кимна.

– Какво ще стане с него?

– Шефът му ще оттегли жалбата си в замяна на овъзмездяване за счупения прозорец. Това е. Днес ще го изслушат и ще го освободят.

Той отново кимна и сведе поглед надолу към килима.

– Така че забрави за него, Тери. Какво друго имаш?

Маккейлъб напрегнато я погледна.

– Близо съм. Остават ми още една-две стъпки и ще събера цялата мозайка. Сега зная кой е убиецът. И след още няколко дни ще науча кой го е наел. Имам имена, списък на заподозрени. Сигурен съм, че човекът, когото търсим, е в списъка. Довери се на инстинкта си, Джай. Можеш

да ме арестуваш и да обереш лаврите, но ще сгреша. Накрая ще успее да го докаже. Но междувременно ще изпуснем възможността, която имаме сега.

– Кой е убиецът?

Маккейлъб се изправи.

– Трябва да си взема чантата. Ще ти покажа.

– Къде ти е чантата.

– В една от сушилните в пералнята. Скрих я там. Не знаех какво може да очаквам тук.

Тя се замисли за миг.

– Ще ида да я донеса – каза той. – Не се безпокой, лекарствата ми остават тук. Няма да избягам. Ако не ми вярваш, ела с мен.

Тя му махна с ръка.

– Добре, върви. Ще те почакам.

На път за пералнята Маккейлъб среща Бъди Локридж, който носеше кожената чанта.

– Всичко наред ли е? Каза ми да я взема, ако видя някой да идва при теб.

– Всичко е наред, Бъди. Поне така ми се струва.

– Не зная какво ти е казала тази, но днес и тя беше тук с другите.

– Зная. Но мисля, че е на моя страна.

Маккейлъб взе чантата и тръгна обратно към яхтата.

Вътре включи телевизора и зареди касетата от „Шърман маркет“. Превъртя записа на бързи обороти и видя как убиецът влиза, застрелва Глория Торес и собственика и после изчезва. След това се появи Добрият самарянин и Маккейлъб превключи видеото на нормални обороти. В момента, в който мъжът вдигна поглед от тялото на Глория, той натисна паузата и образът замръзна. Маккейлъб посочи към него.

– Ето. Това е твоят убиец.

Тя дълго гледа към екрана. Лицето ѝ не издаваше нищо.

– Добре, кажи ми защо.

– Заради хронологията на събитията. Аранго и Уолтърс изобщо не са разглеждали случая като нещо повече от обикновен грабеж. Наистина изглежда така – кой би могъл да ги обвини? Но са пропуснали много неща. Не са си направили труда да разработят или да проверят хронологията на събитията. Приемали са всичко за чиста монета. Но между времето на убийството, което се вижда на записа, и моментът, в който Добрият самарянин е позвънил в комуникационния център, има противоречие.

– Ясно. Вече ми го каза. Каква беше разликата, около половин

минута, нали така?

– Трийсет и четири секунди. Според записа от магазина, Добрият самарянин е съобщил трийсет и четири секунди преди убийството.

– Но нали Уолтърс или Аранго ти е казал, че не са проверявали часовника на камерата. Просто са приели, че не е точен, тъй като навярно го е сверявал старецът – господин Канг.

– Точно това са приели. Но не и аз.

Маккейлъб върна записа до момента, в който се виждаше часовникът на Кюнгуон Канг, докато ръката му беше протегната върху щанда. Пусна го на бавни обороти, като превърташе назад-напред, докато на лентата се появи съответният час. Маккейлъб отново натисна пауза. После извади от чантата си снимката.

– И така, ето какво направих. Сравних времето, за да разбера кога точно се е случило това. Видя ли часовника?

Тя кимна. Маккейлъб ѝ подаде снимката.

– Помолих един приятел, който е вършил работа за бюрото, да изчисти образа. Ето снимката. Както сама можеш да се убедиш, часовникът на стареца и този на камерата показват едно и също време. До секунда. Господин Канг трябва да е сверил часовника на камерата по своя. Съгласна ли си?

– Да. Двата часовника показват едно и също време. Какво означава това?

Маккейлъб вдигна ръка и ѝ даде знак да почака. После извади бележника си и погледна хронологията на събитията.

– Сега знаем, че според часовника на Главния комуникационен център Добрият самарянин е позвънил в 22:41:03 ч: – трийсет и четири секунди преди убийството според часовника на камерата. Разбираш ли?

– Да.

Той ѝ разказа за посещението си в магазина и после в дома на Канг, където му бяха показали часовника. Обясни ѝ, че никой не го е пипал след убийството.

– После позвъних в ГКЦ, поисках им точно време и го сравних с часовника. Той избързваше само с четири секунди. Това означава, че в момента на убийството часовникът на камерата е бил само е четири секунди напред.

Уинстън свъси вежди и се наведе напред, като се мъчеше да не изостава от обясненията му.

– Това означава, че...

Тя не довърши.

– Означава, че между часовника на камерата и този в ГКЦ почти няма разлика – само четири секунди. Така че, когато в 22:41:03 ч. Добрият самарянин съобщил за убийството, часовникът на камерата в магазина е показвал точно 22:41:07 ч. Разликата е била само четири секунди.

– Но това не е възможно – поклати глава Уинстън. – Тогава убиецът още не е бил стрелял. Оставали са трийсет секунди. Глория дори още не е била в магазина. Навярно тъкмо е паркирала.

Маккейлъб замълча. Реши да я остави да си направи заключенията. Знаеше, че въздействието ще е по-силно, ако сама стигне до същите изводи.

– Значи така – каза Уинстън, – онзи тип, онзи Добър самарянин трябва да е съобщил преди самото убийство.

Маккейлъб кимна. Забеляза, че погледът ѝ става все по-напрегнат.

– Защо да го прави, освен ако... не е знаел. Освен ако не е знаел, че ще ги убие. Той е... по дяволите... той трябва да е убиецът!

Маккейлъб отново кимна, но този път с доволна усмивка на лице. Знаеше, че тя вече е в неговата кола. И че скоро ще надует газта до дупка.

37.

– Обмислил ли си го, проверил ли си дали всичко съответства?

– Горещо-долоу.

– Тогава ми обясни.

Маккейлъб стоеше в камбуза и си наливаше чаша портокалов сок. Уинстън беше отклонила предложението му Да пийне нещо. Адреналинът не й позволяваше да седи На едно място. Маккейлъб познаваше това чувство.

– Почакай малко – отвърна той.

После изпи сока на екс.

Извинявай, струва ми се, че днес кръвната ми захар се поразмърда. Ядох прекалено късно.

– Добре ли си?

– Да. Сокът ми дойде добре.

Той остави чашата в мивката и се облегна на кухненския плот.

– И така, ето как го виждам. Започваш с господин X, някой, когото за момента приемаме за мъж. Този човек се нуждае от нещо. От нов орган. Бели дробове, бъбрек, черен дроб, може би костен мозък. Или от роговица, но това е малко вероятно. Трябва да е нещо, което си струва убийството. Нещо, без което може да умре. Или ако наистина е роговица – без което ще ослепее.

– Ами сърцето?

– И то е в списъка, но нали знаеш, аз получих сърцето. Така че го зачеркни, освен ако не си сред тези, които смятат, че аз съм господин X.

– Продължавай.

– Този тип, X, има пари и връзки. Достатъчно, за да наеме убиец.

– Връзки с организираната престъпност.

– Възможно е, но не е задължително.

– Ами „Не забравяй за каноли“?

– Не зная. Много мислих за това. Прекалено е ефектно, за да го свържеш с истинската организирана престъпност, не смяташ ли? Навежда ме на мисълта, че е опит за отклоняване на вниманието, но засега това е само предположение.

– Добре, да го оставим за момента. Продължавай с господин X.

– Ами, освен че е в състояние да наеме убиец, той трябва да има достъп до системата на ЦОТКО. Трябва да знае кой има органа, който

му трябва. Знаеш ли какво е ЦОТКО?

– Днес научих. И казах на Невънс същото за теб. „Как е възможно Тери Маккейлъб да е имал достъп до ЦОТКО?“ Той ми отговори, че компютърната им система за сигурност била елементарна. Според тяхната теория ти си получил информацията, когато си бил в „Сидърс“. Получил си списък с донорите на кръв група АВ с СМУ отрицателен и си започнал оттам.

– Добре. Сега да проследим същата теория, но с господин Х на мое място, който получава списъка и после измисля Добрия самарянин.

Маккейлъб посочи към трапезарията. Образът на Добрия самарянин продължаваше да се вижда на телевизионния екран.

– Убиецът тръгва надолу по списъка и ето, открива познато име. Донълд Кениън. Кениън е известен човек, главно заради многото си врагове. Ето защо той е отличен избор. Всички тези врагове – инвеститори и може би някой мафиот, който се крие зад кулисите, това е добро прикритие.

– Така че Добрият самарянин избира Кениън.

– Точно така. Избира го и после го наблюдава, докато научи навиките му. А те са съвсем прости, тъй като Кениън има гривна за проследяване и обикновено не излиза извън дома си. Но Добрият самарянин не се обезкуражава. Той проучва семейството и научава, че в продължение на двацет минути всяка сутрин Кениън е съвсем сам в къщата. Тогава жена му води децата на училище.

Гърлото му пресъхна. Извади чашата от мивката и отново си наля портокалов сок.

– И той нанася удара си в този двацетминутен прозорец. Знае, че трябва да свърши работата по такъв начин, че Кениън да остане жив, докато го закарат до болницата, но само толкова. Нали разбираш, трябва да запази органите за трансплантацията. Но ако стигне прекалено далеч и Кениън умре преди това, от него няма никаква полза. Та той влиза в къщата, хваща го и го води до входната врата. После го държи там и чак жена му да се прибере вкъщи. Кара Кениън да погледне през шпионката, за да се увери, че е тя. После го застрелва и го оставя на пода, свеж и готов.

– Но Кениън умира, преди да го закарат в болницата.

– Да. Планът е бил добър, но той се е прекарал. Използвал е куршум дум-дум. Неподходящи куршуми за такава работа. Те експлодират и правят на каша мозъка на Кениън, унищожават контролния център на всички животоподдържащи системи. Смъртта настъпва почти

мигновено.

Маккейлъб замълча и погледна към Уинстън, която обмисляше думите му. Отиде при чантата си в трапезарията и извади купчина документи, като внимаваше да закрива чантата с тялото си. Не искаше Уинстън да види пистолета, който все още беше там.

Маккейлъб започна да прехвърля документите на плота в камбуза, докато откри каквото му трябваше.

– Това изобщо не би трябвало да е в мен, но все пак му хвърли един поглед. Транскрипция на записа, който бюрото е направило с незаконно монтирани подслушватели в дома на Кениън. Това е моментът, в който убиецът нанася удара си. Не са разбрали всичко, но това, с което разполагат, отговаря на думите ми.

Уинстън прочете онази част, която Маккейлъб бе заградил с химикалка във форда на Бъди Локридж на път за доковете.

НЕПОЗНАТИЯТ: Добре, погледни и виж кой...

КЕНИЪН: Недей... Тя няма нищо общо с това. Тя...

Уинстън кимна.

– Може да му е казал да погледне през шпионката – предположи тя. – Очевидно е била жена му, защото Кениън се е опитвал да я защити.

– Точно така. Забележи също, че според транскрипцията между тези последни реплики и изстрела е имало две минути мълчание. Какво друго би могъл да прави, освен да чака, докато тя се появи, за да открие тялото почти веднага след изстрела?

– Така изглежда – съгласи се Уинстън. – Ами това, че хората от бюрото са подслушвали? Мислиш ли, че убиецът не е знаел за тях?

– Не съм сигурен. Едва ли. Смятам, че просто е имал късмет. Но може да е допускал, че има някаква вероятност къщата да се подслушва. Възможно е тъкмо затова да е казал онова за каноли. Просто малко подвеждане, за всеки случай.

Маккейлъб довърши портокаловия си сок и остави чашата обратно в мивката.

– Добре, значи с него се е провалил – каза Уинстън. – И се е върнал към списъка от ЦОТКО. Следващото име, което е избрал, е моят човек, Джеймс Кордел.

Маккейлъб я остави да го осмисли. Знаеше, че колкото повече от загадката решава сама, толкова по-склонна ще е да повярва на цялата му теория.

– Променя патроните и вече използва обикновени, така че мозъчната травма да не е така разрушителна.

– Наблюдава Кордел, докато изучи навичите му и после подготвя убийството по подобен начин като с Кениън – ударът почти съвпада с пристигането на друг човек, който може да помогне. В случая с Кениън това е била съпругата му. В случая с Кордел е бил Джеймс Ноуан. Убиецът навярно е стоял зад Кордел, докато е видял колата на Ноуан да завива към банката. И тогава е стрелял.

– Мисля, че появата на Ноуан е случайност, – възрази Маккейлъб. – Не е възможно убиецът да е планирал пристигането на свидетел. Навярно е щял да застреля Кордел и после сам да телефонира в полицията от уличния телефон – на записа се вижда, че телефонът е точно до тротоара. Но е дошъл Ноуан и това го е принудило незабавно да изчезне. Решил е, че свидетелят ще съобщи от уличния телефон. Няма е късмет, че Ноуан е позвънил от клетъчния си телефон и линейката е объркала адреса, което довело до фатално забавяне за Кордел. Уинстън кимна в знак на съгласие.

– Когато са го закарали в болницата, Кордел е бил мъртъв – каза тя. – Още един провал. Убиецът се връща към списъка и идва ред на Глория Торес. Само че този път той не поема никакви рискове. Съобщава за убийството още преди да го извърши.

– Точно така, за да пратят линейка. Познавал е навичите на Глория. Навярно е чакал на онзи уличен телефон-. Когато е видял колата ѝ да спира, е набрал номера на полицията.

– После влиза вътре, свършва работата и изчезва. Навън сваля маската и гащеризона и се превръща в Добрия самарянин. Отново влиза вътре, бинтова главата ѝ и се маха. Този път се получава.

– Поучил се е от грешките си в първите два случая.

Маккейлъб скръсти ръце и изчака Уинстън да направи следващата крачка.

– Значи сега трябва да проверим къде са отишли органите – каза тя. – Трябва да идем в ЦОТКО и да вземем...почакай, нали каза, че имаш списък с имена?

Той кимна.

– От ЦОТКО ли?

– От ЦОТКО.

Маккейлъб се върна при чантата си и откри списъка, който му даде Бони Фокс. Обърна се и едва не се сблъска с Уинстън, която го бе последвала навън от камбуза. Подаде ѝ листа.

– Ето, вземи.

Тя напрегнато четеше, сякаш очакваше да види името на господин

Х.

– Откъде го взе?

– Не мога да ти кажа.

Уинстън вдигна поглед.

– Засега трябва да запазя източника си в тайна. Но е съвсем законен. Тези хора са получили органи от Глория Торес.

– Даваш ли ми го?

– Ако имаш намерение да направиш нещо с него...

– Естествено. Ще започна още утре.

Маккейлъб напълно съзнаваше какво ѝ дава. Разбира се, това можеше да е ключът към неговото реабилитиране и към залавянето на убиец от най-опасния тип. Но в същото време ѝ даваше и билет за пътуване към върховете. Ако успееше да реши случая, докато лосанджелиското управление вървеше по погрешен път, за професионалното ѝ бъдеще нямаше да има граници.

– Как ще ги провериш? – попита той.

– По всички възможни начини. Ще търся пари, криминални досиета – всичко. Нали знаеш, обичайните неща, цялото минало. А ти какво ще правиш?

Маккейлъб погледна към чантата си. Тя беше претърпана с документи, записи и пистолети.

– Още не зная. Можеш ли да ми кажеш нещо? Как стана така, че всичко се стовари върху мен? Какво насочи всички ви срещу мен?

Уинстън сгъна списъка и го пхна в джоба на блейзера си.

– Бюрото. Невънс ми съобщи, че са получили информация. Не искаше да ми каже откъде. Но в нея се посочвал конкретен заподозрян. Това вече ми каза. Според източника ти си убил Глори Торес заради сърцето ѝ. И те започнаха от това. Провериха протоколите от аутопсиите и на трите жертви и откриха, че кръвната им група е еднаква. После беше лесно, всичко съвпаднаше. Трябва да призная, че успяха да ме убедят. Тогава ми се струваше, че наистина всичко съвпада.

– Как? – ядосано попита Маккейлъб. – Това изобщо нямаше да се случи, ако не бях започнал да се занимавам със случая. Балистичният аналог, който ни доведе до Кениън – аз бях причината да го открием. Това включи в играта бюрото. Мислиш ли, че би го направил виновен човек? Това е лудост.

– Разговаряхме за всичко това. Тази сутрин седнахме и го обсъдихме. В крайна сметка се оформи теорията, че онази жена – сестрата – е дошла при теб и ти си разбрал, че няма да остави така нещата. Затова си

решил, че е по-добре да се заемеш със случая, преди да го направи някой друг. Започнал си разследването и си го саботирал. Измислил си онзи кърфийшек с Болотов. Хипнотизирал си единствения жив свидетел, вече загубен за нас в евентуален съдебен процес. Да, ти си причината да получим балистичния аналог, но това може да те е изненадало, може да не си го очаквал, тъй като първия път си използвал дум-дум.

Маккейлъб поклати глава. Не можеше да се постави на тяхното място. Все още не беше в състояние да повярва, че са съсредоточили вниманието си върху него.

– Виж, не бяхме сто процента убедени – продължи Уинстън. – Смятахме, че имаме достатъчно основания да получим заповед за обиск – така и се оказа. Смятахме, че обискът или ще докаже, или ще обори теорията ни. Или щяхме да открием доказателства и да продължим нататък, или щяхме да свалим подозренията от теб. Но после разбрахме, че имаш черен „Чероки“ и под онова чекмедже намерихме три адски сериозни улики. Можеше да е по-лошо само ако открием и пистолета.

Маккейлъб си помисли за оръжието, което се намираще в чантата му. И отново разбра какъв късмет е извадил.

– Но както сама каза, било е прекалено лесно.

– За мен, да. Другите не го виждаха така. Както казах, ужасно се надуха. Вече виждаха заглавията във вестниците.

Маккейлъб поклати глава. Разговорът бе изсмукал силите му. Влезе в камбуза и седна до масата.

– Всичко това е инсценирано – каза Маккейлъб.

Уинстън се приближи до него.

– Вярвам ти – рече тя. – И онзи, който го е инсценирал, си е знаел работата. Замислял ли си се защо са избрали тъкмо теб?

Маккейлъб кимна и започна да рисува с пръст в разсипаната по масата захар.

– Когато погледна на нещата с очите на убиеца, разбирам защо.

Той изчисти с длан захарта.

– След като се е провалил с Кениън и е разбрал, че трябва да продължи нататък по списъка, убиецът е съзнавал, че рискът се удвоява. Знаел е, че еднаквата кръвна група може да доведе до свързването на случаите. Знаел е, че трябва да отклони вниманието. И е избрал мен. Щом е бил в списъка на ЦОТКО, убиецът е знаел, че аз чакам за сърце. Навярно ме е проучил също като другите. Знаел е за „Чероки“-то и е използвал същия джип. Взимал е сувенири от жертвите, за да може да ми ги подхвърли, ако се наложи. После, когато всичко е било готово,

навярно тъкмо той е информирал Невънс. Маккейлъб замълча. После бавно се изправи.

– Трябва да си оправя багажа.

– Къде ще идеш?

– Не съм сигурен?

– Утре ще трябва да поговоря с теб.

– Ще поддържам връзка.

Той се спусна по стълбите, като се държеше за релсата на тавана.

– Тери.

Маккейлъб спря и се обърна.

– Поемам голям риск. Слагам си главата в торбата.

– Зная, Джай. Благодаря ти.

И изчезна в мрака надолу.

38.

По време на обиска бяха прибрали „Чероки“-то му. Маккейлъб взе форда на Локридж и пое на север по шосе 405. Когато стигна до детелината, Маккейлъб се отправи на запад към океана и после отново продължи на север покрай брега. Не бързаше и беше уморен от високите скорости на магистралите. Реши да пресече към Долината през каньона Топанга. Знаеше, че този път е достатъчно изолиран, за да може да разбере дали Уинстън го е проследила. Или някой друг.

Когато стигна до брега и пое покрай черната вода, която се разбиваше в пясъка, вече бе девет и половина. Над пътя се спускаше гъста нощна мъгла и скриваше острите скали, които се издигаха над Палисадите. Тя носеше със себе си силен мирис и усещане за море. Напомняше на Маккейлъб за нощния риболов с баща му. Винаги се плашеше, когато баща му изключваше двигателя, за да се носят по вълните в мрака. Дъхът му секваше, когато накрая старецът отново завърташе ключа, за да запали. Като момче го измъчваха кошмари, в които се носеше сам на яхта в тъмното. Не сподели с баща си тези сънища. Никога не споделяше с друг страховете си.

Включи радиото и потърси някакъв блус, но накрая се отказа и го изключи. Спомни си за колекцията от хармона Бъди и бръкна в джоба на вратата. Включи лампичката на тавана и погледна надписа. После я избърса в ризата си и засвири. През повечето време се получава-ще пълна какофония, която го караше да се смее на глас. Но понякога успяваше да изкара няколко ноти. Веднъж Бъди се беше опитал да го научи и стигна дотам, че можеше да свири началото на „Среднощен скитник“. Опита се да си го спомни, но не успя и се получи звук, който по-скоро приличаше на старческо хъркане.

Когато зави в каньона Топанга, Маккейлъб остави хармониката. Пътят лъкатушеше и трябваше да държи волана с две ръце. Отново се зае с анализ на положението си. Замисли се за Уинстън и доколко може да разчита на нея. Знаеше, че е способна и амбициозна. Но нямаше представа дали е в състояние да издържи на натиска, който сигурно щяха да ѝ окажат. Имаше късмет, че е на негова страна, но не трябваше да седи и да чака да му поднесе случая на тепсия. Можеше да разчита единствено на себе си.

Реши, че ако Уинстън не успее да убеди другите, той в най-добрия

случай ще разполага с два дни, преди да повдигнат обвиненията и да подхвърлят плячката си на медиите. След това шансовете му да работи по случая бързо щяха да намаляват. Щеше да е главна тема на новините в шест и единайсет часа. Нямаше да има друг избор, освен да се откаже от разследването, да си потърси адвокат и да се предаде. Тогава на първо място щеше да стои реабилитирането на името му в съда, а не залавянето на истинския убиец и на онзи, който го е наел.

Маккейлъб забеляза чакълена отбивка, спря и отправи поглед към мрака в урвата от дясната му страна. В далечината видя светлините на къща дълбоко в каньона и се зачуди какво ли е да живееш там. Протегна ръка към дясната седалка за хармониката, но тя беше изчезнала, навярно беше паднала на някой от завоите.

Изтекоха три минути, но не се появи никакъв автомобил. Отново изкара форда на пътя. Когато прехвърли Планината, шосето се изправи и се запуска към Уудланд Хилс. Маккейлъб продължи по булевард „Топанга Каниън“, докато стигна до „Шърман Уей“ и зави на изток през „Каног Парк“. Пет минути по-късно спря пред Дома на Грасиела и известно време наблюдава прозорците ѝ. Какво ли щеше да ѝ каже. Не бе сигурен в чувствата помежду им, но знаеше, че е силно и хубаво. Страхуваше се от вероятността всичко вече да е свършило.

Тя отвори входната врата преди Маккейлъб да стигне до нея.

– Тери? Всичко наред ли е? Защо шофираш?

– Наложил се.

– Влизай, влизай.

Тя отстъпи назад и го пусна вътре. Отидоха в дневната и седнаха на същия диван, както преди. В ъгъла тихо работеше малък цветен телевизор върху дървена стойка. Тъкмо започваха новините в десет по пети канал. Грасиела взе дистанционното и го изключи. Маккейлъб сложи тежката чанта на пода между краката си. Беше оставил сака във форда. Не искаше да се натрапва.

– Разказвай – рече тя. – Какво се е случило?

– Мислят, че съм аз. ФБР, полицията, всички, освен Уинстън от шерифското управление. Мислят, че съм убил сестра ти заради сърцето ѝ.

Маккейлъб я погледна в лицето, после извърна очи. Беше се облагодетелствал, макар да нямаше нищо общо със самото престъпление. И сега бе жив, защото Глори беше мъртва. Въпросът болезнено отекваше в главата му.

– Това е смешно – ядоса се Грасиела. – Как могат да си помислят, че ти...

– Почакай – прекъсна я той. – Трябва да ти кажа някои неща, Грасиела. После ще решиш в какво и на кого да вярваш.

– Не ми е нужно да...

Той вдигна ръка.

– Просто ме изслушай, става ли? Къде е Реймънд?

– Заспа. Днес беше на училище.

Маккейлъб уморено склочи ръце.

– Претърсили са яхтата ми. Докато бях с теб са претърсили яхтата ми. Направили са същата връзка като нас. Кръвната група. Но са решили, че съм аз. На яхтата ми са открили някои неща. Искях да ти го кажа преди да го чуеш от тях или да го видиш по новините.

– Какви неща, Тери?

– Скрити под едно чекмедже. Открили са обещата на сестра ти. Кръстчето, което е взел убиецът.

Преди да продължи, той я погледна за миг. Очите ѝ замислено се плъзнаха от него към покритата със стъкло масичка.

– Освен това са намерили снимката от колата на Кордел. И копчето за ръкавели, което е било взето от Донълд Кениън. Открили са всички символи, които е взел убиецът, Грасиела. Моят източник, детективът от шерифското управление, ми каза, че ще предявят обвинения срещу мен пред предварителен състав от съдебни заседатели. Вече не мога да се върна на яхтата си.

Грасиела го погледна и после извърна очи. Изправи се и се приближи до прозореца, макар че завесите бяха спуснати. Поклати глава.

– Искаш ли да си тръгна? – попита той.

– Не, не искам. Това е пълна безсмислица. Как могат... каза ли на детектива за непознатия, който дойде на яхтата онази нощ? Той трябва да го е направил, да е сложил онези неща в чекмеджето. Той е убиецът. О, Господи! Бяхме толкова близо до...

Тя не довърши. Маккейлъб се изправи и застана до нея. Изпълваше го чувство на облекчение. Грасиела не им вярваше. Категорично. Прегърна я и притисна лице в косата ѝ.

– Толкова се радвам, че ми вярваш – промълви той.

Тя се обърна в ръцете му и го целуна.

– С какво мога да ти помогна? – прошепна Грасиела.

– Продължавай да ми вярваш. Аз ще свърша останалото. Мога ли да остана тук? Никой не знае, че сме заедно. Могат да дойдат тук, но мисля, че няма да ме търсят. Най-много да ти съобщят, че аз съм убиецът.

– Искам да останеш.

– Просто ми трябва място, където да мога да работя. Имам чувството, че съм пропуснал нещо. Като с кръвната група. Във всички онези документи трябва да се крият някои отговори.

– Можеш да работиш тук. Утре ще си остана вкъщи и ще ти помогна да прегледаш...

– Не. Не трябва. Не трябва да вършиш нищо необичайно. Искам сутринта просто да станеш, да заведеш Реймънд на училище и после да идеш на работа. Аз ще се оправя.

Той обхвана лицето ѝ в длани. Бремето на вината беше олекнало от факта, че тя е с него. Усещаше бавното разтваряне на някакъв вътрешен проход, който отдавна бе затворен. Маккейлъб не беше сигурен докъде ще го доведе той, но знаеше, че иска да е там, че трябва да стигне до там.

– Тъкмо се готвех да си лягам – каза Грасиела.

Той кимна.

– Ще дойдеш ли с мен?

– Ами Реймънд? Не трябва ли...

– Реймънд спи. Не се тревожи за него. Нека за миг да помислим само за себе си.

39.

На сутринта, щом Грасиела и Реймънд излязоха и къщата утихна, Маккейлъб отвори чантата си и подреди върху масичката в дневната всички събрани документи на шест купчини. Докато ги гледаше, той изпи чаша портокалов сок и изяде две парчета плодова пита с боровинки, навярно приготвени за Реймънд. После Маккейлъб се захвана на работа. Надяваше се, че заниманието му ще отвлече мислите му от нещата, които не зависеха от него, най-вече проверката на имената от списъка, която щеше да извърши Джай Уинстън.

В същото време адреналинът му се покачваше. Беше на път да намери разковничето. Онази част от мозайката, която преди не се вместила никъде, но която сега щеше да обясни всичко. В бюрото беше оцелял най-вече, защото следваше инстинкта си. Сега бе същото. Знаеше, че колкото е по-голяма документацията по случая – колкото повече факти са събрани – толкова по-лесно е да се загуби главното.

Но колкото беше окуражен в осем и половина сутринта, толкова бе разочарован в късния следобед. След осем часа, прекъсвани само за сандвичи и безрезултатни опити да открие Уинстън по телефона, той беше прегледал всяка страница от събраните за десетте дни работа по случая документи. Но разковничето – ако наистина бе там – оставаше скрито. Отново започваше да го обзема чувството за параноя и самота. По едно време Маккейлъб осъзна, че си мисли къде ще е най-добре да избяга в планините на Канада или на мексиканските плажове.

В четири часа отново позвъни в шерифското управление и за пети път получи отговор, че Уинстън я няма. Сега обаче секретарката прибави, че до края на деня вероятно няма да се върне. Вече беше отказала да съобщи къде е Уинстън или да даде номера на пейджъра ѝ. Затова трябвало да го свърже с капитана, но Маккейлъб отклони предложението.

Набра номера на яхтата си и изслуша две съобщения от последния час. Първото бе от Бъди Локридж, а второто беше грешка – някаква жена каза, че не е сигурна дали е набрала верния номер, но търсела някой си Лутър Хач. Оставяше му и телефон. Маккейлъб помнеше това име – заподозреният от разследването, станало причина да се запознае с Джай Уинстън. Щом направи връзката, той позна и гласа ѝ. Тя му съобщаваше да ѝ позвъни.

Докато набираше оставения от Уинстън номер, Маккейлъб позна

централата – същата, която обслужваше офисите на бюрото в Уестууд, някогашното му работно място. Отговориха му незабавно.

– Тук е Уинстън.

– Обажда се Маккейлъб.

Мълчание.

– Здравсти – най-после каза тя. – Чудех се дали ще разбереш онова съобщение.

– Какво има? Можеш ли да говориш?

– Всъщност, не.

– Добре, тогава аз ще говоря. Знаят ли, че ми помагаш?

– Очевидно не.

– Но си там, защото бюрото е поело разследването, така ли?

– Аха.

– Успя ли вече да провериш онези имена?

– Цял ден се занимавам с това.

– Откри ли нещо? Спря ли се на някого?

– Не, там няма нищо.

Маккейлъб затвори очи и мислено изруга. Къде беше допуснал грешка? Възможно ли бе това да е задънена улица? Беше объркан и трескаво обмисляше възможностите. Чудеше се дали Уинстън е имала достатъчно време, за да направи внимателна проверка на списъка.

– Можем ли да поговорим някъде? Трябва да ти задам няколко въпроса?

– След малко ще се освободя. Дай ми номера си и ще ти се обадя.

Маккейлъб се замисли. Както Уинстън си беше сложила главата в торбата заради него. Можеше да ѝ се довери. Даде ѝ номера на Грасиела.

– Позвъни ми веднага, щом можеш.

– Добре.

– И още нещо. Предявиха ли обвинения срещу мен?

– Не още.

– Кога ще го направят?

– Тогава до утре. Чао.

Тя затвори и не можа да чуе ругатните. На следващата сутрин щяха да поискат предявяване на обвинение в убийство срещу него. Беше сигурен, че процедурата е само формалност. Предварителните състави на съдебните заседатели винаги решаваха в полза на обвинението. В неговия случай Маккейлъб знаеше, че трябва само да им пуснат записа от „Шърман маркет“ и после да им покажат обещата, открита по време на

обиска на яхтата. Следобед щяха да организират пресконференции – точно за новините в шест часа.

Докато обмисляше мрачното си бъдеще, телефонът в ръката му иззвъня.

– Тук е Джай.

– Къде си?

– В кафенето на бюрото. Обаждам се от външен телефон.

– Какво става, Джай?

– Лоша работа. Допълват последните щрихи към материалите, които довчера ще занесат в областната прокуратура. Утре сутринта ще се изправят пред предварителния състав на съдебните заседатели. Ще искат обвинение в убийството на Глория Торес. След това ще поработят още, за да ти лепнат убийствата на Кордел и Кениън.

– Много добре – отвърна Маккейлъб. Не знаеше какво друго да отговори. Реши, че няма смисъл да ругае на глас.

– Моят съвет е да се предадеш, Тери. Да им разкажеш всичко и да ги убедиш. Аз съм на твоя страна, но в момента не мога да направя нищо. Притежавам информация за Добрия самарянин, каквато не би трябвало да има при мен. Ако я разкрия, ще загазя заедно с теб.

– Ами списъка? Съвсем нищо ли не откри?

– Виж, за това вече им обясних. За да имам време да работя по него. Тази сутрин им казах, че за да се противопоставим на защитата ти, трябва да проверим другите приемници на органите на Глория Торес. Казах им също така, че имам източник, който ще ни осигури списъка с имена, без да имаме съдебно разпореждане и така нататък. Съгласиха се. Дадох ми на разположение целия ден. Но не открих нищо, Тери. Съжалявам, но проверих всяко име. Нищо.

– Разказвай.

– Ами не съм взела списъка със себе си, но...

– Почакай.

Маккейлъб влезе в спалнята на Грасиела, където беше видял нейното копие на списъка. Взе го и прочете на Уинстън първото име.

– Дж. Б. Дики – той е получил черния дроб.

– Да, починал е. Направили са му трансплантацията, но е имало усложнения и е починал три седмици след операцията.

– Но това не означава, че не е бил той.

– Зная. Но разговарях с хирурга. Оперирали са го безплатно. Човекът не е имал нито пари, нито връзки, за да наеме убиец, Тери. Продължавай.

– Добре, следващият. Тами Домайк – един от бъбреците.

– Така. Тя е учителка. Двайсет и осем годишна, женена за дърводелец. Има две деца. И тя не отговаря. Просто не е...

– Уйлям Фарли – другият бъбрек.

– Пенсионирано ченге от Бейкърсфийлд. От дванайсет години е на инвалидна количка – след раняване в гръбначния стълб по време на рутинна пътна проверка. Дори не са хванали престъпника.

– Калифорнийският магистрален патрул – замислено каза Маккейлб. – Може да е имал приятели, които да свършат работата... Уинстън дълго мълча, преди да отговори.

– Не ми изглежда вероятно, Тери. Искам да кажа...

– Зная, зная, остави. Ами очите? Кристин Фойи е получила роговиците.

– Да. Изкарва си прехраната с продажба на книги и току-що е завършила колеж. Не е и тя. Виж, Тери, надяхахме се, че някой от тези хора ще е милионер, политик или престъпник. Някой очевиден. Но тук просто няма такъв. Съжалявам.

– Значи аз продължавам да съм най-сериозният и единствен заподозрян.

– За съжаление.

– Благодаря, Джай, много ми помогна. Трябва да вървя.

– Почакай! И недей да ми се сърдиш. Аз съм единствената, която те изслуша. Не го забравяй.

– Зная, извинявай.

– Хм, има още нещо. Не исках да ти го казвам, докато не ми остане време да проверя. Щях да се заема утре. В момента подготвям заповед за осигуряване на достъп до информация.

– Какво? Казвай. Трябва бързо да направя нещо.

– Ами ти мислеше само от гледна точка на това кой е получил органите след смъртта на Глория Торес, нали така?

– Да. Органите на Кордел и Кениън не са били годни.

– Зная. Не говоря за това. Но винаги има списък с чакащи, нали?

– Да, винаги. Аз чаках почти две години заради рядката си кръвна група.

– Е, някой може би просто е искал да се придвижи нагоре в списъка.

– Да се придвижи нагоре ли?

– Нали разбираш, те са били като теб, чакали са и са знаели, че дълго ще чакат. Може би дори фатално дълго. Не са ли ти казвали, че при

твоята кръвна група не е възможно да определят кога ще има налично сърце?

– Да, казаха ми да не храня големи надежди.

– Така, възможно е нашият човек просто да чака, но като убива Глория Торес, той минава едно място напред в списъка. Увеличава шансовете си.

Маккейлъб се замисли. Струваше му се вероятно. Внезапно си спомни как Бони Фокс му беше казала, че в отделението има друг пациент, който е в същото положение като него. Сети се за момчето, което бе видял в болничното легло. Можеше ли то да е въпросният пациент? На какво ли би бил готов бащата, за да спаси детето си. Възможно ли беше това?

– Може да излезе нещо – отвърна той. Адреналинът му отново се покачваше.

– Точно така. И имам намерение да получа заповед, да отида в ЦОТКО и да получа всичките списъци с чакащи и данните за кръводарителите. Сигурно ще е интересно да видя реакцията им.

Маккейлъб кимна, но мислите му бяха далеч напред.

– Чакай малко – каза той. – Прекалено е сложно.

– Кое?

– Всичко това. Ако някой иска да се придвижва напред в списъка, защо да не очисти хората от самия списък?

– Защото е прекалено очевидно. Ако отпаднат двама-трима души, нуждаещи се от трансплантация на сърце или черен дроб, все някой ще се усъмни. Но смъртта на донорите не е толкова явна. Никой не беше забелязал връзката, докато не се появи ти.

– Но ако си права, това би могло да означава дори, че убиецът ще нанесе нов удар. Трябва да тръгнеш надолу по списъка с донорите с кръвна група АВ. Трябва да ги предупредиш, да ги защитиш.

Тази вероятност отново разпали вълнението му.

– Зная – каза Уинстън. – Когато получа заповедта, ще се наложи да разкажа на Невънс и Улиг, и изобщо на всички какво правя. Затова трябва да се предадеш, Тери. Това е единственият начин. Трябва да дойдеш тук с адвокат, да изложиш всичко това и да си поемеш риска. Невънс и Улиг са умни хора. Ще разберат, че са допуснали грешка.

Маккейлъб не отговори. Виждаше логиката в думите ѝ, но се колебаеше, защото така щеше да остави съдбата си в чужди ръце.

– Имаш ли адвокат, Тери?

– Не, нямам. Защо ми е адвокат? Не съм извършил нищо лошо?

Беше чувал безброй престъпници да казват същото.

– Питам те дали познаваш адвокат, който може да ти помогне? – уточни тя. – В противен случай мога да ти препоръчам няколко.

– Познавам достатъчно адвокати, ако ми се наложи. Ще си помисля.

– Е, позвъни ми. Аз ще се погрижа за всичко останало.

Маккейлъб си представи килия в областния затвор. Като агент от ФБР бе обикалял много затвори. Знаеше колко отвратителни и опасни са те. И разбираше, че невинен или не, няма да се предаде.

– Там ли си, Тери?

– Да, извинявай. Просто се бях замислил. Как да се свържа с теб?

– Ще ти дам номера на пейджъра и домашния си телефон. Ще остана тук докъм шест, после ще се прибера в къщи. Непременно ми позвъни, независимо от часа.

Маккейлъб си записа номерата. Остави бележника и поклати глава.

– Не мога да повярвам. Седя тук и се уговарям с теб как да се предам заради нещо, което не съм извършил.

– Зная. Но истината е мощно оръжие. Нещата ще се оправят. Просто ми позвъни, Тери. Когато вземеш решение.

– Ще ти позвъня.

Той затвори.

40.

Намръшената секретарка в кабинета на Бони Фокс съобщи, че лекарката цял следобед е на операция и че навярно няма да я има още два-три часа. Маккейлъб едва не изруга. Остави номера на Грасиела вече се канеше да затвори, когато се сети:

– Хей, кой получава сърцето?

– Моля?

– Казахте, че доктор Фокс е на операция. Кого оперира? Момчето ли?

– Съжالياвам, нямам право да давам такава информация.

– Добре, но непременно ѝ предайте да ми позвъни.

Маккейлъб прекара следващите петнайсет минути с илюзорната надежда, че Фокс скоро ще му се обади.

Накрая успя да овладее безпокойството си. Трябваше да реши дали да си търси адвокат. Знаеше, че Уинстън е права – беше разумно да си осигури юридическа защита. Но не можеше да се остави в ръцете на някой друг.

Върху масичката в дневната бяха останали само видеокасетите. Маккейлъб изпитваше отчаяна нужда да прави нещо. Взе най-горната касета и я зареди във видеото, без да гледа коя е. Нямаше значение. Просто искаше известно време да мисли за нещо друго.

Но когато се отпусна на дивана, той дори не погледна към екрана. Майкъл Халър, да, той беше добър адвокат. Не чак толкова, колкото стария, легендарния Мики Халър. Но легендата отдавна бе мъртва и синът беше заел мястото на един от най-изтъкнатите адвокати в Лос Анджелис. Щеше да го измъкне. Маккейлъб го знаеше. Но, разбира се, дотогава медиите щяха да направят репутацията му на пух и прах. И след най-благоприятния край пак щеше да носи дамгата на подозрението.

Завинаги.

Маккейлъб се вгледа в екрана. Какво ли беше пуснал. Обективът сочеше в краката на някой, стъпил върху маса. Позна собствените си обувки и се сети. Хипнотичният сеанс. Камерата вече работеше, когато се беше качил върху масата, за да сваля няколко от луминесцентните тръби. Джеймс Ноуан се появи в кадър и протегна ръка към една от тръбите, които му подаваше Маккейлъб.

Маккейлъб взе дистанционното и натисна бутона за бързо

превъртане. Беше забравил да изгледа записа от сеанса, както обеща на капитан Хичънс. Реши да прескочи встъпителната част. Превъртя първоначалния разговор и упражненията за релаксация. Стигна до действителния разпит на свидетеля под хипноза. Искаше да чуе как Джеймс Ноуан излага подробностите от убийството и бягството на маскирания.

Маккейлъб се съсредоточи. Испита същото разочарование. Ноуан беше съвсем подходящ за хипноза. Колко жалко, че не е видял добре шофьора.

– По дяволите – изруга Маккейлъб, когато записът свърши.

Реши да го върне. Протегна ръка към дистанционното, но внезапно замръзна с показалец над бутона.

Току-що бе видял нещо, което не беше наред и което бе пропуснал по време на самия сеанс. Върна записа малко назад, после отново пусна последните въпроси, които бе задал.

Беше опипване на тъмно и разочарованието му ясно личеше. Попита за стикери по прозореца на „Чероки“-го. Ноуан отговори отрицателно. Маккейлъб се обърна към Уинстън.

– Нещо друго? Уинстън отрицателно поклати глава. – Сигурна ли си? Тя отново поклати глава. После Маккейлъб започна да изкарва Ноуан от транса.

Маккейлъб заобиколи масичката с дистанционното в ръка и се наведе към екрана. И отново върна записа.

– Кучи син – промълви Маккейлъб. – Трябваше да ми отговориш, Джеймс. Трябваше да ми отговориш!

Извади касетата и се обърна да вземе друга. Събори малката купчина върху масата и бързо прерови пластмасовите касети, докато откри кутията с етикет „Шърман маркет“. Зареди касетата, превъртя я на бързи обороти напред и натисна пауза, когато на екрана се появи Добрият самарянин.

Видеото не можеше да замрази образа и Маккейлъб предположи, че е евтин модел само с две глави. Извади касетата и погледна часовника си. Беше пет без двайсет. Остави дистанционното върху телевизора и отиде да се обади от кухнята.

Тони Банкс отново се съгласи да остане след затварянето на студиото.

– Благодаря, Тони – каза Маккейлъб, докато Банкс го водеше по коридора. – Наистина много ми помагате.

– Няма проблем.

Но Маккейлъб забеляза, че този път в гласа му не се долавя много

ентушиазъм. Влязоха в същото студио. Подаде на Банкс двете касети, които беше донесъл.

– И на двата записа се вижда мъж – каза Маккейлъб. – Искам да разбера дали е един и същ.

– Искате да кажете, че не знаете.

– Не съм сигурен. Изглеждат различно. Но мисля, че в единия случай човекът е маскиран. Искам да съм сигурен.

Банкс зареди първата касета във видеото от лявата страна на пулта, включи го и на екрана започна да се върти записът от „Шърман маркет“.

– Този човек ли? – попита Банкс.

– Да. Замразете кадъра, когато образът е достатъчно добър.

Банкс намери момента, в който камерата беше хванала така наречения Добър самарянин в профил.

– Така добре ли е? Трябва ми профил. Трудно е да се прави сравнение във фас.

– Вие избирате.

Подаде и втората касета на Банкс. Скоро на десния видеоекран започна да се върти записът от хипнотичния сеанс.

– Върнете назад – каза Маккейлъб. – Мисля, че преди да седне, мъжът се вижда в профил.

Банкс върна записа.

– Какво му правите?

– Хипнотизирам го.

– Наистина ли?

– Поне така си мислех тогава. Но сега смятам, че се е преструвал... ето.

Банкс замрази образа. Джеймс Ноуан гледеше надясно, най-вероятно към вратата на стаята. Банкс си поигра с копчетата на пулта и с мишката на компютъра и увеличи образа, после усили контраста. Същото направи и с лицето на левия екран. След това се вгледа в двата профила. Няколко минути по-късно извади инфрачервената показалка от джоба си и я включи.

– Цветът на лицата не съвпада. Единият тип прилича на мексиканец.

– Не е трудно да се постигне. Достатъчни са няколко часа в солариум.

Банкс прекара червената точка на показалката по носа на Добрия самарянин.

– Погледнете извивката на носа – каза той. – Виждате ли двойната

гърбица?

– Да.

Червената точка се прехвърли на левия екран и откри същата двойна гърбица на носа на Джеймс Ноуан.

– Това е само предположение, но като че ли много си приличат – каза Банкс.

– И на мен така ми се струва.

– Цветът на очите е различен, но това може да се направи.

– С контактни лещи.

– Точно така. И тук, разширената челност на онзи тип отчасти. Гумен предпазител или дори лигнинови тампони, каквито е използвал Брандо в „Кръстникът“.

Маккейлъб мислено си отбеляза още една вероятна връзка с гангстерския филм. Репликата за каноли, а сега и лигниновите тампони под бузите.

– Косата също може да се промени – каза Банкс. – Всъщност, този тип като че ли носи перука.

Той прокара червената точка по косата на Добрия самарянин. Маккейлъб мислено се укори, че го забелязва едва сега. Косата бе съвършено пригладена, характерен признак за перука.

– Да видим какво друго имаме.

Банкс се върна на пулта и с помощта на мишката очерта друга част от Добрия самарянин. Ръцете.

– Като деца са – каза той. – Могат да си слагат грим, перуки, дори изкуствени гърди. Но не могат да направят нищо с ръцете си. Ръцете – а понякога и краката – винаги ги издават.

Когато увеличи и фокусира дланите на Добрия самарянин, той се прехвърли на другия пулт и направи същото с дясната ръка на Ноуан. После се изправи, за да изравни линията на погледа си с екраните и се наведе на няколко сантиметра от тях.

– Погледнете тук.

Маккейлъб също стана и се приближи.

– Къде?

– Първият има малък белег тук на кокалчето. Виждате ли го, депигментацията?

Маккейлъб се наведе, за да погледне към дясната ръка на Добрия самарянин.

– Чакайте малко – каза Банкс. Отвори едно от чекмеджетата под пулта и извади фотографска лупа от онези, които се използват за

гледане на негативи. – Опитайте с това.

Маккейлъб вдигна лупата над въпросното кокалче и се вгледа. Макар че образът бе изкривен и мъглив, той забеляза, че белият белег е почти във формата на въпросителен знак.

– Добре – каза той. – Да видим другия.

Маккейлъб пристъпи наляво и с помощта на лупата откри същото кокалче на дясната ръка на Ноуан. Дланта му не беше в същото положение, но дебелият бял белег ясно се различаваше. Маккейлъб продължи да го разглежда, докато окончателно не се убеди. После затвори очи. Това беше. На двата екрана се виждаше един и същи човек.

– Има ли го? – попита Банкс.

Маккейлъб му подаде лупата.

– Да. Възможно ли е да получа снимки на тези два кадъра?

Банкс гледеше през лупата ръката на втория екран.

– Тук е – каза той. – Да, мога да ви направя снимки. Чакайте да кача двата образа на дискета и после ще я занеса на принтера в лабораторията. Ще ми отнеме само няколко минути.

– Благодаря, човече.

– Надявам се, че съм ви помогнал.

– Повече, отколкото предполагате.

– Между другото, какво прави този тип? Облича се като мексиканец и върши добри дела, така ли?

– Всъщност, не. Някой ден ще ви разкажа всичко.

Банкс се задоволи с този отговор и се върна на пулта, за да прехвърли двата образа на компютърна дискета. После качи и профилите.

– Ще се върна след няколко минути – каза той и се изправи. – Освен ако не се наложи да изчакам машината да загрее.

– Мога ли да се обадя?

– Телефонът е в лявото чекмедже. Първо натиснете девятка.

Маккейлъб набра домашния номер на Уинстън. Отговори му телефонният секретар. Докато слушаше гласа ѝ, той се поколеба дали да остави съобщение. Съзнаваше какви ще са последствията за нея, ако се разбере, че е работила със заподозрян в убийство. Но реши, че откритията, които бе направил през последния час, си струват риска. Не искаше да набира номера на пейджъра ѝ, защото нямаше време да чака да му позвъни. Трябваше да действа.

– Джай, аз съм. Ще ти обясня всичко, когато се видим, но засега просто ми се довери. Зная кой е убиецът. Ноуан е, Джай, Джеймс Ноуан. Сега тръгвам към дома му – адресът е в докладите, които ми даде.

Ще се срещнем там, ако успееш да дойдеш. Тогава ще ти обясня.

Затвори и позвъни на пейджъра ѝ. После набра домашния ѝ номер и затвори. С малко късмет, помисли си Маккейлъб, Уинстън щеше да получи съобщението и веднага да се отправи към дома на Ноуан.

Взе кожената чанта и отвори ципа на средното отделение. Вътре бяха двата пистолета – собственият му зигзауер и „ХК П7“, който Джеймс Ноуан бе закачил под яхтата му. Извади своя пистолет. Провери го и го пъкна под колана на джинсите си отзад на кръста. След това смъкна сакото си отгоре.

41.

Джеймс Ноуан беше дал само един адрес на хората от шерифското управление. Намираше се на „Атол Авеню“ в северен Холивуд, квартал, който не се поддаваше на точно определение, представляваше смесица от жилища, офиси и дори промишлени предприятия.

Маккейлъб зави по улицата, на която имаше складове без никакво обозначение, фирма за доставка на химикали и център за рециклиране на промишлени отпадъци. Улицата свършваше при стар железопътен прелез с прорасли между релсите високи бурени. Зави в отбивка, от двете страни на която имаше дълга редица малки складове и единични гаражи. Над алуминиевите вдигащи се врати на някои от тях имаше фирмени табели, на други нямаше нищо – или никой не ги наемаше, или се използваша анонимно. Спря пред ръждясала врата, която отговаряше на адреса на Джеймс Ноуан. Изключи двигателя и излезе.

Нощта бе тъмна. Нямаше нито луна, нито звезди. В складовете не светеше, освен лампата над един от входовете. Маккейлъб се огледа. Някъде отдалеч се чуваше парче на Джими Хендрикс. Още по-нататък по отбивка-та вратата на един от гаражите не бе спусната до долу и оставяше почти еднометров отвор, който приличаше на крива усмивка, по-черна от небето.

Внимателно проучи вратата на Ноуан и приклепна, за да погледне отдолу. Не беше сигурен, но му се струваше, че отвътре струи бледа светлина. Приближи се още повече и успя да различи катинар, закачен на стоманена халки.

Изправи се и удари по вратата с отворена длан. Ударът отекна. Отстъпи назад и отново се огледа. Освен музиката не се чуваше нищо друго. Въздухът бе неподвижен. Нощният вятър не стигаше до прохода между гаражите.

Маккейлъб се върна при форда и го премести така, че фаровете поне отчасти да осветяват гаража на Ноуан. Извади крика, свали ръчката му и се приближи до вратата. Отново огледа отбивката и се наведе към катинара.

Като агент в бюрото, Маккейлъб никога не беше участвал във влизане с взлом. Знаеше, че е нещо обичайно, но някак си самият той избягваше моралната дилема. Но докато пяхаше железния лост в скобата на катинара, не изпитваше никакви колебания. Вече не носеше значка, а

освен това въпросът бе личен. Ноуан беше убиец и нещо повече – беше се опитал да прехвърли вината върху него. Маккейлъб изобщо не се замисли за гражданските права на Ноуан.

Бавно започна да върти стоманения лост по посока на часовниковата стрелка. Скобата на катинара не помръдна, но стоманената халка, забила във вратата, простена под натиска и се откъсна.

Маккейлъб се изправи, огледа се и се ослуша. Нищо. Хендрикс пееше стара песен на Боб Дилън. Бързо се върна при форда и остави дръжката на крика в комплекта с инструменти.

Когато заобиколи колата, Маккейлъб се наведе до предната гума и прокара два пръста по джантата. По кожата му остана дебел слой въглен прах от спирачките. Намаза отчупените краища на халката, така че да изглежда отскубната преди доста време. После изтри пръстите си в чорапите си.

Извади пистолета и го вдигна нагоре на равнището на раменете си. После с едно движение се изправи и дръпна нагоре вратата.

Погледът му бързо обходи смътните очертания на гаража. Пистолетът му сочеше натам, накъдето се отправяха очите. Фаровете на колата осветяваха около една трета от помещението. До стената отляво видях разхвърляно легло и купчина кашони. Надясно забеляза силует на бюро и кантонерки. Върху бюрото имаше компютър. Мониторът бе включен и хвърляше лилава светлина по задната стена, към която беше обърнат. От тавана на почти двуметров кабел висеше лампа. Погледът на Маккейлъб проследи алуминиевата тръба от разклонителната кутия, по тавана и надолу по стената до електрически ключ близо до леглото. Пристъпи настрана и протегна ръка към ключа, без да гледа натам.

Луминесцентната лампа премигна веднъж, зажува и после освети гаража със студена светлина. Сега Маккейлъб видя, че вътре няма никой, нито пък имаше място, където да се скрие. Помещението бе около шест на шест беше претърпано с мебели – легло, шкаф с чекмеджета, отоплителна печка, двоен котлон и малък хладилник. Нямахме мивка и баня.

Отстъпи назад и заобиколи колата. Провря ръка през отворения прозорец и изключи фаровете. После пъкна пистолета под колана на джинсите си, този път отпред, за да може по-лесно да го извади. Накрая се върна в гаража.

Ако въздухът навън бе неподвижен, вътре беше застоял. Маккейлъб бавно заобиколи старото стоманено бюро и погледна към компютъра. Мониторът бе включен и скринсейвърът осветяваше екрана.

Случайни цифри с различна големина и цвят се носеха по море от лилаво кадифе. Известно време Маккейлъб неподвижно го гледа. Усещаше вътрешно привличане, почти като свиване на мускул. Представи си червена ябълка, която подскача по мръсен линолеум. По гърба му пробягаха тръпки.

– Мамка му!

Маккейлъб извърна поглед от екрана и забеляза, че между месингови стойки върху бюрото са наредени книги. Повечето бяха справочници за работа с Интернет. Два от томовете съдържаха интернет адреси, имаше две биографии на известни компютърни хакери. Три от книгите бяха за оглед на местопрестъпление, имаше наръчник за разследване на убийства, книга за разследването на сериен убиец, известен като Поета, и накрая две книги за хипноза, едната от които за човек, на име Хоръс Гомбъл. Маккейлъб бе чувал това име. Групата за разследване на серийни убийства в бюрото няколко пъти се беше занимавала с него. Гомбъл бе бивш ласвегаски продуцент, използвал уменията си на хипнотизатор наред с наркотични средства, за да насилва малки момичета на панаири из цяла Флорида. Доколкото знаеше Маккейлъб, той все още беше в затвора.

Бавно мина зад бюрото и седна на изтъркания стол пред компютъра. Извади от джоба си химикалка и отвори с нея средното чекмедже на бюрото. Вътре нямаше много неща – само няколко молива и пластмасова кутия за СО-КОМ. Отвори я. Дискът се казваше „Проникване в мозъка“ и на обложката пишеше, че предлага екскурзия в човешкия мозък с подробни графики и анализ на функциите му.

Маккейлъб затвори средното чекмедже и отново използва химикалката, за да отвори едно от страничните. Вътре имаше само неразпечатана кутия карамелизирани пуканки. Във второто имаше кафяви пликосе в зелени папки, закачени на две релси. Наведе се да погледне по-добре и прочете първата табелка.

ГЛОРИЯ ТОРЕС

Маккейлъб изпусна химикалката си на пода и в същия миг реши да не я вдига. Вече не го беше грижа, че оставя отпечатъци на вероятно местопрестъпление. Извади папката и я отвори на бюрото. Вътре имаше снимки на Глория Торес в различни дрехи и по различно време на деня. На две от снимките с нея бе Реймънд. На едната се виждаше Грасиела.

В папката имаше напечатан на машина дневник. Дневник за

проследяване. Подробни всекидневни описания на движението на Глория. Бързо ги прегледа и видя повтаряща се забележка за вечерното ѝ отбиване в „Шърман маркет“ на връщане от работа.

Маккейлъб я затвори и извади следващата папка. Можеше да се досети чие име е написано на табелката.

ДЖЕЙМС КОРДЕЛ

Не си направи труда да я отваря. Знаеше какво ще открие снимки. Вместо това той се наведе и погледна следващата. Очакванията му се потвърдиха.

ДОНЪЛД КЕНИЪН

Не отвори и тази папка. Прегледа табелките на останалите. Сърцето му биеше силно, сякаш някак си се беше откъснало в гърдите му. Знаеше имената от табелките. До последното.

– Ти си – прошепна Маккейлъб.

И отново си представи ябълките, които се сипят по пода и се търкалят в различни посоки.

Рязко затръшна чекмеджето. Трясъкът отекна в бетонния под и стоманените стени и го сепна като изстрел. Маккейлъб погледна навън в нощта през отворената врата и се заслуша. Не чу нищо, дори музиката. Само тишина.

Погледът му попадна върху компютърния монитор и той се загледа в цифрите, които лениво се носеха по екрана. Знаеше, че компютърът нарочно е оставен включен. Не защото Ноуан щеше да се върне – Маккейлъб знаеше, че отдавна го няма. Не, компютърът беше оставен включен заради него. Ноуан го бе очаквал, Сега вече знаеше, усещаше го в сърцето си, че Ноуан е предвидил всеки ход.

Маккейлъб натисна шпацията и скринсейвърът изчезна. На негово място се появи поле с място за парола. Той не се поколеба. Имаше чувството, че всяко негово действие е предварително определено. Написа цифрите в ред, който знаеше наизуст.

903472568.

Натисна ентър и компютърът заработи. Няколко мига по-късно паролата беше приета и на дисплея се появи програм мениджър – бял екран с различни иконки. Маккейлъб бързо ги разгледа. Повечето бяха за игри. Последният символ приличаше на малка кантонерка и той

предположи, че е иконката на файл мениджъра. Щракна два пъти с мишката върху нея и на екрана се появи файл мениджърът. От лявата страна имаше списък с директории. Щом избереше една от тях и щракна с мишката отгоре ѝ, в дясната половина на екрана се появяваха имената на документите, съдържащи се в нея.

Маккейлъб провери директориите една по една. Повечето бяха свързани с програми като например Америка он лайн, Лае Вегас казино и така нататък. Но накрая стигна до директория, озаглавена „КОД“. Избра я и в дясната половина на екрана се появиха имената на няколко файла. Бързо ги прочете и разбра, че отговарят на имената на папките в чекмеджето на бюрото.

С изключение на един документ. Маккейлъб дълго го гледа, вдигнал пръст над бутона на мишката.

Носеше неговото име.

Щракна с мишката и документът бързо се появи на екрана. Започна да го чете като човек, който вижда собствения си некролог. Думите го изпълниха с ужас, защото знаеше, че завинаги са променили живота му. Те му отнемаха душата, лишаваха от смисъл всичките му постижения и жестоко се подиграваха с тях.

Здравей, агент Маккейлъб!

Надявам се, че ти четеш тези редове.

Приемам, че си ти. Приемам, че заслужаваш отличната репутация, която носиш с такава гордост.

Чудя се дали си сам. Дали бягаш от тях. Но, разбира се, ти вече разполагаш с каквото ти трябва, за да се спасиш. Но те питам за преди – как е да се чувстваш преследван? Исках да изпиташ това чувство, да го разбереш. Моите чувства... Ужасно е да живееш в страх, нали?

Страхът никога не заспива.

Но най-вече исках да получа място в сърцето ти, агент Маккейлъб. Исках винаги да съм с теб. Каин и Авел, Кенеди и Осуалд, мрак и светлина. Двама достойни противници, обвързани помежду си във времето...

Можех да те убия. Но щеше да е прекалено лесно, не мислиш ли? Онзи човек на доковете, когото упъти. Утринната ти разходка и човекът на вълнолома с рибарски прът. Спомняш ли си ме?

Сега вече си ме спомни. Бях там. Щеше да е прекалено лесно, не си ли съгласен? Прекалено лесно.

Нали разбираш, аз търсех нещо повече от възмездие или от победа над противник. Това са цели на глупци. Аз исках... не, аз се нуждаех и

копнеех за нещо друго. Първо да те изпитам, като те насоча към себе си. Престъпника. Преследвания.

И после, когато се измъкна от онзи пожар, с обгорена кожа, но с цяло тяло, да се разкрия като твой най-пламенен благодетел. Да, аз бях. Аз я проследих. Аз я проучих. Избрах я за теб. Тя беше моят подарък.

Ти си мой завинаги, агент Маккейлъб. Всеки твой дъх ми принадлежи. Всеки удар на онова откраднато сърце е ехото на моя глас в главата ти. Завинаги.

Запомни...

Всеки дъх...

Маккейлъб скръсти ръце и се обгърна, сякаш бяха разсекли гърдите му. По тялото му пробягаха тръпки и от гърлото му се изтръгна стон. Той отблъсна стола назад от бюрото, надалеч от ужасното писмо, което продължаваше да е на екрана, и се наведе напред, сякаш за да поеме някакъв сблъсък. Самолетът му падаше.

42.

Мислите му бяха в кървавочервено и черно. Намираше се в някаква вечна празнота, заобиколена с кадифена завеса от черно пространство. Ръцете му постоянно търсеха отвора в нея, за да избяга, но не можеше да го открие. Виждаше лицата на Грасиела и Реймънд като далечни образи, избледняващи в мрака.

Изведнъж усети на тила си студена ръка и подскочи. От гърлото се разнесе писък. Той вдигна глава. Беше Уинстън.

– Тери? Добре ли си?.

– Да. Искам да кажа, не. Той е. Ноуан е Кодовия убиец. Той е убил всички. Последните трима заради мен. Нравил го е, докато най-послед е успял. Убил е Глория Торес заради сърцето ѝ. Заради мен. За да оцелея и да разнасям славата му.

Съвпадението на името на Глория³ и целта на Ноуан внезапно го поразиха.

– Почакай малко – каза Уинстън. – Успокой се. За какво говориш?

– Той е. Всичко е тук. Провери папките, компютъра. Той е убил другите. После е решил да ме спаси. Да убива заради мен.

И посочи към компютърния екран, на който все още се виждаше писмото до Маккейлъб. Изчака я да го прочете, но накрая не успя повече да се съдържи.

– Всичко е било там. През цялото време.

– Кое всичко?

– Кодът. Толкова е бил прост. Използвал е всички цифри освен единица.

– Тери, хайде да оставим това за после. Кажи ми как се оказа тук? Как разбра, че е Ноуан?

– От записа. На сеанса.

– Хипнозата ли? Не разбирам?

– Спомняш ли си, че ти казах да не говориш на Ноуан, за да не го объркаш?

– Да. Каза ми, че само ти ще му задаваш въпроси. И че ако ние с теб искаме да си кажем нещо, трябва да го направим със знаци или да си пишем съобщения.

– Но накрая, когато разбрах, че всичко е изгубено, аз се ядосах. И

3. Попа (лат.) слава. – бел. пр.

те попитах „Нещо друго?“, а ти отрицателно поклати глава. Наруших собственото си правило. Въпросът е, че те попитах на глас. И Ноуан трябваше да ми отговори. Ако наистина беше в хипнотичен транс, трябваше да ми отговори, защото не е можел да знае, че въпросът е отправен към теб. Но той не отговори. Това по казва осъзнаване на ситуацията.

– Преструвал се е.

– Точно така. И ако се е преструвал, отговорите му не са били верни. Това означава, че е част от инсценировката. Преди да дойда тук, занесох записите да ги сравнят. Снимките са в колата ми. Джеймс Ноуан и Добрия самарянин са един и същи човек. Убиецът.

Уинстън поклати глава. Погледът ѝ обходи помещението в търсене на място, където да седне. Нямаше друг стол, само леглото.

– Искаш ли да седнеш тук? – попита Маккейлъб и се изправи.

– Искам да седна, но не тук. Трябва да вървим, Тери. Трябва да се свържа с капитан Хичънс и после с другите – с лосанджелиската полиция и бюрото. И да обявя Ноуан за издирване.

Маккейлъб бе удивен, че тя все още не е свързала всички части от мозайката.

– Чуваш ли ме? Няма Ноуан. Той не съществува.

– Какво искаш да кажеш?

– Името. То върви с всичко останало. Измислено е. „Аз съм никой.“ Всичко си е било там през цялото време и аз не съм го забелязвал.

Той поклати глава и отново се отпусна на стола. После скри лицето си в длани.

– Как ще... Не мога да живея така.

Уинстън отново постави ръка на тила му, но този път Маккейлъб не се стресна.

– Хайде, Тери, не мисли за това. Иди в онази кола и почакай. Трябва да повикам групата за оглед, да вземем отпечатъци, за да идентифицираме този тип.

Маккейлъб се изправи, заобиколи бюрото и се насочи към вратата. Заговори, без да се обръща.

– Кодовият убиец никога не е оставял отпечатъци. Съмнявам се, че се е променил.

Два часа по-късно Маккейлъб седеше във форда, паркиран на „Атол Авеню“ зад жълтите полицейски ленти, които бяха опънати между двата реда складове. Стотина метра нататък по отбивката можеше да види оживената дейност в и около ярко осветения гараж на Ноуан. Имаше неколцина детективи – някои от тях Маккейлъб познаваше от

спецгрупата, занимаваща се с Кодовия убиец – криминолози, оператори от поне две от институциите, участващи в разследването, и пет-шест униформени полицаи.

Нощни пеперуди край пламък на свещ, помисли си той. Наблюдаваше всичко със странно безразличие. Мислите му бяха обсебени от други неща. Грасиела и Реймънд. И Ноуан. Не можеше да престане да мисли за човека, нарекъл себе си Ноуан. Беше стоял в една и съща стая заедно с него. Толкова близо.

Трябваше да пийне нещо, копнееше за изгарящия вкус на уиски в гърлото си, но знаеше, че това е все едно да опре пистолет в челото си. Знаеше, че въпреки болката, която го прорязваше, няма да направи това удоволствие на Ноуан, който и да бе той. В мрака на колата реши, че ще живее. Въпреки всичко.

Забеляза хората, които се приближаваха по отбивката към него едва когато стигнаха до форда. Включи фаровете и позна Невънс, Улиг и Аранго. Изключи фаровете и зачака. Те отвориха вратите и влязоха – Невънс отпред, другите двама отзад. Аранго седна точно зад него.

– Има ли някакво отопление в тази кола? – попита Невънс. – Навън става студено.

Маккейлъб запали двигателя, но първо го остави да загрее. Погледна в огледалото към Аранго. Беше прекалено тъмно, за да види дали от устата му стърчи клечка за зъби.

– Къде е Уолтърс?

– Зает е.

– Добре – каза Улиг. – Е, дойдохме да ти кажем, че очевидно сме допуснали грешка, Маккейлъб. Извинявай. Съжаляваме. Явно Ноуан е онзи, който ни трябва. Ти свърши добра работа.

Маккейлъб само кимна. Извинението бе половинчато, но това не го интересуваше. Онова, което беше открил, за да свали позора от името си, щеше да направи живота му по-тежък, отколкото, ако публично го бяха обвинили в убийствата. Извиненията не означаваха нищо за него.

– Знаем, че си прекарал изтощителна вечер и искаме да те освободим. Мислех си, че бихме могли само да те попитаме как разкри всичко това и после утре да дойдеш, за да дадеш официални показания. Какво ще кажеш?

– Става. Колкото до официалните показания, ще ги дам на Уинстън. Не на вас.

– Ясно. Разбирам. Но засега ни кажи каква според теб е цялата тази работа. Ще го направиш ли?

Маккейлъб включи отоплението. Преди да започне, той внимателно подреди мислите си.

– Ще го наричам Ноуан, защото не знаем името му и може никога да не го научим. Всичко започва с Кодовия убиец. Това е бил Ноуан. Тогава ръководех спецгрупата на бюрото. Според уговорката ни с лосанджелиското управление аз станах официален говорител на разследването. Давах брифинги, репортерите идваха при мен за интервюта. За десет месеца лицето ми стана синоним на Кодовия убиец. И Ноуан се насочи към мен. Пращаше ми писма. Във въображението му аз съм бил неговият противник. Въплъщение на спецгрупата, която го преследваше.

– Не си ли придаваш прекалено много важност? – попита Аранго. – Искам да кажа, че ти не си бил единственият...

– Млъкни и слушай, Аранго. Може и да научиш нещичко.

Маккейлъб го изгледа в огледалото и детективът му отвърна. Маккейлъб видя, че Невънс прави успокоителен жест към Аранго.

– Той ми придаде тази важност – продължи Маккейлъб. – Накрая, когато е разбрал, че рискът става прекалено голям, Кодовия убиец изчезна. Убийствата престанаха. Приблизително по същото време се появиха... проблемите ми. Нуждаех се от трансплантация и това стана новина, защото вече имах телевизионна известност. Ноуан го е разбрал. И е замислил най-великия си план.

– Решил е да те спаси, вместо да те убие – каза Улиг.

Маккейлъб кимна.

– Това е щяло да му донесе върховната победа. Да ме елиминира, да ме убие – това е щяло да му донесе само мигновено удовлетворение. Но да ме спаси... в това е имало нещо уникално, нещо, което е щяло да му извоюва огромна слава. И аз винаги съм щял да му напомням колко е умен и каква власт притежава. Разбирате ли?

– Разбирам – отвърна Невънс. – Но това е психологическата страна на въпроса. Искам да зная как го е направил? Как е получил имената? Откъде е разбрал за Кениън и Кордел, а после и за Торес?

– От компютъра си. Вашите хора ще трябва да го разгледят на съставните му части.

– Повикахме Боб Клиърмаунтин – каза Невънс. – Спомняш ли си го?

Маккейлъб кимна. Клиърмаунтин бе компютърният специалист на лосанджелиското оперативно бюро. Беше и изключителен хакер.

– Добре. Той ще отговори на този въпрос по-добре от мен. Накрая.

Аз лично предполагам, че в компютъра ще откриете специална програма, с помощта на която Ноуан е проникнал в системата на ЦОТКО и е получил от там имената. Избрал е целите си въз основата на възраст, физическо състояние и близост. И се е захванал на работа. С Кениън и Кордел нещата са се объркали. С Торес всичко е минало както трябва. От гледна точка на Ноуан, разбира се.

– И през цялото време е имал намерение да стовари вината върху теб, така ли?

– Предполагам, че просто е искал да тръгна по следата и лично да открия какво е направил. Знаел е, че ако стана заподозрян, това ще се случи. Защото ще ми се наложи да се заема с разследването. Но отначало това не се случило, защото детективите пропуснали уликите.

При тези думи той погледна в огледалото към Аранго и видя, че очите на ченгето потъмняват от ярост. Още малко и щеше да избухне.

– Аранго, факт е, че си приел случая за обикновен грабеж, придружен от убийство, нито повече, нито по-малко. Просто не си догледал. И затова Ноуан дал нов тласък на нещата.

– Как? – едновременно попитаха Улиг и Невънс.

– Аз се включих в разследването заради статия, публикувана в „Таймс“. Тя е била предизвикана от писмо на читател. С каквото и име да е подписано то, обзалагам се, че е пратено от Ноуан.

Замълча в очакване на възражения. Такива нямаше.

– Писмото води до публикуването на статията. Статията води Грасиела Ривърс при мен. Като ефекта на доминото.

Изведнъж Маккейлъб се сети за нещо. Спомни си за мъжа в старата чуждестранна кола, който го наблюдаваше отгатък улицата при първото му посещение в „Шърман маркет“. Автомобилът беше същият като онзи, който бе видял да се отдалечава от доковете в нощта на проникването на яхтата му.

– Мисля, че Ноуан през цялото време ме е наблюдавал. Наблюдавал е осъществяването на плана си. Знаел е, кога е време да дойде на яхтата ми и да подхвърли уликите. Знаел е, кога да ви се обади.

Маккейлъб погледна към Невънс. Детективът извърна очи.

– Получили сте анонимно обаждане, нали? Какво ви казаха?

– Всъщност беше анонимно писмо. Оставено на дежурния през нощта. Пишеше само „Проверете кръвната група. Кръвната група на Маккейлъб е като тяхната“. Това беше всичко.

– Той е бил. Просто поредният ход от играта.

Известно време четиримата мълчаха. Стъклата започваха да се

изпотяват от топлината и дъха им.

– Е, не зная каква част от всичко това ще успеем да потвърдим – каза Невънс. – Определено има много условности.

Маккейлъб кимна. Съмняваше се, че ще се потвърди каквато и да е част от историята, защото се съмняваше, че Ноуан някога ще бъде идентифициран и заловен.

– Добре тогава – продължи Невънс. – Ще поддържаме връзка.

Той отвори вратата и другите го последваха. Преди да излезе, Улиг протегна ръка над седалката и подаде на Маккейлъб хармониката, която по-рано бе изпуснал.

– Беше тук, отзад на пода.

Когато Аранго излезе на улицата, Маккейлъб свали прозореца си и погледна нагоре към него.

– Знаеш ли, можеше да го разкриеш. Всичко си беше в документацията. И те чакаше.

– Майната ти, Маккейлъб.

Последван от двамата агенти, той се отдалечи към гаража. Маккейлъб леко се усмихна. Трябваше да признае, че въпреки всичко, продължаваше да изпитва удоволствие да дразни Аранго.

Преди да потегли, Маккейлъб поседя още няколко минути във форда. Беше късно, минаваше десет часа и той се чудеше къде да отиде. Още не се бе чувал с Грасиела и очакваше разговора със смесица от страх и облекчение. Облекчение, защото знаеше, че по един или друг начин връзката им скоро ще се изясни. Но не беше сигурен, че иска това да се случи още тази вечер. Струваше му се, че е по-добре да ѝ съобщи новината под непремигващата светлина на деня.

Протегна ръка към ключа и за последен път погледна към осветения гараж, в който животът му толкова жестоко се бе променил. Видя, че светлината от помещението се движи и предположи, че някой е залюлял лампата на тавана. В този момент се сети за нещо и свали ръката си от ключа.

Маккейлъб излезе от автомобила и без колебание се провря под жълтата лента. Униформният полицаи, който отговаряше за охраната на местопрестъплението, не каза нищо. Навярно смяташе – погрешно – че Маккейлъб е полицаи, след като беше видял, че тримата детективи, водещи разследването, влизат в колата при него.

Той стигна до периферията на осветения кръг и изчака, докато успее да привлече вниманието на Джай Уинстън. Правеше описание на склада. Абсолютно всеки предмет бе поставен в плик с етикет.

Когато отстъпи назад, за да направи път на един от криминолозите, Уинстън хвърли поглед в мрака и Маккейлъб ѝ махна. Тя излезе навън и се приближи до него. На лицето ѝ грееше предпазлива усмивка.

– Мислех си, че вече си тръгнал. Защо още си тук?

– Тръгвам си. Просто исках да ти благодаря за всичко. Открихте ли нещо вътре?

Тя поклати глава.

– Ти беше прав. Мястото е чисто. Хората от лабораторията за отпечатъци не намериха нито петънце. Не зная как ще успеем да открием този тип. Сякаш никога не е бил тук.

Когато забеляза, че Аранго излиза от гаража и пали цигара, той ѝ даде знак да се приближи още повече.

– Мисля, че е допуснал грешка – тихо каза Маккейлъб. – Вземи най-добрия специалист от лабораторията и иди в шерифското управление. Накарай го да провери с лазер луминесцентните тръби на тавана в стаята за разпит. Когато започвах хипнотичния сеанс, свалих няколко от тях и ги подадох на Ноуан. Трябваше да ги поеме от мен, иначе можеше да се издаде. По тях сигурно има отпечатъци.

Лицето ѝ светна.

– Вижда се на записа от хипнозата – прибави той. – Можеш да им кажеш, че сама си го открила.

– Благодаря, Тери.

Тя леко го тупна по рамото. Маккейлъб кимна и тръгна назад към колата. Уинстън извика след него и той се обърна.

– Добре ли си?

Маккейлъб кимна.

– Не зная къде отиваш. Но ти желая успех.

Той ѝ махна с ръка и продължи да се отдалечава към форда.

43.

Като че ли в къщата на Грасиела светеха всички лампи и този път Маккейлъб не се забави в колата. Знаеше, че вече няма какво толкова да мисли. Трябваше да иде при нея и да ѝ каже истината – да ѝ разкаже всичко и да понесе последствията.

Тя отново отвори вратата преди Маккейлъб да стигне до нея. „Тази жена се вълнува толкова много, когато ме очаква – помисли си той, докато се приближаваше. – И сега аз трябва да разбия сърцето ѝ.“

– Къде беше, Тери? Толкова се разтревожих.

Тя се втурна от вратата и го прегърна. Маккейлъб усещаше, че това го прави по-слаб, но нямаше да го разколебае. Притисна я към себе си и я поведе, прехвърлил ръка през рамото ѝ. Може би я прегръщаше за последен път.

– Хайде да влезем вътре – каза Маккейлъб. – Трябва да ти кажа някои неща.

– Добре ли си?

– Засега.

Влязоха в дневната и той седна до нея на дивана, стиснал двете ѝ ръце в дланта си.

– Реймънд спи ли?

– Да. Какво има, Тери? Нещо не е наред.

– Всичко свърши. Още не са го хванали, но знаят кой е. Надявам се, че скоро ще го заловят. Всички подозрения са снети от мен.

– Разказвай.

Маккейлъб стисна ръцете ѝ. После усети, че дланта му се поти и я пусна. Сякаш пускаше на свобода паднало птиче, което е хранил и излекувал. Струваше му се, че никога повече няма да докосне ръцете ѝ.

– Спомняш ли си онази вечер, когато разговаряхме за вярата и колко ми е трудно да си я възвърна?

Тя кимна.

– Преди да ти разкажа всичко, искам да знаеш, че през последните няколко дни – всъщност, откакто те познавам – аз усетих, че нещо в мен се връща. Може би вяра в нещо. Не зная. Но съм сигурен, че това беше начало, начало на нещо добро...

– Беше?

За миг той извърна поглед от нея и се опита да намери

подходящите думи. Знаеше, че това е единственият му шанс.

Маккейлъб отново погледна към нея.

– Но е толкова нова и крехка, тази промяна. И не зная дали ще издържи на онова, което трябва да ти кажа. Искам ти да решиш. Отдавна не съм се молил за нищо. Но сега ще се помоля да видя теб и Реймънд отново на яхтата ми. Или да вдигна телефона и да чуя гласа ти. Оставям решението на теб.

Той се наведе към нея и нежно я целуна по бузата. Тя не го отблъсна.

– Разказвай – тихо каза Грасиела.

– Грасиела, сестра ти е мъртва заради мен. Заради нещо, което направих много отдавна. Глория е мъртва, защото пресякох границата и позволих на самолюбие то ми да се противопостави на един луд.

Той извърна поглед от нея. Болката в очите ѝ бе прекалено силна, за да я понесе.

– Разказвай – още по-тихо повтори тя.

И той ѝ разказа. Разказа ѝ за човека, известен като Джеймс Ноуан. Разказа ѝ за нишката, която го беше отвела до гаража. Разказа ѝ какво е намерил там и какво го е очаквало в компютъра.

Тя се разплака – безмълвни сълзи, които се стичаха по страните ѝ и капеха върху дънковата ѝ риза. Искаше му се да протегне ръка, да я прегърне, да я притисне към себе си и да целува сълзите ѝ. Но не можеше. Знаеше, че в този момент тя е в друг свят. Не можеше да проникне в него сам. Тя трябваше да го пусне вътре.

Когато свърши, известно време двамата помълчаха. Грасиела най-после вдигна длани и избърса сълзите от лицето си.

– Сигурно изглеждам ужасно.

– Не.

Тя сведе очи и дълго мълча.

– Какво ще правиш сега? – накрая попита тя.

– Не съм сигурен, но имам някои идеи. Ще го откроя, Грасиела.

– Не можеш ли да се откажеш? Да оставиш да го намери полицията.

Маккейлъб поклати глава.

– Струва ми се, че не мога. Не сега. Ако не го откроя и не се изправа пред него, никога няма да превъзмогна това. Не зная дали ме разбираш.

Тя кимна, все още с поглед към пода. Отново настана тишина. Накрая Грасиела вдигна очи към него.

– Сега си иди, Тери. Искам да остана сама.

Маккейлъб бавно се изправи.

– Довиждане, Грасиела.

– Довиждане, Тери.

Маккейлъб се насочи към вратата. По пътя той хвърли поглед към шкафа в дневната и видя снимката на Глория Торес. Тя се усмихваше към обектива в онзи щастлив ден преди толкова време. Тази усмивка винаги щеше да го преследва.

44.

Маккейлъб прекара нощта в неспокойни сънища нещо го теглеше надолу в дълбока и тъмна вода. Стана на разсъмване. Взе душ и си направи здрава закуска – омлет с лук и зелен пипер, сос и много портокалов сок. Когато свърши, той продължаваше да се чувства гладен и не знаеше защо. Слезе до банята и изпълни медицинската си процедура. Всичко беше наред. В седем и пет Маккейлъб позвъни на служебния номер на Джай Уинстън. Тя бе там и гласът ѝ показваше, че е работила цяла нощ.

– Две неща – каза той. – Кога искаш да дам официалните си показания и кога ще получа колата си?

– Можеш да си получиш джипа по всяко време. Само трябва да се обадя.

– Къде е той?

– Тук е. На специалния ни паркинг.

– Предполагам, че трябва да дойда и да си го взема.

– Е, и без това трябва да дойдеш тук, за да ми дадеш показанията си. Защо не свършиш и двете неща едновременно?

– Добре, кога? Искам да приключа с това. Да се махна от тук, да си взема почивка.

– Къде ще ходиш?

– Не зная. Просто трябва да се махна, да се опитам да се освободя от цялата тази отрова. Може би във Вегас.

– Страхотно място за умствено възстановяване.

Маккейлъб не обърна внимание на сарказма ѝ.

– Зная. Та кога можем да се срещнем?

– Можеш да дойдеш тази сутрин по всяко време.

– Тръгвам.

Бъди Локридж спеше на пейката в рубката. Маккейлъб го разтърси и той стреснато се събуди.

– Какво има... хей, Тери, ти си се върнал.

– Да, върнах се.

– Как е колата ми?

– Още върви. Виж сега, ставай, защото пак Ми трябваш за шофьор.

Локридж бавно се надигна и седна. Беше използвал спалния си чувал за завивка. Зави се и разтърка очите.

– Колко е часът?

– Седем и половина.

– Мамка му, човече.

– Зная, но това ще е за последен път.

– Всичко наред ли е?

– Да, всичко е наред. Просто трябва да ме закараш до шерифското управление, за да си взема колата. По пътя ще се отбием през някоя банка.

Толкова рано още няма да е отворено.

– Когато стигнем до Уитиър ще е отворено.

– А кой ще върне джипа?

– Аз. Да вървим.

– Но ти ми каза, че не трябва да караш?

– Не се тревожи, Бъди.

Половин час по късно двамата бяха на път. Маккейлъб носеше сака си с чисти дрехи и всичко останало, което щеше да му трябва за пътуването. Носеше също термос с кафе и две чаши. Наля кафе и разказа на Бъди всичко, което се беше случило. През повечето време Локридж му задаваше въпроси.

– Предполагам, че утре ще трябва да си купя вестник – каза той.

– Навярно ще съобщят и по телевизията.

– Хей, дали ще пуснат книга? Вътре ще се споменава ли и за мен?

– Не зная. Историята навярно ще се появи по новините още днес. А да са се напише книга е необходима сензация.

– Плащат ли, за да използват името ти? Искам да кажа, в книга. Или във филм?

– Не зная. Сигурно би могъл да поискаш нещо. Ти си от важните участници в събитията. Нали откри онази изчезнала снимка от колата на Кордел.

– Точно така.

Локридж очевидно се гордееше с участието си и се радваше на вероятната перспектива да изкара малко пари.

– И пистолета. Аз намерих пистолета, който онзи кретен беше скрил под яхтата.

Маккейлъб се намръщи.

– Знаеш ли какво, Бъди? Ако някога се появи книга или пък започнат да те разпитват репортери или ченгета, предпочитам изобщо да не споменавам за пистолета. Така много ще ми помогнеш.

Локридж хвърли поглед към него и после отново върна очи към пътя.

– Няма проблем. Няма да кажа и дума.

– Добре. Освен ако не ти позволя. А ако някой дойде при мен и ми каже, че иска да напише книга, непременно ще го пратя да разговаря с теб.

– Благодаря ти, човече.

Когато успяха да се преборят със задръстванията по пътя до Уитиър, вече минаваше девет. Маккейлъб каза на Локридж да спре до клон на „Банк във Америка“ и отиде да осребри чек за 1000 долара, като поиска да му го изплатят в десет и двайсетдоларови банкноти.

Няколко минути по-късно фордът спря на паркинга на шерифското управление. Маккейлъб отброи 250 долара и ги подаде на Бъди.

– За какво е това?

– За това, че ми даде да използвам колата ти и за днешното шофиране. Освен това няколко дни няма да ме има. Нали ще наглеждаш яхтата ми?

– Естествено, човече. Къде ще ходиш?

– Още не съм сигурен. И не зная кога ще се върна.

– Няма проблем. Двеста и петдесет кинта ще стигнат за много време.

– Спомняш ли си онази жена, която идваше при мен? Хубавата?

– Естествено.

– Надявам се, че ще дойде да ме търси на яхтата. Оглеждай се за нея.

– Добре. Какво да направя, ако се появи?

Маккейлъб се замисли.

– Просто ѝ кажи, че още ме няма, но че съм се надявал да дойде.

Маккейлъб отвори вратата. Преди да излезе, той стисна ръката на Локридж.

– Добре, сега заминавам.

– Ясно, човече. Приятно прекарване.

– А, почакай, знаеш ли какво? Навярно ще пътувам дълго. Имаш ли нещо против да взема назаем една от онези твои хармоники?

– Избери си.

Бръкна в джоба на вратата и извади три хармоники. Маккейлъб си избра онази, на която бе свирил предишната нощ по крайбрежната магистрала.

– Тази е добра. Тъкмо за теб.

– Благодаря, Бъди.

45.

– Доста време ти трябваше, за да стигнеш до тук – каза Уинстън, когато Маккейлъб се приближи до бюро то й. – Чудех се къде ли си се запилял.

– Един час обикалях из паркинга ви – отвърна той. – Не мога да повярам. Взели сте ми колата и сега аз трябва да плащам такса за транспортирането и престоя. Сто и осемдесет долара. На този свят няма справедливост, Джай.

– Виж, направо си късметлия, че не са я загубили и че си я получил цяла. Сядай. Още не съм съвсем готова.

– Тогава защо ми опяваш, че съм закъснял?

Тя не отговори. Маккейлъб седна отстрани на бюрото й и видя, че Уинстън преглежда написан на машина доклад, очевидно за да провери за грешки. После тя се подписа под всяка от страниците.

– Добре – каза Уинстън. – Искам да разговаряме в една от стаите за разпит. Видеоето вече е заредено. Съгласен ли си?

– Почакай малко. Какво се случи, след като снощи си тръгнах?

– А, да бе. Теб те нямаше.

– Намерихте ли отпечатъци по луминесцентните тръби?

На лицето й разцъфна усмивка и тя кимна.

– Всичко, двете длани, и двата палеца, четири пръста. Вкарахме ги в компютъра и получихме аналог. Нашето момче е местно. Казва се Даниъл Криминс, трийсет и две годишен. Спомняш ли си онзи психологически профил, който направи за спецгрупата, разследваща Кодовия убиец? Е, познал си. Абсолютно точно.

Маккейлъб кипеше от енергия, макар че се мъчеше външно да изглежда спокоен. Мозайката най-после се подреждаше. Опита се да си спомни името на заподозрения от случая, но не успя.

– Разказвай.

– Учил в лосанджелиската полицейска академия и се провалил. Това станало преди пет години. Доколкото успяхме да установим, оттогава е работил в областта на безопасността. Нямам предвид като частен детектив. Компютри. Давал е съвети по Интернет, имал е страница в мрежата, пускал е реклами. Общо взето продавал компютърна сигурност. Научихме, че понякога си осигурявал работа, като прониквал в компютрите на някоя компания и после праснал на директора електронна поща,

в която обяснявал колко е лесно това и защо би трябвало да го наемат да защити системата им.

– ЦОТКО?

– Позна. В момента наша група работи там, но преди малко се свързаха с нас. Един от шефовете си спомня, че миналата година получил електронна поща От Криминс. Но го помислил за майтап. Изтрил съобщението и не получил друго. Но това показва, че Криминс е влизал в ЦОТКО.

Маккейлъб кимна.

– Някой прегледал ли е досието му в лосанджелиското управление?

– Да, Аранго. Грize го съвестта. Накратко, този тип издържал пет месеца. Причината за напускането му била – цитирам – „неспособност да се впише в колегиалната атмосфера в академията“. В превод това означава, че е бил затворен в себе си, човек, който просто не става за патрул. Никога не би успял да си намери партньор. Затова го изхвърлили. Но той бил ченге от второ поколение. Старецът му се пенсионирил преди десет години. Улиг накара някой от оперативното бюро да потърси баща му. Според него синът му в момента работел в лосанджелиското управление. Не знаел, че Дани е изхвърлен. Твърди, че не е виждал сина си от пет-шест години, но когато разговаряли по телефона, момчето винаги му разказвало бойните си подвизи.

– Да, просто си ги е измислял.

– Наистина всичко съвпадале. Комплекс за малоценност. След академията Криминс го беше прехвърлил от баща си върху лосанджелиската полиция. Изхвърлянето му навярно бе довело до психически срив, превърнал безобидния му измислен живот в смъртоносно забавление. Всички убийства бяха извършени на територията на лосанджелиското управление. Той доказваше на подценилата го институция колко е умен и опитен.

Маккейлъб се сети, че когато три години преди това беше разработвал профила на Кодовия убиец, той бе предложил първо да бъдат разпитани уволнени полицаи и хора, изключени от академията. Доколкото знаеше, това беше направено.

– Почакай. На времето би трябвало да са разпитали този тип. В психологическия портрет се включваше възможността за провалена кариера в органите на реда.

– Бил е разпитан. Затова Аранго се занимава с досието му. Криминс някак си е издържал теста. Разпитали са го хора от спецгрупата, но не е предизвикал никакви подозрения. Все пак това трябва да го е уплашило.

Разпитът е станал четири седмици след последното кодово убийство. Възможно е да е престанал тъкмо заради това.

– Навярно. Но няма да е много добре, когато се разбере, че този тип е бил разпитван и че не са му обърнали внимание.

– Адски жалко. Защото пресконференцията е определена за три часа.

Маккейлъб се замисли върху факта, че убийствата са престанали след разпита на Криминс. Изпитваше известно удовлетворение, че е възможно той да е причина за това. Докато се наслаждаваше на тази мисъл, Уинстън отвори една от папките на бюрото. Вътре имаше купчина цветни снимки. Тя извади най-горната и му я подаде. На нея се виждаше Криминс в униформа на курсант от академията. Добре подстриган, гладко обръснат, със слабо лице и замечтан поглед.

– Очевидно в ролята на Ноуан не си е направил много труд да се преобрази – каза Маккейлъб. – Само очилата и нещо под бузите, така че лицето му да изглежда по-пълно.

– Точно така. Навярно, защото е знаел, че ще е в пряк контакт с ченгета и че пълната маскировка ще го издаде.

– Мога ли да задържа снимката?

– Естествено, днес ще ги разпространим.

– Каква е следващата ти стъпка? Имате ли адреси?

– Нищо сериозно. Трябва да има друго жилище освен склада. След като изключихме компютъра в склада, страницата му в мрежата все още е била отворена. Това означава, че някъде има друг компютър.

– Не могат ли просто да проследят телефонната връзка? Фирмата, която му осигурява достъп до Интернет, е анонимна.

– Как така?

– Целият поток за и от страницата минава през анонимната фирма. Не можем да го проследим, нито пък да открием фирмата заради онези глупости от Първата поправка. Освен това специалистът от бюрото Боб Клиърмаунтин ми каза, че хората като него сега използвали микровълнови, вместо обикновени телефони и че те били по-трудни за проследяване.

Маккейлъб не разбираше от техника. Той смени темата.

– Ще разкриеш ли самоличността му на пресконференцията?

– Мисля да го направя. Ще покажем снимката и записа от хипнотичния сеанс и ще видим какво ще постигнем. Между другото, ти ли съобщи на Кейша Ръсел от „Таймс“?

– Дължах ѝ го. Тя ми помогна в самото начало. Тази сутрин ѝ

оставих съобщение. Реших, че трябва първа да научи. Извинявай.

– Нищо, харесвам я. И без това трябваше да разговарям с нея. Не-вънс ми каза какво си им обяснил снощи – че навярно нашият човек е пратил писмото, предизвикало публикуването на статията за теб във вестника.

– Да. Тя запазила ли го е?

– Не. Само си спомня, че май било подписано с името Боб. Сигурно е бил той.

Изведнъж Маккейлъб се сети: Грасиела Ривърс му бе споменала, че не е знаела за материала в „Таймс“ и че някакъв мъж, представил се като колега на Глори, ѝ позвънил и ѝ казал за статията. Тя отишла в библиотеката и едва тогава я прочела. Маккейлъб разбра, че мъжът би могъл да е Криминс, пускащ в действие плана си.

– Какво има? – попита Уинстън.

– Нищо. Просто се бях замислил.

Реши още да не ѝ казва за това подозрение. Щете лично да го провери. Това му даваше повод да наруши обещанието си да не звъни на Грасиела.

– Е – каза Уинстън, – къде е той според теб?

– Криминс ли? – Маккейлъб се поколеба. – Нямам представа.

Уинстън внимателно го изгледа.

– Мислех, че имаш някаква идея.

Той замълча.

– Е, все отнякъде ще изскочи – накрая каза тя.

– Надявам се.

Оставаше само да запишат официалните му показания.

– Може би не е моя работа – каза Уинстън, – но как ще се справиш с всичко това?

– Работя по въпроса.

– Ако някога искаш да поговориш с някого...

Той кимна в знак на благодарност.

– Добре, искаш ли вече да свършваме?

Един час по-късно Маккейлъб седеше сам в стаята за разпит. Разказа историята на Уинстън и тя взе записки, за да го отнесе за транскрибиране. Разреши му да използва телефона на масата.

Той подреди мислите си и после набра номера на сестринската стая в спешното отделение в „Холи Крос“. Помоли да го свържат с Грасиела. Отговориха му, че я няма.

– В почивка ли е?

– Не, днес не е на работа.

– Добре, благодаря ви.

Затвори. Предполагаше, че Грасиела е казала, че е болна. Не можеше да я обвинява. Набра домашния ѝ номер. Но на петото извънмяване се включи телефонен секретар. След сигнала Маккейлъб със запъване каза:

– Грасиела, обажда се Тери, къде си?

Той направи дълга пауза, после продължи:

– Хм, просто исках... казаха ми, че не си на работа и аз... исках да те чуя и трябва да ти задам няколко въпроса. Общо взето неясноти... но ще ми помогнат да... както и да е, сега заминавам и навярно по-късно ще се опитам да се свържа с теб. Сигурно ще съм на път, така че няма нужда да ме търсиш.

Прииска му се да може да изтрие съобщението и да започне наново. Изруга се и затвори, после се зачуди дали ругатнята се е записала. Поклати глава, изправи се и излезе от стаята.

46.

Трябваша му два дни да намери местността, която в ролята си на Джеймс Ноуан Даниъл Криминс беше описал по време на хипнотичния сеанс. Маккейлъб започна от Розарита Бийч и продължи на юг. Откри я в отдалечен участък от брега. Плая Гранде бе селце, разположено на скалите над морето. Тук имаше мотел с шест бунгала, грънчарница, ресторант, пазар и пощенска станция. Имаше и конюшня, от която човек можеше да наеме кон и да по-язди по брега. Търговският център, ако изобщо можеше да се нарече така, се намираше на края на скалите над морето. По изсечената на стъпала скала над него бяха пръснати малки къщи и каравани.

Онова, което накара Маккейлъб да спре, беше конюшната. Спомняше си, че Криминс бе споменал за кон на плажа. Излезе от джипа и започна да се спуска по изсечената в скалата стръмна пътека. Широка, бяла плажна ивица бе уединена. Беше дълга около километър и половината и от двете ѝ страни се издигаха високи, назъбени скали, врязани в морето. Към южния край Маккейлъб видя надвисналата скала, която Криминс бе описал по време на хипнозата. Маккейлъб знаеше, че най-добрият и най-убедителен начин да излъжеш е да кажеш колкото може повече истина. Затова беше приел описанието на мястото, на което Криминс се чувстваше най-спокоен, за действително. И сега го бе открил.

До Плая Гранде го беше отвела простата логика. Местността, описана от Криминс по време на сеанса, очевидно се намираше на тихоокеанското крайбрежие. Според думите му, той обичал да шофира дотам и тъй като Маккейлъб знаеше, че по калифорнийския бряг на юг от Лос Анджелис няма толкова уединен плаж, местността очевидно се намираше в Мексико. И тъй като Криминс беше казал, че пътува до там с автомобил, това елиминираше Кабо и другите точки далеч на юг по полуостров Байа. Трябваша му два дни, за да обиколи останалата част от крайбрежието. Маккейлъб спираше във всяко село и всеки път виждаше отбивка от магистралата към плажа.

Криминс бе прав. Мястото наистина беше красиво и спокойно. Пясъкът бе като захар и морето се беше врязало дълбоко в скалата, която приличаше на замръзнала вълна.

На плажа нямаше никой. Беше работен ден и Маккейлъб предполагаше, че през седмицата мястото обикновено е пустее.

На брега имаше три коня. Те преживяха над празната си ясла в очакване на клиенти. Нямахме нужда да ги завързват. Морето и скалите ограждаха плажа отвсякъде. Единственият изход бе стръмната пътека нагоре към конюшната.

Маккейлъб носеше бейзболна шапка и слънчеви очила, за да се защити от силното обедно слънце. Беше с дълги панталони и шушляково яке. Но омаян от красотата на местността, той остана на плажа дълго след като установи, че Даниъл Криминс не се вижда никъде. Малко по-късно по пътеката се спусна тийнейджър по шорти и потник и се приближи към него.

– Вие иска поязди?

– Не, грасиаз.

Маккейлъб извади от джоба на якето си снимките, които Тони Банкс му бе свалил от видеозаписите, и ги показа на момчето.

– Виждал ли си го? Този човек... Искам да го открия.

Тийнейджърът погледна към снимките и не даде знак, че разбира. Накрая просто поклати глава.

– Не, не открие.

Той се обърна и се заизкачва обратно по пътеката. Маккейлъб прибра снимките в якето си и няколко минути по-късно самият той започна стръмното изкачване. На два пъти спря, за да си почине.

Обядва в ресторанта с омар, печен в тесто и гарниран с чили. Това му струва равностойността на пет щатски долара. Показа снимките още няколко пъти, но без резултат. След това отиде в пощенската станция и набра номера на яхтата си, за да провери дали някой е оставил съобщение на телефонния му секретар. Нищо. После за четвърти път след заминаването си набра номера на Грасиела и отново му отговори секретарят ѝ. Не остави съобщение. Очевидно тя не искаше повече да разговаря с него.

Маккейлъб си запази стая в мотела, като плати в брой и използва измислено име. После реши да покаже снимките на мъжа на рецепцията и отново получи отрицателен отговор.

– Аз казал. Той ми платил. Дошъл тук вчера и казал може да пристигнете. Дал ми телефонен номер. Платил ми.

– А ти как разбра, че съм аз?

– Дал ми снимка.

– Добре, дай ми я. И номера, и снимката.

Мъжът без да се колебае протегна ръка към чекмеджето пред себе си. Маккейлъб бързо се пресегна, стисна го за китката и грубо го дръпна

от чекмеджето. После го отвори сам и погледът му попадна върху снимка, оставена върху купчина листове. На снимката Маккейлъб се разхождаше заедно с Грасиела и Реймънд по вълнолома край доковете. Усети, че лицето му почервява от гняв. Взе снимката и я обърна. На гърба ѝ беше написан телефонен номер.

– Моля – отново каза мъжът. – Вие взима парите. Сто щатски долара. Не иска има проблеми с вас.

Той бръкна в джоба на ризата си.

– Не – отвърна Маккейлъб. – Задръж ги. Заслужи си ги. – После рязко отвори вратата и блъсна камбанката толкова силно, че връвта ѝ се скъса и звънчето отскочи в ъгъла на офиса.

Отиде да позвъни в пощенската станция. Набра номера от гърба на снимката и чу поредица от прещраквания – обаждането се прехвърляше поне през два телефона. Маккейлъб изруга. Нямаше да може да свърже номера с адреса, даже да успееше да накара някой от местните власти да го направи вместо него.

Телефонът най-после започна да звъни. Маккейлъб затаи дъх, но никой не отговаряше. На дванайсетото иззвъняване той тръшна слушалката върху вилката, но тя отскочи, падна и започна да се люлее назад-напред под апарата. Маккейлъб стоеше вцепенен от ярост и безсилие. Далечният сигнал на звънящия телефон продължаваше да се разнася от слушалката.

Накрая осъзна, че гледа през стъклото на кабината към мотелския паркинг. Освен „Чероки“-то имаше още един автомобил с калифорнийски регистрационен номер.

Бързо излезе навън, пресече паркинга и започна да се спуска надолу по скалната пътека.

Нямаше никой. Тръгна право към морето, като се оглеждаше в двете посоки. Нямаше ги дори конете. Накрая вниманието му привлече дълбоката сянка под надвисналата скала.

Шумът на приборя под скалата кънтеше. Рязката смяна между ярката светлина и сумрака временно ослепи Маккейлъб. Той спря, силно стисна клепачи и отново ги отвори. Когато очите му се адаптираха, видя очертанията на назъбената скала, която го заобикаляше. От най-дълбоката част на пещерата се появи Криминс. В дясната си ръка държеше зигзауера и цевта на пистолета сочеше към Маккейлъб.

– Не искам да те нараня – каза той. – Но знаеш, че ще го направя, ако се наложи.

Говореше високо, така че гласът му да се извиси над еката на

вълните.

– Къде е той, Криминс? Къде е Реймънд?

– Не искаш ли да попиташ „Къде са те“?

Сбъдването на най-големите му страхове разкъса сърцето му. Той пристъпи напред, но спря, когато Криминс вдигна пистолета към гърдите му.

– Спокойно. В безопасност са, агент Маккейлъб. Не се тревожи. Всъщност тяхната безопасност е в твоите ръце.

Маккейлъб бързо разгледа Криминс. Сега косата му беше мастиле-ночерна, имаше мустаци. Или си пускаше брада, или просто се нуждаеше от бръснене. Носеше остри ботуши, черни джинси и каубойска риза. Сегашният му вид го поставяше някъде между Добрия самарянин и Джеймс Ноуан.

– Какво искаш? – попита Маккейлъб.

Криминс не обърна внимание на въпроса и заговори със спокоен глас. Беше сигурен, че владее положението.

– Знаех, че ако някой дойде тук, това ще си ти. Трябваше да взема предпазни мерки.

– Попитах какво искаш. Искаш мен, нали?

Криминс замислено погледна покрай него и поклати глава. Маккейлъб впи очи в пистолета. Виждаше, че предпазителят е вдигнат. Но ударникът не беше. Нямаше как да разбере дали Криминс е вкарал патрон в патронника.

– Последният ми залез тук – каза Криминс. – Сега трябва да напусна това място.

Отново погледна към Маккейлъб и се усмихна, сякаш го подканяше да потвърди думите му.

– Представи се много по-добре, отколкото очаквах.

– Не бях аз. Ти беше, Криминс. Сам се прецака. Остави им отпечатците си. И ме насочи към това място.

Криминс се намръщи и кимна, признавайки грешките си. Настана дълго мълчание.

– Зная защо си дошъл тук – накрая каза той.

Маккейлъб не отговори.

– Искаш да вземеш от мен онова, което ти подарих.

Маккейлъб усети, че в гърдите му се надига омраза и изгаря гърлото му. Продължи да мълчи.

– Отмъстителен човек – каза Криминс. – Струва ми се, че ти казах колко преходно е удоволствието от отмъщението.

– Това ли научи от убийствата?! Обзалагам се, че когато нощем затвориш очи, старецът ти още е там, независимо колко души си убил. Не иска да се махне, нали?

Криминс още по-силно стисна пистолета.

– Не става въпрос за това – гневно отвърна той. – А за теб. Искам да останеш жив. Искам и аз да остана жив. Всичко, което направих, ще загуби смисъла си, ако умреш. Не го ли разбираш? Не усещаш ли връзката помежду ни? Ние вече сме свързани. Ние сме братя.

– Ти си луд, Криминс.

– Какъвто и да съм, вината за това не е моя.

– Нямам време да слушам оправданията ти. Какво искаш?

– Искам да ми благодариш за живота си. Искам да ме оставиш на мира. Искам време. Трябва ми време, за да си намеря ново място. Ще трябва да ми го дадеш.

– Откъде да зная, че те са при теб? Взел си рибарския прът. Това не означава нищо.

– Защото ме познаваш. Знаеш, че са при мен.

Маккейлъб не каза нищо.

– Бях там, когато й звънеше и се унижаваше, когато я молеше да вдигне слушалката като някой смешен ученик.

Маккейлъб усети, че гневът му отстъпва пред срама.

– Къде са те? – извика той.

– Наблизо.

– Глупости. Как си ги прекарал през границата?

Криминс се усмихна и направи жест с пистолета.

– По същия начин, по който ти си пренесъл това. Когато пътуваш на юг, никой не ти задава въпроси. Дадох на Грасиела възможност да избира. Тя и момчето да седят отпред и да се държат дооре или да пътуват в багажника. Тя постъпи правилно.

– Само да си им направил нещо.

Маккейлъб разбираше колко отчаяно звучат думите му и му се искаше да не ги беше казал.

– Това зависи от теб.

– Как?

– Сега ще си тръгна. А ти няма да тръгнеш след мен. Няма да се опитваш да ме проследиш. Взимаш си колата и се връщаш на яхтата си. Стоиш до телефона и аз от време на време ще ти звъня, за да се уверя, че си там. Когато разбера, че съм в безопасност, ще пусна жената и момчето.

Маккейлъб поклати глава. Знаеше, че Криминс лъже. Убийството на Грасиела и Реймънд щеше да е последният удар, който с радост и без никакви угризения щеше да му нанесе. Окончателната победа. Знаеше, че независимо от всичко не може да остави Криминс да напусне брега жив. Беше дошъл в Мексико с една-единствена цел. И сега трябваше да я постигне.

Криминс сякаш прочете мислите му и се усмихна.

– Нямах избор, агент Маккейлъб. Или ще ме пуснеш да си ида, или те ще умрат сами в черна дупка. Ако ме убиеш, никой няма да ги открия. Никога. Глад, мрак... това е ужасно. Забравяш и още нещо.

Криминс отново вдигна пистолета. Чакаше отговор. Маккейлъб мълчеше.

– Надявам се често да си мислиш за мен – каза Криминс. – Аз също ще си мисля за теб.

Той започна да се отдалечава към светлината.

– Криминс – спря го Маккейлъб.

Криминс се обърна и погледът му падна върху пистолета в ръката на Маккейлъб. Маккейлъб направи две крачки към него и повдигна дулото на „ХК П7“ към гърдите му.

– Трябваше да претърсиш сака ми.

Криминс вдигна зигзауера към гърдите му.

– Твоят пистолет е празен, Криминс.

Колеман се появи в очите на другия мъж. То бързо изчезна, но Маккейлъб вече го бе доловил. Сега знаеше, че Криминс не е проверил оръжието.

– Но този не е.

Те стояха и държаха дулата на пистолетите си на половин метър един от друг. Криминс гледаше напрегнато Маккейлъб, сякаш се мъчеше да прочете мислите му. В този момент Маккейлъб си спомни снимката във вестника. Пронизителните очи, които не знаеха милост. Очите срещу него бяха същите.

– Искаш ли да опиташ? – попита той.

Криминс натисна спусъка. Ударникът щракна върху празния патронник. Маккейлъб стреля и видя как Криминс полита назад и пада по гръб върху пясъка с протегнати под прав ъгъл ръце и зяпнала от изненада уста.

Застана над него и бързо взе зигзауера от ръката му. После избърса в ризата си другия пистолет и го пусна на земята, така че умиращият да не може да го достигне.

Маккейлъб застана на колене и се надвеси над Криминс, като внимаваше да не се изцапа с кръвта му.

– Криминс, не зная дали вярваш в Господ, но ще изслушам изповедта ти. Кажи ми къде са. Помогни ми да ги спася. Посрещни края си с нещо добро.

– Мамка ти – изхриптя Криминс. Устата му бе пълна с кръв. – Те ще умрат и ти ще си виновен.

Той вдигна ръка и насочи показалец към Маккейлъб. После я отпусна на пясъка. Устните му отново помръднаха, но Маккейлъб не можа да го чуе. Наведе се още по-ниско над него.

– Какво каза?

– Аз те спасих. Подарих ти живота.

Маккейлъб се изправи, изтупа пясъка от панталона си и погледна към Криминс. От очите му се стичаха сълзи и устните му мърдаха. Погледите им се срещнаха.

– Грешиш – каза Маккейлъб. – Аз те размених за себе си. И сам се спасих.

47.

Маккейлъб караше по чакълениите пътища над Пляя Транде и прочуваше всяка къща, всяка каравана. Търсеше телефонна линия или монтирана сателитна антена. И четирите прозореча на колата бяха свалени и всеки път, щом откриеше подходящ обект, спираше, изключваше двигателя и се вслушваше.

Малко от къщите бяха свързани с външния Свят чрез телефон или сателит. Маккейлъб предполагаше, че повечето от хората, които живеят на толкова отдалечено място, просто не искат да поддържат такава връзка. Това бяха изгнаници и отшелници, хора, откъснали се от света. Още една причина, поради която Криминс беше избрал това село.

На два пъти хората излизаха от домовете си, за да го питат какво иска. Той им показваше снимките, но получаваше отрицателен отговор. Извиняваше се и продължаваше пътя си.

Когато слънцето се спусна ниско над хоризонта, Маккейлъб вече започваше да се отчайва. Знаеше, че без дневната светлина търсенето му щеше да е безсмислено. Трябваше да спира при всяка къща или да чака до следващата сутрин. И Грасиела и Реймънд щяха да останат някъде сами през нощта, без храна и светлина, навярно без топлина, уплашени и завързани.

Увеличи скоростта и бързо обиколи всички каравани. Спря само веднъж, за да покаже снимките на старица, седнала пред грохналата си къща на колела. Тя поклати глава и Маккейлъб продължи.

Накрая, когато слънцето залезе и по небето изгляваха последните отблясъци на деня, той стигна до покрита с мидени черупки отбивка, която водеше към малко възвишение и после изчезваше от поглед. На входа ѝ имаше портал с надпис „Влизането забранено“ на испански и английски. Маккейлъб го разгледа и видя, че не е заключен, а само завързан с парче тел. Излезе, развърза телта и отвори портала.

Маккейлъб прехвърли първото възвишение и видя, че отбивката води към каравана, разположена върху следващия склон. Когато забеляза, че върху плоския ѝ покрив е монтирана сателитна антена, гърдите му се свиха в очакване. Под алуминиевия навес нямаше паркиран автомобил. Близо до старата ограда в дъното на имота имаше малка метална барака. По някои от коловете на оградата бяха поставени бутилки и буркани, сякаш готови за упражнения по стрелба.

Хрущенето на гумите на джипа по мидените черупки на пътя го лишаваше от каквато и да е възможност за незабелязано приближаване. Освен това не му позволяваше и да чува нищо.

Вкара джипа под навеса и спря. Изключи двигателя и се заслуша. В продължение на две секунди нямаше нищо. И тогава го чу. Звукът беше приглушен от алуминиевите стени на караваната, но го чу. Телефонен звън. Маккейлъб затаи дъх и продължи да се вслушва, докато окончателно не се увери. Въздъхна и усети, че сърцето му се разгуптява. Вече бе сигурен, чети е открил.

Излезе навън и приближи до вратата на караваната. Телефонът продължаваше да звъни, вече поне за десети път, откакто беше спрял колата. Знаеше, че ще продължава да звъни, докато не влезеше вътре или докато не затворят слушалката в кабината до телефонната станция.

Натисна бравата. Беше заключена. Извади връзката ключове, която бе взел от джоба на панталоните на Криминс, и опита няколко в ключалката, докато най-после успя да отвори вратата. Влезе в тихата, топла каравана и се огледа. Намираще се в малка дневна. Сенниците бяха спуснати и вътре беше тъмно. Блестеше само компютърният екран на масата отдясно до стената. Маккейлъб пристъпи до стената вляво от вратата и откри електрическия ключ. Натисна го и в помещението светна.

Беше почти същото като в склада, който бе открил в Лос Анджелис, пълно с компютри и друго оборудване. Имаше малка жилищна част, очевидно запазена за почивка. За Маккейлъб това нямаше никакво значение. Вече не го интересуваше.

Той пристъпи навътре и извика:

– Грасиела? Реймънд?

Не чу нищо. Спомни си думите на Криминс – че били в черна дупка. Маккейлъб се обърна и погледна навън през вратата. Погледът му обходи пустия пейзаж. Видя бараката и се насочи към нея.

Удари с длан по вратата и звукът силно отекна вътре. Отговор не последва. Маккейлъб отново извади ключовете и бързо успя отключи катинара. Вратата се отвори и той пристъпи напред в мрака. Бараката беше празна и Маккейлъб усети, че го прорязва жестока болка. Представи си Грасиела и Реймънд, вкопчени един в друг, хвърлени-някъде в пълен мрак.

И тогава видя. На покритата с мидени черупки отбивна пред него имаше явно хлътване, пресичащо двете следи от автомобилни гуми. През отбивната минаваше пътека, водеща към хребета на възвишението.

Маккейлъб не забелязваше в тази посока нищо, но някой въпреки това бе изминавал този път достатъчно често, за да остави пътеката.

Той се отправи нататък и постепенно ускори ход, докато накрая не се затича. Прехвърли хребета и ниско долу от другата му страна видя плоските бетонни основи на недовършена постройка. Когато приближи, Маккейлъб забави крачка и се зачуди какво е открил. От бетона стърчеше ръждива арматура и водопроводни тръби. Отгоре бяха захвърлени кирка и лопата. Ясно се различаваше мястото, където е трябвало да бъде поставена вратата. Спря и се огледа. Нямаше капаци за мазе, не забелязваше нищо, което да съответства на думите на Криминс.

Маккейлъб изрита една от месинговите Тръби и погледна надолу към десетсантиметровия канал, върху който е трябвало да бъде поставена тоалетна чиния. И в този момент разбра къде са.

Той се завъртя и обходи с поглед терена около плочата. Като реши, че вратата е щяла да бъде на предната стена на сградата, Маккейлъб се съсредоточи върху участъка отзад и потърси мястото, до което водеше каналът – септичната яма. Веднага откри купчина пръст и камъни, очевидно изкопани съвсем скоро. Грабна лопатата.

Трябваша му пет минути, за да разчисти ямата. Знаеше, че имат достатъчно въздух, проникващ през тръбите от плочата. Но работеше така, сякаш пленниците вече се задушаваша под него. Когато най-последно отвори капака, слабата светлина на отиващия си ден проникна вътре и той видя лицата им. Бяха уплашени, но живи. Когато протегна ръце надолу към тях, Маккейлъб усети, че от гърба му пада огромен товар.

Помогна им да излязат от мрака и те записвиваха очи, въпреки бледата привечерна светлина. Прегърна ги толкова силно, че се уплаши да не ги нарани. Грасиела плачеше и притиснатото ѝ до него тяло трепереше.

– Всичко е наред – каза Маккейлъб. – Всичко свърши.

Тя повдигна глава назад и го погледна в очите.

– Всичко свърши – повтори Маккейлъб. – Той няма да нарани вече никого.

48.

Трюмът беше тясно, клаустрофобично пространство, изпълнено със замайващи бензинови пари. Маккейлъб бе увил лицето си със стара тениска като бандит, но въпреки това изпаренията проникваха в дробовете му. Беше сменил горивния филтър, който се придържаше от девет болта. Бе завинтил три от тях и се бореше с четвъртия, извил лице нагоре в безплодно усилие да не позволи на потта да се стича в очите му, когато чу гласа ѝ някъде горе.

– Хей! Има ли някой тук?

Маккейлъб остави работата и смъкна тениската от лицето си. Изпълзя през отворения капак и излезе навън. Джай Уинстън стоеше на кея и го чакаше.

– Джай, здравей, какво има? Качвай се.

– Не, бързам. Просто исках да намина и да ти кажа, че са го открили. Заминавам за Мексико.

Маккейлъб повдигна вежди.

– Мъртъв е. Самоубил се е.

– Наистина ли?

– Когато си имаш работа със съдебната полиция на Байа нищо не е сигурно, докато лично не се увериш, но са го открили на плажа на някакво село, Плая Гранде. На брега. Застрелял се е в сърцето. На плажа държали коне и момчето, което се грижело за тях, го намерило. Преди два дни. Току-що ни съобщиха.

Маккейлъб се огледа. Видя мъж с бяла риза и вратовръзка, който се мотаеше край портала. Реши, че е партньорът ѝ.

– Сигурни ли са, че е той?

– Така твърдят. Описанието съвпада. А и са проследили дирите му до каравана край брега. Намерили са компютри, снимки, всякакви неща. Като че ли е нашият човек. Освен това е написал на компютъра прощално писмо.

Какво пише в него?

– Информацията е от втора ръка, но с една дума, поема отговорността за деянията си и казва, че заслужава да умре заради тях. Било е кратко и мило.

– Открили ли са оръжие?

– Още не, но днес ще проверят плажа с металотърсачи. Ако го

намерят, навярно ще е нашият „ХК П7“. Куршумът, изваден при аутопсията, е същият като от убийствата на Кордел и Торес. Ще се опитаме да го вземем за сравнение.

Маккейлъб кимна.

– Как си обясняват случая?

– Много просто. Знаел, че сме по следите му, мъчили го угриzenia, написал прощалното си писмо, отишъл на плажа и се самоубил. Приливът го изхвърлил на скалите. Морето не го е отнесло. Ще идем да проверим нещата. И да вземем отпечатъци. Навярно няма да има следи от барут, защото трупът е престоял във водата. Но едно е сигурно – няма да приключим случая, ако не сме абсолютно сигурни, че е Криминс.

– Да, това е добра идея.

– Просто искам да проверя, защото нямаше никакви признаци, че ще се самоубие. Нали разбираш какво искам да кажа?

Тя напрегнато се вгледа в лицето му.

– Ами... човек никога не знае.

Уинстън кимна и за първи път извърна очи. Тя погледна към партньора си, който ги наблюдаваше от достатъчно разстояние, за да не може да ги чува.

– Как беше във Вегас, Тери?

Той седна на парапета и остави френския ключ, с който бе работил, до себе си.

– Хм... ами, всъщност не съм ходил никъде. Реших, че ако сега не започна тази работа, никога няма да я свърша. Изключих телефона и просто се занимавах с яхтата. Мисля, че най-после е готова за път.

– Добре. Надявам се да уловиш много риба.

– Със сигурност. Ела с мен някой ден, ще излезем за риба-меч.

– С удоволствие.

Тя кимна и отново се огледа наоколо.

– Трябва да вървя. Чака ме дълъг път, а и без това тръгваме късно.

– Успех.

– Благодаря.

Тя понечи да се обърне, но се поколеба и отново погледна към него.

– Видях джипа ти на паркинга. Трябва да го измиеш, Тери. Адски е мръсен.

Погледите им се срещнаха.

– Ще го измия – отвърна Маккейлъб. – Благодаря.

49.

„Преследваща вълна“ с пълна скорост пореше ниските вълни на юг към Каталина. Застанал на мостика, Маккейлъб стискаше руля. Беше свалил предното стъкло и студеният въздух караше кожата му да настръхва. Островът се издигаше от мъглата на хоризонта като огромна каменна катедрала. Постепенно се очертаваха силуетите на къщите и на някои от по-големите яхти на Авалон. Вече ясно се виждаше кръглият покрив на казиното, най-характерната за града сграда.

Той се обърна, за да погледне назад. Континентът се бе скрил и за него загатваше само смогът, надвиснал отгоре му като предупредителен знак „НЕ ИДВАЙ ТУК!“ Маккейлъб беше щастлив, че се е извавил от него.

За миг си помисли за Криминс. Не изпитваше никакви угризения за начина, по който бе решил нещата в Мексико. Нямаше да има въпроси. Но той не беше защитавал само себе си. Глория и Реймънд бяха прекарали трийсет и шест часа с Криминс. Макар че физически не ги бе наранил, те все още се нуждаеха от време, за да се изцелят и да оставят прежеждието зад гърба си. Маккейлъб не виждаше с какво могат да им помогнат нови разпити в полицията. И Грасиела се беше съгласила.

Погледна надолу към кърмата и скрито им се полюбува. Реймънд седеше на сгъваемия стол, стиснал с малките си ръчички въдицата. Грасиела стоеше до него и придържаше стола му. На Маккейлъб му се искаше момчето да улови голяма черна риба-меч. Но не се безпокоеше. Щяха да имат много време, за да ловят риба.

Грасиела сякаш усети погледа му и вдигна очи към него. Дватамата се усмигнаха. Когато му се усмихваше така, Маккейлъб чувстваше, че сърцето му се свива. От щастие.

Това пътуване бе проверка. Не само за яхтата, но и за тях двамата. Така беше казала тя. Проверка, за да видят дали са в състояние да преодолеят преградата помежду си, мъчителната история на случилото се.

Не можеше да се надява на повече. Това бе всичко, което искаше – просто шанс. За първи път от много време насам той имаше цел.

Маккейлъб отново погледна напред и провери курса на яхтата. Вече се виждаше камбанарията на хълма, а до нея покривите на къщите. Градът беше прекрасен и той нямаше търпение да им го покаже.

Маккейлъб за пореден път крадешком хвърли поглед към кърмата.

Косата на Грасиела бе завързана отзад заради вятъра и очите му се плъзнаха по прелестната линия, която се откриваше. В последно време изпитваше нещо много подобно на вяра и нямаше представа накъде го води тя. Беше объркан, но не и загрижен. Знаеше, че всъщност няма значение. Той вярваше в Грасиела Ривърс и не се съмняваше, че това е здрава основа, върху която наново да изгради живота си.

КРАЙ

© 1997 Майкъл Конъли
© 1998 Крум Бъчваров, превод от английски

Michael Connelly
Blood Work, 1997

Сканиране, разпознаване и редакция: ???

Публикация:

© 1997 by Hieronymus, Inc.
LITTLE, BROWN AND COMPANY
„Megachrom“ – Петър Христов, оформление на корица, 1998
© ИК „БАРД“ ООД, 1998

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ
КРЪВ

Американска, първо издание
Превод Крум Бъчваров
Редактор Ани Николова

Художествено оформление на корица „Megachrom“ Петър Христов
Компютърна обработка ИК „БАРД“ ООД, Линче Шопова
Формат 84/108/32 Печатни коли 21
ИК „БАРД“ ООД, 1124 София, жк „Яворов“, бл. 12-А, вх. II, тел. 46 46 59

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2979>]